
FĂRĂ SPERANȚĂ

Collen Hoover

Sâmbătă, 28 octombrie 2012

7:29 p.m.

Mă ridic și privesc patul, ținându-mi respirația de teama sunetelor care-mi urcă din adâncul pieptului.

N-o să plâng.

N-o să plâng.

Lăsându-mă ușor în genunchi, îmi pun mâinile pe marginea patului și-mi trec degetele peste stelele galbene revărsate pe fundalul albastru-închis al cuverturii. Fixez cu privirea stelele, până când încep să se încețoșeze din cauza lacrimilor care-mi înnegurează vederea.

Închid ochii, strâns, și-mi îngrop fața în moliciunea patului, umplându-mi pumnii cu faldurile mototolite ale păturii. Umerii încep să-mi tremure, fiindcă hohotele pe care m-am străduit să le țin în frâu îmi izbucnesc cu violență. Dintr-o singură mișcare iute, mă ridic, țin și smulg pătura de pe pat, azvârlind-o cât colo prin cameră.

Strâng din pumni și caut înnebunită în jur altceva de aruncat, înșfac pernele de pe pat și le arunc în imaginea reflectată de oglindă a unei fete pe care n-o mai recunosc. Privesc cum fata din oglindă se holbează la mine, hohotind jalnic. Slăbiciunea din lacrimile ei mă înfurie. Ne repezim una spre cealaltă, până când pumnii ni se izbesc de sticlă, spărgând oglinda. Urmăresc cu privirea milioanele de cioburi sclipitoare căzând pe covor.

Apuc de margini măsura pentru toaleră și-o împing într-o parte, scoțând un alt țipăt de prea multă vreme zăgăzuit. Când măsura ajunge să zacă pe spate, îi smulg sertarele și împrăștiu conținutul prin cameră, rotindu-mă și aruncând și izbind cu picioarele tot ce-

---

mi iese în cale. Mă agăț de draperiile de un albastru pur și le smucesc până când se rupe tija galeriei și ele cad în jurul meu. Mă întind spre cutiile stivuite până sus într-un colț și, fără să știu măcar ce e în ele, o iau pe cea de deasupra și o arunc de perete cu toata forța pe care și-o poate permite statura mea de un metru șaiszeci.

– Te urăsc! urlu din rășputeri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Arunc cu orice vād în fața ochilor în orice vād în fața ochilor. Ori de câte ori deschid gura să țip, simt gustul sărat al lacrimilor care-mi șiroiesc pe obraji.

Deodată, din spate mă cuprind brațele lui Holder și mă strâng până când nu mai pot să mă mișc. Mă smucesc și mă scutur și țip în continuare, până când acțiunile mele ajung să nu mai fie gândite. Sunt doar reacții.

– Încetează, îmi zice el calm ia ureche, deloc dispus să-mi dea drumul.

Îl aud, dar mă prefac că nu. Sau, pur și simplu, că nu-mi pasă. Mă zbat mai departe în strânsoarea lui, însă el nu face decât să și-o întetească.

– Nu mă atinge! urlu din adâncul plămânilor, înfigându-mi ghearele în brațele lui.

Nici așa nu-l tulbur.

Nu mă atinge. Te rog, te rog, te rog.

Vocea firavă îmi reverberează prin minte și, imediat, mă las moale în brațele lui. Sunt tot mai slabă, pe măsură ce lacrimile îmi devin tot mai puternice, mistuindu-mă. Ajung să nu mai fiu decât un recipient pentru lacrimile care nu conțin să se reverse.

Sunt slabă și-i permit lui să învingă.

Holder își slăbește strânsoarea și-și pune mâinile pe umerii mei, după care mă întoarce cu fața spre el. Nu sunt în stare nici măcar să-l privesc. Mă preling la pieptul lui, epuizată și înfrântă, apucându-l strâns cu amândouă mâinile de tricou, și hohotesc, cu obrazul lipit

---

de inima lui. Mă prinde cu o mână de ceafă și-și coboară buzele spre urechea mea.

– Sky, îmi zice, cu o voce hotărâtă și rece. Trebuie neapărat să pleci de-aici. Imediat.

Sâmbătă, 25 august 2012

11:50 p.m.

Acum două luni...

Aș vrea să cred că, în majoritatea lor, hotărârile pe care le-am luat de-a lungul celor șaptesprezece ani ai mei au fost inteligente. Sper ca inteligența să se măsoare după greutate, iar cele câteva hotărâri tâmpite să atârne mult mai puțin în balanță decât cele inteligente. Dacă așa o fi, atunci am nevoie să iau o grămadă a naibii de mare de hotărâri deștepte mâine, fiindcă faptul că-l strecor pe Grayson pe fereastra dormitorului meu pentru a treia oară pe luna asta apasă destul de greu pe talerul celor tâmpite. Cu toate astea, unica măsurătoare precisă a nivelului de stupiditate al unei decizii o dă timpul... motiv pentru care presupun că va trebui să aștept și să văd dacă voi fi prinsă, înainte de a adjuceca licitația.

În ciuda aparențelor, nu sunt o desfrânată. Asta, desigur, dacă nu cumva definiția desfrânării s-ar întemeia pe faptul că mă pup cu o sumedenie de tipi, indiferent de lipsa mea de atracție față de ei. În cazul acesta, s-ar putea găsi temei pentru argumentații.

– Mai repede, mimează din buze Grayson de dincolo de fereastra închisă, evident iritat de faptul că nu mă grăbesc deloc.

Desfac închizătoarea și ridic fereastra cu cât mai puțin zgomot posibil. O fi Karen un părinte mai neconvențional, dar când vine vorba despre băieți strecurați pe fereastra dormitorului la miezul nopții, devine mama tipică, dezaprobată.

– Taci, îi șoptesc.

Grayson se ridică în mâini și-și saltă un picior peste pervaz, apoi se strecoară în camera mea. E un avantaj faptul că ferestrele de pe partea asta a casei sunt la doar un metru deasupra solului: e aproape de parcă aş avea o uşă a mea. La drept vorbind, probabil că eu și Six ne-am folosit ferestrele ca să intrăm și să ieșim în și din casele fiecăreia mai mult decât uşile în sine. Karen a ajuns să se obișnuiască într-atât cu asta, încât nici nu mai întreabă de ce am fereastra deschisă în majoritatea timpului.

Înainte să trag draperia, arunc o privire spre fereastra camerei lui Six. Îmi face semn cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, îl trage de braț pe Jaxon, care tocmai se strecoară în dormitorul ei. De îndată ce se vede ajuns în siguranță înăuntru, el se întoarce și scoate capul pe fereastră.

- Ne întâlnim la camioneta ta peste o oră, îi transmite, într-o șoapta sonoră, lui Grayson.

Apoi, închide fereastra lui Six și trage draperiile

Eu și Six suntem ca siamezele de când s-a mutat ea în casa vecina, acum patru ani. Ferestrele camerelor noastre sunt față în față, fapt care s-a dovedit extrem de convenabil. Totul a început într-un mod destul de nevinovat. Când aveam paisprezece ani, mă strecuram noaptea în camera ei, șterpeleam înghețată din congelator și stăteam să vedem filme. La cincisprezece, începeam să strecurăm și băieți cu care să mâncăm înghețată și să vedem filme. După ce am trecut de șaisprezece, înghețata și filmele au cedat întâietatea băieților. Acum, la șaptesprezece, nici măcar nu ne mai sinchisim să ne părăsim dormitoarele decât după ce pleacă băieții acasă. Abia atunci înghețata și filmele revin în prim-plan.

Six își schimbă iubii așa cum schimb eu mărcile înghețatelor. În prezent, marca ei preferată pe luna asta e Jaxon. A mea e Rocky Road. Grayson și Jaxon sunt cei mai buni prieteni, tocmai acesta fiind motivul pentru care am ajuns eu să mă cuplez cu Grayson. Când marca preferată a lunii pentru Six are un bun prieten cu

---

înfățișare ispititoare, ea are grijă să-l strecoare în preferințele mele. Iar Grayson e, categoric, ispititor. Are, fără discuție, un corp superb, părul perfect răvășit, ochi negri pătrunzători... tot tacâmul. Majoritatea fetelor pe care le cunosc s-ar simți privilegiate fie și numai să se afle în aceeași încăpere cu el.

Mare păcat că nu e valabil și pentru mine.

Trag draperiile și fac stânga-mprejur, la timp să-l văd pe Grayson la doar câțiva centimetri de fața mea, pregătit să înceapă spectacolul. Îmi cuprinde obrajii în palme și mă fulgeră cu zâmbetul lui doborâtor.

– Salut, frumusețe, îmi zice.

Nici nu-mi mai dă ocazia să-i răspund: buzele lui le întâlnesc pe ale mele, într-o introducere pripită. Continuă să mă sărute în timp ce se descaltă. Se descotorosește de pantofi fără cel mai mic efort, pe măsură ce ne îndreptăm amândoi spre pat, cu gurile încă strivite una de cealaltă. Ușurința cu care le face pe amândouă simultan e impresionantă și tulburătoare. Mă dirijează cu încetul spre pat.

– Ai încuiat ușa?

– Du-te să mai verifici o dată, îi zic.

Mă pupă la repezeală pe buze înainte de a sări să se asigure că ușa e încuiată. Am reușit în cei treisprezece ani de conviețuire cu Karen să nu fiu pedepsită niciodată; nu vreau să-i dau vreun motiv de a începe acum. Împlinesc optsprezece peste câteva săptămâni, dar chiar și-atunci, mă îndoiesc că-și va modifica principiile părintești, câtă vreme locuiesc sub acoperișul ei.

Nu zic că principiile ei părintești ar fi greșite. Ci doar... extrem de contradictorii. A fost strictă de când o știu. N-am avut niciodată acces la internet, telefoane mobile, și nici măcar televizor, deoarece ea crede că tehnologia reprezintă rădăcina tuturor relelor din lume. Cu toate astea, e extrem de îngăduitoare în alte privințe. Îmi dă voie să ies cu Six ori de câte ori vreau, atât timp cât știe unde sunt. Nici măcar oră limită de ajuns acasă n-am. Totuși, n-am întins coarda

---

prea mult, așa că e posibil să am o oră limită și doar să nu-mi dau seama de existența ei.

N-o deranjează dacă înjur, chiar dacă mi se-ntâmplă rareori. Îmi permite chiar să beau vin la masa de seară, din când în când. Vorbește cu mine mai degrabă ca o prietenă decât ca o mamă (chiar dacă m-a adoptat, acum treisprezece ani) și a reușit cumva să mă facă să fiu (aproape) total sinceră cu ea în privința a tot ce se petrece în viața mea.

Cu ea, nu există cale de mijloc. Ori e extrem de îngăduitoare ori extrem de strictă. E ca o conservatoare liberală. Sau o liberală conservatoare. Oricum ar fi, e greu s-o intuiești, motiv pentru care am și încetat să încerc de ani buni.

Singura temă pe care ne-am dat vreodată cap în cap de-a binelea a fost cea referitoare la școala de stat. Ea m-a ținut cu profesori la domiciliu toată viața (școala de stat e o altă rădăcină a răului), iar eu am tot implorat-o să mă înscrie de când mi-a implantat Six idea în minte. Mi-am depus cereri de înscriere la mai multe facultăți și simt că aș avea șanse mai bune să ajung la una dintre preferatele mele dacă aș putea adăuga la dosar și câteva activități extrașcolare. După luni de neîncetate rugăminți din partea mea și-a lui Six, Karen a cedat, în fine, și mi-a permis să mă înscriu în ultimul an de liceu. Puteam să adun suficiente puncte ca să obțin diploma de absolvire în cadrul programului meu de învățământ la domiciliu peste doar vreo două luni, însă o părticică din mine și-a dorit totdeauna să cunoască viața de adolescentă normală.

Evident, dac-aș fi știut că Six avea să plece în străinătate în cadrul unui schimb de experiență școlar chiar în săptămâna care trebuia să fie prima din ultimul nostru an de liceu împreună, n-aș mai fi mers pe idea școlii de stat. Cu toate astea, sunt inadmisibil de încăpățânată și mai bine mi-aș fi înfipt singură furculița în podul palmei, decât s-o anunț pe Karen că m-am răzgândit.

Am încercat să evit gândurile referitoare la faptul că n-o voi avea pe Six lângă mine anul ăsta. Știu cât de mult spera ea ca schimbul de experiența să dea roade, însă latura mea egoistă nădăjduia de fapt să un fie așa. Ideea că va trebui să intru pe ușile alea fără compania ei mă îngrozea. Totuși, mi-am dat seama că despărțirea noastră era inevitabilă și că atât mi-a fost până să fiu forțată să intru în lumea reală, în care trăiesc și alți oameni, nu numai Six și Karen.

Inexistentul meu acces la lumea reală a lăsat un loc total liber pentru cărți și nu e deloc sănătos să trăiești pe un tărâm al poveștilor cu final fericit. Lectura mi-a mai făcut cunoștință și cu ororile (posibil excesiv dramatizate) ale liceelor, cu prima zi de școală, și găștile, și fetele rele. Nu mi-a fost de folos nici faptul că, din ceea ce spune Six, am deja o anumită reputație, doar fiindcă sunt asociată cu ea. Six nu are antecedente prea favorabile în privința castității și se pare că nici câțiva dintre băieții cu care mi-am făcut eu de cap nu au antecedente prea favorabile în privința discreției. O astfel de combinație ar putea duce la o primă zi de școală extrem de interesantă.

Nu că mi-ar păsa de asta. Nu m-am înscris la liceu ca să-mi fac prieteni sau ca să impresionez pe cineva, așa că, atât timp cât reputația mea neîntemeiată nu-mi stânjenește atingerea scopului final, o să mă împac cu ea cât se poate de bine.

Sper.

Grayson se întoarce spre pat, după ce s-a asigurat că ușa camerei mele e încuiată, și-mi expediază un zâmbet seducător.

– Ce-ai zice despre un mic striptease? mă întrebă.

Își leagănă soldurile și-și ridică tricoul, centimetru cu centimetru, scoțându-și la iveală pachetul de mușchi abdominali clădiți cu mare trudă. Încep să constat că are grijă să și-i arate în orice ocazie posibilă. E, în mare măsură, tipul de băiat rău, absorbit de sine.

Izbucnesc în râs când își învârtește tricoul pe deasupra capului și apoi îl azvârle în mine, după care se prelinge din nou deasupra mea. Își strecoară mâna pe după ceafa mea, trăgându-mă spre el astfel încât să fiu cu gura în poziția dorită.

Prima dată când s-a furișat Grayson în camera mea a fost acum un pic mai mult de-o lună și mi-a pus clar în vedere, de la început, că nu e în căutarea unei relații de durată. Eu i-am pus clar în vedere că nu sunt în căutarea lui, așa că, în mod firesc, ne-am văzut de treabă imediat. Desigur, el va fi unul dintre puținii mei cunoscuți de la școală și mă îngrijorează gândul că ar putea strica tot ce-am avut bun până acum: adică, absolut nimic.

E aici de mai puțin de trei minute și deja și-a vârat mâna pe sub tricoul meu. Cred că nu greșesc dacă afirm că n-a venit pentru o conversație interesantă. Buzele i se mută de pe gura mea, preferându-mi gâtul, așa că profit de răgaz ca să inspir adânc și să încerc din nou să simt ceva.

Orice.

Îmi fixează privirea pe stelele din plastic fosforescent lipite pe tavan deasupra patului, vag conștientă de faptul că buzele i s-au strecurat tiptil spre pieptul meu. Sunt șaptezeci și șase. Stelele, adică. Știu asta pentru că, în ultimele câteva săptămâni, am avut timp berechet ca să le număr, în vreme ce înduram aceleași cazne. Întinsa pe pat, într-o insesizabilă lipsă de reacție, cu Grayson explorându-mi fața și gâtul, câteodată și pieptul, cu buzele lui curioase, extrem de excitate.

De ce, dacă tot nu mă atrage, îl las să-și facă de cap?

N-am avut niciodată vreun cât de mic contact la nivel emoțional cu tipii cu care m-am tăvălit. Sau, mai degrabă, cu tipii care s-au tăvălit cu mine. Din nefericire, în general a fost ceva unilateral. Un singur tip a ajuns aproape de a-mi provoca o reacție fizică sau emoțională, o singură dată, dar s-a dovedit până la urmă că era doar

---

o amăgire auto-provocată. Se numea Matt și am ajuns să fim împreună timp de aproape o lună, până când nu i-am mai putut suporta idiosincraziile. Cum ar fi că refuza să bea apă îmbuteliată dacă un avea un pai. Sau felul în care-i fremătau nările imediat înainte să se aplece spre mine ca să mă sărute. Sau tonul pe care spunea *Te iubesc*, după doar trei săptămâni de când ne declaraserăm ca fiind o pereche.

Mda. Asta, ultima, a pus capac. Pa-pa, Matty, băiete.

Am analizat de multe ori, în trecut, împreună cu Six, lipsa mea de reacție fizică față de băieți. O vreme, ea chiar a bănuț că aș fi gay. După o foarte scurtă și stânjenitoare partidă de sărut între noi, *pentru testarea teoriei*, pe când aveam șaisprezece ani, am ajuns amândouă la concluzia că un e cazul. Nu e vorba că un mi-ar plăcea să mă giugiulesc cu băieții. Ba îmi place; altfel n-aș mai face-o. Doar că nu-mi place din aceleași rațiuni ca ale altor fete. N-am simțit niciodată că plutesc. N-am avut fluturi în stomac. De fapt, însăși idea de a fi data pe spate de cineva îmi e străină. Adevăratul motiv pentru care-mi place să mă giugiulesc cu băieții este, pur și simplu, acela că mă faces ă mă simt întru total confortabil de insensibilă. Sunt situații precum cea în care mă aflu chiar în clipa asta, cu Grayson, când îmi face plăcere să-mi deconectez creierul. Pur și simplu, se oprește din funcționare și-mi place senzația.

Privirea mi-e concentrată asupra celor șaptesprezece stele ale sfertului din dreapta sus din mănunchiul de pe tavanul meu, când deodată mă trezesc brusc la realitate. Măinile lui Grayson s-au aventurat mai departe decât le-am permis până acum și devin repede conștientă de faptul că mi-a descheiat nasturii de la blugi, iar degetele lui își fac de lucru pe lângă tivul chiloților mei din bumbac.

– Nu, Grayson, îi șoptesc, îndepărtându-i mâna.

Și-o retrage cu un geamăt de protest, după care-și înfundă fruntea în perna mea.

- Haide, Sky.

Îi simt răsuflarea greoaie în ceafa. Își lasă greutatea pe brațul drept și mă privește de sus, încercând să mă zăpăcească de cap cu zâmbetul lui.

V-am spus cumva că sunt imună la zâmbetul lui irezistibil?

- Cât timp ai de gând s-o mai ții așa cu asta? mă întrebă, strecurându-și mâna peste abdomenul meu și furișându-și din nou vârfurile degetelor pe sub blugi.

Mi se face pielea ca de găină.

- S-o țin așa cu ce? îl întreb, încercând să ies de sub el.

Se ridică în mâini și mă privește ca pe o ignorantă.

- Cu jocul de-a *fata cuminte* în care încerci să mă atragi. Mi-a ajuns, Sky. Hai s-o facem odată.

Ceea ce mă readuce cu gândul la faptul că, în pofida credinței populare, eu nu sunt o desfrânată. N-am avut niciodată relații sexuale cu vreunul dintre băieții cu care am flirtat, aici incluzându-l și pe actualmente bosumflatul Grayson. Îmi dau seama că lipsa mea de reacție pe plan sexual ar putea, probabil, să-mi faciliteze pe plan emoțional întreținerea unor astfel de relații cu parteneri întâmplători. Cu toate astea, sunt conștientă și de faptul că ar putea reprezenta adevăratul motiv pentru care n-ar trebui să am relații sexuale întâmplătoare. Știu că, de îndată ce aş trece granița asta, zvonurile despre mine ar înceta să fie doar zvonuri. Vor deveni toate realități. Iar ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori e ca tot ce spune lumea despre mine să capete validitate. Presupun că pot să-mi trec pe răboj cei aproape optsprezece ani de virginitate până la încăpățânarea absolută.

Pentru prima oară în cele zece minute de când e el aici, remarc mirosul de alcool pe care-i emană.

- Ești beat, îi zic, proptindu-mi mâna în pieptul lui și împingându-l. Doar ți-am spus să un mai vii aici beat.

Se rostogolește într-o parte de pe mine, iar eu mă ridic ca să-mi închei pantalonii și să-mi trag tricoul la loc. Mă liniștește gândul că e beat. Sunt mai mult decât dornică să-l văd plecat.

Se ridică în capul oaselor pe marginea patului și mă apucă de mijloc, trăgându-mă spre el. Mă încolăcește cu brațele și-și lasă capul pe abdomenul meu.

– Scuză-mă, îmi zice, numai că te vreau atât de mult, încât un cred c-aș mai putea să vin aici vreodată, dacă nu mă lași să te am.

Îți coboară mâinile și mă prinde de fese, după care-și apasă buzele pe porțiunea de piele dintre tricoul și blugii mei.

– Atunci, nu mai veni, ripostez, dându-mi ochii peste cap și îndepărtându-mă de el.

Pornesc spre fereastră. În clipa în care trag draperia într-o parte, Jaxon deja iese pe fereastra camerei lui Six. Cumva, am reușit să comprimăm vizita asta de o oră în numai zece minute. Mă uit la Six, iar ea îmi răspunde cu prea-cunoscuta ei privire de *e timpul pentru o nouă marcă*.

Iese și ea pe fereastră în urma lui Jaxon și vine spre mine.

– și Grayson e beat?

Fac semn că da.

– Mangă, îi răspund.

Mă întorc și-l privesc pe Grayson, care s-a întins pe spate fără să înțeleagă că nu mai e bine-venit aici. Mă duc spre pat și-i ridic tricoul, pe care i-l arunc în față.

– Pleacă, îi zic.

Își ridică privirea spre mine, ridicând dintr-o sprânceană, după care, când vede că nu glumesc, se ridică în silă de pe pat. Se încalță, cu mutra bosumflată a unui țănc de patru ani. Mă dau deoparte, făcându-i loc să iasă.

Six așteaptă ca Grayson să elibereze spațiul ferestrei, după care se cațără înăuntru, chiar în timp ce unul dintre ei mormăie cuvântul

---

curve. Odată ajunsă înăuntru, Six își dă ochii peste cap, după care se întoarce și pese pe jumătate pe fereastră.

– Ce nostim, suntem *curve* din cauză că nu ne-am tras-o cu voi. Dobitocilor.

Închide fereastra și vine spre pat, trântindu-se pe el cu mâinile la ceafă.

– Uite cum s-a mai dus unul!

Izbucnesc în râs, dar hohotele îmi sunt întrerupte brusc de o bătaie puternică în ușa. Mă duc imediat să descui, după care mă dau deoparte, făcându-i loc lui Karen să dea buzna înăuntru. Instinctele ei materne nu m-au dezamăgit. Își rotește frenetic privirea prin cameră, până când o zărește pe Six întinsă pe pat.

– Fir-ar să fie, exclamă, răsucindu-se pe călcâie spre mine – se încruntă și-și proptește mâna în șold. Aș fi putut să jur că am auzit voci de băieți aici.

Mă îndrept spre pat, străduindu-mă să-mi ascund senzația de panică totală care-mi străbate întregul corp.

– Și pari să fii dezamăgită tocmai din cauză că... zic.

Pur și simplu, nu-i înțeleg deloc reacțiile în anumite cazuri. Cum am spus și mai devreme: contradictorii.

– Împlinești optsprezece ani peste o lună. Încep să nu mai am când să te pedepsesc, pentru prima oară în viață. Ar fi cazul să faci și tu ceva mai multe boacăne, puștoaico!

Răsuflu ușurată, observând că glumește. Ea nici măcar nu bănuiește că fata ei s-a lăsat pipăită doar cu cinci minute mai devreme, chiar în camera asta, ceea ce mă face să mă simt aproape vinovată. Inima îmi bate atât de zgomotos în piept, încât mă tem că ar putea s-o audă.

– Karen? o aud pe Six din spatele meu. Dacă asta te face să te simți mai bine, tocmai ne-am giugulit cu doi frumusei, dar le-am dat papucii imediat înainte să vii tu, din cauză că erau beți.

Îmi pică brusc falca și mă întorc spre Six, săgetând-o cu o privire care sper să-i dea de înțeles că sarcasmul ei nu e deloc amuzant atunci când spune adevărul.

Karen izbucnește în râs.

– Ei bine, poate că mâine seară o să vă aduceți niște băieți drăguți care să fie și treji.

Nu-mi mai fac griji: acum, Karen n-are cum să-mi mai audă bătăile inimii, din cauză că s-au oprit de tot.

– Băieți treji, hm? Cred că pot să aranjez ceva, îi dă replica Six, făcându-mi cu ochiul.

– Rămâi aici peste noapte? o întreabă Karen, îndreptându-se spre ușă.

Six ridică din umeri.

– Cred c-o să stăm la mine în seara asta. E ultima săptămână pe care-o mai petrec în patul meu, până peste șase luni. Plus că-l avem pe Channing Tatum la televizor.

Întorc privirea spre Karen și văd ce urmează.

– Un, mamă, îi zic, pornind spre ea, dar deja îi văd umezeala adunându-se în ochi. Nu, nu, nu!

Până să ajung la ea, e prea târziu. Bocește. Dacă există un lucru pe care nu-l suport, atunci este plânsul. Nu numai pentru că-mi stârnește emoțiile, ci și din cauza că mă irită al naibii de mult. Și e stânjenitor.

– Încă o dată, zice, repezindu-se spre Six.

Deja a îmbrățișat-o de nu mai puțin de zece ori pe ziua de azi. Aproape mi se pare mai întristată decât mine de ideea că Six o să plece peste câteva zile. Six îi acceptă dorința celei de-a unsprezecea îmbrățișări și-mi face cu ochiul peste umărul lui Karen. Practic, sunt nevoită să le desprind cu forța, doar ca s-o văd pe Karen plecată din camera mea.

Se duce spre ușă, dar se mai întoarce pentru o ultimă replică.

– Sper să-ți găsești un italian sexy, îi zice lui Six.

– Ar fi cazul să gădesc mai mulți, i-o trânteste Six fără să clipească.

După ce se închide ușa în urma lui Karen, mă răsucesc pe călcâie și mă arunc în pat, trăgându-i lui Six un pumn în braț.

– Mare javră mai ești, îi zic. N-a fost deloc amuzant. Am crezut că m-a prins.

Ea izbucnește în râs, mă apucă de mână, apoi se ridică.

– Hai. Am cumpărat Rocky Road.

Nu e nevoie să-mi spună de două ori.

Luni, 27 august 2012

7:15 a.m.

Am tot stat să mă gândesc dacă să alerg sau nu în dimineața asta, dar până la urmă am ajuns să-mi prelungesc somnul, în loc de alergat. Alerg în fiecare zi, cu excepția duminicilor, dar mi s-a părut anapoda să mă trezesc și mai devreme azi. Prima zi de școală înseamnă, prin ea însăși, o tortură suficientă, așa că m-am hotărât să-mi amân alergarea până după ore.

Din fericire, am mașina mea de cam un an deja, deci nu depinde decât de mine ca să ajung la timp la școală. și nu numai că am ajuns la timp, dar și cu trei sferturi de oră mai devreme. Mașina mea e a treia din toată parcare, așa că măcar mă aleg cu un loc bun.

Îmi folosesc timpul rămas ca să văd dotările sportive din apropierea parării. Dacă o fi să dau probă pentru lotul de atletism, cel puțin să știu unde să mă duc. Pe lângă asta, doar n-o să stau așa, în mașină, timp de o jumătate de oră, numărând minutele.

Când ajung la pistă, îl văd pe un tip alergând de partea cealaltă, dând ture, așa că o tai direct spre tribune. Mă așez pe gradina situată cel mai sus și-mi studiez noul mediu înconjurător. De aici, de sus, pot să văd întreaga suprafață a școlii întinzându-se în fața mea. Nu mi se pare nici pe departe atât de mare, sau de intimidantă, pe

---

cât mi-o imaginasem. Six îmi schițase de mână o hartă și chiar îmi notase și câteva indicații, așa că-mi scot foaia din ghiozdan și-o examinez pentru prima oară. Cred că ea exagerează cu amabilitățile, deoarece se simte vinovată pentru că mă părăsește.

Privesc școala și terenurile ei, apoi din nou harta. Pare destul de simplu. Sălile de clasă, în clădirea din dreapta. Sala de mese, în stânga. Pista și terenul pentru atletism, în spatele sălii de sport. Lista cu indicațiile ei e lungă, așa că încep s-o citesc.

– Niciodată să nu folosești toaleta de lângă laboratorul pentru științele naturii. Niciodată. Nici măcar o dată.

– Cară-ți rucsacul numai pe un umăr. Niciodată pe amândoi, e penibil.

– Verifică mereu data expirării laptelui.

– Cantina. Evit-o cu orice preț, dar dacă e vreme rea afară, prefă-te doar că știi ce faci atunci când intri. Ei știi să-ți miroasă frica.

– Dacă o fi să-l ai pe domnul Declare la mate, stai în fundul clasei și evită-i privirea. El adoră fetele de liceu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Sau, și mai bine, stai în față. O să iei ușor calificativul maxim.

Lista mai continuă, dar eu un mai pot să citesc nimic deocamdată. Am rămas blocată la *Ei știi să-ți miroasă frica*. Astea sunt momentele în care-mi doresc să fi avut un telefon mobil, fiindcă în clipa de față aș fi sunat-o imediat pe Six și i-aș fi cerut explicații. Împățuresc foaia și mi-o pun la loc în geantă, după care-mi concentrez atenția asupra alergătorului singuratic. Acum s-a așezat pe pistă, cu spatele spre mine, și face extensii. Nu știu dacă o fi elev sau antrenor, dar dacă Grayson l-ar vedea pe tipul din fața mea fără tricou pe el, probabil ar deveni mai rezervat în a-și scoate tot timpul în evidență mușchii abdominali.

Tipul se ridică și pornește spre tribună, fără să-și ridice nici măcar pentru o clipă privirea spre mine. Iese pe poartă și se îndreaptă spre una dintre mașinile din parcare. Deschide portiera,

---

Își ia un tricou de pe scaunul din față și-l îmbracă, trăgându-l pe cap. Apoi, sare în mașină și demarează, exact în timp ce parcare începe să se umple. și se umple în ritm alert.

Of, Doamne!

Îmi iau rucsacul și, intenționat, îmi strecor brațele prin ambele barete, după care cobor scara care duce direct spre Iad.

* * *

Am zis cumva iad? Asta înseamnă că m-am exprimat cu blândețe. Școala de stat e întru totul cum m-am temut c-o să fie, și mai rău de-atât. La ore nu e chiar atât de rău, dar am fost nevoită (din pură necesitate și neobișnuită fiind) să folosesc toaleta de lângă laboratorul pentru științele naturii și, cu toate că am supraviețuit încercării, o să rămân marcată pe viață. O simplă adnotare prin care Six să mă informeze că joacă mai degrabă rolul de bordel, decât de toaletă normală, ar fi fost suficientă.

Am ajuns la ora a patra și-am auzit cuvintele *curvă* și *parașută* șoptite nu foarte discret de aproape toate fetele pe lângă care am trecut pe coridoare. Și, apropo de *nu foarte discret*, teancul de bancnote de câte un dolar care tocmai mi-a căzut din dulăpior, împreună cu un bilet, ar putea reprezenta un bun indiciu că e posibil să nu fiu foarte bine-venită. Biletul era semnat de director, dar îmi vine greu să cred, dacă mă iau după faptul că *ți-e* e scris *ție*, și că mesajul sună astfel: *Ne pare rău că dulăpiorul nu fie prevăzut și cu o bară, curvo.*

Privesc cu un zâmbet crispat biletul din mână, acceptându-mi spre rușinea mea soarta pe care singură mi-am adus-o pentru următoarele două semestre. Credeam cu toată convingerea că lumea se comportă așa doar în cărți, dar acum primesc dovada indiscutabilă a faptului că idioții există și în realitate. În același timp, mai sper că majoritatea farselor jucate la adresa mea va fi exact ca asta cu banii pentru stripteuze de care am parte acum. Ce

---

fel de idiot aruncă banii în chip de insultă? Presupun că unul bogat. Sau unii.

Sunt sigură că gașca de fete chicotind în spatele meu, toate îmbrăcare sumar, dar scump, se așteaptă din partea mea să-mi scap lucrurile pe jos și să dau fuga în prima toaletă, plângând în hohote. Există doar trei probleme în privința așteptărilor lor.

- 1) Eu nu plâng. Niciodată.
- 2) Am mai fost în toaleta aia și n-o să mai intru în viața mea.
- 3) Îmi plac banii. Cine-ar fugi de așa ceva?

Îmi așez ghiozdanul pe podeaua coridorului și culeg banii de jos. Sunt pe puțin douăzeci și una de bancnote risipite acolo și mai mult de zece rămase încă în dulăpior. Le pescuiesc și pe-astea și mi le îndes pe toate în ghiozdan. Fac schimb de cărți, după care încui ușa, îmi salt rucsacul pe ambii umeri și zâmbesc.

– Spuneți-le tăticilor voștri că le transmit mulțumiri.

Și trec pe lângă gașca fetelor (care au încetat să chicotească), neluându-le în seamă privirile fioroase.

* * *

E pauza de prânz și, dacă e să mă iau după cantitatea de precipitații care inundă curtea școlii, mi se pare evident că soarta a ales să se răzbune prin intermediul unei vremi tâmpite. Pe cine s-o răzbuna, asta e o întrebare încă rămasă în suspensie.

Hai că pot.

Apuc cu ambele mâini ușile de la intrarea cantinei și le deschid aproape așteptându-mă să fiu întâmpinată de flăcări și pucioasă.

Trec pragul, și un focul și pucioasa sunt cele care mă întâmpină. Ci decivelii unui zgomot deloc asemănător cu orice au mai îndurat vreodată timpanele mele. Aproape de parcă absolut toți cei prezenți în întreaga sală de mese s-ar strădui să vorbească mai tare decât

---

absolut toți ceilalți prezenți în întreaga sală de mese. Tocmai m-am înscris într-o școală frecventată numai de persoane care vor să fie neapărat numărul unu.

Fac tot posibilul să simulez că sunt încrezătoare în forțele mele nevrând, să atrag vreo atenție nedorită din partea oricui ar fi. Băieți, găști, paria sau Grayson. Ajung nevătămată până la jumătatea drumul spre linia pentru servire, când cineva își strecoară brațul pe sub al meu și mă trage după el.

– Te așteptam, îmi zice.

Nici măcar nu apuc să-l văd bine la față, fiindcă mă conduce prin sala cantinei, șerpuiind printre mese. M-aș fi împotrivit acestei bruște întreruperi, dacă n-ar fi fost întâmplarea cea mai palpitantă de care am avut parte toată ziua. Își scoate brațul de sub al meu și mă apucă de mână, trăgându-mă după el și mai repede. Încetez să opun rezistență și mă las dusă de val.

După cum arată din spate, are stil, oricât de ciudat ar părea stilul ăsta. Poartă o cămașă din bumbac, tivită cu exact aceeași nuanță de roz aprins ca a pantofilor lui. Pantalonii îi sunt negri și strâmți și extrem de măgulitori pentru forme... dac-ar fi fost fată. Așa, doar îi accentuează fragilitatea construcției. Părul șaten închis e tuns scurt în părți și lăsat un pic mai lung în creștet. Iar ochii... mă privesc cu atenție. Așa îmi dau seama că ne-am oprit, iar el nu mă mai ține de mână.

– Zău dacă asta n-o fi târfa Babilonului, exclamă, zâmbind larg.

În ciuda cuvintelor care tocmai i-au ieșit pe gură, expresia feței e contrastant de înduioșătoare. Se așează pe un scaun la masă și-și zvâcnește mâna spre mine, ca și cum m-ar invita să-i urmez exemplul. Sunt două tăvi în fața lui, însă numai una a lui. Pe cealaltă o împinge spre scaunul liber din fața mea.

– Stai jos. Avem de discutat o alianță.

Nu mă așez. Nu fac nimic timp de mai multe secunde, cât îmi trebuie ca să analizez situația din fața mea. Habar n-am cine-o fi

---

băiatul ăsta, și totuși el se comportă de parcă m-ar fi așteptat. Să nu trecem cu vederea nici faptul că tocmai m-a făcut târfă. Și, din câte se vede, mi-a cumpărat... mâncare? Îl privesc pieziș, străduindu-mă să înțeleg ce-o vrea de la mine, când privirea îmi e atrasă de ghiozdanul de pe scaunul de lângă el.

– Îți place să citești? îl întreb, arătându-i spre cartea care scoate capul din ghiozdanul lui.

Nu e o carte de școală. E chiar o carte-carte. Ceva despre care crezusem că ar fi dispărut în generația asta de diavoli ai internetului. Mă întind și-o scot de-acolo, după care mă așez pe scaunul din fața lui,

– Ce gen e? Te rog, nu spune SF!

Se lasă pe spătar, zâmbind de parcă tocmai ar fi câștigat ceva. Ce naiba, poate că a și câștigat. Doar m-am așezat la masa lui, nu?

– Ce importanță are genul, dacă e o carte bună? replică el.

Răsfoiesc paginile, neputând să-mi dau seama dacă e un roman de dragoste sau nu. Sunt leșinată după romanele de dragoste și, judecând după cum arată tipul din fața mea, s-ar putea ca și el să fie la fel.

– și este? îl întreb, continuând să răsfoiesc. Bună?

– Da. Poți s-o păstrezi. Tocmai am terminat-o în timpul orei de informatică.

Îmi ridic privirea spre el și-i văd chipul scăldat încă de lumina triumfului. Îmi vâr cartea în ghiozdan, apoi mă aplec în față și-mi examinez conținutul tăvii. Primul lucru pe care-l fac e să verific data de pe cutia de lapte. E în termen.

– Dar dac-aș fi fost vegetarian? îl întreb, cu ochii pe bucățile de piept de pui din salata mea.

– Poți să le ocolești, ripostează el.

Iau furculița, o înfig într-o bucată de pui, după care o duc la gură.

– Ei bine, norocul tău că nu sunt.

Zâmbește, după care-și ia și el furculița și începe să mănânce.

– Împotriva cui alcătuim alianța? îl întreb, curioasă să aflu de ce m-a ales tocmai pe mine.

Își plimbă privirea în jur și ridică o mână, întârtind-o în toate direcțiile.

– A idiților. A haidamacilor. A bogoților. A scorpiilor.

Își lasă mâna în jos, ocazie cu care constat că are unghiile toate vopsite cu negru. Mă vede că i le studiez și-și coboară privirea, bosumflându-se.

– Am ales negrul pentru că-mi zugrăvește cel mai bine starea de spirit de azi. Poate că, după ce-o să accepți să mi te alături în cruciada mea, o să trec la ceva un pic mai vesel. La galben, eventual.

Scutur din cap a dezaprobare.

– Detest galbenul. Rămâi la negru, se potrivește cu sufletul tău.

Râde. E un răs sincer, limpede, care mă face să zâmbesc. Îmi place... băiatul ăsta pe care nici un știu cum îl cheamă.

– Cum te cheamă? îl întreb.

– Brekin. Iar tu ești Sky. Cel puțin, așa sper. Cred că ar fi trebuit să obțin confirmarea identității tale, înainte de a-ți destăinui amănuntele maleficului și sadicului meu plan de a pune stăpânire pe școală prin alianța a două persoane.

– Da, sunt Sky. Și chiar n-ai de ce să-ți faci griji, dat fiind faptul că, în realitate, nu mi-ai împărtășit deocamdată vreun detaliu al maleficului tău plan. Totuși, sunt curioasă să aflu de unde știi cine sunt. Cunosc patru sau cinci tipi din școala asta și m-am tăvălit cu fiecare dintre ei. Tu nu faci parte dintre ei, așa că, unde ajungem?

Pentru o fracțiune de secundă, îi zăresc în ochi o fulgerare de ceea ce pare să fie milă. Norocul lui că n-a fost decât ceva fulgerător, totuși.

– Sunt nou pe-aici, îmi răspunde Brekin, ridicând din umeri. Și, dacă n-ai dedus după impecabilul meu simț vestimentar, cred că pot să-ți spun că sunt...

Se apleacă în față și-și duce mâna căuș la gură, ca pentru un secret.

– Mormon, șoptește el.

Izbucnesc în râs.

– și eu, care mă gândeam c-o să spui gay.

– și asta, aprobă el, cu un gest nepăsător din încheietura mâinii.

Își sprijină bărbia pe degetele împletite între ele și se apleacă spre mine cu încă vreo câțiva centimetri.

– Vorbesc cât se poate de serios, Sky. Te-am remarcat azi la ore și e evident că și tu ești nouă pe-aici. Iar după ce am văzut cum îți cad banii din dulăpior înaintea orei a patra și ți-am observat lipsa de reacție de la faza asta, am știut că trebuie să facem echipă. Pe lângă asta, mi-am imaginat că, dacă ne aliem, am putea preveni cel puțin două sinucideri inutile în rândul populației adolescente pe anul în curs. Așadar, ce zici? Vrei să-mi fii cea mai bună și mai bună prietenă dintotdeauna și din toată lumea largă?

Râd. Cum aș putea să nu râd la așa ceva?

– Sigur că da, răspund. Dar dacă e nașpa cartea, o să ne reevaluăm prietenia.

Luni, 27 august 2012

3:55 p.m.

Până la urmă, Brecklin a însemnat izbăvirea mea pe ziua de azi... și chiar e mormon. Noi doi avem multe în comun, încă mai multe ieșite din comun, ceea ce-l face să devină și mai atrăgător. și el a fost adoptat, însă are o relație apropiată cu familia lui naturală. Are doi frați, care nu sunt adoptați, și nici gay, motiv pentru care părinții lui presupun că homosexualitatea (el a zis-o, nu eu) are de-a face cu inexistența relațiilor de sânge dintre ei. Din câte-mi spune, ei speră să-i dispară odată cu înțețirea rugăciunilor și absolvirea liceului, însă el insistă să afirme că doar o să-i sporească.

Visul lui e să ajungă, într-o zi, un star celebru pe Broadway, însă, după cum spune, îi lipsește talentul muzical, ca și cel actoricesc, așa că și-a mai redus din visuri și se pregătește să se înscrie, în schimb, la o facultate economică. Eu i-am mărturisit că vreau să mă specializez în literatură de ficțiune, ca să stau toată ziua în pantaloni pentru yoga și să nu fac altceva decât să scriu cărți și să mănânc înghețată. Când m-a întrebat ce gen aș vrea să scriu, i-am răspuns: Ce importanță are, atâta timp cât e bună, nu? și cred că replica asta ne-a pecetluit soarta.

Acum sunt în drum spre casă, gândindu-mă dacă s-o pun la curent pe Six cu întâmplările dulci-amărui ale primei zile sau să mă duc la magazin ca să-mi iau rația de cafeină înainte de alergarea de fiecare zi.

Cafeina are câștig de cauză, în ciuda faptului că afecțiunea mea față de Six e un picuț mai mare.

Meschinul meu aport în gospodărie constă în aprovizionarea săptămânală. Totul în casa noastră e fără zahăr, fără carbohidrați și fără gust, grație neconvenționalei diete strict vegetariene a lui Karen, așa că, de fapt, eu chiar prefer să mă ocup de cumpărături. Înșfac un bax cu șase cutii de sucuri carbogazoase și cea mai mare pungă cu batonașe de Snickers pe care-o pot găsi și le azvârl în căruț. Am o ascunzătoare simpatică pentru proviziile mele secrete, la mine în cameră. Majoritatea adolescenților își face provizii de țigări și de iarbă: eu ascund dulciuri.

Când ajung la casa de marcat, o recunosc pe fata care-mi face semn să mă apropii, fiindcă a fost în clasă cu mine la ora a doua, la engleză. Îmi amintesc destul de sigur că numele ei e Shayna, însă pe ecuson scrie Shayla. Shayna/Shayla e tot ce mi-aș fi dorit să fiu. Înaltă, voluptoasă, blondă și bronzată. Eu poate c-o să depășesc un metru șaizeci într-o bună zi, iar părului meu șaten și lins i-ar prinde bine o tunsoare; poate chiar și câteva șuvițe. Dar ar fi infernal de întreținut așa ceva, la cât păr am. Îmi vine până la vreo

---

cincisprezece centimetri mai jos de umeri, însă în cea mai mare parte a timpului mi-l prind în creștet, din cauza umidității specifice sudului.

– Tu nu ești cu mine în clasă la Științe? mă întreabă Shayna/Shayla.

– Engleză, o corectez eu.

Îmi aruncă o privire superioară.

– Am vorbit în engleză, se explică ea. Te-am întrebat: *nu ești cu mine în clasă la Științe?*

Of, ce mama naibii! Poate că n-aș vrea să fiu o blondă ca asta.

– Nu, zic. Engleză înseamnă că *nu sunt cu tine în clasă la Științe, sunt cu tine în clasă la Engleza.*

Mă privește nedumerită pentru o clipă, după care izbucnește în râs.

– Aha, exclamă, luminându-se la față.

Privește ecranul din fața ei și-mi citește suma totală. Îmi strecur mâna în buzunarul de la spate și scot cardul de credit, sperând să se grăbească și să mă scutească de ceea ce mă tem că e pe cale să devină o conversație nu tocmai strălucitoare.

– O, Sfinte Doamne, zice ea încet. Ia uite cine s-a întors!

Îmi ridic privirea spre ea și-o văd că se holbează la cineva din spatele meu, care așteaptă la cealaltă casă de marcat.

Ba nu, dați-mi voie să mă corectez. Salivează spre cineva din spatele meu, care așteaptă la cealaltă casă de marcat.

– Bună, Holder, îi zice, pe un ton seducător, etalându-și zâmbetul cu toată gura.

Mi s-a părut mie sau a fâlfâit din gene? Mhî. Sunt destul de sigură că a fâlfâit din gene. Credeam cu toată sinceritatea că așa ceva poți să vezi numai în desenele animate.

Îmi întorc privirea ca să văd cine-o fi personajul ăsta, Holder, de-a reușit, cine știe cum, să alunge orice aparență a respectului de sine pe care-ar mai fi putut-o avea Shayna/Shayla. Tipul își ridică

---

privirea spre ea și clatină din cap în semn de salut, vizibil lipsit de interes.

– Bună...

Mijește ochii spre ecusonul ei.

– Shayla, completează apoi și se întoarce spre casiera lui.

Chiar n-o bagă în seamă? Una dintre cele mai drăguțe fete din toată școala îi adresează practic o invitație fățișă, iar el se poartă de parcă l-ar sâcâi? Oare o fi om, măcar? Nu așa s-ar comporta tipii pe care-i cunosc eu.

– Shayna, pufnește ea enervată că tipul nu-i cunoaște numele.

Iar eu mă întorc la loc spre Shayna și-mi trec cardul de credit prin aparat.

– Scuze, îi răspunde el. Dar știi că pe ecusonul tău scrie Shayla, da?

Ea își coboară privirea spre piept și-și întoarce ecusonul, ca să-l poata citi.

– Ha, exclamă, împreunându-și sprâncenele de parcă ar fi adâncită în gânduri.

Totuși, mă îndoiesc că ar gândi chiar atât de adânc.

– Când te-ai întors? îl întreabă apoi pe Holder, uitând cu desăvârșire de mine.

Tocmai mi-am trecut cardul prin terminal și sunt aproape convinsă ca ar fi rândul ei să acționeze cumva, dar văd că e prea ocupată să-și plănuiască mărițișul cu tipul din spate, ca să-și mai aducă aminte că are o clientă.

– Săptămâna trecută, răspunde el sec.

– Și, te-or lăsa să te întorci la școală? se interesează ea.

Îl și aud oftând, din locul meu.

– Nu contează, răspunde el tăios. Nu mă întorc.

Ultima lui replică o face imediat pe Shayna/Shayla să-și piardă curajul. Își dă ochii peste cap și-și întoarce privirea spre mine.

– Mare păcat că la un asemenea corp nu există și creier, îmi șoptește.

Nu-mi scapă deloc substratul ironic al afirmației ei.

Când, în sfârșit, se apucă să tasteze cifrele pe casa de marcat, pentru încheierea tranzacției, profit de neatenția ei și mai arunc o privire spre tipul care dă impresia că ar fi iritat de blonda cu picioare lungi. E cu privirea în portofel, râzând de cine știe ce-o fi spus casiera lui. Imediat cum dau cu ochii de el, remarc trei lucruri:

1) Uluitor de alba lui dantură ascunsă în spatele seducătorului zâmbet viclean.

2) Gropițele care i se formează în încrețiturile dintre colțurile gurii și obraji, când zâmbește.

3) E cât se poate de sigur că mă trec căldurile.

Sau că am fluturi în stomac.

Sau poate că m-am ales cu o viroză digestivă.

Senzația îmi e într-atât de străină, încât nu-mi dau seama precis ce o fi. N-aș putea spune ce are el atât de diferit, încât să-mi stârnească pentru prima oară în viață fireasca reacție fiziologică față de o altă persoană. Cu toate astea, nu sunt convinsă că aș mai fi văzut vreodată pe cineva atât de formidabil ca el. E superb. Nu în sensul de băiat frumos. Nici măcar în cel de tip dur. Ci doar un perfect amestec al căilor de mijloc. Nici prea mare, dar nicidecum prea mic. Nici prea necioplit, nici prea cizelat. E îmbrăcat în jeansi și un tricou alb, nimic deosebit. Părul nu dă impresia c-ar fi fost măcar pieptănat azi și probabil că nu i-ar strica o tunsoare, la fel ca și mie. E exact cât trebuie de lung în față, ca să fie nevoit să și-l dea într-o parte când își ridică privirea și mă prindă holbându-mă de-a dreptul la el.

La naiba.

În mod normal, aș fi întors capul de îndată ce ni s-ar fi întâlnit privirile, dar e ceva neobișnuit în felul în care îl văd reacționând

---

când dă cu ochii de mine și mă face să rămân absorbită de el. Zâmbetul i se șterge imediat de pe față și-și lungește gâtul. O expresie întrebătoare i se strecoară în privire; clatină încetșor din cap, ori nevenindu-i să creadă, ori... a neplăcere? Nu pot s-o identific, dar în mod sigur nu e o reacție neplăcută. Îmi rotesc privirea în jur, sperând să nu fiu eu destinatară nemulțumirii lui. Dar când întorc din nou capul spre el, văd că privirea i-a rămas neclintită.

Spre mine.

Mă simt tulburată, ca să nu spun mai mult, așa că-mi întorc repede fața la loc spre Shayla. Sau Shayna. Cum naiba o chema-o. simt nevoia să revin cu picioarele pe pământ. Nu știu cum, dar, în decurs de un minut, tipul de colo a reușit să mă dea pe spate, după care să mă înspăimânte ca naiba. Iar reacțiile astea amestecate nu-i fac bine organismului meu lipsit de cafeină. Preferam să mă fi privit cu aceeași indiferență pe care o manifesta față de Shayna/ Shayla, decât să-i mai văd o dată expresia aia în ochi. Întind mâna spre cum-o-cheamă, îi smulg chitanța și mi-o vâr în buzunar.

– Hei.

Vocea îi e profundă și poruncitoare și imediat îmi taie respirația. Un știu dacă i s-o adresa lui cum-o-cheamă sau mie, așa că-mi strecur mâinile printre toártele sacoșelor cu cumpărături, sperând să ajung la mașină înainte ca el să termine de plătit.

– Cu tine cred că vorbește, îmi zice ea.

Eu îmi iau și ultima sacoșă și, făcându-mă că n-o aud, mă îndrept cât pot de repede spre ieșire.

Cum ajung la mașină, răsuflu din adâncul plămânilor, în timp ce deschid portiere din spate ca să-mi așez sacoșele. Ce naiba o fi cu mine? Un tip arătos încearcă să intre în vorbă cu mine, iar eu fug? Nu obișnuiesc să mă simt stânjenită de prezența băieților. Ba chiar sunt încrezătoare până la prostie. E prima dată în viață când chiar s-ar putea să simt o atracție față de cineva, și eu fug.

Six o să mă omoare.

Dar ce privire! Fusese ceva atât de tulburător în felul în care mă privise. Neliniștitor, stânjenitor, dar cumva și măgulitor, totodată. Nu sunt deloc obișnuită să am de-a face cu astfel de reacții, cu atât mai puțin când sunt mai multe la un loc.

– Hei.

Încremenesc. De data asta, vocea lui mi se adresează, fără îndoială, mie.

Tot nu reușesc să disting dacă sunt fluturi sau o viroză digestivă, dar, oricum ar fi, nu mă dau în vânt după felul în care vocea asta îmi pătrunde tocmai până în fundul stomacului. Devin rigidă și mă întorc lent, dintr-odată conștientă de faptul că nu sunt nici pe departe atât de sigură de mine, pe cât m-ar fi determinat să cred trecutul meu.

Într-o mână ține pe lângă corp două sacoșe, iar cu cealaltă se scarpină la ceafă. Chiar mi-ar fi plăcut ca vremea să fie și acum urâtă și ploioasă, ca să nu mai stea el aici, în fața mea, în clipa asta. Își oprește privirea asupra mea, iar expresia nemulțumită din incinta magazinului lasă acum locul unui zâmbet șiret, care mi se pare un pic cam forțat în situația noastră actuală. Acum, când îl văd mai de aproape, îmi devine evident că viroza digestivă nu e câtuși de puțin izvorul bruștelor mele probleme stomacale.

Ci, pur și simplu, el.

Totul la el, începând cu părul ciufulit, închis la culoare, continuând cu ochii de un albastru pur și cu... gropițele alea și până la brațele vâjnoase pe care-mi vine să le pipăi.

Să le pipăi? Serios, Sky? Vino-ți în fire!

Totul la el îmi face plămânii să dea rateuri și inima s-o ia la goană. Am senzația că, dacă mi-ar zâmbi așa cum încearcă Grayson să-mi zâmbească, mi-ar cădea chiloții în timp record.

Imediat cum ochii mi se dezlipesc de fizicul lui, îndeajuns cât să ni se întâlnească iar privirile, el își descleștează mâna de ceafă și-și mută sacoșele în stânga.

– Eu sunt Holder, îmi zice, întinzându-mi mâna.

I-o privesc, după care fac un pas înapoi, fără să i-o strâng. Întreaga situație e întru totul prea incomodă pentru mine, ca să mai pot avea încredere în nevinovata lui prezentare. Poate că dacă nu m-ar fi străpuns cu privirea aia de o mare intensitate când eran în magazin, aș fi fost mai sensibilă la perfecțiunea lui fizică.

– Și ce vrei? îl întreb, având grijă să-i adresez o privire bănuitoare, nu adoratoare.

Gropițele îi reapar odată cu râsul pripit. Scuturp din cap și-și desprinde privirea de mine.

– Hm, mormăie, cu o bâiguială emoționată care nu se potrivește cătuși de puțin cu tipologia lui, de om sigur pe sine.

Ochii îi fug prin parcarearea magazinului de parcă ar căuta o cale de scăpare, apoi oftează, după care îmi caută din nou privirea. Multitudinea reacțiilor lui mă derutează al naibii de rău. Acum pare aproape dezgustat la vederea mea, și în clipa imediat următoare practic sare pe mine. De obicei, mă pricep destul de bine să-i descifrez pe alții, dar dac-ar fi să emit o presupunere despre Holder pe baza ultimelor două minute petrecute împreună, aș fi nevoită să afirm ca suferă de dublă personalitate. Bruștele lui treceri de la frivolitate la ardoare mă descumpănesc.

– Poate că sună penibil, îmi zice, dar zău că-mi pari cunoscută. Te superi dacă te întreb cum te cheamă?

Dezamăgirea se instalează imediat cum replica pentru agățat îi iese pe buze. E unul dintre tipii ăia. Știți care. Tipii incredibil de superbi, care pot avea pe oricine, oricând, oriunde, și sunt conștienți de asta. Tipii care n-au nevoie decât să etaleze un zâmbet șiret, sau gropițe în obraji, ca s-o întrebe pe o fată cum o cheamă, iar

---

ea să se prelingă până când ajunge în genunchi în fața lui. Tipii care-și petrec serile de sâmbătă intrând pe ferestrele fetelor.

Mă simt extrem de dezamăgită. Îmi dau ochii peste cap și bâjbâi cu mâna în spate, după clanța portierei.

– Am un iubit, îi zic, servindu-i minciuna.

Mă întorc, deschid portiere și mă urc în mașină. Când dau s-o închid după mine, mă pomenesc că refuză să se clinească. Îmi ridic privirea și-i văd mâna încleștată pe marginea de sus a portierei, ținând-o deschisă. Iar în ochii lui zăresc o disperare intensă care-mi trimite fiori reci prin brațe.

Doar mă privește, și mă trec fiorii? Ce naiba am?

– Numele. E tot ce vreau de la tine.

Stau să mă gândesc dac-ar trebui sau nu să-i explic că numele meu nu i-ar servi la nimic în strădaniile lui de hărțuire. Sunt, mai mult decât probabil, singura adolescentă de șaptesprezece ani din America rămasă fără o prezență online. Fără să-mi iau mâna de pe clanță, îl bombardez cu o privire de avertisment.

– Îmi dai voie? rostesc tăios, săgetând cu privirea mâna care mă împiedică să-mi închid portiera.

Dar ochii îmi coboară încet spre tatuajul întipărit cu litere mici pe antebrațul lui.

Hopeless

Nu mă pot abține să râd în sinea mea. Astăzi, sunt în mod evident ținta răzbunărilor sortii. În sfârșit, fac cunoștință cu unicul tip pe care-l găsesc atrăgător și uite-l că e unul care s-a lăsat de liceu și mai are și tatuat cuvântul incurabil.

Acum deja m-am enervat. Mai trag o dată de portieră, dar el nici nu se clinește.

– Spune-mi numele tău. Te rog.

Iar disperarea din ochii lui în timp ce spune *te rog* îmi provoacă o surprinzător de înțelegătoare reacție, total nepotrivită.

– Sky, îi răspund brusc, simțind dintr-odată compasiune față de suferința evident ascunsă în spatele ochilor ăia albaștri ai lui.

Ușurința cu care cedez la rugămintea lui, doar la o simplă privire, mă face să mă simt dezamăgită de mine însămi. Dau drumul portierei și ambalez motorul.

– Sky, îl aud repetând, pentru sine; stă să se gândească o clipă, după care clatină din cap, de parcă n-ar fi primit răspunsul corect la întrebarea lui. Ești sigură? mă întrebă, aplecându-și capul într-o parte.

Dacă sunt sigura? Ce, își închipuie că sunt Shayna/Shayla și nici măcar nu știu cum mă cheamă? Îmi dau ochii peste cap și mă succesc pe scaun, scoțându-mi din buzunar cartea de identitate, pe care i-o vâr în ochi.

– Sunt destul de sigură că știu cum mă cheamă, ripostez.

Dau să-mi trag înapoi cartea de identitate, când el dă drumul portierei și-mi smulge actul din mână, ca să-l examineze mai de aproape. Îl studiază timp de câteva secunde, după care îl răsuțește între degete și mi-l întinde.

– Scuze, zice, trăgându-se cu un pas înapoi de lângă mașina mea. Am făcut o confuzie.

Înfățișarea îi e ascunsă acum sub o spoială de încrâncenare, când mă privește cum îmi vâr înapoi în buzunar actul de identitate. Îl fixez cu privirea pentru o clipă, așteptând să se mai întâmple ceva, dar el un face decât să-și împingă maxilarul înainte și înapoi, în timp ce eu îmi prind centura de siguranță.

Renunță atât de ușor să mă vrăjească? Pe bune? Pun mâna pe clanța portierei, așteptându-mă s-o împiedice iar, ca să-și mai reverse vreo replică penibilă pentru agațamente. Dar, cum nu se întâmplă una ca asta și-l văd că se dă îndărăt și mai mult în timp ce închid, simt cum mă cuprinde o senzație de neliniște. Dacă un m-a urmărit până aici casă mă agațe, atunci ce naiba au însemnat toate astea?

Își trece degetele prin păr și mormăie ceva, ca pentru sine, dar nu aud ce anume, prin fereastra închisă. Dau în marșarier, rămânând cu ochii pe el în timp ce mă îndrept spre ieșirea din parcare. Rămâne pe loc, nemișcat, fixându-mă cu privirea cum mă îndepărtez. Iar cand pornesc în direcția opusă, îmi potrivesc oglinda retrovizoare astfel încât să-l mai văd o dată înainte de a ieși din parcare. Îl văd întorcându-se să plece, apoi izbind cu pumnul în capota unui automobil.

Bravo ție, Sky. E cam iute la mânia.

Luni, 27 august 2012

4:47 p.m.

După ce-mi pun cumpărăturile la locul lor, iau o mână de batoane de ciocolată din rezervă și mi le îndes în buzunar, după care mă strecor afară pe fereastră. Împing în sus fereastra camerei lui Six și mă salt înăuntru. E aproape patru după-amiaza și ea doarme, așa că mă îndrept în vârful picioarelor spre patul ei și îngenunchez lângă el. Are masca pe față, iar părul blond închis, cu șuvițe, i s-a lipit de obraz, din cauza cantității abundente de salivă pe care o produce în timp ce doarme. Mă apropii cât pot de mult de fața ei și urlu din răspuțeri.

– SIX! TREZEȘTE-TE!

Ea zvâcnește în sus cu o asemenea forță, încât nu mai am timp să mă feresc. Cotul i se repede drept în ochiul meu, făcându-mă să cad pe spate. Îmi acopăr imediat ochiul îndurerat cu palma și mă împrăștiu pe podeaua camerei ei. O văd cu ochiul teafar cum stă pe pat, ținându-se cu mâinile de cap și încruntându-se la mine.

– Mare javră mai ești, se vaită ea, aruncându-și deoparte pătura și ridicându-se din pat, după care se duce direct la baie.

– Cred că mi-ai învinețit ochiul, protestez eu.

Six lasă ușa băii deschisă și se așează pe vasul de toaletă,

- Foarte bine. O meriți.

Înșfacă hârtia igienică și închide ușa cu piciorul.

- Ar fi bine să ai ceva interesant de spus, dacă tot m-ai trezit. Toată noaptea am stat să-mi fac bagajele.

Six n-a fost niciodată o persoană matinală, iar din câte se pare, nu e în largul ei nici după-amiaza. Sinceră să fiu, nici că ar fi o persoană nocturnă n-aș putea spune. Dacă ar fi să ghicesc care e perioada cea mai plăcută a zilei pentru ea, aș zice că, probabil, e atunci când doarme; poate că tocmai de-aia detestă atât de mult să se trezească.

Six are un simț al umorului dezvoltat și e deschisă la minte, motive hotărâtoare pentru faptul că ne înțelegem atât de bine. Fetele fandosite, false, mă enervează ca naiba. Nici măcar nu știu dacă în vocabularul lui Six există cuvântul *fandoseală*. O desparte o întreagă garderobă în negru de adolescente tipice, melancolice. Cât despre falsitate? Ea e cât se poate de directă, fie că-ți place, fie că nu. Nu există absolut nimic fals la Six, în afară de prenumele ei.

Când avea paisprezece ani, iar părinții au anunțat-o că se vor muta din Texas în Maine, ea s-a răzvrătit, refuzând să mai reacționeze când e strigată pe nume. În realitate, o cheamă Seven Marie, așa că n-a mai vrut să mai răspundă decât la numele Six, doar ca să le facă în ciudă părinților pentru că au pus-o să se mute. Ei tot Seven îi spun, dar tot restul lumii o strigă Six. Asta nu face decât să demonstreze faptul că e la fel de încăpățânată ca mine; însă unul dintre numeroasele motive pentru care suntem cele mai bune prietene.

- Cred c-o să te bucuri că te-am trezit, îi zic, ridicându-mă de pe podea și așezându-mă pe pat. S-a întâmplat ceva monumental azi.

Six iese din baie și se întoarce spre patul ei. Se întinde lângă mine și se învelește până peste cap. Rostogolindu-se ceva mai departe, își umflă perna bătând-o cu mâna până când reușește să stea comod.

- Lasă-mă să ghicesc... Karen și-a instalat cablu?

Mă întorc și eu pe-o parte și mă apropii de ea, cuprinzând-o cu un braț. Îmi pun capul pe perna ei și o îmbrățișez din spate.

- Mai încearcă.

- Ai cunoscut pe cineva azi la școală și acum ești gravidă și-o să te măriți, iar eu nu pot să-ți fiu domnișoară de onoare la nuntă din cauză c-o să fiu tocmai la capătul celălalt al lumii ăsteia afurisite?

- Ești pe-aproape... dar, nț, zic, bătându-i darabana cu degetele pe umăr.

- Atunci, ce? replică enervată.

Mă întorc din nou pe spate și scot un suspin adânc.

- Am văzut un tip la magazin, după școală, și naiba să mă ia, Six. Era superb. Înfricoșător, dar superb.

Six se răsuțește imediat spre mine, reușind să-mi expedieze un cot drept în ochiul pe care mi-l maltratase acum abia câteva minute.

- Ce?! strigă ea din răspuseri, neluând în seamă faptul că mă țin cu mâna de ochi și mă vait.

Se ridică în capul oaselor și-mi desprinde mâna de pe față.

- Ce?! urlă ea din nou. Pe bune?!

Rămân întinsă pe spate, străduindu-mă să-mi alung cu puterea minții durerea din ochiul care-mi zvâcnește.

- Serios! Cum l-am văzut, parcă m-am topit toată și m-am prelins pe jos. Era... uau.

- Ai vorbit cu ei? I-ai luat numărul de telefon? Te-a invitat să ieșiți împreună?

N-am mai văzut-o până acum pe Six să fie atât de însuflețită. E un pic cam prea agitată și nu sunt convinsă că-mi place așa.

- Dumnezeule, Six. Las-o mai moale.

Mă privește de sus, încruntându-se.

- Sky, eu de patru ani îmi tot fac griji pentru tine, gândindu-mă că așa ceva s-ar putea să nu se-ntâmples niciodată. M-aș fi împăcat cu gândul că ai fi gay. M-aș fi împăcat și dacă ți-ar fi plăcut doar tipii

---

slăbănogi, mititei și tocilari. M-aș fi împăcat chiar și cu ideea că ai fi atrasă doar de bărbații foarte bătrâni și zbârciți, cu penisuri și mai zbârcite. Cu ce nu m-aș fi împăcat, e gândul că s-ar putea să nu cunoști niciodată pofta trupească.

Se lasă să cadă pe spate, zâmbind.

– Pofta trupească e cel mai grozav dintre păcatele de moarte.

Izbucnesc în râs și scutur din cap.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere. Pofta trupească e nașpa. Cred că m-ai bătut destul la cap cu asta atâția ani. Votul meu rămâne pentru lăcomie.

Și, acestea fiind zise, scot din buzunar o bucată de ciocolată și încep s-o ronțai.

– Îmi trebuie amănunte, cere ea.

Mă trag înapoi pe pat, până când mă lipesc cu spinarea de tăblie.

– Nu știu cum să-ți descriu senzația. Când am dat cu ochii de el, nu-mi mai venea să mă opresc din privit. M-aș fi holbat la el toată ziua. Dar când m-a privit și el, m-a înfricoșat. Era de parcă l-ar fi enervat până și că-l remarcasem. Iar după asta când m-a urmărit până la mașină și mi-a cerut să-i spun cum mă chemă, parcă era furios pe mine din cauza asta. Ca și cum l-aș fi deranjat. De unde-mi venea să-i ling gropițele de pe față, atunci un voiam decât să fug naibii de el.

– Te-a urmărit? Până la mașină? mă întrebă ea sceptică.

Îi fac semn din cap că da, după care-i ofer absolut toate amănuntele despre expediția mea la magazin, până în punctul în care și-a repezit el pumnul în mașina de alături.

– Doamne, cât e de bizar, exclamă ea, după ce închei.

Se ridică în capul oaselor, lipindu-se cu spinarea de tăblia patului, exact ca mine.

– Ești sigură că un flirta cu tine? Că nu încerca să îți obțină numărul de telefon? Cum să-ți spun, te-am mai văzut cum ești cu tipii, Sky. Te prefaci foarte bine, chiar dacă un simți nimic pentru ei.

Știu că te pricepi să-i descifrezi, dar poate faptul că el chiar te-a atras ți-o fi înțeșat intuiția. Nu crezi?

Ridic din umeri. Posibil să aibă dreptate. Poate că doar l-am citit greșit, iar reacția mea negativă l-a îndemnat să se răzgândească și să nu mă mai invite să ieșim împreună.

– Se poarte. Dar, indiferent ce-o fi fost, s-a dus la râpă la fel de repede. Tipul s-a lăsat de școală, are toane, e iute la mânie și... pur și simplu... e un distrus. Nu știu care-o fi genul meu, dar știu că nu vreau să fie Holder.

Six mă apucă de obraji, strângându-mi fața între palme și întorcându-o spre ea.

– Ai zis cumva Holder? mă întreabă, arcuindu-și curioasă sprâncenele splendid pensate.

La cât de tare îmi strânge obraji, buzele îmi sunt strivite așa că doar fac semn din cap că da, în loc să-I dau un răspuns verbal.

– Dean Holder? Șaten, ciufulit? Ochi albaștri dogoritori? Și-un temperament exact ca-n Fight Club?

Ridic din umeri.

– Șa șe fare, zic, cuvintele fiindu-mi prea puțin inteligibile din cauza strânsorii ei.

Îmi dă drumul, așa că repet.

– Așa se pare.

Îmi duc mâna la față și încep să-mi masez obraji.

– Îl cunoști?

Se ridică pe pat și-și azvârle mâinile spre tavan.

– De ce, Sky? Dintre toți tipii care-ar fi putut să te atragă, de ce naiba a trebuit să fie Dean Holder?

Pare dezamăgită. De ce-o părea atât de dezamăgită? N-am auzit-o niciodată pomenind despre Holder, așa că e puțin probabil să fi fost vreodată cuplată cu el. De ce naiba am impresia că a trecut de la un soi de entuziasm... la ceva foarte, foarte rău?

– Îmi trebuie amănunte, îi zic.

Clatină din cap și-și aruncă picioarele jos din pat. Se duce la șifonier și-și scoate de-acolo o pereche nou-nouță de jeansi, pe care și-o trage pe ea.

– E o canalie, Sky. A fost în liceul nostru, dar l-au trimis la penitenciarul pentru minori anul trecut, imediat după vacanța de vară. Nu-l cunosc prea bine, dar știu destule despre el ca să-mi dau seama că nu e marfă de iubit.

Modul în care mi-l descrie ea pe Holder nu mă miră. Aș fi vrut să pot spune că nici nu mă dezamăgește, dar nu e cazul.

– Și de când ar fi cineva marfă de iubit? o întreb, fiindcă nu cred să fi avut Six vreun iubit pentru mai mult de o noapte, de când se știe.

Mă privește, apoi ridică din umeri.

– Touché.

Își trage pe cap un tricou și se duce în baie, la chiuvetă. Ia o periuță și stoarce pastă pe ea, după care se întoarce în cameră, periindu-și dinții.

– De ce l-au trimis la penitenciarul pentru minori? o întreb, nefiind sigură că aș vrea cu adevărat să află răspunsul.

Six își scoate periuța din gură.

– L-au luat pentru infracțiunea de discriminare... l-a snopit în bătaie pe un tip gay de la școală. Destul de clar că a fost o chestie gravă.

Își vâră la loc periuța în gură și se întoarce spre chiuvetă, ca să se clătească.

Discriminare? Pe bune? Stomacul îmi face o tumbă, dar un într-un mod plăcut, de data asta.

Six se întoarce în cameră după ce și-a prins părul într-o coadă de cal.

– E nașpa, îmi zice, în timp ce-și inventariază bijuteriile. Dac-o fi singura dată când te bagă în călduri un tip și n-o să mai ai senzația asta niciodată?

Felul în care și-a ales termenii mă face să mă strâmb.

– N-am fost în călduri după el, Six.

Flutură din mână nepăsătoare.

– În călduri. Atrasă. Tot aia e, îmi răspunde, pe un ton ușuratic, întorcându-se spre pat.

Își pune un cercel pe genunchi, iar pe celălalt și-l potrivește în ureche.

– Bănuiesc că ar trebui să fim liniștite acum, știind că nu ești total pierdută, îmi zice apoi.

Deodată, mijeste ochii și se apleacă spre mine. Mă apucă de bărbie cu două degete, întorcându-mi fața spre stânga.

– Ce naiba s-a întâmplat cu ochiul tău?

Izbucnesc în râs și mă rostosiesc mai încolo pe pat, îndepărtându-mă de pericol.

– Tu să-mi spui, îi zic, ridicându-mă și îndreptându-mă spre fereastră. Simt nevoia să-mi lipezesc creierul. Mă duc să alerg. Vii și tu?

Six strâmbă din nas.

– Mda... nu. Distracție plăcută.

Sunt deja cu un picior dincolo de pervaz, când mă strigă iar.

– Mai târziu, vreau să știu tot despre prima ta zi de școală. și am un cadou pentru tine. Îți fac o vizită diseară.

Luni, 27 august 2012

5:25 p.m.

Mă doare în piept; tot corpul mi-a amorțit încă de când eram pe Aspen Road. Respirația mi s-a transformat dintr-o inhalare controlată a aerului într-o serie de icnete și șuierături nestăpânite. Este tocmai punctul în care alergarea îmi face, de obicei, cea mai mare plăcere. Când absolut fiecare gram din corp se revarsă în

---

propulsarea mea înainte, lăsându-mă cu desăvârșire concentrată asupra următorului pas și a nimic altceva.

Următorul meu pas.

Nimic altceva.

Până acum, n-am mai alergat atât de departe. De obicei, mă opresc când știu că mi-am parcurs norma de doi kilometri și jumătate, la câteva cvartale în urmă, dar de data asta n-a mai fost așa. În ciuda familiarei disperări în care se află în prezent corpul meu, încă nu reușesc să-mi deconectez mintea. Alerg mai departe, sperând c-o să ajung și la punctul acela, dar îmi ia mai mult decât în mod obișnuit. Singurul lucru care mă determină să renunț este gândul că voi avea de parcurs aceeași distanță până acasă și aproape c-am rămas fără apă.

Mă opresc în capătul unei alei și mă sprijin de o cutie poștală, apoi îmi destup sticla cu apă. Îmi șterg transpirația de pe frunte cu dosul palmei și-mi duc sticla la gură, reușind să-mi mai torn vreo patru picături pe gât înainte de a o goli de tot. Deja am terminat o sticlă întreagă de apă, în arșița asta din Texas. Mă mustru în sinea mea pentru hotărârea de a sări peste alergare azi-dimineață. Pe caniculă, sunt ca o cârpă.

De teama deshidratării, mă hotărâsc să merg normal până acasă, fără să mai alerg. Nu cred că, dacă m-aș împinge până la epuizarea fizică totală, Karen ar fi prea mulțumită. Și-așa o deranjează destul faptul că alerg.

Abia fac câțiva pași, când aud o voce cunoscută din spate.

– Hei!

De parcă inima nu mi-ar fi bătut destul de repede și-așa, mă întorc cu încetineală și-l văd pe Holder privindu-mă de la înălțimea lui, zâmbind, cu gropițele răsărindu-i la colțurile gurii. Are părul ud de transpirație și se vede clar că și el a alergat.

Clipesc de două ori, aproape crezând că e un miraj provocat de starea mea de epuizare. Instinctul mă îndeamnă s-o rup la fugă, țipând, însă trupul meu își dorește să fie înfășurat de brațele lui

---

lucioase, asudate.

Trupul meu e un trădător afurisit.

Spre norocul meu, încă un mi-am revenit după distanța parcursă, deci el n-ar putea să-și dea seama că respirația mea dezordonată se datorează în cea mai mare măsură tocmai revederii lui.

– Hei, îi răspund, cu răsuflarea tăiată.

Fac tot posibilul să-l privesc în față, dar ochii parcă nu mi se pot împiedica să alunece mai jos de gâtul lui. Așa că mai bine îmi privesc propriile picioare, ocolind astfel realitatea că el un poartă nimic altceva decât un șort și pantofii pentru alergare. Iar felul în care-i atârnă șortul pe șolduri e un motiv suficient ca să uit absolut toate informațiile negative aflate astăzi despre el. Niciodată, din câte pot să-mi amintesc, n-am fost genul de fată care să-și dea ochii peste cap din cauza înfățișării vreunui tip. Mă simt superficială. Demnă de milă. Penibilă, chiar. și un pic iritată pe mine însămi, pentru că-i permit să mă aducă într-o astfel de stare.

– Alergi? mă întreabă, rezemându-se cu cotul de cutia poștală.

Facem semn din cap că da.

– De obicei, dimineța. Am uitat cât e de cald după-amiezile.

Încerc să-mi ridic privirea spre fața lui, făcându-mi mâna streășină deasupra ochilor împotriva soarelui care-i strălucește ca un nimb în jurul capului.

Ce ironie.

Întinde mâna spre mine și tresar, până să-mi dau seama că doar îmi oferă sticla lui cu apă. Felul ăncare strânge din buze, într-o tentativă de a-și stăpâni zâmbetul, îmi dă clar de înțeles că s-a prins cât sunt de surescitată în prezența lui.

– Bea, mă îndeamnă, împingându-și spre mine sticla pe jumătate goală. Arăți istovită.

În mod normal, n-aș accepta apă de la o persoană străină, și cu atât mai puțin de la una despre care am aflat lucruri rele, dar mi-e sete. Al naibii de sete.

Îi iau sticla din mână și-mi las capul pe spate, luând trei înghițituri uriașe. Tare mult aș vrea să beau și ce-a rămas, dar nu se poate să-i epuizez și proviziile lui.

– Mersi, îi zic, întinzându-i înapoi sticla.

Mă șterg la gură și arunc o privire peste umăr, spre trotuar.

– Ei, eu mai am doi kilometri și jumătate până acasă, așa că aș face bine s-o iau din loc, îl anunț.

– Mai degrabă patru, mă corectează el, săgetându-mi cu privirea abdomenul.

Își lipește apăsate buzele de sticlă, fără s-o mai ștergă la gură, și nu mă slăbește din ochi cât timp gălgâie apa rămasă. Nu mă pot abține să-i privesc buzele strânse pe gura sticlei abia atinse de buzele mele. Practic, ne sărutăm.

Scutur din cap.

– Ha? zic, deși nu sunt sigură dacă și cu voce tare.

Sunt cam preocupată să-i privesc transpirația picurându-i pe piept.

– Am zis că sunt mai degrabă patru. Tu stai pe Conroe și sunt mai mult de trei kilometri până acolo. Asta înseamnă un drum total, dus-întors, de aproape opt kilometri.

A spus-o pe un ton de parcă ar fi impresionat. Îl privesc, intrigată.

– Tu știi pe ce stradă stau?

– Mda.

Nu mai dezvoltă răspunsul. Continui să-l privesc în ochi și să tac, așteptând o explicație, ceva.

Își dă seama că nu sunt mulțumită de simplul lui *mda*, așa că scoate un oftat.

– Linden Sky Davis, născută pe 29 septembrie, strada Conroe numărul 1455. Un metru șaiszeci înălțime. Donatoare de sânge.

Fac un pas înapoi, dintr-odată zărindu-mi asasinul din viitorul apropiat răsărind în fața ochilor mei de sub masca pretendentului visat. Oare n-ar fi bine să-mi mai umbresc ochii, ca să-l pot vedea mai bine, în eventualitatea că scap cu viață? Poate voi avea nevoie să-i descriu trăsăturile, pentru cel care se ocupă de portretul-robot.

– După cartea ta de identitate, îmi explică el, văzându-mi amestecul de groază și de confuzie de pe chip. Mi-ai arătat cartea de identitate mai devreme. La magazin.

Nu știu de ce, dar explicația asta nu-mi domolește cătuși de puțin temerile.

– Dar n-ai privit-o decât pentru două secunde.

-
- Am o memorie bună, îmi răspunde, ridicând din umeri.
  - Mă urmărești, i-o trântesc eu direct, dar el izbucnește în râs.
  - Eu te urmăresc? Tu ești cea care s-a oprit în fața casei mele, îmi zice, arătând peste umăr spre clădirea din spatele lui.

Casa lui? Care naiba ar fi probabilitatea?

Își îndreaptă spinarea și ciocănește cu degetele literele de pe capacul cutiei poștale.

Familia Holder.

Simt cum tot sângele îmi năvălește în obraji, dar nu mai contează. După o alergare de jumătate de după-amiază prin canicula din Texas și cu proviziile de apă epuizate, sunt convinsă că tot corpul îmi e înroșit. Încerc să nu privesc spre casa lui, însă curiozitatea e slabiciunea mea. E o casă modestă, nu prea bătătoare la ochi. Se potrivește perfect cu cartierul de clasă medie în care suntem. La fel, mașina de pe alee. Oare o fi mașina lui? Pot să deduc din ce-a discutat la magazin cu cum-o-cheamă, că e de vârsta mea, așa că sigur locuiește cu părinții. Dar cum se face că nu l-am mai văzut până acum? Cum de n-am știut că stau la mai puțin de cinci kilometri de singurul băiat în viață capabil să mă prefacă într-un ghem de fierbințeli desperate?

Îmi dreg glasul.

- Atunci, mersi pentru apă, zic, nefiind în stare să mă gândesc la altceva, decât la cum să fug de stânjeneala asta.

Îi fac la rezeală un semn de rămas-bun și pornesc cu pași mari și iuți.

- Stai o clipă, urlă el din spate.

Eu nu încetinesc, așa că trece de mine și se întoarce cu fața, alergând de-a-ndărătul spre soare.

- Așteaptă să-ți umplu sticla, îmi zice.

Se întinde și-mi ia sticla din mâna stângă, atingându-mi în treacat abdomenul. Îngheț din nou.

- Vin imediat, mai zice el, alergând spre casă.

Mă simt perplexă. E un act de bunăvoință total contradictoriu. Să fie un alt efect secundar al dublei sale personalități, oare? Poate c-o fi suferit o mutație, ca Hulk. Sau Jekyll și Hide. Mă întreb dacă Dean o fi ipostaza lui cumsecade, iar Holder cea înspăimântătoare. Holder e, categoric, cel pe care l-am văzut mai devreme la magazin.

Cred că-mi place mult mai mult Dean.

Mă simt stingheră așteptându-l, așa că mă întorc spre aleea lui, oprindu-mă la fiecare câteva secunde ca să privesc drumul care duce spre casa mea. Habar n-am ce să fac. Am impresia că orice hotărâre aș lua într-un astfel de moment s-ar situa pe talerul balanței rezervat neghiobiilor.

Să rămân?

Să fug?

Să mă ascund prin tufișuri, până nu se întoarce el cu o pereche de cătușe și un cuțit?

Dar, până să pot fugi, ușa din față a casei se deschide și el iese cu o sticlă plină cu apă în mână. De data asta, am soarele în spate, așa că nu trebuie să mă străduiesc prea tare ca să-l văd și asta iar nu e bine, fiindcă tot ce-mi doresc e să mă zgâiesc la el.

Uff! Categoriec, detest pofta trupească.

O. Detest.

Știu, cu fiecare fibră a ființei mele, că el nu e de încredere; cu toate astea, corpului meu pare să nu-i pese câtuși de puțin.

Îmi întinde sticla și mă grăbesc să mai beau câteva guri. Și-așa urăsc canicula din Texas, dar în combinație cu Dean Holder, îmi dă senzația că sunt în cazanele iadului.

– Așa... ceva mai devreme... La magazin, îmi zice, poticnindu-se stânjenit. Dacă te-am incomodat, îmi cer scuze.

Ba m-ai cam băgat în sperieți.

Holder mă privește cu ochii mijiți timp de câteva clipe, studiindu-mă. Am descoperit astăzi că nu-mi place să fiu studiată. Îmi place să trec neobservată.

– Și să știi că n-am încercat nici să mă dau la tine, continuă el. Doar am crezut că ai fi altcineva.

– Nu-i problemă, răspund, forțându-mă să zâmbesc, deși e o problemă.

De ce mă simt deodată mistuită de dezamăgire din cauză că n-a încercat să se dea la mine? Ar trebui să fiu bucuroasă.

– Nu că n-aș fi vrut să mă dau la tine, adaugă el, zâmbind larg. Doar că nu despre asta era vorba în momentul respectiv.

O, Slavă ție, Doamne! Lămurirea asta chiar mă face să zâmbesc, în ciuda eforturilor de a mă abține.

- Vrei să alerg cu tine? mă întreabă, arătând cu capul spre trotuarul din spatele meu.

Da, te rog.

- Nu, stai liniștit.

Clatină din cap aprobator.

- Păi, oricum aveam drum încolo. Eu alerg de două ori pe zi și încă mai am vreo câțiva...

Se întrerupe în mijlocul frazei și face un pas grăbit spre mine. Mă apucă de bărbie și-mi înclină capul pe spate.

- Cine ți-a făcut asta?

Aceeași duritate pe care i-am zărit-o în ochi lângă magazin îi revine sub sprâncenele încruntate.

- Mai devreme n-aveai ochiul așa, adaugă el.

Îmi retrag bărbia din mâna lui și izbucnesc într-un râs nepăsător.

- A fost un accident. Niciodată să nu-i strici somnul unei adolescente.

El nu zâmbește. Dimpotrivă, se mai apropie cu un pas și-mi aruncă o privire pătrunzătoare, după care-și trece degetul mare pe sub ochiul meu.

- Dar ai spune, nu-i așa? Dacă ți-ar fi făcut-o cineva?

Vreau să-i răspund. Zău că vreau. Doar că nu pot. El îmi atinge fața. E cu mâna pe obrazul meu. Nu pot să gândesc, nu pot să vorbesc, nu pot să respir. Ardoarea care-i iradiază din întreaga ființă îmi absoarbe tot aerul din plămâni și toată vigoarea din genunchi. Încuviințez neconvingător, iar el se încruntă, după care-și retrage mâna.

- Alerg cu tine, zice, și nu mai e o întrebare.

Își pune mâinile pe umerii mei și mă întoarce în direcția opusă, împingându-mă ușurel. Își potrivește pasul după al meu și alergăm în tăcere.

Aș vrea să vorbesc cu el. Aș vrea să-l întreb despre anul petrecut la penitenciarul pentru minori, de ce s-a retras din liceu, de ce are tatuajul ăla... dar mi-e pera frică de răspunsuri. Ca să un mai spun că sunt total lipsită de suflu. Așa că, în loc să discutăm, alergăm într-o tăcere deplină pe tot drumul până la mine acasă.

Când ajungem aproape de aleea mea, încetinim amândoi la pas.

Habar n-am ce încheiere aş putea găsi. Nimeni n-a alergat vreodată cu mine, așa că nu prea știu cerințele etichetei, atunci când doi alergători se despart. Mă întorc spre el și-mi flutur mâna în grabă.

– Ne mai vedem, presupun, îi zic.

– Fără discuție, răspundem privindu-mă fix.

Îi zâmbesc stânjenită și-i întorc spatele. *Fără discuție?* Întorc cuvintele pe toate părțile în timp ce mă îndrept spre casă. Ce-o vrea să spună cu asta? N-a încercat să-mi afle numărul de telefon, chiar dacă nu știe că n-am. Nu m-a întrebat dacă vreau să mai alerg și altădată cu el. Dar a zis *fără discuție* de parcă ar fi fost sigur; și într-un fel, cam sper să fie.

Felul în care vocea lui îmi îmbracă numele mă face să-mi doresc ca singurul cuvânt din vocabularul lui să fi fost *Sky*. Mă răsucesc spre el, rugându-mă în sinea mea să-mi sevească vreo altă replică siropoasă de agățat. De data asta, aş pica în plasă de-a binelea.

– Îmi faci un serviciu?

Orice. Fac orice-mi ceri, atât timp cât n-ai tricou pe tine.

– Da!?

Îmi azvârle sticla lui pentru apă. O prind și o privesc, simțindu-mă vinovată pentru că nu mi-a dat prin minte să mă ofer eu însămi să i-o umplu. O agit prin fața ochilor și-i fac un semn de încuviințare, după care urc în fugă treptele și intru în casă. Karen tocmai pune vasele la spălat în mașină cand dau buzna în bucătărie. Imediat cum se închide ușa de la intrare după mine, casc gura larg în căutarea aerului după care-mi tânjeau plămâni de atât timp.

– Doamne, Dumnezeule, *Sky!* Arăți de parcă ai fi pe cale să leșini. Stai jos.

Îmi ia sticla din mână și mă împinge cu forța pe un scaun. Cât timp aștept s-o umple, inspir pe nas și expir pe gură. Ea se întoarce spre mine și mi-o întinde, iar eu îi înșurubez capacul, după care mă ridic și mă reped afară, la el.

– Mersi, îmi zice.

Stau să-l privesc cum își lipește aceleași buze pline de gura aceleiași sticle cu apă.

Practic, ne sărutăm din nou.

Nu reușesc să fac diferența dintre efectul avut asupra mea de alergarea cale de aproape opt kilometri și efectul exercitat asupra

---

mea de Holder. Ambele mă fac să simt că sunt pe cale să leșin din cauza lipsei de oxigen. Holder își astupă sticla cu apă, iar privirea începe să-i rățăcească pe trupul meu, zăbovind cu o clipă prea mult pe abdomenul dezgolit înainte de a se ridica spre ochi.

– Faci atletism?

Îmi acopăr abdomenul cu brațul stâng, peste care-mi încleștez mâna dreaptă.

– Nu. Dar mă gândesc să încerc.

– și face bine. Nu prea ți-ai pierdut suflul, deși tocmai ai alergat aproape opt kilometri, zice el. Ești în ultimul an?

Nici prin gând nu-i trece de cât efort e nevoie din partea mea ca să nu mă prăbușesc, hârâind din lipsă de aer. N-am mai alereat până acum atât de mult dintr-odată și am nevoie de toată energia disponibilă ca să mă prefac că nu e cine știe ce. Se pare că reușesc.

– N-ar trebui să fi știut deja dacă sunt în ultimul an? Ți-au cam slăbit aptitudinile de urmăritor.

Când văd că-i reapar gropițele, îmi vine să bat palma cu mine însămi.

– Păi, tu cam îngreunezi urmărirea, îmi răspunde. N-am reușit să te găsesc nici măcar pe Facebook.

Tocmai a recunoscut că m-a căutat pe Facebook. L-am cunoscut acum mai puțin de două ore; prin urmare, faptul că s-a dus direct acasă și m-a căutat pe Facebook e un picuț măgulitor. Un zâmbet involuntar îmi năvălește pe față și-mi vine s-o iau la pumni pe tentativa asta jalnică de față care s-a instalat în locul obișnuitei mele firi indiferente.

– N-am cont pe Facebook. N-am acces la internet, îi explic eu.

Mijește ochii spre mine și zâmbește cu superioritate, ca și cum n-ar crede o iotă din ce spun. Își îndepărtează cu mâna părul căzut peste frunte.

– Dar pe telefon? Nu poți să intri pe internet de pe telefon?

– N-am nici telefon. Mama nu e printre fanii tehnologiei moderne. N-am nici televizor.

– Pe naiba, exclamă el, râzând. Vorbești serios? Și cum te distrezi?

Îi răspund la zâmbet și ridic din umeri.

– Alerg.

Holder mă examinează din nou cu privirea, oprindu-și atenția pentru scurt timp asupra abdomenului meu. De-acum încolo, o să mă gândesc mai bine înainte de a mă hotărî să ies îmbrăcată numai cu un bustier pentru atletism.

– Ei bine, în cazul ăsta, nu cumva știi la ce oră se trezește o anumită persoană, ca să-și facă alergarea de dimineață?

Își ridică iar ochii spre mine și nu zăresc absolut deloc în ei persoana pe care mi-a descris-o Six. Nu văd decât un băiat, cochetând cu o față și având un înduioșător licăr semi-emoționat în ochi.

– Nu știu dacă ți-ai dori să te trezești atât de devreme, îi răspund.

Felul în care mă privește, conjugat cu arșița Texasului, îmi încețoșează dintr-odată vederea, așa că inspir adânc, vrând să par oricum, numai istovită și fâstâcită nu, ca în clipa de față.

Își smucește capul spre mine, îngustându-și privirea.

– Habar n-ai cât de mult îmi doresc să mă trezesc atât de devreme, îmi zice, adresându-mi zâmbetul lui plin de gropițe, iar eu leșin.

Da, da... la propriu. Chiar am leșinat.

Și, dacă e să mă iau după durerea de la umăr, plus pământul și pietricelele care mi-au intrat în obraz, n-a fost o căzătură frumoasă, grațioasă. Am leșinat și m-am izbit de sol înainte ca el să aibă măcar o șansă de a mă prinde. Atât de diferit față de eroii din cărți!

Acum sunt lungită pe canapea, presupun unde m-a întins el, după ce m-a cărat înăuntru. Karen e în picioare, lângă mine, ținând în mână un pahar cu apă, iar Holder, în spatele ei, urmărește deznodământul celui mai jenant episod din viața mea.

– Sky, bea puțină apă, mă îndeamnă Karen, apucându-mă de ceafă și ridicându-mi capul ca să mă împingă spre pahar.

Sorb un pic, după care mă las la loc pe pernă și închid ochii, sperând mai mult decât orice să leșin la loc.

– O să-ți aduc o compresă rece, zice Karen.

Deschid ochii, sperând că Holder se va hotărî să se furișeze afară de îndată ce Karen va ieși din cameră, dar îl văd că e încă aici. Și acum e mai aproape. Îngenunchează pe podea lângă mine și-și întinde mâna spre părul meu, ștergând ceea ce presupun că ar fi ori

---

țărână, ori pietriș.

– Ești sigură că te simți bine? A fost o căzătură destul de nasoală, îmi zice el.

Îi văd privirea plină de îngrijorare; îmi șterge ceva de pe obraz, cu degetul mare, după care-și lasă mâna să se odihnească pe canapea, lângă mine.

– O, Doamne, exclam, acoperindu-mi ochii cu brațul. Îmi pare foarte rău. E cât se poate de jenant.

Holder mă apucă de încheietură și-mi îndepărtează brațul de pe față.

– Șșt, zice și îngrijorarea din ochi i se mai domolește, un zâmbet jucăuș punând stăpânire pe trăsăturile lui. Mie îmi cam place, adaugă el.

Karen revine în living.

– Uite-ți compresa, scumpo. Vrei să-ți dau ceva contra durerii? Ți-e greață?

În loc să-mi dea mie compresa, i-o întinde lui Holder și pleacă iar spre bucătărie.

– S-ar putea să am ceva gălbenele sau rădăcină de brusture, zice ea.

Grozav. Ca și cum n-aș fi fost și-așa destul de jenată, ea e pe cale să-mi înrăutățească situația, obligându-mă să-i înghit tincturile producției propriie chiar de față cu el.

– N-am nevoie, mama. Nu mă doare nimic.

Holder îmi pune cu blândețe compresa pe obraz și mi-l șterge ușor cu ea.

– Poate că nu te-o durea acum, dar o să te doară, îmi zice, prea încet ca să-l poată auzi Karen.

Încetează să-mi mai examineze obrazul și mă privește în ochi.

– Ar fi bine să iei ceva, pentru orice eventualitate.

Nu-mi dau seama de ce propunerea mi se pare mai tentantă venind din partea lui, decât din a lui Karen, însă o aprob. Și înghit în sec. Și-mi țin respirația. și strâng din coapse. și încerc să mă ridic în capul oaselor, fiindcă dacă stau întinsă pe canapea, iar el se învârtește pe deasupra, risc să leșin din nou.

Când vede ce efort fac ca să mă ridic, el mă apucă de cot și mă ajută. Karen se întoarce în living și-mi întinde un pahar mic cu suc

---

de portocale. Tincturile ei sunt atât de amare, încât trebuie să le înghit împreună cu sucuri, ca să nu le scuip afară. Îi iau paharul din mână și-l golesc mai repede ca oricând, după care i-l dau imediat înapoi. Nu vreau decât ca ea să se întoarcă în bucătărie.

– Îmi cer scuze, zice ea, întinzându-i mâna lui Holder. Eu sunt Karen Davis.

Holder se ridică și-i strânge mâna, ca răspuns.

– Dean Holder. Prietenii îmi spun Holder.

Sunt geloasă pe ea, din cauză că-i atinge mâna. Îmi vine să-mi iau bon de ordine și să mă așez la rând.

– De unde vă cunoașteți tu și Sky? se interesează ea.

El își coboară privirea spre mine în același timp în care mi-o ridic eu spre el. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet aproape imperceptibil, numai că eu îl observ.

– La drept vorbind, nu ne cunoaștem, răspunde, întorcându-și privirea spre ea. Doar am fost în locul potrivit, la momentul potrivit, am impresia.

– Ei bine, îți mulțumesc că ai ajutat-o. Nu știu de ce-o fi leșinat. N-a mai leșinat niciodată, adaugă, întorcând capul spre mine. Ai mâncat ceva azi?

– O bucățică de pui, la prânz, îi răspund, evitând să recunosc și batonul de Snickers de dinaintea alergării. Mâncarea de la cantină e o porcărie.

Karen își dă ochii peste cap și-și azvârle brațele spre tavan.

– De ce te duci să alergi fără să mănânci mai întâi?

Ridic din umeri.

– Am uitat. De obicei, nu alerg după-amiaza.

Karen pleacă spre bucătărie cu paharul, oftând adânc.

– Nu vreau să mai alergi, Sky. Ce s-ar fi întâmplat dac-ai fi fost singură? Și, oricum, alergi prea mult.

Probabil că glumește. Nici gând să renunț la alergat.

– Auziți, intervine Holder, privind cum mi se risipește și restul de culoare din obraji și întorcând capul spre bucătărie. Eu stau chiar aproape, pe Ricker, și alerg în fiecare după-amiază pe aici. (Minte. L-aș fi observat.) Dacă asta vă face să vă simțiți mai liniștită, aș alerga bucuros împreună cu ea diminețile, săptămâna asta sau mai mult. De obicei alerg la școală, pe pista de atletism, dar n-ar fi o

---

problema. Știți, doar ca să fim siguri că n-o să se mai întâmple ca azi.

Aha. S-a aprins becul. Nu mă mai mir de ce musculatura asta abdominală mi se părea cunoscută.

Karen se întoarce în living și mă privește mai întâi pe mine, apoi pe el. Ea știe cât de mult îmi plac alergările mele solitare, dar citesc în ochii ei că s-ar simți mai liniștită dacă aș avea un parter.

– Eu n-am nimic împotriva, zice, întorcându-și din nou privirea spre mine. Dacă Sky e de părere că ar fi o idee bună.

Da. Da, sunt. Dar numai dacă noul meu partener de alergare un are tricou pe el.

– Da, bine, zic.

Încerc să mă ridic, dar imediat cum o fac, mă apucă iarăși amețeala. Presupun că m-am și albit la față, fiindcă mâna lui Holder e pe umărul meu în mai puțin de o secundă, oligându-mă să mă așez la loc pe canapea.

– Ușurel, îmi zice, apoi își ridică privirea spre Karen. Aveți ceva biscuiți să-i dați? Ar putea să-i facă bine.

Karen se duce încă o dată spre bucătărie, iar Holder își coboară privirea spre mine, din nou plină de îngrijorare.

– Ești sigură că n-ai nimic? mă întrebă, trecându-și ușor degetul mare peste obrazul meu.

Mă cutremur.

Un zâmbet diavolesc i se strecoară pe chip când mă vede încercând să-mi ascund pielea de găină de pe brațe. Aruncă o privire spre bucătărie, să vadă ce face Karen, după care-și concentrează iar atenția asupra mea.

– La ce oră să vin mâine ca să te urmăresc? mă întrebă în șoaptă.

– Șase jumate? șoptesc și eu, ridicându-mi privirea neajutorată spre el.

– Șase jumate sună bine.

– Holder, nu ești obligat să faci asta.

Ochii lui albaștri hipnotici îmi studiază chipul timp de câteva secunde tăcute și nu mă pot stăpâni să-i privesc gura la fel de hipnotică atunci când începe să vorbească.

– Știu că nu sunt obligat să fac asta, Sky. Fac ceea ce vreau.

Se apleacă spre urechea mea și-și coboară tonul și mai mult.

– Iar ceea ce vreau eu e să alerg cu tine.

Se ridică la loc și-mi examinează expresia feței. Din cauza întregului haos care-mi devastează creierul și stomacul, nu reușesc să înjgheb vreun răspuns înainte de întoarcerea lui Karen.

– Hai, mănâncă, mă îndeamnă ea, punându-mi biscuiții în mână, Holder se ridică, își ia rămas-bun de la Karen, după care își întoarce din nou capul spre mine.

– Ai grijă de tine. Ne vedem dimineață?

Încuviințez și-l privesc cum se întoarce și pleacă. Nu pot să-mi iau ochii de pe ușa de la intrare nici după ce se închide în urma lui. Sunt pierdută. Mi-am pierdut complet orice formă de autocontrol. Așadar, asta e ceea ce adoră Six? Asta e pofta trupească?

O detest. Sunt absolut, categoric sigură că urăsc senzația asta minunată, magică.

– A fost foarte drăguț, comentează Karen. Și e chipeș, adaugă, întorcându-se cu fața spre mine. Chiar nu-l știi?

Ridic din umeri.

– Știu ceva despre el, îi răspund.

Și asta-i tot ce spun. Dacă ar ști ea ce soi de ratat tocmai mi-a desemnat ca *partener de alergare*, ar face o criză de isterie. Prin urmare, cu cât știe ea mai puține despre Dean Holder, cu atât va fi mai bine pentru amândouă.

Luni, 27 august 2012

7:10 p.m.

– Ce naiba ai pățit la față?

Jack îmi eliberează bărbia și trece pe lângă mine spre frigider.

Jack e o componentă a vieții lui Karen de un an și jumătate deja. Cinează cu noi de câteva ori pe săptămână și, din moment ce astă-seară e dineul de despărțire al lui Six, ne onorează cu prezența lui. Indiferent cât de mult i-o plăcea să-i facă zile fripte lui Six, știu că și lui o să-i lipsească.

– M-am luat la trântă cu aleea din fața casei, îi răspund.

– Și se pare că a câștigat lupta, comentează el, râzând.

Six ia o felie de pâine și desface un borcan cu Nutella. Eu îmi iau

---

farfuria și-o umplu cu cea mai recentă născocire vegetariană a lui Karen. Arta culinară a lui Karen e una specială, una cu care Six încă n-a reușit să se împace nici după patru ani. Jack, pe de altă parte, e personificarea fratelui geamăn al lui Karen, așa că nu-l deranjează cum gătește. Meniul din seara asta constă în ceva al cărui nume nu pot nici măcar să-l pronunț, dar e complet lipsit de produse de origine animală, ca de fiecare dată. Karen nu mă forțează să am un regim vegetarian, așa că, atunci când nu sunt acasă, mănânc de obicei orice vreau.

În schimb, orice mănâncă Six e doar o completare a felului principal pe bază de Nutella. Astă-seară, și-a făcut un sandwich cu cașcaval și Nutella. Nu știu dac-o s-ajung vreodată să-mi placă așa ceva.

– Și, când ai de gând să te muți la noi? îl întreb pe Jack.

El și Karen au tot discutat următorul pas, dar niciodată nu par capabili să treacă peste obstacolul reprezentat de regula ei strictă anti-tehnologie. Adică, mă rog, Jack nu poate să treacă. Și nu e un obstacol care să poată fi vreodată diminuat de Karen.

– Oricând se va hotărî mama ta să cedeze și să instaleze ESPN, îmi răspunde Jack.

Ei nu stau să se certe pe tema asta. Cred că situația le convine ambilor, așa că niciunul dintre ei nu se grăbește să-și sacrifice punctul de vedere antagonist asupra tehnologiei moderne.

– Sky a leșinat azi, intervine Karen, schimbând subiectul. A adus-o acasă un domnișor adorabil.

– Un băiat, mamă, o corectez, izbucnind în râs. Te rog zi-i băiat și gata.

Sky îmi aruncă o privire nimicitoare peste măsură, ceea ce mă face să-mi dau seama că n-am informat-o cu privire la alergarea mea de după-amiază. Și nici despre prima mea zi de școală n-am informat-o. Azi a fost o zi activă. Oare pe cine o să mai informez, de mâine, după ce ea o să plece? Simplul gând că Six o să fie la celălalt capăt al lumii peste două zile mă umple de groază. Sper că Breckin va putea să intre în pielea ei. Mă rog, lui probabil că i-ar plăcea la nebunie să intre în pielea ei. La propriu. Dar sper să poată face asta în sensul figurat.

– Te simți bine? se interesează Jack. Probabil c-o fi fost o

---

căzătură destul de zdravă, de te-ai ales cu o vânătaie ca asta.

Îmi pipăi fața și mă strâmb. Uitasem complet de ochiul învinețit.

– Asta nu e de la leșin. M-a lovit Six cu cotul. De două ori.

Mă așteptam ca măcar unul dintre ei să mă întrebe de ce m-a atacat Six, dar nu se-ntâmplă așa. Asta nu face decât să demonstreze cât de mult țin ei la ea. Nu i-ar interesa nici dacă m-ar bate măr: probabil, mi-ar spune că am meritat-o.

– Nu te enervează chestia asta, să ai un număr în chip de prenume? o întreabă Jack. N-am înțeles-o niciodată. La fel și când părinții își botează copiii cu numele unei zile din săptămână.

Se oprește din gesticulat, cu furculița în aer, și-și întoarce privirea spre Karen.

– Când o să avem un copil, n-o să-i facem una ca asta. Orice se găsește în calendar e tabu.

Karen îl fixează cu o privire de gheață. Dacă ar fi să deduc după reacția ei, asta e prima dată când pomenește Jack despre copii. Iar dacă e să deduc după expresia feței, copiii nu reprezintă ceva pe care ea să-l anticipeze pentru propriul viitor. În veci.

Jack își concentrează din nou tirul asupra lui Six.

– Nu-i așa că prenumele tău adevărat e ceva de genul Seven sau Thirteen? Nu mă prind de ce-ai ales Six. S-ar putea să fie cel mai rău număr din câte puteai alege.

– O să-ți accept insultele ca atare, îi dă replica Six. Doar ca un mod de a-ți îngropa disperarea provocată de iminenta mea lipsă.

– Poți să-mi îngropi insultele oriunde vrei, ripostează Jack, râzând. Vei găsi mai multe când te vei întoarce, peste șase luni.

După ce pleacă Jack și Six, mă duc în bucătărie s-o ajut pe Karen la vase. Din clipa în care Jack a adus în discuție copiii, ea a rost neobișnuit de tăcută.

– De ce te-a speriat chiar atât de tare? o întreb, întinzându-i o farfurie ca s-o șteargă.

– Ce?

– Remarca lui, despre a avea un copil cu tine. Ai doar treizeci și ceva de ani. Oamenii tot fac copii la vârsta asta.

– A fost atât de evident?

– Pentru mine, da.

Îmi ia o altă farfurie din mână, apoi oftează.

- Țin la Jack. Doar că, în același timp, țin și la noi două. Îmi place situația noastră actuală și nu știu dacă sunt pregătită s-o schimb, cu atât mai puțin dacă să aduc încă un copil în peisaj. Dar Jack e atât de hotărât să meargă mai departe!

Închid robinetul și-mi șterg mâinile cu prosopul.

- Mamă, eu o să împlinesc optsprezece ani peste câteva săptămâni. Oricât de mult ai vrea ca situația noastră să rămână aceeași... n-o să fie așa. După încă un semestru, eu o să plec la facultate și tu o să rămâi singură în casă. Poate n-ar fi rău să te gândești la ideea de a-l lăsa măcar să se mute aici.

Îmi zâmbeste, dar e un zâmbet îndurerat, exact ca de fiecare data când aduc vorba despre facultate.

- M-am gândit la ideea asta, Sky. Crede-mă. Doar că e un pas uriaș, care nu mai poate fi luat înapoi odată ce-a fost făcut.

- Dar dacă e un pas pe care nu vrei să-l iei înapoi, totuși? Dacă e un pas care doar te va face să-ți dorești să mai faci unul, și încă unul, până când te pomenesti c-o iei la goană de-a binelea?

- Exact de asta mi-e teamă, recunoaște ea, râzând.

Șterg masa, apoi clătesc cârpa în chiuvetă.

- Uneori, să știi că nu te înțeleg.

- Să știi că nici eu nu te înțeleg, îmi răspunde ea, înghiontindu-mă în umăr. În ruptul capului n-o să înțeleg vreodată de ce ai vrut atât de mult să mergi la școala de stat. Știu, mi-ai zis c-a fost distractiv, dar spune-mi cum te simți în realitate.

- A fost bine, îi răspund, ridicând din umeri.

E o minciună, însă încăpățânarea mea iese totdeauna victorioasă. Nici prin gând nu-mi trece să-i destăinuiesc cât de mult am detestat școala astăzi, în ciuda faptului că ea n-ar replica niciodată *ți-am spus eu*.

Își șterge, la rândul ei, mâinile, și-mi zâmbeste.

- Mă bucur să aud așa ceva. Ei, poate că mâine, când o să te mai întreb o dată, o să-mi spui și adevărul.

* * *

Scot din ghiozdan cartea pe care mi-a dat-o Breckin și mă trântesc pe pat. Citesc două pagini întregi până când mă trezesc cu

---

Six strecurându-se înăuntru pe fereastră.

- Întâi, școala; cadoul, pe urmă, anunță ea.

Își face loc pe pat lângă mine, iar eu îmi las jos cartea pe noptieră.

- Școala a fost o porcărie. Mulțumită ție și faptului că nu ești capabilă să le spui *nu* băieților, ți-am moștenit teribila reputație. Dar, printr-o intervenție divină, am fost salvată de Breckin, homosexualul mormon adoptat care nu știe să cânte sau să joace teatru, dar care adoră să citească și mi-a devenit cel mai bun și mai bun prieten dintotdeauna și din toată lumea largă.

Six face bot.

- Nici n-am apucat să ies pe ușă și tu deja m-ai înlocuit? Depravato! Și, ca fapt divers, nu-i adevărat că nu capabilă să le spun *un* băieților. Nu sunt capabilă să-mi însușesc implicațiile morale legate de sexul premarital. De mult, foarte mult sex premarital.

Îmi pune în poală o cutie. Una neambalată.

- Știi ce-ți trece prin minte, zice ea. Și ar trebui să știi până acum că lipsa ambalajului nu reflectă ceea ce simt față de tine. Ci doar faptul că sunt leneșă.

Iau cutia în mână și o scutur.

- Tu ești ce acare pleacă, de fapt. Eu ar trebui să-ți fac ție un cadou.

- Da, tu ar trebui. Dar tu ești praf la făcut cadouri și nu mă aștept să te schimbi tocmai pentru mine.

Are dreptate. Sunt o catastrofă la făcut cadouri, dar asta în principal din cauză că urăsc atât de mult să primesc cadouri. E ceva aproape la fel de stânjenitor ca oamenii care plâng. Întorc cutia în mâini până când găsesc clapa; o desfac și deschid. Trag afară hârtia de mătase și un telefon mobil îmi pică în mână.

- Six, exclam eu. Doar știi că n-am voie...

- Gura. Nici nu mă gândesc să fiu la celălalt capăt al lumii, fără mijloace de comunicare cu tine. Tu n-ai nici măcar o adresă de e-mail.

- Știi, dar un pot... Eu n-am serviciu. Nu pot să plătesc abonamentul. Iar Karen...

- Liniștește-te. E un telefon cu cartelă preplătită. Ți-am încărcat-o suficient ca să ne putem trimite câte un mesaj în fiecare zi, atât

---

timp cât o să fiu plecată. Nu pot să-mi permit convorbiri internaționale, așa că la faza asta n-ai noroc. Și, doar ca să ne conformăm crudelor și deformatelor principii părințești ale mamei tale, tâmpenia asta n-are nici măcar internet. Doar mesaje.

Îmi ia telefonul din mână, îl pornește, după care începe să-și introducă datele de contact.

– Dac-o s-ajungi să-ți găsești un iubit strașnic cât timp sunt eu plecată, o să poți oricând să mai adaugi credit. Dar dacă îmi folosește un cent din ce-i al meu, îi tai fuduliile.

Îmi dă înapoi telefonului și apăs pe butonul cu agenda. Numărul ei apare sub înscrisul *Cea mai foarte, FOARTE bună și mai foarte bună prietenă a ta dintotdeauna și din toată lumea largă.*

Sunt praf la primit cadouri și sunt praf rău la luat rămas-bun. Așez telefonul la loc în cutie și mă aplec să-mi iau ghiozdanul. Scot cărțile din el și le pun pe podea, după care mă întorc și răstorn ghiozdanul peste ea, privind cum îi cad în poală toate bancnotele alea de un dolar.

– Sunt treizeci și șapte de dolari aici, îi zic. Ar trebui să-ți ajungă până te întorci. La mulți ani, de ziua schimbului valutar.

Six ia o mână de bancnote, pe care le azvârle în aer, după care se lasă să cadă pe pat.

– Abia ai fost pentru o zi la școala de stat și javrele deja au făcut să-ți plouă din dulap? hohotește ea. Impresionant!

Îi pun pe piept ilustrata de rămas-bun pe care i-am scris-o, apoi îmi las capul pe umărul ei.

– Asta crezi tu c-a fost impresionant? Trebuia să mă vezi cum dansez la bară în cantină!

Își ridică ilustrata și-și plimbă degetele peste ea, zâmbind. N-o deschide, fiindcă știe că nu-mi place când se ajunge la emoții incomode. Și-o pune la loc pe piept și-și lasă și ea capul pe umărul meu.

– Mare panaramă mai ești, îmi zice încetșor, încercând să-și rețină lacrimile pe care amândouă nu le lăsăm să se reverse, de încăpățânat ce suntem.

– Așa am auzit și eu.

Marti, 28 august 2012

6:15 a.m.

Aud sunând alarma pentru trezire și imediat mă gândesc dacă să sar peste alergarea de azi, dar numai până când îmi aduc aminte cine mă așteaptă afară. Mă îmbrac mai repede decât m-am îmbrăcat vreodată, apoi mă duc spre fereastră. Pe geam găesc un cartonaș lipit cu bandă adezivă, conținând cuvântul *panaramă* scris de mâna lui Six. Zâmbesc și dezlipesc cartonașul de pe geam, apoi îl arunc pe pat și mă îndrept spre ieșire.

Îl găesc așezat pe trotuar, făcând mișcări de încălzire a mușchilor de ia picioare. E cu spatele la mine, ceea ce e bine. Altfel, m-ar fi surprins cum mă încrunt de îndată ce am remarcat că are tricoul pe el. Mă aude că mă apropii și se răsuțește cu fața spre mine.

– Hei, îmi zice, zâmbind și ridicându-se.

Cu ocazia asta constat că tricoul îi e deja leoarcă. A alergat până aici. A alergat mai mult de trei kilometri până aici și e pe cale să mai alerge alți cinci împreună cu mine, după care încă trei și ceva până acasă. Serios, nu înțeleg de ce-și bate atât capul. Sau de ce-l las eu s-o facă.

– Ai nevoie să-ți faci mai întâi încălzirea? se interesează el.

– Am facut-o deja.

Întinde mâna și-mi atinge obrazul cu degetul mare.

– Nu arată chiar atât de rău, apreciază el. Te doare?

Scutur din cap. El chiar se așteaptă ca eu să articulez vreun răspuns, atât timp cât degetele lui îmi ating fața? E cam greu să vorbești și să-ți ții respirația în același timp.

Își retrace mâna, zâmbind.

– Bun. Ești gata?

Las aerul să-mi iasă din plămâni

– Mda.

Și alergăm. Alergăm unul lângă altul, până când drumul se îngustează; atunci, el rămâne în spatele meu, ceea ce mă face să devin incredibil de conștientă de mine. În mod normal, când alerg mă deconectez total, dar de data asta percep acut oricare amănunt, de la părul meu, până la lungimea șortului și la fiecare picătură de

---

transpirație care mi se prelinge pe spinare. Mă simt ușurată când drumul se lărgeste, iar el înaintează din nou lângă mine.

– Ar fi bine să dai probă pentru atletism, îmi zice, cu o voce care sună egal, fără să dea deloc de înțeles că a alergat deja peste șase kilometri în dimineața asta. Ai mai multă energie decât majoritatea băieților din lotul de anul trecut, adaugă el.

– Nu știu dacă vreau asta, îi răspund, cu răsuflarea neatractiv de tăiată. Chiar nu cunosc pe nimeni la școală. Am avut de gând să dau probă, dar până acum cei mai mulți din școală sunt cam... răutăcioși. Nu prea vreau să am de-a face cu ei pentru perioade mai lungi de timp, sub pretextul unei echipe.

– Ai fost doar o zi la școală. Mai lasă timpul să treacă. Nu te poți aștepta să înveți toată viața acasă și, din prima zi de școală, să ai o puzderie de noi prieteni.

Mă opresc brusc din alergare. Holder mai face câțiva pași până să-și dea seama că nu mai sunt lângă el. Când se întoarce și mă vede că am rămas nemișcată, se repede spre mine și mă apucă de umeri.

– Te simți bine? Ai amețeli?

Scutur din cap și-i îndepărtez mâinile de pe umerii mei.

– N-am nimic, îi răspund, cu o extrem de perceptibilă iritare în voce.

Mă privește, lăsându-și capul într-o parte,

– Am spus ceva nepotrivit?

Pornesc la pas spre casa mea, iar el mă urmează.

– Un pic, răspund, săgetându-l cu privirea. Ieri glumeam oarecum în privința urmăritului, dar ai recunoscut că m-ai căutat pe Facebook imediat după ce m-ai cunoscut. Pe urmă, ai insistat să alergi cu mine, chiar dacă nu ți-e în drum. Acum văd că știi, habar n-am cum, de când sunt eu la școala de stat! Și că am învățat până acum acasă? N-o să te mint, mi se pare cam deconcertant.

Rămân în așteptarea explicației, dar, în loc de așa ceva, îl văd că doar mijește ochii și mă privește cu atenție. Încă ne continuăm mersul, dar el doar stă să mă studieze până când trecem de primul colț. Iar când, în sfârșit, se hotărăște să vorbească, explicația lui e precedată de un oftat adânc.

– Am întrebat lumea, îmi spune, în cele din urmă. Stau aici de la zece ani, așa că am o grămadă de prieteni. Eram curios să aflu ce e

---

cu tine.

Îl studiez la rândul meu cale de câțiva pași, după care îmi cobor ochii spre trotuar. Dintr-odată, simt că nu mai sunt în stare să-l privesc, întrebându-mă ce altceva i-or fi spus despre mine *prietenii* lui. Știu că bârfele au început să circule încă de când m-am împrietenit cu Six, dar până acum nu m-am simțit, nici măcar pe departe, afectată sau stânjenită de ele. Faptul că el se dă peste cap ca să alerge cu mine nu poate să însemne decât un lucru: că a auzit zvonurile și, probabil, speră ca ele să fie adevărate.

Își dă seama de stinghereala mea, așa că mă apucă de cot și mă obligă să mă opresc.

– Sky!

Mă întorc cu fața spre el, dar îmi păstrez privirea fixată spre asfalt. Astăzi sunt mai îmbrăcată față de bustierul de ieri, dar chiar și-așa îmi încrucșez brațele peste tricou și mă înfășor cu ele. Nu se vede nimic din ce-ar fi nevoie să ascund, dar cumva mă simt de-a dreptul despuiată în clipa asta.

– Am impresia că n-am pornit-o deloc bine ieri, la magazin, zice el. Iar discuția despre urmărit, îți jur, a fost o glumă. Nu vreau să te simți incomodată de prezența mea. Te-ai simți mai bine dacă ai ști mai multe despre mine? Întreabă-mă ce vrei și-o să-ți răspund. Orice.

Sper din toată inima ca el să fie sincer, fiindcă deja pot să-mi dau seama că nu e genul de tip de care fetele să se îndrăgostească așa, cu ușurință. E genul de tip de care te îndrăgostești rău de tot, iar gândul ăsta mă îngrozește. Eu chiar nu vreau să mă îndrăgostesc rău de cineva, oricine ar fi, cu atât mai puțin de unul care nu se forțează decât pentru că mă crede o pradă ușoară. De asemenea, nu vreau să mă îndrăgostesc de cineva care deja s-a etichetat singur ca fiind Hopeless. Cu toate astea, sunt curioasă. Foarte curioasă.

– Dac-o să te întreb ceva, o să-mi răspunzi sincer?

Își smucește ușor bărbia spre mine.

– Numai așa o să fiu totdeauna.

Felul în care-și coboară vocea atunci când vorbește îmi face capul să se învârtească pentru o clipă. Mi-e teamă că, dac-o să vorbească așa în continuare, o să leșin iar. Din fericire, el face un pas înapoi și îmi așteaptă reacția. Aș vrea să-i întreb despre trecutul

---

lui. Aș vrea să-l întreb de ce-a fost trimis de-aici și de ce-a făcut ceea ce-a făcut și de ce nu are Six încredere în el. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu sunt convinsă că aș vrea să aflu adevărul, deocamdată.

– De ce te-ai lăsat de școală?

Oftează, ca și cum ar fi una dintre întrebările pe care sperase să le evite. Își reia mersul și, de data asta, eu sunt cea care-l urmează.

– Practic vorbind, nu m-am lăsat încă.

– Păi, e clar că n-ai mai fost de mai mult de un an. Aș zice că asta înseamnă lăsat.

Întoarce din nou capul spre mine și-i văd înfățișarea răvășită, de parcă ar vrea să-mi spună ceva. Deschide gura, dar o închide la loc după un moment de ezitare. Îneebunesc din cauză că nu-i pot descifra gândurile. Oamenii, în majoritatea lor, sunt ușor de descifrat. Sunt simpli. Holder e cât se poate de derutant și de complicat în toate privințele.

– M-am întors acasă doar acum câteva zile, începe el să spună. Mama și cu mine am avut un an destul de prost, așa că m-am mutat în Austin, la tata, pentru o perioadă. Am mers acolo la școală, dar am simțit că e vremea să revin acasă. Așa că, iată-mă.

Faptul că a omis să menționeze despre stagiul lui în penitenciarul pentru minori mă face să-i pun sub semnul întrebării franchețea. Înțeleg că, probabil, nu e un lucru despre care i-ar face plăcere să vorbească, dar n-ar trebui să pretindă că e sincer, când e oricum altfel, numai sincer nu.

– Nimic din toate astea nu explică de ce te-ai hotărât să te lași, în loc să te transferi înapoi și gata.

Ridică din umeri.

– Habar n-am. Cinstit să fiu, încă încerc să-mi dau seama ce vreau să fac. A fost un an destul de tâmpit. Nu mai spun că urăsc școala asta. Sunt sătul de porcării și uneori mă gândesc că ar fi mai simplu dacă m-aș reține.

Mă opresc din mers și mă întorc cu fața spre el.

– Asta e un pretext de rahat.

Mă privește, ridicând o sprânceană.

– E de rahat că urăsc liceul?

– Nu. E de rahat că permiți ca un singur an prost să-ți hotărască soarta pentru tot restul vieții. Mai ai doar nouă luni până la

---

absolvire și tu te lași? E, pur și simplu... ridicol.

Izbucnește în râs.

– Mă rog, dacă te exprimi în termeni atât de elocvenți.

– N-ai decât să râzi cât vrei. Renunțarea ta la școală înseamnă capitulare. Le dovedești tuturor că au avut dreptate să se îndoiască de tine.

Îmi cobor privirea spre tatuajul de pe brațul lui, unde era scris Hopeless.

– Ai de gând să te lași și să-i arăți lumii cât de incurabil ești cu adevărat? Bună treabă, ca să fii în rând cu ea.

Îmi urmărește privirea până la tatuaj, pe care-l fixează timp de câteva clipe, mișcându-și maxilarul înainte și-napoi. Chiar n-aș fi vrut să fac digresiunea asta, dar renunțarea la învățătură constituie un subiect delicat pentru mine. Și o învinuiesc pe Karen pentru toți acești ani în care mi-a întipărit în minte ideea că eu sunt singura răspunzătoare pentru cum îmi evoluează viața.

Holder își desprinde privirea de pe tatuajul pe care-l studiam amândoi și-mi face semn cu capul spre casa mea.

– Ai ajuns, îmi spune, ca într-o doară.

După care îmi întoarce spatele fără măcar un zâmbet sau un semn de rămas-bun cu mâna.

Rămân pe trotuar, urmărindu-l cu privirea cum dispare după colț, fără să întoarcă nici măcar o dată capul spre mine.

Și iată-mă, cum am crezut că aș putea să port o discuție adevărată cu doar una dintre personalitățile lui, pe ziua de azi. Vezi să nu.

Marti, 28 august 2012

7:55 a.m.

Intru în clasă pentru prima oră și-l văd pe Breckin stând în fundul sălii, în toată splendoarea lui roz aprins. Cum de n-am remarcat ieri pantofii ăștia de un roz aprins și pe băiatul încălțat în ei înaintea prânzului, e o întrebare care mă nedumerește.

– Bună, frumusețe, îi zic, în timp ce mă strecor pe locul liber de lângă el.

Îi iau din mână paharul cu cafea și sorb o gură.

Mă lasă, din cauză că încă nu mă cunoaște îndeajuns ca să protesteze. Sau poate că mă lasă tocmai cunoscând ce consecințe pot surveni dacă te pui în calea cuiva care s-a autoproclamat dependent de cafeină.

– Am aflat o mulțime de lucruri despre tine aseară, îmi zice el. Mare păcat că mama ta nu te lasă să intri pe internet. E un mod extraordinar de a descoperi amănunte despre tine pe care nici măcar nu le-ai știut vreodată.

Izbucnesc în râs.

– Dar oare vreau măcar să le aflui?

Îmi dau capul pe spate și termin de băut cafeaua, după care-i înapoiez paharul golit. El îl privește pentru o clipă, apoi mi-l pune la loc pe bancă.

– Păi, începe el, conform unor cercetări pe Facebook, vineri seară a fost la tine un anume Daniel Wesley, rezultatul fiind o sperietură de sarcină. Sâmbătă ai avut relații sexuale cu un anume Grayson, după care l-ai azvârlit afară. Ieri...

Se întrerupe, ciocnindu-și ușurel bărbia cu degetele.

– Ieri ai fost văzută alergând după ore împreună cu un tip pe nume Dean Holder. Ceea ce mă îngrijorează un pic, pentru că, din câte se zvonește... lui nu-i plac mormonii.

Uneori sunt recunoscătoare pentru faptul că nu am acces la internet, ca toți ceilalți.

– Hai să vedem, zic, începând să parcurg lista bârfelor. Habar n-am nici măcar cine o fi Daniel Wesley. Sâmbătă, Grayson a venit într-adevăr la mine, dar abia a apucat să mă pipăie un pic înainte să-i azvârl afară fundul de bețiv. Și, da, am alergat ieri împreună cu un tip pe nume Holder, dar n-am idee cine o fi. Doar s-a întâmplat să alergăm în același timp, iar el nu stă departe de mine, așa că...

Imediat mă simt vinovată pentru minimalizarea alergării cu Holder. Numai că n-am reușit încă să-l descifrez și nu știu sigur dacă aș fi dispusă să permit infiltrarea cuiva în alianța, veche de douăzeci și patru de ore, dintre mine și Breckin. Deocamdată.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, am aflat de la o gagică pe nume Shayna că sunt băiat de bani gata și dezgustător de bogat, adaugă el.

– Bun! exclam, izbucnind în râs. Atunci n-o să fie o problemă să-

---

mi aduci cafeaua în fiecare dimineață.

Ușa clasei se deschide și ne ridicăm amândoi privirile, exact în clipa în care intră Holder, îmbrăcat într-un tricou alb simplu și o pereche de jeansi negri, cu părul proaspăt spălat după alergarea noastră de dimineață. Imediat ce-l văd, stomacul îmi e din nou cuprins de junghiuri fierbinți și fluturi.

– Pe naiba, murmur ca pentru mine.

Holder se duce până la catedra domnului Mulligan și lasă pe ea un formular, după care se îndreaptă spre fundul sălii, jucându-se în tot acest timp cu telefonul. Își alege un loc în banca aflată imediat în fața lui Breckin, fără să mă bage în seamă nici măcar pentru o clipă. Își dă telefonul încet, apoi și-l vârbă în buzunar.

Sunt prea șocată de faptul că a apărut, ca să mai pot măcar vorbi cu el. Oare am reușit cumva să-l determin să se răzgândească în privința reînscrierii? Și oare mă bucur că, poate, eu l-am făcut să se răzgândească? Fiindcă, într-un fel, nu simt altceva decât regret.

Domnul Mulligan intră în clasă și-și aranjează lucrurile pe catedră, după care se întoarce spre tablă și-și scrie pe ea numele, urmat de dată. Nu-mi dau seama precis dacă el chiar crede că am uitat cine e, de ieri până azi, sau dacă doar vrea să ne aducă aminte că ne consideră ignoranți.

– Dean, rostește el, cât încă e cu fața spre tablă.

Face stânga-mprejur și-și oprește privirea asupra lui Holder.

– Bine ai revenit, chiar și cu o zi întârziere. Să înțeleg că n-o să ne mai faci probleme semestrul acesta?

Rămân cu gura căscată din cauza replicii lui condescendente trântite din senin. Dacă ăsta e genul de rahaturi pe care trebuie să le înghită Holder când se află aici, nu mă mai mir de ce n-a vrut să se întoarcă. Eu măcar am parte de rahaturi din partea altor elevi. Indiferent care ar fi elevul, profesorii n-ar trebui să fie niciodată condescendenți. Asta ar trebui să fie cea dintâi regulă din manualul profesorului. Iar cea de-a doua regulă ar trebui să stipuleze ca profesorii să nu aibă voie să-și scrie numele pe tablă în fața elevilor mai mari de clasa a treia.

Holder se foiește pe scaunul lui și-i dă domnului Mulligan un răspuns tot atât de mușcător.

– Să înțeleg că nu veți spune nimic menit să mă incite să vă fac

---

probleme în semestrul acesta, domnule Mulligan?

Ok, *aruncarea cu rahat* este, în mod evident, un drum cu dus și întors. Poate că următoarea mea lecție, după ce l-am convins să se întoarcă la școală, ar trebui să-i explice însemnătatea respectului față de autoritate.

Domnul Mulligan își proptește bărbia în piept și-l privește aspru pe Holder pe deasupra ochelarilor.

– Dean, ce-ar fi să vii în fața clasei și să te prezinți colegilor tăi? Sunt convins că au apărut câteva fețe noi de când ne-ai părăsit anul trecut.

Holder nu obiectează, deși sunt sigură că exact la asta s-ar fi așteptat domnul Mulligan din partea lui. În loc de asta, el practic sare în picioare de pe scaun și se îndreaptă cu iuțeală spre partea din față a clasei. Subita lui izbucnire energică îl determină pe domnul Mulligan să facă repede un pas înapoi. Holder se răsuțește cu fața spre clasă, fără măcar un dram de îndoială de sine sau de nesiguranță în atitudinea lui.

– Bucuros, zice el, săgetând cu privirea spre domnul Mulligan. Eu sunt Dean Holder. Lumea îmi spune Holder.

Își dezlipește privirea de domnul Mulligan, întorcând-o spre restul clasei.

– Sunt elev aici încă de la începutul liceului, cu excepția unui semestru și jumătate când am fost plecat. Și, conform spuselor domnului Mulligan, îmi place să creez probleme, așa că ar trebui să ne distrăm la materia asta.

Câțiva elevi râd la remarca lui, dar eu nu reușesc să-i găsesc hazul. Deja aveam îndoieli în privința lui, pe baza a tot ce am aflat, iar acum își arată adevărata față prin felul în care se comportă. Holder deschide gura, vrând să-și continue prezentarea, dar și-o arcuiește într-un zâmbet de îndată ce mă descoperă în fundul clasei. Îmi face cu ochiul și imediat simt nevoia să mă preling sub bancă și să mă ascund. Îi răspund la rezezeală cu un zâmbet crispat, după care-mi cobor privirea spre pupitru când ceilalți elevi încep să se întoarcă să vadă pe cine fixează el cu privirea.

În urmă cu o oră și jumătate, a plecat de lângă mine într-o dispoziție iritată. Acum, îmi zâmbește ca și cum tocmai și-ar fi văzut cea mai bună prietenă pentru prima oară după mulți ani.

Mhî. E clar că are probleme.

Breckin se apleacă peste banca lui.

– Asta ce naiba a mai fost? mă întreabă în șoaptă.

– O să-ți povestesc la prânz, îi zic.

– Acestea ar fi toate cunoștințele pe care dorești să ni le împărtășești astăzi? îl întreabă domnul Mulligan pe Holder.

Holder face semn din cap că da, după care se întoarce la locul lui, fără să-și desprindă nici măcar pentru o clipă privirea de a mea. Se așează și-și lungește gâtul spre mine. Domnul Mulligan își începe prelegerea și atenția tuturor se concentrează din nou spre fața clasei. A tuturor, cu excepția lui Holder. Îmi las privirea în jos, spre carte, pe care o deschid la capitolul curent, sperând că și el va face același lucru. Dar, când îmi ridic din nou ochii, îl văd că tot mă privește.

Ce e? mimez din buze, ridicându-mi palmele într-un gest exasperat.

Mijește ochii și mă privește în tăcere pentru câteva clipe.

– Nimic, răspunde în cele din urmă, după care se răsuțește pe scaun și-și deschide cartea din fața lui.

Breckin mă ciocănește cu creionul peste degete și mă privește întrebător, dar apoi redevine atent la cartea lui. Așteaptă o explicație despre ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar va fi dezamăgit când va vedea că nu pot să i-o ofer. Nici măcar eu nu știu ce s-a întâmplat.

Pe timpul predării, furișez câteva priviri în direcția lui Holder, însă el nu se mai întoarce spre mine pe toată durata orei. Când sună de ieșire, Breckin sare în picioare de pe scaunul lui și-mi bate darabana pe pupitru,

– Eu. Tu. Prânz, îmi zice, înălțându-și sprâncenele spre mine.

Apoi iese din clasă, iar eu îmi întorc privirea spre Holder. Stă cu ochii pe ușa pe care tocmai a ieșit Breckin, cu o expresie încrâncenată în ochi.

Îmi adun lucrurile și pornesc spre ușă, înainte ca Holder să aibă ocazia de a iniția o conversație. Mă bucur cu toată sinceritatea de faptul că el s-a hotărât să se reînscrisă, dar mă tulbură felul în care mă privește, ca și cum am fi cei mai buni prieteni. Chiar nu vreau ca Breckin, sau oricine altcineva, fiindcă veni vorba, să creadă că sunt

---

de acord cu ceea ce face Holder. Aș prefera să nu am legătură cu el, însă am senzația că pentru Holder asta ar reprezenta o problemă.

Mă duc în vestiar să-mi schimb cărțile și-mi iau manualul de engleză. Mă întreb dacă Shayna/Shayla chiar va da semne că m-ar cunoaște azi, la oră. Probabil că nu, doar au trecut douăzeci și patru de ore. Mă îndoiesc că ar avea suficienți neuroni încât să-și amintească informații atât de vechi.

- Hei, tu.

Închid strâns ochii, temătoare, nevrând să mă întorc ca să-l văd stând acolo în toată splendoarea lui.

- Ai venit, îi zic, în timp ce-mi aranjez cărțile în dulap, după care mă întorc cu fața spre el. Zâmbește, apoi se sprijină de dulapul aflat lângă al meu.

- Frumos te-ai dichisit, îmi zice, examinându-mă din cap până-n picioare. Deși nici ipostaza ta transpirată nu era deloc rea.

Și el s-a dichisit frumos, dar n-o să-i spun eu una ca asta.

- Ai venit ca să mă urmărești pe mine sau chiar te-ai reînscris?

Zâmbește șiret și ciocănește cu degetele în dulap.

- Ambele.

Chiar ar fi cazul să încetez cu glumele pe tema urmăritului. Ar avea mai mult haz dacă nu l-aș crede într-adevăr capabil de așa ceva.

Privesc spre coridorul care începe să se golească.

- Ei, eu trebuie să mă duc la oră, îl anunț. Bine ai revenit.

Mă privește cu ochii îngustați, aproape de parcă mi-ar simți stânjeneala.

- Ești ciudată.

Îmi dau ochii peste cap la auzul afirmației. De unde poate să știe el cum sunt? Nici măcar nu mă cunoaște. Îmi întorc privirea spre dulap, încercând să-mi ascund adevăratele gânduri despre motivul pentru care sunt *ciudată*. Gânduri de genul: de ce nu mă înfricoșează trecutul lui mai mult decât el însuși? De ce are un temperament atât de aprig, încât să ajungă la ceea ce i-a făcut anul trecut bietului băiat despre care am auzit? De ce se dă peste cap ca să alerge împreună cu mine? De ce se interesează despre mine? Dar, în loc să permit ca întrebările din mintea mea să se exprime prin vorbe, ridic doar din umeri și mă limitez la:

- Doar sunt surprinsă că te văd aici.

Se rezemă cu umărul de dulapul de lângă al meu și clatină din cap.

- Nț. E altceva. Care-i problema?

Oftez și mă las și eu peste dulap.

- Vrei să fiu sinceră?

- Numai așa vreau să fii totdeauna.

Strâng din buze și clatin din cap în semn de încuviințare.

- Perfect, zic, pivotând pe umărul încă lipit de dulap și întorcându-mă cu fața spre el. Nu vreau să-ți fac o impresie greșită. Tu cochetezi și-mi spui tot felul de lucruri, de parcă ai avea față de mine anumite intenții la care eu nu sunt dispusă să răspund. Și ești...

Mă întrerup, căutând termenul potrivit.

- Sunt cum? mă întreabă, privindu-mă concentrat.

- Ești... Înfocat. Prea înfocat. Și schimbător. Și mă înfricoșezi un pic. Și mai e cealaltă chestie, adaug, fără să spun despre ce e vorba. Pur și simplu, nu vreau să-ți faci o impresie greșită.

- Care e cealaltă chestie?

O spune pe un ton de parcă ar ști exact la care cealaltă chestie mă refer, dar mă provoacă s-o zic.

Răsuflu adânc și-mi lipesc spinarea de dulap, privind în jos.

- Știi tu, răspund, nevrând să aduc vorba despre trecutul lui mai mult decât vrea el, probabil.

Holder se postează în fața mea, proptindu-se cu mâna de dulap chiar lângă capul meu, după care se apleacă spre mine. Ridic capul și-l văd fixându-mă cu privirea la mai puțin de cincisprezece centimetri distanță de fața mea.

- Eu nu știu, din cauză că tu ocolești să vorbești despre cine știe ce probleme ai avea cu mine, de parcă ți-ar fi prea frică să spui. Spune și gata.

Privindu-l în clipa asta, simțindu-mă așa, prinsă în cursă, îmi revine în piept aceeași senzație de panică pe care mi-a lăsat-o el acolo, după prima noastră întâlnire.

- Am auzit ce-ai făcut, rostesc brusc. Știu despre tipul pe care l-ai rupt în bătaie. Știu că ai fost trimis la penitenciarul pentru minori. Știu că, în cele două zile de când te cunosc, m-ai înfricoșat al naibii de tare în cel puțin trei rânduri. Și, dacă tot e să fim sinceri, mai știu

---

și că, dacă tot te-ai interesat peste tot despre mine, înseamnă că probabil ai aflat ce reputație am și mai mult ca sigur că e singurul motiv pentru care-ți dai osteneala cu mine. Nu vreau să crezi că s-ar putea întâmpla vreodată ceva între noi, în afară de ceea ce se întâmplă deja. Alergăm împreună. Asta-i tot.

Își încleștează maxilarele, însă expresia nu i se schimbă deloc. Își lasă brațul în jos și face un pas înapoi, lăsându-mi spațiu cât să pot respira din nou. Nu pricep de ce, ori de câte ori pătrunde, fie și numai cu câțiva centimetri, în spațiul meu personal, îmi taie respirația. Și, mai ales, nu înțeleg de ce-mi place senzația asta.

Îmi strâng cărțile la piept și dau să-mi fac loc pe lângă el, când un braț mă cuprinde de mijloc și mă trage deoparte de lângă Holder. Privesc lângă mine și-l văd pe Grayson, care-l studiază pe Holder din cap până-n picioare, strângându-mă tot mai tare cu brațul de talie.

– Holder, zice Grayson pe un ton înghețat. N-am știut că te întorci.

Holder nici măcar nu-l bagă în seamă. Continuă să mă fixeze cu privirea timp de câteva secunde, întrerupându-se doar cât să-și coboare ochii spre mâna lui Grayson, încleștată de mijlocul meu. Clatină ușor din cap în semn de încuviințare și zâmbeste, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva, după care-și ridică din nou privirea spre ochii mei.

– Ei bine, uite că m-am întors, răspunde tăios, fără să-i privească pe Grayson.

Asta ce naiba mai e? De unde-a mai apărut și Grayson și de ce și-a petrecut brațul în jurul meu, ca și cum ar emite pretenții de proprietar?

Holder își desprinde privirea de mine și se întoarce să plece, dar se oprește brusc. Se răsuțește pe călcâie, privindu-mă în ochi.

– Selecția pentru atletism se ține joi, după ore, îmi zice. Du-te.

Și pleacă.

Păcat că Grayson nu face la fel.

– Ești ocupată sâmbăta asta? îmi zice la ureche, trăgându-mă spre el.

Mă smulg de la pieptul lui și-mi depărtez gâtul de el.

– Termină, îl apostrofiez enervată. Cred că m-am exprimat

---

suficient de clar weekendul trecut.

Trântesc ușa dulapului și plec, întrebându-mă cum mama naibii am reușit să scap de situații dramatice toată viața, pentru ca numai în ultimele două zile să adun cât pentru o carte întregă.

* * *

Breckin se așează la masă în fața mea și-mi împinge o cutie cu cola.

– Cafea n-aveau, dar tot am găsit cafeina.

Îi zâmbesc.

– Îți mulțumesc, cel mai bun și mai bun prieten din toată lumea largă.

– Nu-mi mulțumi. Am cumpărat-o cu intenții malefice. O folosesc ca să te mituiesc în scopul de a obține toate cancanurile despre viața ta amoroasă.

Deschid cutia, râzând.

– Ei bine, o să fii dezamăgit, din cauză că viața mea amoroasă e inexistentă.

Își deschide și el cutia cu răcoritoare, zâmbind larg.

– O, mă îndoiesc. Mai ales după cum te soarbe din ochi băiatul rău de colo, zice, făcându-mi semn cu capul spre dreapta.

Holder e la trei mese distanță de noi, privindu-mă țintă. Stă împreună cu câțiva băieți din echipa de fotbal american, care par entuziasmați de faptul că e din nou printre ei. Îl tot bat cu palmele pe spinare și vorbesc, fără să observe cătuși de puțin că el nici măcar nu participă la conversația lor. Ia o gură de apă, dar rămânând în permanență cu ochii pe mine. Își pune paharul pe masă cu un pic mai multă forță decât ar trebui, apoi își smucește capul spre dreapta, în timp ce se ridică. Întorc privirea spre dreapta și văd ieșirea din sala de mese. Într-acolo se îndreaptă el, așteptându-se să-l urmez.

– Ha, rostesc, mai mult pentru mine, decât pentru Breckin.

– Mda. Ha. Du-te să vezi ce naiba o vrea, după care întoarce-te să-mi dai raportul.

Mai iau o gură de răcoritoare, după care las cutia pe masă.

– Am înțeleș, să trăiți.

Trupul mi se ridică și-l urmează pe Holder, însă inima îmi rămâne la masă. Sunt destul de convinsă că mi-a sărit din piept în clipa în care mi-a indicat el să-l urmez. Pot eu să-mi păstrez expresia netulburată față de Breckin oricât aş vrea, dar naiba să mă ia dacă pot avea vreun pic de control asupra propriilor organe.

Holder e la câțiva pași în fața mea, iar după ce împinge ușile batante și trece, ele se închid la loc în urma lui. Pun mâna pe ele când ajung, dar ezit pentru o clipă înainte de a le împinge ca să ies pe culoar. Cred că aş prefera în clipa asta să mă duc direct în sala pentru pedeapsă, decât să stau de vorbă cu el. Stomacul mi-e plin de atâtea noduri, încât i-ar putea stârni invidia unui cercetaș.

Privesc într-o parte și-n cealaltă, dar nu-l văd. Mai fac câțiva pași, până când ajung în locul de unde încep dulapurile, apoi dau colțul. Îl găsesc rezemat cu spinarea de unul dintre ele, cu un genunchi îndoit și talpa proptită de ușa dulapului. Stă cu brațele încrucișate pe piept și privirea îndreptată spre mine. Nuanța ingenuă de albastru a ochilor lui nu are nici măcar amabilitatea de a camufla furia din ei.

– Ești cuplată cu Grayson?

Îmi dau ochii peste cap și, apropiindu-mă de dulapurile aflate pe latura opusă, mă reazem de unul dintre ele. Deja încep să mă satur de toanele lui schimbătoare, și abia l-am cunoscut.

– Are importanță? replic, pe un ton de parcă aş fi curioasă dacă e treaba lui.

Îmi oferă acel interval de tăcere pe care l-am observat că apare înainte de aproape orice spune el.

– E o canalie.

– Uneori, și tu ești la fel, răspund repede, neavând nevoie nici pe departe de atât timp cât îi trebuie lui ca să reacționeze.

– Nu e pentru tine.

Hohotesc exasperată.

– Și tu ești? îl întreb, punctând imediat.

Dac-ar fi să ținem scorul, aş zice că e doi la zero pentru mine.

Își lasă brațele să-i cadă și se întoarce cu fața spre dulap, izbindu-l cu palma larg desfăcută. Zgomotul impactului dintre ea și metal reverberează prin tot coridorul și drept în stomacul meu.

– Nu mă amesteca pe mine aici, îmi zice, întorcându-se la loc. Eu

---

vorbesc despre Grayson, nu despre mine. N-ar trebui să umbli cu el. Habar n-ai ce gen de om e.

Izbucnesc în râs. Nu pentru că ar fi amuzant... ci pentru că e serios. Tipul din fața mea, pe care nici măcar nu-l cunosc, încearcă la modul serios să-mi spună cu cine ar trebui să umblu și cu cine nu? Îmi răsucesc capul într-o parte și cealaltă pe ușa dulapului, într-un gest de înfrângere.

– Două zile, Holder. De atât timp te știi, de două zile, zic.

Izbesc cu piciorul în dulapul din spatele meu și pornesc spre el.

– În astea două zile, ți-am văzut cinci laturi diferite și numai una dintre ele mi s-a părut atrăgătoare. Faptul de a-ți închipui că ai avea dreptul să-ți exprimi măcar o părere despre mine, sau despre deciziile mele, e absurd. E ridicol.

Holder stă să mă privească, împingându-și maxilarul înainte și-napoi, cu brațele strâns încrucișate pe piept. Face un pas spre mine, ca o provocare. Privirea îi e dură și rece, făcându-mă să cred că asta e o a șasea latură a lui, cea pe care o văd acum. Una încă și mai furioasă, mai posesivă.

– Nu-mi place tipul. Iar dacă văd și chestii ca asta...

Își duce mâna spre fața mea și-și trece cu o mișcare blândă degetul pe sub vânătaia umflată de la ochiul meu.

– După care, când îl văd cu brațul petrecut în jurul tău... Iartă-mă dacă devin un pic ridicol.

Degetele lui plimbându-se pe pometul meu m-au lăsat fără suflare. Mă lupt din greu să-mi țin ochii deschiși și să nu-mi las capul în palma lui, dar mă agăț cu fermitate de hotărârea mea. Încep să-mi clădesc o anume imunitate față de băiatul ăsta. Sau... cel puțin, încerc. În orice caz, e noul meu țel.

Mă retrag cu un pas, astfel încât mâna lui să nu-mi mai atingă fața. Își strânge degetele în pumn și-și lasă brațul să-i cadă pe lângă corp.

– Ești de părere că ar trebui să stau la distanță de Grayson, fiindcă te temi că ar fi iute la mânie? îl întreb, aplecându-mi capul într-o parte și mijind ochii spre el. E un pic de ipocrizie aici, nu crezi?

După ce mă mai studiază timp de câteva secunde, oftează scurt și-și dă ochii peste cap aproape imperceptibil. Își întoarce privirea

---

în altă parte, clătinând din cap și ținându-se cu o mână de ceafă. Rămâne în poziția asta, cu fața întoarsă de la mine, alte câteva secunde. Iar când întoarce capul, încetîșor, la loc, nu mă privește în ochi. Își încrucișează iar brațele pe piept și-și lasă privirea spre podea.

- A dat în tine, zice, fără o cât de mică inflexiune în voce. Rămâne cu capul în jos, dar mă privește printre gene. A dat vreodată în tine?

Iată-l cum mă împinge din nou spre supunere, doar printr-o simplă schimbare de atitudine

- Nu, îi răspund, încet. Și iar nu. Ți-am mai spus... a fost un accident.

Ne fixăm cu privirile unul pe celălalt, într-o tăcere deplină, până când se aude soneria, iar coridorul se umple de elevi. Eu sunt prima care-și desprinde privirea. Plec înapoi spre sala de mese, fără să mai întorc capul spre el.

Miercuri, 29 august 2012

6:15 p.m.

Alerg de aproape trei ani. Nu-mi amintesc cum a început sau ce a făcut ca alergatul să-mi devină atât de agreabil, încât să ajung atât de disciplinată în privința asta. Cred că, în mare măsură, are de-a face cu cât de frustrată am fost în izolarea mea. Încerc să gândesc în continuare pozitiv despre ea, dar îmi vine greu când văd toate interacțiunile și relațiile dintre alți elevi de la școală, în care eu nu sunt inclusă. Faptul că nu am acces la internet n-ar fi însemnat cine știe ce nenorocire într-un liceu din urmă cu câțiva ani, însă acum cam înseamnă sinucidere sub aspect social. Nu că mi-ar păsa mie de ce cred alții.

N-o să tăgăduiesc, am fost copleșită de tentația de a-l căuta pe Holder pe internet. În trecut, când mai aveam astfel de imbolduri, de a afla mai multe despre unele persoane, le căutam împreună cu Six, acasă la ea. Dar acum Six se află într-un avion, traversând Atlanticul, așa că n-am cum s-o mai rog. În loc de asta, nu fac decât să stau pe patul meu și să-mi pun întrebări. Mă întreb dacă el chiar o fi atât de rău pe cât îl face să pară reputația. Mă întreb dac-o

---

obține și cu alte fete același efect ca asupra mea. Mă întreb cine i-or fi părinții și dacă mai are frați sau surori, dacă o avea vreo parteneră. Mă întreb de ce pare atât de pornit să se supere pe mine tot timpul, când de-abia ne-am cunoscut. Oare o fi mereu atât de furios? Oare o fi totdeauna atât de fermecător, când nu e preocupat cu furia lui? Urăsc faptul că e când așa, când altminteri, făă să aleagă vreodată starea de mijloc. Mi-ar plăcea să-i văd și latura așezată, calmă. Mă întreb dacă o exista măcar o stare de mijloc, în cazul lui. Mă întreb... fiindcă asta-i tot ce pot să fac. Să mă întreb în tăcere tot felul de lucruri legate de băiatul incurabil care a reușit, cumva, să ocupe un loc în prim-planul gândurilor mele și nu vrea să-l mai părăsească, naibii.

Mă smulg din transa mea și termin de încălțat pantofii pentru alergare. Bine măcar că ciondăneala noastră de ieri, de pe culoarele școlii, a rămas neterminată. Din cauza ei, el n-o să mai alerge azi cu mine, ceea ce mă face să mă simt destul de ușurată. Am nevoie azi să-mi petrec timpul în liniște, numai cu mine însămi, mai mult ca oricând. Totuși, nu știu de ce. Pentru că nu fac decât să mi-l irosc cu întrebări.

Legate de el.

Deschid fereastra camerei mele și mă strecor afară. E mai întuneric decât în mod obișnuit, la ora asta a dimineții. Îmi ridic privirea și constat că tot cerul e acoperit de nori, reflectându-mi perfect starea de spirit. Examinez direcția de deplasare a norilor, după care arunc o privire spre cerul din stânga mea, întrebându-mă dacă voi avea suficient timp să alerg înainte de a începe să toarne.

– Ieși mereu pe fereastră sau doar sperai c-o să mă poți evita?

Fac stânga-mprejur la auzul vocii. Îl văd pe marginea trotuarului, echipat doar în șort și pantofi de sport. Fără tricou, pe ziua de azi.

Fir-ar să fie!

– Dacă-ăș fi vrut să te evit, aș fi rămas în pat și gata, îi răspund, îndreptându-mă spre el cu un aer încrezător, sperând să maschez faptul că vederea lui îmi face tot organismul s-o ia razna.

O mică parte din mine e dezamăgită că el a venit azi, dar restul ființei mele e cuprinsă de o bucurie prostească, penibilă. Trec pe lângă el și mă așez pe bordură, ca să-mi fac exercițiile de încălzire.

Îmi depărtez picioarele în fața trunchiului și mă aplec, apucându-mi pantofii cu mâna și îngropându-mi capul între genunchi: parțial, pentru încălzirea musculaturii, dar în cea mai mare măsură ca să-mi temperez nevoia de a-l privi.

– Nu știam sigur dac-o să apari, îmi zice, lăsându-se să cadă în fața mea pe trotuar.

Ridic capul și-l privesc.

– De ce nu? Doar nu eu sunt cea cu țâfna. Pe lângă asta, niciunul dintre noi nu e proprietarul străzilor, ripostez, practic răstindu-mă la el; nici măcar nu-mi dau seama de ce.

Din nou, îl văd că face chestia aia cu privitul fix și gânditul, când privirea lui înfocată reușește cumva să mă lase complet lipsită de reacție. Devine o manie a lui, în asemenea măsură, încât aproape că-mi doresc să-i pot da o denumire. E ca și cum m-ar ține sub stăpânirea lui doar cu ochii, în timp ce se gândește în tăcere, evitând intenționat să trădeze ceva prin expresia feței. N-am mai cunoscut pe nimeni care să stea atât de mult să se gândească la propriile răspunsuri. Modul în care analizează lucrurile cât timp își pregătește replica... e de parcă numărul cuvintelor ar fi limitat, iar el ar vrea să le întrebuițeze numai pe cele care sunt absolut necesare.

Îmi termin încălzirea și mă întorc cu fața spre el, nevrând să fac pasul înapoi în înfruntarea asta vizuală. N-am de gând să-i permit să-și desfășoare micile lui trucuri mentale de Jedi asupra mea, oricât de mult mi-aș dori să le fi putut desfășură eu asupra lui. E complet indescifrabil și chiar și mai impredictibil. Iar asta mă calcă pe nervi.

Își întinde și el picioarele în fața mea.

– Dă-mi mâinile. Am nevoie și eu să mă încălzesc.

Stă cu mâinile întinse spre mine, de parcă ar urma să ne jucăm de-a *Ciresica are mere*. Dacă ar trece în clipa asta cineva cu mașina pe-aici, pot foarte bine să-mi imaginez ce bârfe ar apărea. Simplul gând la așa ceva îmi provoacă râsul. Îmi lipesc mâinile de palmele lui întinse și mă las trasă spre el timp de câteva secunde. Când îl simt că-și relaxează postura, îl trag la rândul meu spre mine, numai că el nu-și lasă ochii în jos. Continuă să mă privească țintă, în fixarea aia paralizantă a lui, chiar și când se apleacă.

- Ca fapt divers, îmi zice, nu eu am fost cu țâfna ieri.

Îl trag și mai tare, mai mult din răutate, decât din dorința de a-l ajuta să se încălzească.

- Insinuezi că eu aș fi cea țâfnoasă?

- Și nu-i așa?

- Clarifică, îi cer eu. Nu-mi plac exprimările vagi.

Râde, dar e un râs enervat.

- Sky, dacă există un lucru pe care ar trebui să-l știi despre mine, acela e că exprimările vagi nu sunt de mine. Ți-am spus că numai sincer o să fiu totdeauna cu tine, iar, pentru mine, exprimările vagi sunt totuna cu nesinceritatea.

Mă trage de mâini înaintea, lăsându-se la loc pe spate.

- Ceea ce mi-ai spus acum e un răspuns destul de vag, îi atrag eu atenția.

- Dar nu mi-ai pus vreo întrebare. Ți-am mai zis deja, dacă vrei să știi ceva, n-ai decât să întrebi. Pari să-ți închipui că mă cunoști, dar, cu toate astea, niciodată nu m-ai întrebat personal ceva, cu adevărat.

- Nu te cunosc.

Râde iar, scutură din cap, după care-mi eliberează mâinile.

- Las-o baltă, zice, ridicându-se și pornind să se îndepărteze.

- Stai, exclam, țâșnind în picioare de pe asfalt și urmându-l.

Dacă are cineva dreptul să se înfurie în clipa asta, atunci eu sunt aceea.

- Ce-am zis? îl întreb. Că nu te cunosc. De ce faci iar pe țâfnosul cu mine?

Se oprește și se întoarce, apoi face câțiva pași spre mine.

- Cred că, după cât timp am petrecut cu tine în ultimele câteva zile, m-aș fi așteptat la o reacție puținel mai altfel din partea ta, la școală. Ți-am dat destule ocazii să mă întrebi orice vrei, numai că, din cine știe ce motiv, tu preferi să crezi orice auzi, în ciuda faptului că nimic din toate astea n-ai auzit de la mine. Și, fiind o persoană despre care circulă destule bârfe, mi-aș fi închipuit că ai fi mai puțin înclinată să-i judeci pe alții.

O persoană despre care circulă destule bârfe? Dacă el își închipuie c-o să câștige teren mizând pe faptul că ar avea ceva în comun cu mine, se înșeală amarnic.

– Și, care-i treaba? Ți-ai închipuit că fata cea nouă și desfrânată ar fi solidară cu derbedeul care-i rupe în bătaie pe homosexuali?

Scoate un geamăt și-și trece degetele prin păr, deznădăjduit.

– Nu-mi face asta, Sky.

– Ce să nu-ți fac? Să nu-ți mai spun derbedeu care-i rupe în bătaie pe homosexuali? Bine. Hai să vedem cum stă treaba cu declarația ta de sinceritate. L-ai bătut, sau nu, atât de rău pe băiatul ăla, anul trecut, încât să fi petrecut un an întreg în penitenciarul pentru minori?

Își proptește mâinile în șolduri și clatină din cap, după care mă privește într-un fel care seamănă a dezamăgire.

– Când am spus *nu-mi face asta*, nu mă refeream la faptul că mă insulti. Mă refeream la faptul că te insulti pe tine însăși.

Face un pas înainte, anulând distanța dintre noi.

– Și, da. L-am bătut până când viața i-a mai atârnat doar într-un fir de păr, iar dacă nemernicul ar fi acum în fața mea, aș face la fel.

Îi văd ochii plini de o furie în stare pură și mi-e prea frică să-l întreb măcar de ce a făcut-o sau despre ce-a fost vorba. O fi zis el c-o sa fie sincer... însă răspunsurile lui mă îngrozesc mai mult decât pusul întrebărilor. Fac un pas înapoi, în același timp cu el. Rămânem amândoi tăcuți, iar eu mă întreb cum de-am putut ajunge într-un astfel de punct.

– Nu vreau să alerg azi cu tine, îi zic.

– Nici eu n-am chef să alerg cu tine.

Și, cu asta, ne întoarcem amândoi în direcții total opuse. El spre casa lui, iar eu spre fereastra mea. Azi nu mai am chef nici măcar să alerg singură.

Mă cațăr înăuntru pe fereastră, exact în clipa în care ploaia începe să se reverse și, pentru o clipă, îmi pare rău pentru el, fiindcă va fi nevoit să alerge până acasă. Dar numai pentru o clipă, fiindcă soarta e afurisită, iar Holder reprezintă fără discuție obiectul răzbunării ei, în clipa asta. Închid fereastra și mă îndrept spre pat. Inima îmi gonește în piept de parcă tocmai aș fi alergat aproape cinci kilometri. Numai că, de data asta, gonește din cauză că sunt inimaginabil de nervoasă.

L-am cunoscut pe individ doar de două zile; cu toate astea, nu m-am certat niciodată atât cu cineva, de când mă știu. Și dac-ar fi să

---

adun toate ciondănelile dintre mine și Six, din ultimii patru ani, și tot nu s-ar compara nici pe departe cu cele din ultimele patruzeci și opt de ore dintre mine și Holder. Nici măcar nu-mi dau seama de ce și mai bate el capul cu mine. Presupun că, după dimineața asta, mai mult ca probabil că n-o să și-l mai bată.

Iau plicul de pe noptieră și-l desfac. Scot scrisoarea de la Six și mi las capul pe pernă, citind-o, sperând că așa o să pot scăpa de haosul din mintea mea.

Sky,

Sper ca până ajungi tu să citești asta (fiindcă știu că n-o s-o citești imediat), eu să fiu îndrăgostită nebunește de un italian superb și n-o să mă mai gândesc deloc la tine.

Dar știu că nu e cazul, fiindcă eu o să mă gândesc la tine tot timpul.

O să mă gândesc la toate nopțile în care stăteam treze, cu înghețatele noastre, cu filmele și cu băieții noștri. Dar cel mai mult o să mă gândesc la tine și la toate motivele pentru care te iubesc.

Ca să enumăr doar câteva: ador cât ești de varză la luat rămas-bun și la sentimente și la emoții, pentru că la fel sunt și eu. Ador felul în care iei mereu cu lingurița din partea de înghețată de căpșuni și de vanilie, fiindcă știi cât de mult îmi place aia de cacao, chiar dacă și fie îți place la fel de mult. Ador că nu ești ciudată și stângace, în ciuda faptului că ai fost izolată în mod strict de civilizație, până într-atât, încât i-ai face pe Amish să pară mondeni.

Dar, mai presus de toate, ador faptul că tu nu mă judeci. Că, în ultimii patru ani, tu nu m-ai luat niciodată la întrebări din cauza opțiunilor mele (oricât ar fi fost ele de proaste) sau a tipilor cu care am umblat sau a faptului că nu cred în religie. Aș putea spune că ți-e simplu să nu mă judeci, din moment ce și tu ești o târfă ordinară. Dar știm amândouă că nu ești. Așa că-ți mulțumesc pentru că ești o prietenă care nu mă judecă. Îți mulțumesc pentru că n-ai fost niciodată condescendentă, nici nu m-ai tratat ca și cum ai fi mai bună ca mine (chiar dacă știm amândouă că ești). Oricât aș râde eu de ce bârfește lumea pe la spatele nostru, mă omoară gândul că se spun aceleași lucruri și despre tine. Pentru asta, îmi pare rău. Dar nu foarte rău, fiindcă știu că, dacă ți s-ar da să alegi între a fi o târfă și cea mai

---

bună prietenă a mea sau fata cu o bună reputație, ai fi în stare să ți-o tragi cu toți tipii din lume. Pentru că știu cât ții la mine. Iar eu te-aș lăsa s-o faci, pentru că țin atât de mult la tine.

Și încă un lucru pe care-l ador eu la tine, după care mă opresc, fiindcă în clipa în care-ți scriu scrisoarea asta sunt doar la doi metri distanță și-mi vine foarte greu să nu ies pe fereastră ca să vin la tine și să te strâng în brațe.

Îți ador indiferența. Ador cum chiar nu dai o para chioară pe ce crede urnea. Ador că ești cât de concentrată asupra viitorului tău, iar restul lumii n-are decât să te pupe undeva. Ador felul în care, când ți-am spus că plec în Italia, după ce te convinsesem să te înscrii la școala mea, tu doar ai zâmbit și ai ridicat din umeri, chiar dacă o veste ca asta ar fi putut distruge majoritatea prietenilor. Te-am lăsat în aer, ca să-mi urmez visul, dar tu nu te-ai lăsat măcinată de asta. Nici măcar nu m-ai făcut cu ou și cu oțet.

Ador (asta-i ultima, jur) felul în care, când am văzut Forces of Nature și pe Sandra Bullock plecând la sfârșit și eu m-am apucat să urlu la televizor că e un final atât de urât, tu doar ai ridicat din umeri și mi-ai zis: Așa e în realitate, Six. Nu poți să te enervezi pe un final ca în realitate. Unele dintre ele sunt urâte. Doar pe falsele finaluri fericite ar trebui să te enervezi tu.

N-o să uit asta niciodată, pentru că ai avut dreptate. Și știu că n-ai avut de gând să-mi dai o lecție, dar mi-ai dat-o. Nu totul o să meargă așa cum vreau eu și nu oricine are parte de un final fericit. Viața e reală și uneori e urată, iar tu trebuie doar să înveți cum să te împaci cu asta. O s-o accept și eu, cu o doză din indiferența ta, și-o să merg mai departe.

Așa, în sfârșit. Destul cu asta. Vreau doar să știi c-o să-mi fie dor de tine și că noul tău cel mai bun prieten dintotdeauna și din toată lumea largă, de la școală, ar face bine să bată în retragere când o să ajung eu acasă peste șase luni. Sper că ești conștientă de cât de formidabilă poți să fii, dar, pentru orice eventualitate, o să-ți trimit mesaje în fiecare zi ca să-ți amintesc. Pregătește-te să fii bombardată în următoarele șase luni cu nesfârșite și sâcâitoare SMS-uri cu nimic altceva decât afirmații măgulitoare despre tine, Sky.

Cu drag,

6

Împăturesc scrisoarea și zâmbesc, nu plâng. Ea nu s-ar aștepta din partea mea să plâng pentru asta, oricât de mult poate că m-ar fi făcut să-mi doresc așa ceva. Întind mâna spre noptieră și scot din sertar telefonul primit de la ea. Deja am două mesaje necitite.

Ți-am mai spus în ultima vreme cât ești de minunată? Mi-e dor de tine.

E ziua a doua, ai face bine să-mi răspunzi la mesaj. Am nevoie să-ți povestesc despre Lorenzo. Și să știi că ești revoltător de deșteaptă.

Zâmbesc și încep să-i scriu. E nevoie de vreo cinci încercări până să-mi dau seama cum se procedează. Am aproape optsprezece ani, și ăsta-i primul SMS pe care-l trimit în viața mea? E ceva demn de Cartea Recordurilor.

Aș putea să mă obișnuiesc cu declarațiile astea măgulitoare zilnice. Nu uita să-mi amintești cât sunt de frumoasă și ce gusturi ireproșabile am în materie de muzică și că sunt cea mai rapidă alergătoare din lume. (Doar câteva idei, pentru început.) Și mie mi-e dor de tine. Și abia aștept să aflu despre Lorenzo, stricato.

Vineri, 31 august 2012

11:20 a.m.

Următoarele câteva zile la școală sunt la fel ca primele două. Pline de dramatism. Dulapul meu din vestiar pare să fi devenit centrul de atracție pentru bilețele adezive și mesaje răutăcioase, deși niciodată nu văd când mi le plasează cineva pe sau în dulap. Chiar nu înțeleg ce-ar putea avea lumea de câștigat dacă face astfel de lucruri pe care nici măcar nu și le asumă. Cum e și cazul biletului pe care l-am găsit lipit pe dulapul meu azi-dimineață. Tot ce scria pe el era *Curvo*

Pe bune? Unde e creativitatea în asta? Nu puteau să-l susțină printr-o poveste interesantă? Poate prin câteva detalii despre imprudențele mele? Dacă tot trebuie să citesc porcăriile astea în fiecare zi, ar putea măcar să le facă mai interesante. Dacă ar fi să mă cobor atât de mult, încât să lipesc un bilet cu acuzații nefondate pe

---

dulapul cuiva, aş avea măcar amabilitatea de a-i oferi şi o distracţie, în acelaşi timp, persoanei care l-ar citi. Aş scrie ceva interesant, de genul: *Te-am văzut, azi-noapte în pat cu iubitul meu. Chiar nu-mi face plăcere să-mi mânjeşti aştarnutul cu ulei de castravete. Curvo.*

Izbucnesc în răs şi mi se pare ciudat să râd în gura mare de propriile gânduri. Privesc în jur şi constat că n-a mai rămas nimeni pe condor, în afara mea. În loc să dezlipesc bileţelele de pe dulap aşa cum, probabil, ar trebui, îmi scot pixul şi le fac să devină un pic mai creative. Cu plăcere, trecătorule.

* * *

Breckin îşi pune tava în dreptul locului aflat faţă-n faţă cu mine. Acum ne luăm fiecare tava lui, din moment ce el pare să-şi închipuie că eu nu vreau nimic altceva decât salate. Îmi zâmbeşte, de parcă ar deţine un secret pe care ştie că vreau să-l aflu. Dacă e vreo altă barfă, mă lipsesc.

– Cum a fost ieri selecţia pentru atletism? mă întreabă.

Ridic din umeri.

– Nu m-am dus.

– Mda. Ştiu.

– Atunci de ce mai întrebi?

Izbucneşte în răs.

– Pentru că-mi place să clarific lucrurile cu tine, înainte să le cred. De ce nu te-ai dus?

Mai ridic o dată din umeri.

– Ce-i cu bâţâiala din umeri? Ai un tic nervos?

Ridic din umeri.

– Pur şi simplu, nu simt că aş putea face echipă cu cineva de-aici. Aşa că şi-a pierdut tot farmecul.

Breckin se încruntă.

– În primul rând, atletismul e unul dintre cele mai individuale sporturi la care poţi participa. În al doilea, parcă ziceai că motivul pentru care eşti aici îl reprezintă activităţile extraşcolare.

– Nu ştiu pentru ce sunt aici, îţi răspund. Poate am simţit nevoia să iau contact direct cu firea omenească de cea mai joasă speţă, înainte de a pătrunde în lumea reală. Ar fi un şoc mai mic.

Îndreaptă spre mine un baton de țelină, înălțând dintr-o sprânceană.

– Ai dreptate. O pătrundere treptată în primejdiile societății va facilita amortizarea loviturii. Nu te putem lăsa singură în jungla sălbatică, după ce-ai fost cocoloșită toată viața într-o grădină zoologică.

– Drăguță analogie.

Îmi face cu ochiul și mușcă din batonul de țelină.

– Că veni vorba despre analogii. Ce s-a întâmplat cu dulapul tău? Azi era plin de analogii și metafore sexuale.

– Ți-au plăcut? Îl întreb, râzând. Mi-au luat ceva timp, dar m-am simțit inspirată.

Încuviințează.

– Mi-a plăcut în mod special cel pe care scria: *Atât de curvă ești, că ți-ai tras-o cu mormonul ăla de Breckin.*

Scutur din cap a negație.

– Ei, uite unul pe care nu mi-l pot atribui. Așa era în original. Dar sunt distractive, nu-i așa? După ce le-am mai îngroșat?

– Păi, răspunde el, au fost distractive. L-am văzut chiar adineauri pe Holder dezlipindu-le de pe dulapul tău și rupându-le în bucăți.

Îmi ridic brusc privirea spre el și-l văd zâmbind cu șiretenie. Bănuiesc că ăsta era secretul pe care nu mai reușea să-l țină înăuntru.

– Ciudat, zic. Mă întreb de ce s-ar deranja Holder să facă una ca asta. N-am mai alergat împreună de când am vorbit ultima dată. De fapt, nici măcar nu interacționăm. Deloc. Acum, el stă de cealaltă parte a clasei la prima oră, iar în restul zilei nu-l văd nici atât, cu excepția prânzului. Dar chiar și-atunci, el se duce cu prietenii lui în partea cealaltă a sălii de mese. Crezusem că, după ce-am ajuns într-un punct mort, am putea trece cu succes în faza evitării reciproce, dar se pare că m-am înșelat.

– Pot să te întreb ceva? zice Breckin.

Ridic iar din umeri, mai mult ca să-l enervez.

– Sunt adevărate zvonurile despre el? Despre furiile lui? Și despre soră-sa?

Mă străduiesc să nu se vadă că sunt descumpănită de replica lui, însă e prima oară când aud vorbindu-se ceva despre o soră.

– Nu știi. Tot ce știi e că mi-am petrecut cu el destul timp ca să știu că mă înfricoșează suficient cât să nu-mi mai doresc să petrec și alt timp cu el.

Chiar aș vrea să-l întreb ce-a vrut să spună cu sora lui, dar nu depind de mine situațiile în care încăpățânarea mea își scoate la iveală hidosul cap. Din cine știe ce motiv, bâjbâirea după informații despre Dean Holder e una dintre acele situații.

– Hei, aud o voce din spatele meu și știu instantaneu că nu e a lui Holder, fiindcă mă lasă indiferentă.

Cam în același timp în care mă întorc, Grayson încalecă banca de lângă mine și se așează.

– Ai treabă după școală?

Îmi înmoi batonul de țelină într-o cutiuță cu sos țărănesc și mușc din el.

– Probabil.

Grayson clatină din cap.

– Țsta nu-i un răspuns îndeajuns de bun. Te aștept lângă mașina ta la sfârșitul orelor.

Până să pot eu obiecta, e deja în picioare și-și ia tălpășița. Brekin îmi zâmbeste cu subînțeleș.

Eu doar ridic din umeri.

* * *

Habar n-am despre ce-o vrea să discute Grayson, dar dacă-și închipuie c-o să poată veni la mine mâine seară, înseamnă că are nevoie de o lobotomie. Sunt cum nu se poate mai pregătită să jur că voi renunța la băieți pentru tot restul anului. Mai ales având în vedere că n-o s-o am pe Six, cu care să mănânc înghețată după ce pleacă ei. Înghețata era singura parte atrăgătoare a ședințelor de tăvăleală cu băieții.

Bine măcar că e om de cuvânt. Îl găsesc așteptându-mă lângă mașina mea, rezemat de portiera din dreptul volanului, când ajung în parcare.

– Bună, prințeso, îmi zice.

Nu știu dacă sunetul vocii lui e de vină sau faptul că tocmai mi-a inventat un cuvânt de alint, dar cuvintele lui mă fac să mă crispez.

Mă îndrept spre el și mă reazem de mașina de alături.

– Să nu-mi mai zici prințeso. Niciodată.

Râde și se strecoară în fața mea, prinzându-mă cu mâinile de talie.

– Perfect. Atunci, frumoaso?

– Ce-ar fi să-mi zici doar Sky?

– De ce trebuie să fii atât de supărată tot timpul? protestează el.

Își ridică mâinile spre fața mea și-mi cuprinde obrajii cu ele, după care mă sărută. Din nefericire, îl las. Mai mult deoarece simt că o merită, după ce m-a suportat timp de o lună întreagă. Totuși, nu merită prea multe favoruri pentru asta, așa că-mi retrag fața după doar câteva secunde.

– Ce vrei?

Își furișează mâna pe după mijlocul meu și mă trage spre el.

– Pe tine.

Începe să mă sărute pe gât, așa că-i dau un brânci, făcându-l să bată în retragere.

– Ce e?

– Chiar nu poți să pricepi, când ți se dă de înțeles? Ți-am spus că nu mă culc cu tine, Grayson. Nu încerc să mă joc sau să te fac să alergi după mine, cum fac alte fete nebune, dezgustătoare. Tu vrei mai mult, iar eu, nu, așa că, după părerea mea, ar cam fi cazul să acceptăm că am ajuns într-un punct mort și să ne vedem de drum.

Se holbează la mine, apoi oftează și mă trage spre el, strângându-mă în brațe.

– N-am nevoie de mai mult, Sky. E bine așa cum e. N-o să mai întind coarda. Doar că-mi place să vin la tine acasă și-aș vrea să vin mâine seară, adaugă el, încercând să-mi servească zâmbetul lui irezistibil. Și-acum, termină cu supărarea și vino încoace.

Îmi trage capul spre al lui și mă sărută iar.

Oricât aș fi de enervată și de furioasă, nu-mi pot stăpâni senzația de ușurare apărută imediat cum ni se ating buzele, fiindcă enervarea mi se potolește, mulțumită insensibilității care-i ia locul. Numai din cauza asta îl las să mă sărute în continuare. Mă lipește cu spatele de mașină și-și trece degetele prin părul meu, apoi își plimbă buzele în jos pe maxilar, spre gât. Îmi reazem capul de mașină și-mi ridic brațul prin spatele lui, ca să-mi privesc ceasul de

---

la încheietură. Karen e plecată din oraș pentru serviciu, așa că trebuie să trec pe la magazin ca să-mi procur dulciuri cât să mă țină tot weekendul. Nu știu cât timp o avea el de gând să mă pipăie, însă înghețata chiar începe să mi se pară ademenitoare în clipa asta. Îmi dau ochii peste cap și-mi las brațul să cadă. Deodată, bătăile inimii mele își triplează frecvența, stomacul începe să-mi facă tumbe și am toate senzațiile pe care se presupune că ar trebui să le aibă o fată atunci când buzele unui tip sexy i se plimbă pe tot corpul. Numai că nu am reacția asta față de tipul sexy ale cărui buze mi se plimbă pe tot corpul. Reacția o am față de tipul sexy care mă privește fioros din cealaltă parte a parcării.

Holder stă în picioare, lângă mașina lui, rezemat într-un cot de rama de sus a portierei, urmărindu-ne cu privirea. Imediat, îl îmbrâncesc pe Grayson de lângă mine și mă întorc să mă urc în mașină.

- Așadar, am stabilit pentru mâine seară? mă întreabă el.

Mă sui în mașină, ambalez motorul și abia apoi îmi ridic privirea spre el.

- Nu. Am terminat pentru totdeauna.

Trântesc portiera și mă îndrept în marsarier spre ieșirea din parcare, fără să-mi dau seama precis dacă sunt supărată, jenată sau înamorată. Cum o reuși toate astea? Cum naiba poate să-mi stârnească astfel de senzații din senin, din celălalt capăt al parcării? Cred că eu am nevoie de-o operație.

Vineri, 31 august 2012

4:50 p.m.

- Merge și Jack cu tine? o întreb pe Karen, în timp ce-i deschid portiera, ca să-și poată arunca și ultimele bagaje pe bancheta din spate.

- Mda, vine și el. O să ne întoarcem... o să mă întorc duminică, se corectează ea.

Îi vine greu să-l includă pe Jack în *noi*. Nu-mi place deloc că simte așa, pentru că mie chiar îmi place Jack și știu că el o iubește pe Karen, așa că nu înțeleg ce-o tot împiedică, la urma urmei. A mai avut vreo doi iubiți în ultimii doisprezece ani, dar de îndată ce

---

lucrurile au început să devină serioase pentru ei, ea a fugit.

Karen închide portiera din spate și se întoarce spre mine.

– Știi că am încredere în tine, dar te rog să...

– Nu rămân însărcinată, o întrerup eu. Știu, știu. Mi-ai spus asta de fiecare dată când ai plecat în ultimii doi ani. N-o să rămân însărcinată, mamă. Numai teribil de drogată și cu creierii zburători.

Izbucnește în râs și mă cuprinde în brațe.

– Ce fată cuminte! Și să te îmbeți. Nu uita să te îmbeți criță.

– N-o să uit, îți promit. Și-o să închiriez un televizor pentru weekend, ca să stau în fața lui, să mănânc înghețată și să urmăresc porcăriile de pe cablu.

Se trage înapoi și mă privește cu asprime.

– Gluma asta n-a mai fost bună, îmi zice.

Eu râd și-o îmbrățișez din nou.

– Distracție plăcută! Sper să vinzi grămezi de născociri de-alea din plante și săpunuri și tincturi și tot ce mai știi tu că faci la cheștiile astea.

– Te pup. Dacă ai nevoie de mine, știi că poți să folosești telefonul din casa lui Six.

Îmi dau ochii peste cap la auzul aceluiași instrucțiuni pe care mi le dă de fiecare dată când pleacă.

– Pa-pa, îi zic.

Ea se suie în mașină și se îndepărtează pe alee, lăsându-mă de capul meu pentru tot weekendul. În cazul majorității adolescentelor, acesta ar fi momentul în care ar pune mâna pe telefon și ar face convocările pentru cea mai bestială petrecere a anului. Nu e și cazul meu Nț. În loc de asta, mă duc în casă și mă hotărâsc să coc fursecuri, fiindcă e cel mai temerar act de rebeliune care-mi poate trece mie prin cap.

* * *

Îmi place mult să fac prăjituri, dar nu mă pretind grozav de pricepută la asta. De obicei, ajung să am mai multă făină și ciocolată pe fața și în păr, decât în produsul finit propriu-zis. Iar seara asta nu face excepție. Deja am scos o tavă de fursecuri cu fulgi de ciocolată, o tavă de negrese și una de ceva despre care nu știu sigur ce-ar

---

trebui sa fie. Acum tocmai torn făina în amestecul pentru prăjitura de casă cu ciocolată a lui German, când se aude soneria.

Sunt sigură că ar trebui să știu ce e de făcut în astfel de situații. Soneriile sunt făcute ca să sune, nu? Da, dar nu și a mea. Mă holbez la ușa, nehotărâtă în legătură cu ce-o să fac. Când aud că sună pentru a doua oară, las jos cana gradată, îmi înlătur părul căzut peste ochi, după care mă duc spre ușă. După ce deschid, nici măcar nu sunt surprinsă văzându-l pe Holder. Sau, bine, sunt surprinsă. Dar nu prea tare.

– Salut, îi zic, fiindcă altceva nu-mi mai trece prin minte.

Și chiar dacă mi-ar mai trece prin minte ceva, probabil că n-aș fi în stare să articulez, din moment ce nu pot să respir, naibii! El așteaptă pe treapta de sus a scării de la intrare, cu mâinile înfipite neglijent în buzunarele blugilor. Părul tot ar cam avea nevoie să fie tuns, dar cand își ridică mâna și și-l dă la o parte de pe ochi, gândul că și l-ar tunde mi se pare dintr-odată cea mai proastă idee.

– Bună, îmi răspunde.

Zâmbește stânjenit și pare emoționat și e teribil de atrăgător. E în toane bune. Deocamdată, în orice caz. Cine știe când o să se enerveze și-o să-i vină iar cheful de ceartă.

– Hm, mormăi eu stânjenită.

Îmi dau seama că următorul pas ar fi să-l invit înăuntru, dar asta numai dacă vreau ca el să-mi intre în casă și, sinceră să fiu, juriul încă deliberează în problema asta.

– Ești ocupată? mă întrebă.

Privesc înapoi spre bucătărie și la incredibila debandadă pe care am provocat-o.

– Cam, îi răspund.

Și nu e o minciună, chiar sunt cam extraordinar de ocupată.

Își abate privirea și clatină din cap în semn de încuviințare, apoi arată peste umăr, spre mașina lui.

– Mda. Cred c-o să... plec, zice și face un pas înapoi de pe treapta de sus.

– Nu, zic eu, mult prea repede și cu un decibel mai sus decât ar fi trebuit.

E un *nu* aproape disperat și mă fac mică de rușine. Chiar dacă nu știu de ce-a venit și nici măcar de ce se mai obosește cu mine,

---

curiozitatea tot mă biruie. Mă dau deoparte și deschid ușa mai larg.

– Poți să intri, îi zic, dar s-ar putea să te pun la muncă.

Ezită puțin, după care urcă la loc treapta. Intră în casă, iar eu închid ușa după noi. Înainte ca situația să devină și mai stânjenitoare, mă duc în bucătărie, iau cana gradată și-mi reiau munca, de parcă nu s-ar afla în casa mea un oarecare tip temperamental și teribil de sexy.

– Pregătești prăjituri pentru vreo licitație? se interesează el, făcându-și loc pe lângă bar și studiind puzderia de deserturi care-mi acoperă aproape toată masa.

– Mama e plecată tot weekendul din oraș. Ea e împotriva zaharurilor, așa că mă cam apucă nebunia când nu e ea aici.

Holder râde; întinde mâna să ia un fursec, dar mai întâi îmi cere din ochi permisiunea.

– Servește-te, îi zic. Dar, te previn, dacă-mi place să fac prăjituri, asta nu înseamnă și că mă pricep la asta, adaug, cernând făina rămasă și turnând-o în castronul pentru frământat.

– Așadar, ai toată casa la dispoziție și-ți petreci seara de vineri făcând prăjituri? Adolescentă tipică, remarcă el ironic.

– Ce-aș putea să spun? replic, ridicând din umeri. Sunt o rebelă.

Se întoarce și deschide un dulap, îi examinează conținutul, apoi îl închide la loc. Face un pas spre stânga și deschide alt dulap din care scoate un pahar.

– A cumva lapte? mă întrebă, îndreptându-se spre frigider.

Mă opresc din amestecat și-l privesc cum scoate laptele și-și umple paharul, ca și cum ar fi la el acasă. Bea o gură și se întoarce la timp ca să mă prindă holbându-mă la el și zâmbește.

– N-ar trebui să-ți tratezi oaspeții cu fursecuri fără să le dai și lapte, să știi, îmi zice. Ești o gazdă de-a dreptul lamentabilă.

Înhață un alt fursec și se duce, cu tot cu laptele, spre bar, unde-și trage un scaun.

– Încerc să-mi păstrez ospitalitatea pentru musafirii poftiți, ripostez, sarcastică, întorcându-mă la loc spre masa de lucru.

– Aoleu, exclamă el, râzând.

Pornesc mixerul, procurându-mi un pretext ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu el timp de trei minute, și-l trec de la viteza medie la cea maximă. Încerc să-mi aduc aminte cum arăt, dar fără să se

---

observe cum caut o suprafață oglinditoare. Sunt destul de sigură că am făină peste tot. Știu că mi-am fixat părul în creștet cu un creion, iar pantalonii mei de trening sunt la a patra seară de purtat consecutiv. Fără să-i spăl. Încerc să-mi șterg, cu nonșalanță, toate urmele vizibile de făină, dar sunt conștientă de faptul că e o cauză pierdută. A, mă rog, în niciun caz n-ar fi posibil să arăt mai rău acum decât când eram întinsă pe canapea, cu obrazul plin de petriș.

Opresc mixerul și apăs butonul care eliberează bătătoarele. Duc unul dintre ele la gură și-l ling, după care mă duc cu celălalt spre scaunul lui.

– Vrei? E ciocolată German.

Mi-l ia din mână, zâmbind.

– Câtă ospitalitate din partea ta!

– Ține-ți gura și linge-l, altfel mi-l păstrez pentru mine! îl avertizez.

Mă duc spre dulap și-mi iau și eu un pahar, dar mi-l umplu cu apă.

– Vrei și tu apă sau preferi să te prefaci în continuare că suporti porcăria asta vegetariană?

Râde, strâmbă din nas, apoi își lasă paharul pe bar și-l împinge spre mine.

– Încercam să fiu amabil, dar n-aș putea să mai sorb o picătură din ce mama naibii o fi asta. Da, vreau apă. Te rog.

Râd, la rândul meu, și-i spăl paharul, apoi i-l umplu cu apă și-l împing spre el. Mă așez pe scaunul aflat față-n față cu el și-l privesc, în timp ce mușc dintr-o negresă. Aștept să-mi explice de ce a venit, dar el nu spune nimic. Doar stă în fața mea și mă privește cum mănânc. Iar eu nu-l întreb ce caută aici, din cauză că-mi cam place tăcerea dintre noi. E mai bine când tăcem amândoi, din moment ce toate conversațiile noastre tind să se sfârșească prin certuri.

La un moment dat, Holder se ridică și se duce în living, fără vreo explicație. Privește în jur, curios, fotografiile de pe pereți furându-i atenția. Se apropie de ele și le studiază fără grabă, pe rând. Eu mă las pe spătarul scaunului și-l privesc cât e de băgăcios.

Nu se prea grăbește și pare foarte sigur pe fiecare mișcare a lui. E de parcă toate gândurile și acțiunile i-ar fi planificate meticulos cu câteva zile înainte. Chiar pot să mi-l închipui, stând în camera lui și

---

notându-și cuvintele pe care intenționează să le folosească a doua zi, fiindcă e mereu foarte selectiv în privința lor.

– Mama ta pare foarte tânără, remarcă el.

– Chiar e tânără.

– Nu semeni cu ea. Semeni cu tatăl tău? se interesează, întorcându-se cu fața spre mine.

– Nu știu, răspund, ridicând din umeri. Nu-mi aduc aminte cum arată.

Se întoarce din nou spre fotografiile și-și plimbă degetul peste una dintre ele.

– Tatăl tău a murit? mă întrebă.

Atât de directă a fost întrebarea, încât sunt aproape sigură că știe că tatăl meu n-a murit, altfel n-ar fi întrebat pe tonul ăsta, atât de nepăsător.

– Nu știu. Nu l-am mai văzut de când aveam trei ani.

Se întoarce în bucătărie și se instalează din nou pe scaun, în fața mea.

– Doar cu atât mă aleg? Nicio poveste, nimic?

– A, ba există o poveste. Doar că nu vreau eu s-o spun.

Sunt convinsă că există o poveste... doar că eu n-o cunosc. Karen nu știe nimic despre viața mea de dinainte să fiu dusă la orfelinat, iar eu n-am considerat niciodată că ar avea rost să scormonesc trecutul. Ce mai înseamnă câțiva ani uitați, când am avut parte de alți treisprezece grozavi?

Îmi zâmbește din nou, dar de data asta e un zâmbet precaut, însoțit de un licăr întrebător în ochi.

– Fursecurile tale sunt bune, îmi zice, schimbând cu abilitate subiectul. N-ar trebui să-ți subestimezi talentul în domeniu.

Se aude un țuiet, determinându-mă să sar de pe scaunul meu și să dau fuga la cuptor. Îl deschid, dar prăjitura nu e gata nici pe departe. Când mă întorc, îl văd pe Holder cu telefonul meu mobil în mână.

– Ai un mesaj, mă informează el, râzând. N-ai probleme cu prăjitura.

Arunc mânușa pentru cuptor pe masă și mă întorc la locul meu. Holder îmi parcurge mesajele de pe telefon fără vreo urmă de respect față de intimitatea mea. Totuși, chiar nu mă deranjează, așa

---

că-l las în pace.

– Credeam că nu ți se permite să ai telefon, remarcă el. Sau a fost doar un pretext de-a dreptul penibil ca să nu-mi dai numărul?

– Nu mi se permite. Mi l-a dat alaltăieri cea mai bună prietenă a mea. Nu pot să fac nimic cu el, decât să dau mesaje.

Întoarce telefonul cu ecranul spre mine.

– Astea ce naiba de mesaje mai sunt? mă întrebă.

Sucește iar telefonul spre el și începe să citească unul dintre ele.

– *Sky, ești superbă. E posibil să fii cea mai minunată ființă din univers, iar dacă-ți spune cineva contrariul, îi iau gâtul.*

Își arcuiește o sprânceană și-și ridică privirea spre mine, apoi o coboară la loc spre telefon.

– O, Dumnezeu! Toate sunt așa. Te rog, spune-mi că nu ți le scrii singură, pentru ridicarea zilnică a moralului.

Izbucnesc în râs și întind mâna pe deasupra barului, ca să-i smulg telefonul din mână.

– Încetează. Strici toată plăcerea.

Își lasă capul pe spate, râzând.

– O, Doamne, chiar așa e? Astea toate sunt scrise de tine?

– Nu! zic, grăbindu-mă să mă apăr. Sunt de la Six. Ea e cea mai bună prietenă a mea și acum e la celălalt capăt al lumii și-mi simte lipsa. Vrea să nu mă întristez, așa că-mi trimite în fiecare zi câte un mesaj drăguț. Mi se pare un gest frumos,

– A, ba nu e așa. Ți se par enervante și probabil că nici măcar nu le citești.

Asta de unde-o mai știe?

Las jos telefonul și-mi încrucieșez brațele pe piept.

– Ea are intenții bune, îi zic, încă nevrând să recunosc că mesajele mă enervează al naibii de rău.

– Or să te distrugă. Mesajele astea or să-ți umfle într-atât orgoliul, încât o să explodezi!

Îmi ia telefonul din mână și și-l scoate pe al lui din buzunar. Caută ceva pe ecranele ambelor telefoane, apoi tastează câteva cifre pe al lui.

– Trebuie să rectificăm situația asta, înainte de a începe să suferi de mania grandorii.

Înapoiindu-mi telefonul, tastează ceva pe al lui, după care și-l

---

vără în buzunar. Telefonul meu scoate un sunet, anunțând primirea unui mesaj nou. Privesc ecranul și încep să râd.

Fursecurile tale sunt niște porcării. Și nu ești chiar atât de drăguță.

– E mai bine? mă întrebă, în glumă. Ți s-a dezumflat suficient orgoliul?

Râzând, pun telefonul pe bar, apoi mă ridic de pe scaun.

– Te pricepi să le spui fetelor exact ce trebuie, zic, ducându-mă spre living și apoi întorcându-mă spre el. Vrei să-ți arăt casa?

Se ridică și mă urmează, iar eu îi arăt toate amănuntele și mărunțișurile plicticoase, camerele și fotografiile; desigur, el le trece în revistă lent, fără să se grăbească deloc. Simte de cuviință să se oprească la fiecare lucrușor ca să-l examineze, fără să scoată vreo vorbă în tot acest timp.

Când, în sfârșit, ajungem la dormitorul meu, deschid ușa larg.

– Camera mea, anunț, luând o postură gen Vanna White. N-ai decât să privești tot ce vrei, însă dat fiind faptul că nu sunt prezente aici persoane în vârstă de optsprezece ani sau mai mult, nu te apropia de pat. N-am voie să rămân însărcinată în weeken-dul ăsta.

Se oprește în prag și mă privește, înclinându-și capul într-o parte.

– Numai în weekendul ăsta? Ți-ai planificat s-o faci în weeken-dul viitor, să înțeleg?

Intru după el în camera mea.

– Nooo. Probabil o să mai aștept câteva săptămâni.

Îmi inspectează camera, întorcându-se cu încetineală, până când ajunge din nou cu fața spre mine.

– Eu am optsprezece ani.

Îmi aplec capul într-o parte, nedumerită de faptul că a ținut să-mi atragă atenția în privința asta.

– Ce să zic? Bravo ție?

Aruncă o privire spre pat, apoi din nou spre mine.

– Ai zis să nu mă apropii de pat, din cauză că n-am optsprezece ani. Am ținut doar să precizez că am.

Nu-mi place deloc felul în care plămâni mi s-au comprimat, pur

---

și simplu, când el a privit spre patul meu.

– A. Bine, atunci. Voiam să zic nouăsprezece.

Face stânga-mprejur, apoi se îndreaptă încet spre fereastra deschisă. Se apleacă și-și scoate capul afară, după care se retrage la loc.

– Așadar, asta e rău-famata fereastră, hm?

Nu mă privește direct, ceea ce probabil e bine, fiindcă dacă privirile ar putea să omoare, atunci el ar fi mort pe loc. De ce naiba trebuia să se ducă până la fereastră și să spună ce-a spus? Chiar îmi facea plăcere compania lui, de data asta. Se întoarce cu fața spre mine și expresia jucăușă de pe față i-a dispărut acum, înlocuită de una provocatoare, pe care am mai văzut-o de prea multe ori deja.

Oftez.

– Ce vrei, Holder? Îl întreb.

Ar fi cazul ori să-mi explice motivul pentru care a venit, ori să plece. Își încrucieșează brațele pe piept și mă privește, mijind ochii.

– Am spus ceva nepotrivit, Sky? Sau neadevărat? Neîntemeiat, poate?

E evident, după întrebările lui ironice, că știe precis ce-a insinuat cu comentariul despre fereastră. Dar eu n-am chef să particip la jocurile lui. Am prăjituri de scos din cuptor, și de mâncat.

Mă îndrept spre ușă și o țin larg deschisă.

– Știi exact ce-ai spus și ai obținut reacția pe care ți-ai dorit-o. Mulțumit? Acum poți să pleci.

Dar el nu pleacă. Își lasă brațele să-i cadă pe langa corp, după care se apropie de noptiera mea. Ia de acolo cartea primită de la Breckin și o examinează, ca și cum în ultimele treizeci de secunde nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Holder, te rog cât de frumos te-aș putea ruga vreodată. Te rog, pleacă.

Lasă jos cartea cu grijă, apoi se duce să se întindă pe pat. Literalmente, se întinde pe patul meu. El e acum pe patul meu nenorocit.

Dându-mi ochii peste cap, mă îndrept spre el, mă aplec și-i trag picioarele jos de pe pat. Dacă trebuie să-l scot cu forța din casă, atunci asta o să fac. Când îl apuc de încheieturile mâinilor și încerc să-l ridic, mă trage spre el cu o mișcare mai rapidă decât poate

---

mintea mea să conștientizeze măcar. Mă răstoarnă, astfel încât ajung întinsă pe spate, și-mi țintuiește brațele pe saltea. Totul s-a petrecut într-un mod atât de neașteptat, încât nici n-am avut timp să mă împotrivesc. Și, privindu-l în clipa asta, o bună parte din mine nici n-ar vrea să i se împotrivescă. Nu-mi dau seama dacă ar trebui să țip după ajutor sau să-mi smulg hainele de pe mine.

Îmi eliberează brațele și-și apropie o mână de fața mea. Își trece ușor degetul mare peste nasul meu și începe să râdă.

– Făină, îmi explică, ștergându-mă. Mă tot sâcăie, de când am văzut-o.

Se reazemă cu spinarea de tăblie și-și saltă la loc picioarele pe pat. Eu sunt încă lungită pe spate, cu privirea spre stele, chiar simțind ceva mai mult decât nimic, pentru prima oară de când le tot privesc.

Nu pot nici să mă mișc, temându-mă cumva că s-ar putea să fie nebun. În sensul propriu, nebun din punct de vedere medical. E singura explicație logică pentru o personalitate ca a lui. Iar faptul că încă mi se pare incredibil de atrăgător nu poate avea decât o semnificație. Că și eu sunt nebună.

– N-am știut că e gay.

Mhî, chiar e nebun.

Întorc capul spre el, dar nu spun nimic. Ce naiba să-i spui unui om nebun, care practic refuză să-ți iasă din casă, după care începe să arunce cu vorbe fără noimă?

– L-am bătut din cauză că era un nemernic. Habar n-aveam că e gay.

Stă rezemat cu coatele pe genunchi și mă privește drept în ochi, așteptându-mi reacția. Sau o replică. Dar nu are parte de niciuna dintre ele, timp de câteva secunde, fiindcă am nevoie să prelucrez informația.

Îmi îndrept din nou privirea spre stele și-mi ofer răgazul necesar pentru analizarea situației. Dacă el nu e nebun, atunci în mod categoric încearcă să demonstreze ceva. Dar ce anume? Vine până aici, nepoftit, ca să-și apere reputația și s-o insulte pe-a mea? Ce rost ar avea să se forțeze atât ca să meargă mai departe? Eu sunt o singură persoană, ce importantă poate să aibă părerea mea.

Afară, desigur, de cazul în care i-ar plăcea de mine. Gândul mă

---

face să zâmbesc, la propriu, dar și să mă simt întinată și vicioasă, dacă sper ca unui țăcănit să-i placă de mine. Totuși, mi-am făcut-o cu mâna mea. N-ar fi trebuit în ruptul capului să-l las să intre în casă, știind că sunt singură. Iar acum, el știe c-o să fiu singură tot weekendul. Dacă ar fi să pun în balanță toate deciziile serii, asta probabil că ar atârna atât de greu, încât ar rupe partea cu talerul prostiei. Prevăd că se va ajunge la una dintre cele două variante de final posibile. Ori ajungem la o înțelegere reciprocă, ori o să mă omoare, să mă ciopârțească în bucățele mici, pe care să le pună la copt în aluatul pentru fursecuri. Indiferent care ar fi varianta, tot mă întristează gândul la toate prăjiturile rămase nemâncate în clipa asta.

– Prăjitura! urlu deodată, sărind din pat.

Mă reped spre bucătărie și ajung exact la timp ca să adulmec urmările celui mai recent dezastru al meu. Îmi pun mânușa și scot afară tava, după care o trântesc pe masă, dezamăgită. Nu s-a ars chiar atât de rău. Probabil că aș mai putea s-o salvez, scaldând-o în glazură.

Închid cuptorul, propunându-mi în gând să-mi aleg un alt hobby. Poate să confecționez bijuterii. Cât de greu ar putea să fie? Iau alte două fursecuri și mă întorc în camera mea. Îi păsez unul lui Holder, apoi mă întind pe pat lângă el.

– Să înțeleg că remarca aia cu derbedeul care-i rupe în bătaie pe homosexuali a fost chiar o judecată nedreaptă din partea mea, hm? Tu nu ești, de fapt, un homofob ignorant care și-a petrecut ultimul an de viață în penitenciarul pentru minori?

Zâmbește și se târăște pe pat mai aproape de mine, ridicându-și privirea spre stele.

– Nț. Nicidecum. Ultimul an mi l-am petrecut în întregime acasă la tatăl meu, în Austin. Nici măcar nu știu de unde-o fi apărut pe firmament povestea asta, cum că aș fi fost trimis în penitenciarul pentru minori.

– Și atunci de ce nu te aperi împotriva bârfelor, dacă nu sunt adevărate.

Își întoarce capul pe pernă spre mine.

– Tu de ce nu te aperi?

Strâng din buze și clatin aprobator din cap.

- Touché.

Rămânem amândoi tăcuți, întinși pe pat, ronțându-ne fursecurile. Unele dintre lucrurile pe care mi le-a zis în decursul ultimelor câteva zile încep să capete o noimă, iar eu încep să mă simt din ce în ce mai mult ca persoanele disprețuite de mine până acum. El mi-a spus cât se poate de clar că-mi va răspunde la orice, numai să-l întreb; cu toate astea, eu am preferat să cred bârfele care circulă pe seama lui. Nu mă mai mir că s-a enervat atât de tare pe mine. Mă purtam cu el exact cum se poartă toți ceilalți cu mine.

- Dar remarca ta, despre fereastră, de mai devreme? zic. Voiai doar să-mi demonstrezi cum e cu bârfele? Nu voiai în realitate să fii răutăcios?

- Nu sunt răutăcios, Sky.

- Dar ești înfocat. Măcar în privința asta am nimerit-o.

- Poate să fiu înfocat, dar nu răutăcios.

- Ei bine, eu nu sunt curvă.

- Eu nu sunt un derbedeu care-i rupe în bătaie pe homosexuali.

- Așadar, ne-am lămurit?

Izbucnește în râs.

- Mda, așa cred.

Inspir adânc, apoi expir, pregătindu-mă să fac un lucru pe care nu-l fac prea des. Să-mi cer scuze. Dacă n-aș fi atât de încăpățânată, aș putea chiar să recunosc că tot comportamentul meu acuzator de săptămâna asta a fost de-a dreptul jignitor și că el are tot dreptul din lume să fie supărat pe mine, pentru că sunt atât de ignorantă. Așa, în loc de asta, prefer o scuză scurtă și drăguță.

- Îmi pare rău, Holder, rostesc încetișor.

Oftează adânc.

- Știu, Sky. Știu.

Și stăm așa, într-o deplină tăcere, timp îndelungat, care mi se pare cât o veșnicie, dar totodată nici pe departe destul. S-a făcut târziu și mi-e teamă ca el să nu-mi spună că trebuie să plece fiindcă nu mai e nimic altceva de spus, dar eu nu vreau asta. Mă simt așa cum trebuie, stând acum alături de el. Nu știu de ce, dar chiar așa mă simt.

- Am nevoie să te întreb ceva, zice, rupând tăcerea într-un târziu.

Nu zic nimic, fiindcă nu mi se pare că afirmația lui ar cere vreun răspuns. Doar își ia unul dintre obișnuitele lui răgazuri, ca să-și pregătească cine știe ce întrebare o vrea să-mi pună.

Trage aer în piept, după care se rostogolește pe o parte, ca să fie cu fața spre mine. Se reazemă în cot și-i simt privirea îndreptată spre fața mea, dar fixez în continuare stelele. E prea aproape de mine ca să-l pot privi în clipa asta, iar după felul în care deja îmi bubuie inima în piept, mă tem că dacă m-aș apropia, oricât de puțin de el, asta m-ar omorî, la propriu. Nu credeam că e posibil ca pofta trupească să provoace unei inimi bătăi atât de nebunești. E mai rău decât când alerg.

– De ce l-ai lăsat pe Grayson să-ți facă tot ce ți-a făcut atunci, în parcare?

Îmi vine să mă strecur sub pătură și să mă ascund. Speram să nu se ajungă la asta.

– Ți-am spus deja. Nu e iubitul meu și nu el mi-a învinețit ochiul.

– Nu de asta te-am întrebat. Te întreb pentru că am văzut cum ai reacționat. Erai iritată de el. Ba chiar păreai un pic plictisită. Vreau doar să știu de ce-i permiți să-ți facă toate alea, când e evident că nu-ți place să te atingă.

Cuvintele lui mă aruncă într-un impas și, deodată, simt că mă cuprinde claustrofobia și mă trec toate transpirațiile. Nu mă simt în largul meu să discut despre asta. Mă incomodează faptul că el mă descifrează atât de bine, în timp ce eu nu reușesc în ruptul capului să-l citesc.

– Lipsa mea de interes era chiar atât de vizibilă? îl întreb.

– Mhî. Și asta, de la cincizeci de metri. Chiar mă mir că el n-a priceput aluzia.

De data asta, mă întorc cu fața spre el fără să mă mai gândesc și mă ridic într-un cot.

– Știu, crezi că nu? Nici nu pot să număr de câte ori l-am refuzat, dar el pur și simplu nu vrea să înceteze. E de-a dreptul penibil. Și neatrăgător.

– Și-atunci, de ce-l mai lași? repetă el, privindu-mă tăios.

În clipa asta suntem într-o poziție compromițătoare, unul cu fața spre celălalt, pe același pat. Iar felul în care mă țintuiește cu privirea, care-i tot fuge spre buzele mele, mă îmboldește să mă

întorc la loc pe spate. Nu știu dacă și el simte același lucru, dar îmi imită mișcarea.

– E mai complicat.

– Nu ești obligată să-mi explici, zice el. Eram doar curios. Dar de fapt nu e treaba mea.

Îmi strecur mâinile sub cap și-mi ridic privirea spre stelele pe care le-am numărat de mai multe ori decât aș putea număra. Sunt în patul ăsta împreună cu Holder de mai mult timp decât am stat vreodată cu oricare băiat și deodată îmi vine în minte că n-am mai simțit deloc nevoia să le număr.

– Ai avut vreodată o iubită, la modul serios?

– Mhî, îmi răspunde. Dar sper că n-ai de gând să-mi ceri amănunte, fiindcă așa ceva nu spun.

Scutur din cap.

– Nu de-asta te întreb, zic și zăbovesc câteva secunde, vrând să mă exprim cât mai potrivit. Când o sărutai, ce simțeau?

Ezită și el pe moment, probabil gândindu-se că e o întrebare capcană.

– Vrei sinceritate, nu? mă întrebă.

– Numai asta vreau mereu.

Îl văd cu coada ochiului cum zâmbeste.

– Bine, atunci. Cred că mă simțeam... Încins.

Încerc să par netulburată la auzul acestui cuvânt ieșit de pe buzele lui, dar... uau. Îmi încrucșez picioarele, sperând că asta o să-mi mai domolească junghiurile fierbinți care-mi străbat tot corpul.

– Așadar, ai avut parte de fluturi și de palme transpirate și bătăi iuți ale inimii și tot restul?

Ridică din umeri.

– Mda. Nu la toate fetele cu care am fost, dar la majoritatea.

Îmi sucesc capul spre el, străduindu-mă să nu analizez felul în care a ieșit fraza. Întoarce și el fața spre mine și zâmbeste.

– N-au fost chiar atât de multe, adaugă, inteținându-și zâmbetul.

Gropițele îi sunt și mai drăguțe, văzute de atât de aproape. Pentru o clipă, mă simt absorbită în ele.

– Unde vrei să ajungi? mă întrebă apoi.

Îl privesc scurt, apoi ridic din nou ochii spre tavan.

– Vreau să ajung la faptul că eu nu. Nu simt nimic din toate

---

astea. Când îmi fac de cap cu băieții, nu simt absolut nimic. Doar o amorțeală. Așa că, uneori, îl las pe Grayson să-mi facă tot ce-mi face, nu pentru că mi-ar plăcea, ci din cauză că nu simt absolut nimic.

Nu spune nimic, iar tăcerea lui îmi devine incomodă. Nu mă pot abține să mă întreb dacă, în sinea lui, nu mă etichetează ca fiind eu nebună.

– Știu că nu pare normal; și, nu, nu sunt lesbiană. Doar că n-am mai fost atrasă de nimeni, până la tine, și nu știu de ce.

De îndată ce rostesc cuvintele, el își întoarce fulgerător capul spre mine, în aceeași secundă în care eu închid strâns ochii și mi-i acopăr în grabă cu un braț. Nu-mi vine să cred că am putut mărturisi, cu voce tare, că sunt atrasă de el. Dacă-aș putea să mor în clipa asta, tot n-ar fi îndeajuns de devreme.

Simt cum se mișcă patul; imediat, îmi cuprinde încheietura cu degetele și-mi îndepărtează brațul de peste ochi. Îi deschid, reticentă, și-l văd rezemat în cot, zâmbindu-mi.

– Ești atrasă de mine?

– Of, Doamne, mă vait eu. E ultimul lucru care-i mai lipsea orgoliului tău.

– Probabil că așa e, admite el, râzând. Ai face bine să te grăbești să mă insulti, până nu-mi ajunge orgoliul să fie la fel de umflat ca al tău.

– Ai cam avea nevoie de o tunsoare, i-o trântesc eu. Rău de tot. Îți cade părul peste față și mijești ochii și în permanență trebuie să ți-l dai într-o parte, de parcă ai fi Justin Bieber, și devine de-a dreptul deranjant.

Își trece degetele prin păr, încruntându-se, după care se lasă să cadă pe pat.

– Mamă! Asta chiar a durut. Am impresia că o gândești de ceva vreme.

– Numai de luni încoace, mărturisesc eu.

– De luni mă cunoști. Așa că, practic, te-ai tot gândit la cât de mult îți displace părul meu, încă din clipa în care ne-am cunoscut?

– Nu chiar în fiecare clipă.

Tace pe moment, după care zâmbește iar.

– Nu-mi vine să cred că mă consideri atrăgător.

– Gura!

– Probabil te-ai prefăcut că leșini alaltăieri, doar ca să fii purtată în brațele mele înfierbântate, transpirate, bărbătești.

– Taci.

– Pun pariu că ai fantezii cu mine, noapțile, chiar în patul ăsta.

– Taci odată, Holder.

– Probabil chiar...

Întind mâna și-i astup gura cu ea.

– Ești mult mai atrăgător când nu vorbești.

După ce văd că, în sfârșit, a tăcut, îmi iau mâna și mi-o strecor la loc sub cap. Din nou, stăm o vreme fără să vorbim. El probabil savurează în tăcere faptul că mi-am recunoscut atracția față de el, în timp ce eu mă crispez, tot în tăcere, la gândul că el e acum în posesia acestei mărturisiri.

– M-am plictisit, îmi zice deodată.

– Atunci, du-te acasă.

– Nu vreau. Tu ce faci când te plictisești? Nu ai internet, nici televizor. Nu faci altceva decât să stai toată ziua și să te gândești la cât sunt eu de atrăgător?

– Citesc, îi răspund, dându-mi ochii peste cap. Foarte mult. Uneori fac prăjituri. Alteori alerg.

– Citit, gătit și alergat. Și fantezii cu mine. Ce viață minunată poți să duci!

– Mie îmi place.

– Și mie îmi cam place, zice el, întorcându-se pe o parte și luând cartea de pe noptieră. Uite, citește din asta.

Îi iau cartea din mâini și o deschid acolo unde e semnul, adică la pagina a doua. Mai departe de atât n-am ajuns.

– Vrei să citesc cu voce tare? Chiar atât de plictisit ești?

– Al naibii de plictisit.

– E de dragoste, îl avertizez.

– Așa cum ți-am spus. Al naibii de plictisit. Citește.

Îmi împing perna spre tăblia patului și mă fac comodă, după care încep să citesc.

Dacă azi-dimineață mi-ai fi spus că seara o să citesc un roman de dragoste, întinsă pe patul meu împreună cu Dean Holder, ți-aș fi răspuns că ai înnebunit de tot. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, e clar că nu sunt eu cea îndreptățită să-i fac nebuni pe alții.

Când deschid ochii, întind imediat mâna spre jumătatea cealaltă a patului, însă o găsesc goală. Mă ridic în capul oaselor și privesc în jur. Lumina e stinsă, iar eu sunt învelită. Cartea e pe noptieră, închisă, așa că o iau de acolo. Văd că semnul e undeva pe la trei sferturi.

Am citit până când m-a furat somnul? O, nu se poate, am adormit! Îmi arunc pătura de pe mine și pornesc spre bucătărie, unde aprind lumina și privesc în jur șocată. Toată bucătăria e curată și toate fursecurile și negresele sunt frumos ambalate în folie de plastic. Dau cu ochii de telefonul meu, rămas pe bar. Îl ridic și descopăr că am un mesaj nou.

Ai adormit azi-noapte tocmai când ea era pe cale să descopere secretul maică-sii. Cum ai putut să faci una ca asta?! Mă întorc mâine seară, ca să mi-o citești până la capăt. Și, apropo, gura îți miroase de-a dreptul urât și sforăi mult prea zgomotos.

Izbucnesc în râs. Zâmbesc cu gura până la urechi, ca o tâmpită, dar noroc că nu e nimeni să mă vadă. Arunc o privire spre afișajul ceasului de pe ușa cuptorului și văd că e abia două dimineața, așa că mă întorc în camera mea și mă vârn în pat, sperând că el chiar o să-și facă apariția diseară. Nu știu cum a reușit un băiat incurabil ca el să se strecoare în viața mea în săptămâna asta, dar știu că, în mod categoric, n-aș vrea să mai iasă.

Sâmbătă, 1 septembrie 2012

5:05 p.m.

Astăzi am învățat o lecție neprețuită despre pofta trupească. Din cauza ei, muncești dublu. Am făcut duș de două ori azi, nu doar o dată. Mi-am schimbat hainele de patru ori, în loc de două, cum obișnuiam. Am făcut curat prin casă o dată (adică o dată în plus față de cât fac în mod obișnuit) și am privit ceasul de cel puțin o mie de ori. Posibil ca tot de atâtea ori să fi verificat și telefonul mobil, dacă n-am primit vreun SMS.

Din nefericire, în mesajul lui de azi-noapte n-a specificat și la ce oră o sa fie aici diseară, așa că pe la ora cinci deja nu mai fac decât sa stau și să aștept. Nici n-aș avea mare lucru de făcut din moment ce deja am pregătit dulciuri cât să ajungă pentru un an întreg și am alergat nu mai puțin de șase kilometri și jumătate pe ziua de azi. M-am gândit dacă să gătesc ceva pentru cină, dar cum n-am habar la ce oră o veni el, n-am de unde să știu când ar trebui să fie gata. Tocmai stau pe canapea și bat darabana cu unghiile pe tapițerie, când primesc un mesaj de la el.

Pe la ce oră pot să vin? Nu zic că abia aștept sau mai știu eu ce. Ești foarte, foarte plictisitoare.

Mi-a trimis un mesaj! Mie de ce nu mi-a trecut prin cap? Trebuia să-i fi scris de acum câteva ore, ca să-l întreb la ce oră o să fie aici. Asta m-ar fi scutit de atâta foială inutilă și penibilă.

Să fii aici la șapte și adu-mi ceva de mâncare. Doar un stau să-ți gătesc.

Las jos telefonul, dar rămân cu privirea lipită de el. Mai am o oră și patruzeci și cinci de minute. Și acum, ce fac? Privesc înjur prin livingul meu pustiu și, pentru prima oară în viață, plictiseala începe să exercite un efect negativ asupra mea. Până săptămâna asta, eram destul de satisfăcută de viața mea lipsită de poftă trupești. Mă întreb dacă faptul de a fi fost expusă la ispitele tehnologiei m-o fi determinat să-mi doresc mai mult, sau doar cel de a fi fost expusă la ispitele lui Holder. Probabil, ambele.

Îmi întind picioarele pe măsuța din fața mea. Azi sunt îmbrăcată în jeanși și tricou, după ce m-am hotărât să le dau, în sfârșit, o pauză pantalonilor mei de trening. De asemenea, mi-am lăsat părul liber, dar asta doar din cauză că Holder nu m-a văzut niciodată cu el altfel decât prins în coadă. Nu e vorba că m-aș strădui să-i fac impresie.

E vorba că mă străduiesc din răspuțeri să-i fac impresie.

Iau o revistă și o răsfoiesc, însă picioarele îmi tremură și sunt într-atât de neastâmpărată, încât nu pot să mă concentrez. Când îmi dau seama că am citit aceeași pagină de trei ori la rând, arunc revista la loc pe măsuța pentru cafea și-mi las capul pe spătarul

---

canapelei. Privesc tavanul. Apoi, peretele. Pe urmă, îmi privesc degetele de la picioare și mă gândesc dacă n-ar trebui să-mi refac oja. Am înnebunit.

În cele din urmă, scoțând un geamăt, întind mâna după telefon și-i trimit alt mesaj.

Acum. Vino chiar acum. Sunt plictisită de-mi crapă afurisitul ăsta de cap și, dacă nu vii imediat, o să termin cartea până ajungi tu.

Rămân cu telefonul în mână, privind ecranul, în timp ce-mi tresaltă pe genunchi. Îmi răspunde fără întârziere.

Lol. Acum îți cumpăr mâncare, șefa. Ajung în douăzeci.

Lol? Asta ce naiba mai înseamnă? Multă dragoste? O, Doamne, sper să nu, că-l zbor afară pe ușă mai repede decât pe dragul de Matty. Dar, pe bune, ce naiba mai înseamnă și asta?

Încetez să-mi mai muncesc mintea cu asta și mă concentrez asupra ultimului cuvânt. Douăzeci. Douăzeci de minute. Of, ce porcărie, deodată mi se pare că ar fi prea devreme. Mă reped în baie și-mi examinez părul, hainele, verific dacă nu-mi miroase gura. Dau o tură rapidă prin casă, dereticând pentru a doua oară pe ziua de azi. Abia când, în sfârșit, se aude soneria, chiar știu exact ce am de făcut. Să deschid ușa.

Îl găsesc cu brațele pline de cumpărături, având o înfățișare cât se poate de domestică. Privesc bănuitoare pungile cu cumpărături. El mi le saltă până la nivelul ochilor și ridică din umeri.

- Unul dintre noi trebuie să fie cel ospitalier, zice, făcându-și loc pe lângă mine și ducându-se direct în bucătărie, unde lasă sacoșele pe masă. Sper că-ți plac spaghetetele și chiftelele, pentru că asta o să ai la masă, adaugă, începând să scoată totul din pungi și să extragă vesela trebuincioasă de prin dulapuri.

Închid ușa de la intrare și mă îndrept spre bar.

- Ai de gând să gătești pentru mine?

- La drept vorbind, gătesc pentru mine, dar ești bine-venită să mănânci și tu, dacă vrei, răspunde, privindu-mă peste umăr și zâmbind.

- Mereu ești atât de sarcastic? îl întreb.

Ridică din umeri.

– Dar tu?

– Mereu răspunzi la întrebări cu alte întrebări?

– Dar tu?

Iau de pe masă un șervet pentru mâini și-l azvârl în el. Se ferește, după care se duce spre frigider.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă.

Îmi proptesc coatele pe bar și-mi las bărbia în palme, urmărindu-l cu privirea.

– Tu îmi oferi mie ceva de băut, la mine acasă?

Nu-mi răspunde; începe să scotocească pe rafturile frigiderului.

– Vrei lapte din ăla cu gust de rahat sau suc?

– Dar avem suc?

Fiindcă sunt aproape sigură că mi-am epuizat deja rezervele cumpărate ieri.

Scoate capul din frigider, se întoarce spre mine și mă privește, arcuind o sprânceană.

– N-ar putea vreunul dintre noi să spună și ceva care să nu fie o întrebare?

Izbucnesc în hohote.

– Nu știi, am putea?

– Cât crezi c-o s-o mai ținem așa?

Reușește să găsească o cutie de suc și alege două pahare.

– Vrei gheață?

– Ai tu gheață? replic, fiindcă n-am de gând să încetez cu întrebările înaintea lui: am un spirit extrem de combativ.

Vine spre mine și pune paharele pe bar.

– Tu crezi că ar trebui să am eu gheață? zice, zâmbind provocator.

– Tie îți place cu gheață? îl provoc, la rândul meu.

Clatină aprobator din cap, impresionat de faptul că țin pasul cu el.

– Gheața ta o fi bună de ceva?

– Păi o preferi zdrobită sau cuburi?

Mijește ochii spre mine, conștient de faptul că tocmai l-am prins în cursă. La așa ceva n-are cum să răspundă printr-o întrebare. Desface cutia și începe să-mi toarne în pahar.

- Pentru tine n-am gheață.

- Ha! strig eu. Am câștigat.

Râde și se duce din nou spre mașina de gătit.

- Te-am lăsat să câștigi, pentru că mi-e mila de tine. Cine sforăie în asemenea hal ca tine merită puțină îngăduință din când în când.

Îi zâmbesc cu un aer superior.

- Știi ceva, insultele tale nu sunt amuzante decât scrise și trimise prin SMS.

Iau paharul și sorb puțin. Categorie e nevoie de gheață. Mă ridic, îmi iau câteva cuburi din congelator și le las să cadă în pahar.

Când mă întorc, îl găsesc exact în fața mea, privindu-mă de sus. Expresia din ochii lui e ușor poznașă, dar îndeajuns de serioasă ca să-mi provoace palpitații. Face un pas înainte și mă obligă să mă lipesc cu spinarea de ușa frigiderului. Ridică nonșalant un braț și-și lipește mâna de frigider, chiar lângă capul meu.

Nu știu cum de nu mă preling pe podea chiar în clipa asta. Îmi simt genunchii gata să cedeze.

- Îți dai seama că glumesc, nu? mă întreabă cu un glas delicat.

Își plimbă privirea peste toată fața mea și zâmbește exact cât trebuie ca să-i apară gropițele.

Fac semn din cap că da, sperând să se dea naibii înapoi din fața mea, fiindcă sunt pe cale să am o criză de astm, iar eu nici măcar nu sufăr de astm.

- Bun, zice el, apropiindu-se cu încă vreo câțiva centimetri. Pentru că tu nu sforăi. La drept vorbind, ești chiar al naibii de adorabilă când dormi.

Chiar n-ar trebui să spună chestii din astea. Cu atât mai puțin când stă aplecat atât de aproape de mine. Brațele i se îndoaie din coate și, deodată, e mult mai aproape. Se apleacă spre urechea mea, făcându-mă să inspir precipitat.

- Sky, îmi șoptește la ureche cu un glas seducător. Te vreau... dată la o parte. Am nevoie să umblu în frigider.

Se retrage lent, privindu-mă tot timpul în ochi, așteptându-mi reacția. Un zâmbet îi arcuiește colțurile buzelor; se străduiește să și-l stăpânească, dar până la urmă tot explodează în hohote.

Îi proptesc mâinile în piept, îl împing și mă strecor pe sub brațul lui.

- Mare măgar mai ești!

Deschide frigiderul, încă râzând.

- Scuză-mă, dar ce naiba! Ești scandalos de atrasă de mine, așa că mi-e greu să nu te tachinez.

Îmi dau seama că glumește, dar tot mă face să mă simt al naibii de jenată. Mă așez la loc lângă bar și-mi las capul să cadă între mâini. Încep s-o urăsc pe fata în care mă transformă el. Nu mi-ar fi nici pe departe atât de greu în prezența lui, dacă nu mi-ar fi scăpat mărturisirea că mă atrage. Și, de asemenea, nu mi-ar fi atât de greu, dacă el n-ar fi atât de amuzant. Și drăguț, atunci când vrea. Și sexy. Cred că asta-i ceea ce dă poftei trupești un gust dulce-amăru. Senzația e superbă, dar efortul necesar pentru negarea ei e mult prea mare.

- Vrei să-ți spun ceva? mă întrebă Holder.

Îmi ridic privirea spre el, dar stă cu ochii pe cratița din fața lui și amestecă întruna.

- Probabil că nu.

De data asta, mă privește timp de câteva secunde, apoi lasă din nou capul în jos, spre cratiță.

- Poate că te-ar face să te simți mai bine.

- Mă îndoiesc.

Mă săgetează din nou cu privirea și observ că zâmbetul jucăuș i-dispărut de pe buze. Deschide un dulap și scoate de acolo un alt vas, după care se duce la chiuvetă și-l umple cu apă. Se întoarce la mașina de gătit și reîncepe să amestece.

- S-ar putea să fiu și eu atras de tine, un pic de tot, îmi zice.

Inspir insesizabil, apoi lansez o expirație lentă, controlată, într-o tentativă de a nu părea năucită de replica lui.

- Doar un pic de tot? îl întreb, făcând ceea ce știu mai bine, adică impregnând cu sarcasm momentele de stânjeneală.

Zâmbește iar, dar tot cu ochii pe cratița din fața lui. Tăcerea domnește peste încăperea timp de mai multe minute. El e preocupat de gătit, iar eu sunt preocupată de el. Îl privesc cum se mișcă fără efort prin bucătărie și mă minunez cât de comod se simte. Sunt în casa mea, dar mă simt mai agitată decât el. Nu mă pot stăpâni, mă foiesc întruna, dorindu-mi să mai spună ceva. El nu pare atât de afectat de tăcerea asta, dar plutește prin aerul din jurul meu și simt

---

nevoia să mă descotorosesc de ea.

– Ce înseamnă lol?

– Pe bune? mă întreabă, râzând.

– Da, pe bune. Mi-ai scris mai devreme în mesaj.

– Înseamnă că râd în gura mare. Se folosește când ți se pare ceva amuzant.

Nu pot să neg: mă simt ușurată pentru că nu înseamnă multă dragoste.

– Hm, mormăi eu. Ce tâmpenie.

– Mda, e destul de tâmpită faza. Doar că a intrat în obișnuință, iar expresiile prescurtate te ajută să scrii mult mai repede, odată ce le prinzi sensul. Cam ca OMG, sau WTF, sau IDK, sau...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te, îl întrerup eu, înainte de a mai revărsa un alt val de abrevieri. Vorbirea ta prescurtată e de-a dreptul neatrăgătoare.

Întoarce capul spre mine și-mi face cu ochiul, apoi se duce spre cuptor.

– Atunci, n-o să mai vorbesc niciodată așa.

Și iat-o întorcându-se... tăcerea. Ieri, tăcerea dintre noi fusese bine-venită, dar, dintr-un oarecare motiv, astă-seară e incredibil de incomodă. Pentru mine, cel puțin. Încep să cred că sunt agitată doar gândindu-mă la ce-mi rezervă restul serii. E evident, după reacția chimică dintre noi, că vom ajunge să ne sărutăm, până la urmă. Și, pur și simplu, mi-e foarte greu să mă concentrez la ce se întâmplă aici și acum și să fiu angrenată într-o conversație, când numai la asta mi-e gândul. Nu pot să suport faptul că nu știu când o s-o facă. O să aștepte până după cină, când o să-mi miroasă gura a usturoi și a ceapă? O să aștepte până-i va sosi clipa plecării? Sau o să sară pe mine exact când o să mă aștept mai puțin? Aproape c-aș vrea să terminăm cu asta chiar acum. Să terminăm cu așteptarea, astfel încât inevitabilul să poată fi lăsat deoparte, iar noi să ne putem desfășura seara în liniște mai departe.

– Te simți bine? îl aud întrebându-mă.

Îmi ridic brusc privirea spre el și-l văd stând în fața mea, de cealaltă parte a barului.

– Unde-ai plecat? Ai cam dispărut pentru o vreme de-aici.

Scutur din cap și mă forțez să reintru în conversație.

– N-am nimic, răspund.

Holder ia un cuțit și începe să toace o roșie. Până și îndemânarea lui la tocat roșii e lipsită de eforturi. Oare să existe ceva la cate să nu se priceapă băiatul ăsta? Cuțitul din mâna lui se oprește pe planșeta pentru tocat, determinându-mă să-mi ridic privirea spre el. Mă studiază, cu o expresie serioasă.

– Unde-ai plecat, Sky?

Mă privește timp de câteva secunde, așteptându-mi răspunsul. Când vede că nu i-l dau, își întoarce atenția din nou la tocat.

— Promiți că n-o să râzi? îl întreb.

Mijește ochii și-mi cântărește în minte întrebarea, apoi scutură din cap.

– Ți-am spus că totdeauna o să fiu numai sincer cu tine, așa că, un. Nu pot să-ți promit că n-o să râd, pentru că ești destul de nostimă și cu asta n-aș face decât să-mi pregătesc singur încălcarea cuvântului.

– Totdeauna ești atât de dificil?

Îmi zâmbește, dar nu-mi răspunde. Continuă să mă privească atent ca și cum m-ar provoca să spun ce am de fapt în minte. Din nefericire, eu nu mă dau în lături din fața provocărilor.

– Bine, fie, îi zic. .

Îmi îndrept spinarea pe scaun și trag adânc aer în piept, după care-mi las gândurile să se exprime toate odată.

– Eu chiar nu mă pricep deloc la toate chestiile astea care țin de cuplu și nici măcar nu știu dacă suntem acum ca un cuplu, dar știu că, oricum ar fi, e ceva mai mult decât o seară petrecută între doi prieteni, și faptul că știu asta mă face să mă gândesc la ce-o să fie mai târziu, când o să vină vremea ca tu să pleci, și dacă ai de gând să mă săruți sau nu, și cum eu sunt genul de persoană care detestă surprizele, nu mă pot stăpâni să mă simt stânjenită în privința asta, pentru că eu vreau ca tu să mă săruți și poate c-o fi o dovadă de îngâmfare din partea mea, dar oarecum îmi imaginez că și tu vrei să mă săruți, așa că mă gândeam cât de simplu ar fi dacă i-am da drumul și ne-am săruta odată, ca tu să te poți întoarce la gătit, iar eu să încetez cu încercările de a crea scenarii despre cum s-ar putea derula seara noastră.

Inspir o cantitate uriașă de aer, dat fiind faptul că nu-mi mai

---

rămăsese nimic în plămâni.

El se opri din tocat la un moment dat, în toiul trăncănelii mele, dar nu sunt sigură la care parte. Mă privește, cu gura ușor întredeschisă. Inspir adânc și expir lent, gândindu-mă că e posibil să-i fi dat tocmai impulsul definitiv spre ieșire. Și, spre nefericirea mea, nu i-aș lua-o în nume de râu dac-ar rupe-o la fugă.

Își lasă ușurel jos cuțitul și-și pune palmele pe masa din fața lui, fără să-și desprindă nici măcar pentru o clipă privirea dintr-a mea. Îmi împreunez mâinile în poală și-i aștept reacția. Mai mult de-atât n-am ce să fac.

– Asta, rostește el apăsător, a fost cea mai lungă frază neîntreruptă din câte am auzit.

Îmi dau ochii peste cap și mă las moale pe spătar, încrucișându-mi brațele pe piept. Tocmai m-am rugat de el să mă sărute, practic, iar el îmi critică gramatica?

– Stai liniștită, îmi spune, zâmbind.

Răstoarnă roșiile tocate în cratița pe care apoi o pune pe mașina de gătit. Potrivește temperatura unuia dintre ochiuri, apoi toarnă pastele în apa clocotită. După ce termină totul, își șterge mâinile cu șervetul și vine până la mine, ocolind barul.

– Ridică-te, îmi ordonă.

Îl privesc bănuitoare, dar mă conformez. Încet. Când sunt în picioare, cu fața spre el, își pune mâinile pe umerii mei și privește prin încăpere.

– Hmm, zice, gândind cu voce tare.

Aruncă o privire spre bucătărie, apoi își lasă mâinile să alunece de pe umerii mei, prinzându-mă de încheieturi.

– Îmi cam plăcea frigiderul, ca fundal, adaugă.

Mă trage după el până în bucătărie, după care mă plasează, ca pe o păpușă, cu spatele lipit de frigider. Își proptește ambele mâini pe ușa acestuia, de-o parte și de cealaltă a capului meu, și-și coboară privirea spre mine.

Nu e cel mai romantic cadru în care mi-aș fi imaginat că mă sărută, dar presupun că e bine și-așa. Nu vreau decât să scap de grijă. Mai ales acum, când el face un atât de mare spectacol din asta. Începe să se aplece spre mine, așa că inspir adânc și închid ochii.

Aștept.

Și aștept. Nu se-ntâmplă nimic.

Deschid ochii și-l văd atât de aproape, încât chiar tresar, ceea ce doar îl face să râdă. Nu se îndepărtează, totuși, iar răsuflarea lui îmi atinge buzele ca degetele unei mâini. Are miros de frunze de mentă și de suc carbogazos și n-aș fi crezut vreodată că astea două ar putea alcătui o combinație plăcută, dar chiar așa e.

– Sky? rostește încetișor. Nu încerc să te torturez, sau altceva, dar deja am luat o hotărâre înainte de a veni aici. Nu te sărut în seara asta.

Cuvintele lui îmi fac stomacul să se prăbușească de povara dezamăgirii. Încrederea în mine tocmai a zburat pe fereastră și simt cu adevărat nevoia unui mesaj măgulitor pentru orgoliu din partea lui Six, chiar în clipa asta.

– De ce?

Își lasă încetișor una dintre mâini să-i cadă, ducând-o spre fața mea, apoi își plimbă degetele în jos pe obrazul meu. Încerc să nu mă cutremur sub atingerea lui, însă am nevoie până și de ultimul dram de voință ca să nu arăt total fâstăcită în clipa asta. Privirea lui urmează mâna care se deplasează lent pe maxilarul meu, apoi pe gât, oprindu-se pe umăr. Apoi suntem din nou ochi în ochi și în ai lui zăresc o poftă de netăgăduit. Imaginea asta din ochii lui îmi mai alină dezamăgirea, însă extrem de puțin.

– Eu vreau să te sărut, îmi spune. Crede-mă, vreau.

Își lasă privirea spre buzele mele și-mi cuprinde obrazul cu mâna. De data asta, mă las de bunăvoie în palma lui. În destul de mare măsură, m-am lăsat în stăpânirea lui încă din clipa în care mi-a intrat în casă. Acum, nu sunt altceva, decât plastilină în mâinile lui.

– Dar, dacă vrei într-adevăr, atunci de ce n-o faci? îl întreb, gândindu-mă cu groază că ar putea să-mi toarne un pretext care să cuprindă și cuvântul iubită.

Îmi cuprinde acum amândoi obrații și-mi ridică fața spre el. Îmi mângâie pomeții cu degetele mari și-i simt ritmul rapid al ridicărilor și coborârilor pieptului, aproape lipit de al meu.

– Fiindcă, îmi răspunde în șoaptă, mi-e teamă că n-o să-l simți.

Cu un icnet precipitat, trag aer în piept și-l țin acolo. Discuția de aseară, din patul meu, mi se derulează iar în minte și-mi dau seama că niciodată n-ar fi trebuit să-i spun așa ceva. Niciodată n-ar fi

---

trebuie să-i mărturisesc că nu simt altceva decât amorțeală când mă sărut cu alții, pentru că el constituie excepția absolută de la regulă. Îmi pun mâna pe mâna lui de pe obrazul meu și i-o acopăr cu ea.

O să-l simt, Holder. Deja simt. Aș vrea să rostesc cuvintele astea tu voce tare, dar nu pot. În locul lor, clatin din cap a încuviințare.

Închide ochii și inspiră, apoi mă desprinde de ușa frigiderului și mă lipește de pieptul lui. Îmi cuprinde spinarea cu un braț, iar cu mâna cealaltă mă ține de ceafă. Brațele mele încă atârnă, stângace, pe lângă corp, așa că le ridic, ezitantă, și i le încolăcesc în jurul mijlocului. Când îl cuprind, gâfâi fără zgomot din cauza senzației de pace care mă mistuie toată, stând așa, înfășurată de corpul lui. Amândoi ne tragem unul pe celălalt și mai aproape, simultan, iar el mă sărută pe creștet. Nu e sărutul pe care-l așteptam, dar sunt destul de sigură că-mi place la fel de mult.

Suntem în aceeași poziție când se aude semnalul de avertizare al cuptorului. Totuși, el nu-mi dă drumul imediat, ceea ce mă face să zâmbesc. Când, în sfârșit, începe să-și desprindă brațele, îmi cobor ochii spre podea, fiindcă nu mă simt în stare să-l privesc. Într-un fel, încercarea mea de a-mi drege stânjeneala în privința sărutatului cu el a făcut ca situația să devină și mai stânjenitoare pentru mine.

De parcă mi-ar simți jena, îmi ia amândouă mâinile într-ale lui, strecurându-și degetele printre ale mele.

– Uită-te la mine.

Îmi ridic privirea spre el, străduindu-mă să-mi ascund dezamăgirea provocată de conștientizarea faptului că atracția noastră reciprocă se află la două niveluri diferite.

– Sky, nu te sărut astă-seară, dar, crede-mă când îți spun, niciodată nu mi-am dorit mai mult să sărut vreo fată. Așa că nu te mai gândi că n-aș fi atras de tine, fiindcă habar n-ai cât de mult sunt. Poți să mă ții de mână, poți să-ți plimbi degetele prin părul meu, poți să stai pe genunchii mei în timp ce eu îți dau să mănânci spaghete, dar săruturi nu primești astă-seară. Și, probabil, nici mâine. Am nevoie de asta. Am nevoie să știu precis că simți absolut orice simt și eu în clipa în care buzele ni se vor atinge. Pentru că vreau ca primul tău sărut să fie cel mai grozav prim sărut din istoria primelor săruturi.

Îmi ridică mâna până la buzele lui și mi-o sărută.

- Acum, nu mai fi bosumflată și ajută-mă să termin chiftelele.

Zâmbesc, pentru că, pe bune, asta a fost cea mai tare scuză pentru un refuz. Ar putea să mă refuze în fiecare zi din tot restul vieții mele, atât timp cât ar urma scuza asta.

Își leagă brațul cu al meu cu tot, privindu-mă atent.

- E bine? mă întreabă. E de ajuns cât să mai rezisti la vreo două întâlniri?

Fac semn din cap că da.

- Mhî. Dar te înșeli într-o privință.

- În care?

- Ai zis că vrei ca primul meu sărut să fie cel mai grozav prim sărut, numai că asta n-o să fie primul meu sărut. Și știi bine asta.

Mijește ochii și-și retrage mâinile dintr-ale mele, după care îmi cuprinde din nou obraji în palme. Mă împinge cu spatele de frigider și-și apropie buzele primejdios de mult. Zâmbetul i-a dispărut din ochi, lăsând locul unei expresii cât se poate de serioase. O expresie atât de înfocată, încât încetez să respir.

Se apleacă spre mine, chinuitor de lent, până când buzele aproape că mi le ating pe ale mele, și numai anticiparea lor e suficientă ca să mă paralizeze. Nu închide ochii, așa că nu-i închid nici eu. Rămâne pe moment în poziția asta, făcând ca răsuflările să ni se întrepătrundă. Nu m-am simțit în viața mea atât de neajutorată și de lipsită de control asupra propriilor mele reacții, așa că, dacă el nu face nimic în următoarele trei secunde, mai mult ca sigur c-o să-l iau la pumni.

Îmi privește buzele, ceea ce mă îmboldește să-mi strâng buza de jos între dinți. Altfel, s-ar putea să-l mușc, pur și simplu.

- Dă-mi voie să-ți aduc ceva la cunoștință, îmi zice cu o voce joasă. În clipa în care buzele mele le vor atinge pe ale tale, va fi primul tău sărut. Pentru că, dacă n-ai simțit niciodată nimic când te-a sărutat cineva, înseamnă că nu te-a sărutat nimeni cu adevărat. Nu așa cum am de gând să te sărut eu.

Își lasă mâinile să cadă și, fără să-și desprindă privirea din ochii mei, se retrage de-a-ndărătul spre mașina de gătit. Apoi se întoarce să se ocupe de paste, de parcă n-ar fi reușit doar acum câteva secunde să-mi distrugă interesul pentru oricare alt tip, pentru tot restul vieții.

Nu-mi mai simt picioarele, așa că fac singurul lucru de care sunt capabilă. Mă las să lunec pe ușa frigiderului, până când ating podeaua cu fesele, și trag aer în piept.

Sâmbătă, 1 septembrie 2012

7:15 p.m.

– Spaghetele tale sunt o porcărie, îi zic, luând încă o înghițitură și închizând ochii, ca să savurez mai bine probabil cele mai bune spaghete pe care am pus gura.

– Îți plac la nebunie și tu știi asta, replică el.

Se ridică de la masă și ia două șervete, apoi se întoarce la masă și-mi întinde unul.

– Hai, șterge-te pe bărbie, e plină de sosul de la porcăriile de spaghete.

După incidentul din fața frigiderului, seara a revenit, într-o destul de mare măsură, la normal. El mi-a dat un pahar cu apă și m-a ajutat să mă ridic, după care mi-a tras o palmă peste fund și m-a pus la muncă. Era tot ce-mi lipsea ca să mă debarsez de stanjeneală. O palmă zdravănă peste fund.

– Ai jucat vreodată Cercetarea la cină? îl întreb.

Clatină lent din cap a negație.

– Crezi că mi-ar plăcea?

Fac semn că da.

– E o metodă bună prin care să ne cunoaștem reciproc. După următoarea noastră întâlnire particulară, ne vom petrece majoritatea timpului sărutându-ne, așa că e necesar să scăpăm acum de toate întrebările.

– Mi se pare corect, aprobă el, râzând. Cum se joacă?

– Eu îți pun o întrebare extrem de personală și de incomodă, iar tu n-ai voie să mănânci sau să bei până când nu răspunzi cu toată sinceritatea. Și viceversa.

– Pare destul de ușor, apreciază el. Dar dacă nu răspund la întrebare?

– Atunci, mori de foame.

Bate darabana pe masă pentru câteva clipe, după care-și lasă jos

---

furculița.

– Mă bag.

Probabil că ar fi trebuit să am câteva întrebări pregătite, însă dat fiind faptul că am inventat jocul abia acum treizeci de secunde, mi-ar fi fost cam greu. Iau o gură din rămășițele sucului meu deja răsuflat și mă gândesc. Mă cam emoționează gândul că aş putea săpa prea adânc, asta pare să se sfârșească de fiecare dată rău în cazul nostru.

– Ok, am una, îl anunț, punându-mi paharul pe masă și lăsându-mă pe spătarul scaunului. De ce m-ai urmărit până la mașină atunci, la magazin?

– Așa cum ți-am spus, am crezut că ești altcineva.

– Știu, dar cine?

Se foiește stânjenit pe scaun și-și drege glasul. Din reflex, întinde mâna spre pahar, dar îl opresc.

– Fără băutură. Întâi, răspunzi la întrebare.

Oftează, dar până la urmă se predă.

– Nu știam sigur atunci de cine mi-ai amintit, ci doar că mi-ai amintit de cineva. Nu mi-am dat seama decât pe urmă că mi-ai amintit de sora mea.

Strâmb din nas.

– Îți amintesc de sora ta? întreb, tresărind. E cam scabros, Holder.

Râde, dar apoi face o grimasă.

– Nu, nu așa. Nicidecum așa, nici măcar nu semeni câtuși de puțin cu ea. A fost doar ceva, când te-am văzut, care m-a făcut să mă gândesc la ea. Și nici nu știu de ce-am venit după tine. Totul a fost atât de ireal. Întreaga situație a fost un pic cam bizară, după care, mai târziu, când te-am văzut oprindu-te din alergare chiar în fața casei mele...

Se oprește în mijlocul frazei și-și coboară privirea spre degetele cu care urmărește contururile farfuriei din fața lui.

– Mi s-a părut că așa a fost sortit să se întâmple, completează încet.

Inspir adânc, absorbindu-i răspunsul, cu grijă să ocolesc în vârfurile picioarelor ultima afirmație. Mă privește neliniștit și-mi dau seama că se teme ca răspunsul lui să nu mă fi înfricoșat de-a

---

dreptul. Îi adresez un zâmbet liniștitor și-i arăt spre pahar.

– Acum poți să bei, îi zic. Și e rîndul tău să-mi pui o într-bare.

– A, uite una ușoară, zice el. Vreau să știu pe cine calc pe bătăture. Am primit azi un mesaj misterios de la cineva, pe telefon. Nu scria decât: *Dacă umbli cu fata mea, încarcă-i singur creditul și nu mi-l mai irosi pe-al meu, boule.*

– Asta trebuie să fie Six, îl informez, rîzînd. Autoarea dozelor mele zilnice de declarații măgulitoare.

Clatină aprobator din cap.

– Speram c-o să fie răspunsul ăsta, îmi zice, aplecîndu-se în față și privindu-mă cu ochii mijiiți. Pentru că sunt destul de ambițios și, dac-ar fi fost de la un tip, răspunsul meu n-ar mai fi fost atît de drăguț.

– I-ai răspuns? Ce ai scris?

– Asta e întrebarea ta? Pentru că, dacă nu, mai iau o gură de spaghete.

– Stai în banca ta și răspunde la întrebare, îl admonestez eu.

– Da, i-am răspuns la mesaj. I-am scris: *Cum procedez ca să-l încarc?*

Inima mea e în clipa asta o mare băltoacă de terci și-mi vine greu să-mi stăpînesc zâmbetul. Sunt de-a dreptul demnă de milă și de plîns. Scutur din cap.

– Am glumit, nu asta a fost întrebarea. Tot rîndul meu e.

Își lasă din nou furculița pe masă, dîndu-și ochii peste cap.

– Mi se răcește mîncarea!

Îmi pun coatele pe masă și-mi împreunez mîinile sub bărbie.

– Vreau să-mi spui despre sora ta. Și de ce-ai vorbit despre ea la trecut.

Ridică brusc capul și mă privește, frecîndu-și fața cu palmele.

– Uf. Tu chiar pui întrebările cele mai adânci, hm?

– Așa se joacă. N-am făcut eu regulile.

Oftează iar, apoi îmi zîmbește, dar în zâmbetul lui e o undă de tristețe, care imediat mă face să-mi doresc să fi putut retrage întrebarea.

– Ți-aduci aminte cînd ți-am spus că familia mea a avut un an destul de prost, anul trecut?

Încuviințez.

Își drege glasul și reîncepe să traseze contururile farfuriei.

– Ea a murit acum treisprezece luni. S-a sinucis, chiar dacă mama preferă să folosim expresia *și-a administrat cu intenție o supradoză*.

Nu încetează nici pentru o clipă să mă privească în timp ce vorbește, așa că-i arăt și eu același respect, chiar dacă mi-e foarte greu să-l privesc în ochi acum. Habar n-am ce-aș putea să zic la faza asta, dar e vina mea că am deschis subiectul.

– Cum o chema?

– Lesslie. Eu îi spuneam Les.

Mă întristez, auzind cum o alinta, și dintr-odată nu mai am chef de mâncare.

– Era mai mare ca tine?

Se apleacă în față, își ia furculița și începe s-o învârtească prin farfurie. Apoi o duce spre gură, cu spaghetetele înfășurate pe ea.

– Eram gemeni, îmi răspunde sec, chiar înainte de a-și vârî furculița în gură.

Dumnezeule... Dau să-mi iau paharul, însă el mi-l ia din mână, clătînând din cap.

– E rândul meu, mă atenționează, cu gura plină.

Termină de mestecat, ia o înghițitură de apă, apoi se șterge la gură cu șervetul.

– Vreau să aud povestea despre tatăl tău, îmi zice.

E rândul meu să scot un geamăt. Îmi împreunez mâinile pe masă, în fața mea, acceptându-mi răsplata.

– Așa cum ți-am spus, nu l-am mai văzut de când aveam trei ani. N-am nicio amintire cu el. Cel puțin, nu cred să am. Nici măcar nu știu cum arăta.

– Mama ta n-are deloc fotografii cu el?

Abia acum, când îmi pune întrebarea asta, îmi dau seama că el nu știe nici măcar că sunt adoptată.

– Ți-aduci aminte când mi-ai zis că mama mea arată destul de tânără? Ei bine, chiar așa și e. Ea m-a adoptat.

Faptul că sunt adoptată chiar n-a însemnat nicicând pentru mine un stigmat peste care să trec cu greutate. Niciodată nu m-am jenat sau rușinat din cauza asta și n-am simțit nevoia să ascund adevărul. Dar, după cum mă privește Holder în clipa asta, parcă i-aș

---

fi zis că am penis din naștere. Mă privește fix, ceea ce mă stingherește și mă face să mă foiesc pe scaun.

– Ce e? N-ai mai cunoscut pe nimeni care să fie adoptat?

Mai trec câteva clipe până să-și revină, dar reușește să-și alunge expresia perplexă și s-o pună la păstrare, înlocuind-o cu un zâmbet.

– Ai fost adoptată când aveai trei ani? De Karen?

Scutur din cap.

– Am fost dusă la orfelinat când aveam trei ani, după ce-a murit mama mea naturală. Tatăl meu n-a putut să mă crească de unul singur. Sau n-a vrut să mă crească de unul singur. Indiferent ce-o fi fost, îmi pare bine. Am avut noroc cu Karen și nu simt absolut deloc imboldul de a afla toată povestea. Dacă el ar fi vrut să știe unde sunt, ar fi venit să mă caute.

După expresia din ochii lui, îmi dau seama că n-a terminat cu întrebările, dar acum chiar vreau să mai iau o gură de spaghetti și să readuc mingea în terenul meu.

Arăt cu furculița spre brațul lui.

– Ce înseamnă tatuajul tău?

Întinde brațul și-și plimbă degetele peste tatuaj.

– E un memento. Mi l-am făcut după ce a murit Les.

– Un memento despre ce?

Își ia paharul și-și abate privirea. E singura întrebare la care n-a putut să răspundă privindu-mă drept în ochi.

– Un memento despre persoanele pe care le-am dezamăgit în viață.

Bea puțin, apoi își pune la loc paharul pe masă, încă neputând să-mi întâlnească privirea.

– Jocul ăsta nu e prea distractiv, nu?

– Chiar nu, răspunde el, râzând încetișor. E cam porcărie.

De data asta, își ridică privirea spre mine și zâmbește.

– Dar trebuie să-l continuăm, pentru că eu mai am întrebări. Îți amintești ceva de dinainte să fii adoptată?

Scutur din cap.

– Nu tocmai. Mici frânturi, dar, la un moment dat, neavând pe cineva care să-ți confirme amintirile, ajungi să ți le pierzi pe toate de-a binelea. Singurul lucru pe care-l am de dinainte să mă adopte Karen e o podoabă și habar n-am de unde o fi. Acum nu pot să

---

disting între ce a fost realitate, sau vis, sau ceva văzut la televizor.

– Îți amintești de mama ta?

Stau câteva clipe și meditez la întrebarea lui. Nu, nu-mi amintesc de mama mea. Deloc. E singurul lucru din trecutul meu care mă întristează.

– Karen e mama mea, rostesc pe un ton categoric. Rândul meu. Ultima întrebare, după care mâncăm desertul.

– Dar crezi că avem destul desert cât să ne-ajungă? glumește el.

Îi arunc o privire nimicitoare, apoi îi pun ultima mea întrebare.

– De ce l-ai bătut?

Îmi dau seama, după cum i s-a schimbat expresia feței, că nu are nevoie să dezvolt întrebarea. Scutură din cap și-și împinge farfuria deoparte.

– Nu vrei să afli răspunsul la asta, Sky. Aleg pedeapsa.

– Dar eu vreau să știu.

Își lasă capul într-o parte, ducându-și o mână spre maxilar, apoi își trosnește gâtul. Se sprijină într-un cot, cu mâna sub bărbie.

– Așa cum ți-am mai spus și altădată, l-am bătut din cauză că era un nemernic.

– E o exprimare vagă, îi spun, mijind ochii spre el. Exprimările vagi nu sunt de tine.

Expresia feței nu i se schimbă și nici nu-și desprinde privirea de a mea.

– Era prima mea săptămână de școală, după ce a murit Les, începe el să povestească. Și ea mergea la aceeași școală, așa că toată lumea știa ce s-a întâmplat. L-am auzit pe individ spunând ceva despre Les, când treceam pe lângă el, pe coridor. Nu eram de aceeași părere cu el, ceea ce i-am și dat de înțeles. Dar am împins totul prea departe, ajungând până în punctul în care eram călare peste el și pur și simplu nu-mi mai păsa de nimic. Dădeam în el, iar și iar, și nici măcar nu-mi păsa. Partea cu adevărat tâmpită e că băiatul, mai mult ca probabil, o să fie surd de urechea stângă pentru restul vieții, dar mie tot nu-mi pasă.

Mă fixează cu privirea, dar fără să mă vadă cu adevărat. E privirea aia dură, rece, pe care am mai văzut-o și altă dată la el. Nu mi-a plăcut atunci și nu-mi place nici acum... dar măcar acum pot s-o înțeleg mai bine.

– Ce-a zis despre ea?

Se lasă pe spate, moale, coborându-și privirea spre un toc gol de pe masa dintre noi.

– L-am auzit râzând, spunându-i prietenului de lângă el că Les a ales calea de scăpare egoistă, facilă. A zis că, dacă n-ar fi fost atât de lașă, ar fi putut să se împace cu asta.

– Să se împace cu ce?

Ridică din umeri.

– Cu viața, rostește, pe un ton indiferent.

– Tu nu ești de părere că ea a ales calea de scăpare facilă, zic, pronunțând finalul frazei mai degrabă ca pe o afirmație, decât ca pe o întrebare.

Holder se apleacă și se întinde peste masă, luându-mi mâna într-a lui. Își plimbă degetele pe palma mea, respirând adânc, după care mi-o lasă jos, cu grijă.

– Les a fost persoana cea mai curajoasă din câte naiba am cunoscut. Ai nevoie de o grămadă de curaj ca să faci ce-a făcut ea. Să sfârșești cu totul, fără să știi ce urmează? Fără să știi dacă urmează ceva? Mai ușor e să duci în continuare o viață în care n-a rămas nici pic de viață, decât să zici doar *dă-o naibii* și să pleci. Ea s-a numărat printre puținii care au zis *dă-o naibii*. Și o s-o laud în fiecare zi, cât timp o să mai trăiesc, prea fricos ca să fac la fel.

Îmi ține mâna între ale lui și abia când face asta îmi dau seama că tremur. Îmi ridic ochii spre el și-l văd că mă privește, la rândul lui. Nu există absolut deloc cuvinte care să poată urma după ce-a spus el, așa că nici nu încerc. Se ridică și se apleacă peste masă, după care-și strecoară mâna la ceafa mea. Mă sărută pe creștet, după care-mi dă drumul și se duce în bucătărie.

– Vrei negrese sau fursecuri? mă întrebă, privindu-mă peste umăr, de parcă nu m-ar fi năucit total chiar adineauri, reducându-mă la tăcere.

Mă vede că încă-l privesc șocată. Nici măcar nu știu ce-aș putea să spun. Oare tocmai a recunoscut că are tendințe sinucigașe? Sau a făcut o metaforă? A vrut să fie melodramatic? Habar n-am ce pot să fac cu bomba pe care mi-a pus-o în brațe acum câteva clipe.

Se întoarce cu un platou pe care a pus atât fursecuri, cât și negrese, după care se lasă în genunchi în fața mea.

-Hei, îmi zice, cu un glas liniștitor și o expresie senină. N-am vrut să te sperii. N-am tendințe sinucigașe, dacă de asta ți-e frică. Nu sunt paradiat la cap. Nu sunt alienat mintal. Nu sufăr de tulburări de stres post-traumatic. Nu sunt decât un frate care și-a iubit sora mai mult decât însăși viața, așa că devin puțin cam înfocat când mă gândesc la ea. Și, dacă mă împac mai bine cu gândul spunându-mi că ce-a făcut ea a fost ceva nobil, chiar dacă n-a fost așa, atunci asta-i tot ceea ce fac. Doar mă împac cu gândul.

Îmi strânge fața între palme și mă privește cu disperare, dorindu-și ca eu să înțeleg unde vrea să ajungă.

-Am iubit-o pe fata asta, Sky. Am nevoie și cred că ce-a făcut ea însemna singurul răspuns care-i mai rămăsese, pentru că, dacă nu, n-o să-mi iert niciodată vina de a nu fi ajutat-o să-și găsească un altul, îmi explică, lipindu-și fruntea de a mea. E bine?

Încuviințez, după care-i îndepărtez mâinile de pe obrazii mei. Nu vreau să mă vadă făcând așa ceva.

-Trebuie să mă duc la baie, îi zic.

El se retrage din fața mea, iar eu mă reped în baie, închid ușa după mine și fac ce n-am mai făcut de când aveam cinci ani. Plâng.

Nu e un plâns urât. Nu hohotesc, nici măcar nu scot vreun zgomot. O singură lacrimă mi se scurge pe obraz, dar e o lacrimă mai mult decât trebuie, așa că o șterg la repezeală. Iau un șervețel și mă șterg la ochi, într-o tentativă de a opri formarea altor lacrimi.

Încă nu știu ce să-i spun, dar simt că a pus capacul destul de etanș peste subiect, așa că mă hotărâsc să-l las așa, pentru moment. Îmi scutur mâinile și inspir adânc, apoi deschid ușa. Îl găsesc așteptându-mă în picioare pe hol, cu gleznelor încrucișate și mâinile atârându-i neglijent de buzunare. Văzându-mă, își îndreaptă spinarea și face un pas spre mine.

- Probleme? mă întreabă.

Încerc să afixez cel mai frumos zâmbet din dotare și fac semn că nu, după care inspir profund.

- Ți-am mai zis că, după părerea mea, ești prea înfocat. Asta nu face decât s-o dovedească.

Zâmbește și mă împinge ușurel spre camera mea. Mă cuprinde cu brațele din spate și-și sprijină bărbia de creștetul meu, cât timp ne îndreptăm spre dormitor.

- Acum ai voie să rămâi însărcinată? mă întrebă.

- Nț, răspund, râzând. Nu în weekendul ăsta. Și, în plus, trebuie să le săruți pe fete, înainte să le-o tragi.

- Cineva n-a avut parte și de educație sexuală cât timp a făcut școala în particular? replică el. Pentru că aș putea foarte bine să ți-o trag fără să te sărut vreodată. Vrei să-ți demonstrez?

Sar pe pat și înhaț cartea, deschizând-o unde am rămas aseară.

- Te cred pe cuvânt. Plus că sper să ne alegem cu o porție zdravănă de educație sexuală până să ajungem la ultima pagină.

Holder se lasă să cadă pe pat, iar eu mă întind lângă el. Mă cuprinde cu un braț și mă trage mai aproape, așa că-mi pun capul pe pieptul lui și încep să citesc.

* * *

Știu că n-o face intenționat, dar, în tot timpul în care citesc, atenția îmi e complet distrasă de el. Mă privește, urmărindu-mi mișcările buzelor când citesc, răsucindu-mi șuvițele pe păr pe vârfurile degetelor. Ori de câte ori întorc pagina, îmi ridic privirea spre el și-l văd că are aceeași expresie de concentrare, de fiecare dată. O expresie concentrată asupra gurii mele, dându-mi de înțeles că nu acordă nici măcar o fărâcă afurisită de atenție oricărui cuvânt citit de mine. Închid cartea și mi-o așez pe burtă. Cred că el nici măcar n-a observat c-am închis cartea.

- De ce te-ai oprit din vorbit? mă întrebă, fără să-și modifice expresia sau să-și dezlipească privirea de gura mea.

- Din vorbit? mă mir eu. Holder, citesc. E o diferență. Și, din câte se pare, n-ai fost atent nici atâtica.

Mă privește în ochi, zâmbind.

- O, ba am fost atent, îmi răspunde. La gura ta. Poate nu și la cuvintele care au ieșit din ea, dar la gura ta, fără îndoială.

Mă ridică ușurel de pe pieptul lui și mă lasă jos, întinsă pe spate, după care se strecoară lângă mine și mă trage spre el. Nici acum nu i s-a schimbat expresia și mă privește de parc-ar vrea să mă mănânce. Într-un fel, chiar aș vrea s-o facă.

Își ridică degetele spre buzele mele și începe să le traseze contururile, cu mișcări lente. E o senzație de-a dreptul incredibilă;

---

mi-e prea frică să mai respir, ca nu cumva să se oprească. Jur că e ca și cum degetele lui ar avea o legătură directă cu fiecare locșor sensibil din întregul meu corp.

– Ai o gură frumoasă, îmi spune. Nu mă pot opri din privit.

– Ar trebui să-i simți gustul, răspund. E de-a dreptul adorabil.

Închide ochii strâns, gemând, apoi se apleacă și-și lipește creștetul de gâtul meu.

– Încetează, depravată ticăloasă.

Izbucnesc în râs, scuturând din cap.

– Nici gând. Asta e regula ta tâmpită, de ce-ar trebui să fiu eu cea care se îngrijește de respectarea ei?

– De-aia, fiindcă știi că am dreptate. Nu pot să te sărut astăseară, din cauză că sărutatul duce la următorul lucru, care duce la următorul de după el, și în ritmul ăsta o să terminăm toate premierele până în weekendul viitor. Nu vrei să ne întindem cu premierele un pic mai mult?

Își desprinde capul de gâtul meu și mă privește.

– Premierele? Întreb eu. Cam câte premiere sunt?

– Nu sunt chiar atât de multe, tocmai de-aia e necesar să le întindem mai mult. Deja am trecut de prea multe, de când ne cunoaștem.

Îmi aplec capul într-o parte, ca să-l pot privi drept în ochi.

– De ce premiere am trecut deja?

– De cele ușoare. Prima îmbrățișare, prima întâlnire, prima ceartă, prima oară când ne-am culcat împreună, deși eu, unul, n-am dormit. Acum, de-abia dacă ne-au mai rămas câteva. Primul sărut. Prima dată când ne culcăm împreună și suntem amândoi chiar treji. Prima căsătorie. Primul copil. După asta, s-a terminat. Viețile noastre vor deveni prozaice și plictisitoare, iar eu voi fi nevoit să divorțez de tine și să-mi iau o nevastă cu douăzeci de ani mai tânără ca mine, ca să mai am o mulțime de alte premiere, în timp ce tu vei fi captiva creșterii copiilor.

Îmi cuprinde obrazii cu palmele, zâmbindu-mi.

– Așa că, vezi, iubito? Fac asta numai în favoarea ta. Cu cât aștept mai mult până să te sărut, cu atât mai mult va trece până când voi fi forțat să te las cu ochii-n soare.

Mă umflă rasul.

– Logica ta mă îngrozește, îi zic. Aș cam zice că nu-mi mai pari atrăgător acum.

Se furișează deasupra mea, susținându-și greutatea în mâini.

– Ai cam zice că nu-ți mai par atrăgător? Asta poate să însemne și că-ți cam par atrăgător.

Scutur din cap.

– Nu-mi pari atrăgător deloc. Îmi provoci repulsie. La drept vorbind, ai face mai bine să nu mă săruți, fiindcă sunt cât se poate de sigură că tocmai mi-am înghițit voma.

Râde, apoi își lasă greutatea pe o singură mână, încă planând deasupra mea. Își coboară gura spre tâmpla mea și-și lipește buzele de ureche.

– Ești o mincinoasă, îmi șoptește. Ești enorm de atrasă de mine și o să-ți-o demonstrez acum.

Închid ochii și icnesc în clipa în care buzele lui îmi ating gâtul. Mă sărută ușurel, imediat dedesubtul urechii și mă simt de parcă întreaga cameră tocmai s-ar fi prefăcut într-o roată mare de bălci, își apropie din nou cu încetineală buzele de urechea mea și șoptește:

– Pe-asta ai simțit-o?

Clatin din cap că nu, dar aproape imperceptibil.

– Vrei s-o mai fac o dată?

Scutur din cap în semn de negație, numai din îndărătnicie, însă în același timp sper ca el să aibă puteri telepatice și să audă ce urlu de-a binelea în sinea mea, pentru că, da, ce naiba, mi-a plăcut. Da, ce naiba, normal că vreau s-o mai facă o dată.

Râde când mă vede făcând semne că nu și-și apropie buzele de gura mea. Mă sărută pe obraz, apoi îmi înșiră pupături ușoare pe drumul spre ureche, unde se oprește, întrebându-mă din nou, în șoaptă.

– Asta cum a fost?

O, Doamne, niciodată n-am mai simți asta în viața mea. El nici măcar nu mă sărută și tot e deja cel mai grozav sărut de când mă știu. Scutur iar din cap, rămânând cu ochii închiși, fiindcă prefer să nu știu ce-o să urmeze. Ca, de exemplu, mâna care tocmai mi s-a lipit pe exteriorul coapsei și-și urmează drumul spre talie, își strecoară degetele pe sub tricoul meu, până când ajung să-mi atingă

---

foarte puțin, în treacăt, marginea superioară a pantalonilor, și le lasă acolo, mișcându-l lent pe cel mare, într-o parte și-n cealaltă, pe abdomen. Sunt atât de acut conștientă de tot ce e legat de el în clipa asta, încât aproape sigur aş reuși să-i identific amprenta din mai multe.

Își plimbă nasul de-a lungul maxilarului meu, iar faptul că respiră la fel de greu ca mine mă asigură că în niciun caz nu mai poate aștepta până în altă seară ca să mă sărute. Cel puțin, asta-i ceea ce sper, cu disperare.

Când ajunge iar la ureche, nu mai vorbește de data asta. În schimb, mi-o sărută și nu există terminație nervoasă în trupul meu care să nu simtă asta. Din creștetul capului și tocmai până în vârfurile degetelor de la picioare, întregul corp îmi urlă după buzele lui.

Îi pun mâna pe gât și atunci simt cum i se face pielea de găină. După toate aparențele, mișcarea asta simplă îi dizolvă instantaneu hotărârea și, pentru o secundă, limba lui îmi atinge gâtul. Scot un geamăt și sunetul acesta îi declanșează frenezia.

Își mută mâna, de pe mijlocul meu, pe o parte a capului, și-mi trage gâtul spre gura lui, fără să se mai rețină câtuși de puțin. Deschid ochii, șocată de cât de repede i s-a schimbat atitudinea. Îmi sărută și-mi linge și-mi alintă fiecare centimetru de pe gât, gâfâind după aer doar când devine absolut necesar. Imediat cum văd stelele de deasupra capului, constat că n-am timp să număr nici măcar până la una, înainte de a-mi da ochii peste cap și de a-mi înăbuși sunete care m-ar rușina prea tare dacă le-aș lăsa să-mi iasă pe gură.

Își mută buzele ceva mai departe de gât și mai aproape de piept. Dacă n-am fi avut un număr atât de limitat de premiere, mi-aș fi sfâșiat tricoul de pe mine și l-aș fi făcut să meargă mai departe. Așa, el nici nu-mi dă de ales. Urcă din nou cu sărutările pe gât, apoi în sus, pe bărbie, și-mi depune sărutări delicate peste tot în jurul gurii, dar având grijă să nu-mi atingă nici măcar o dată buzele. Țin ochii închiși, dar îi simt răsuflarea pe buze, și știu că se străduiește din răputeri să nu mă sărute. Îi deschid, îl privesc și văd că-mi soarbe iarăși din ochi buzele.

– Sunt de-a dreptul perfecte, zice, cu răsuflarea tăiată. Ca o inimă. Aș putea, fără exagerare, să-ți privesc buzele zile de-a rândul

---

fără să mă plictisesc vreodată.

– Nu. Asta nu. Dacă nu faci decât să le privești, atunci eu o să fiu cea plictisită.

Schițează o grimasă și mi-e evident că-i vine foarte, foarte greu să nu mă sărute. Nu știu ce l-o fi apucat să se zgâiască așa la buzele mele, dar e indiscutabil cel mai excitant lucru din întreaga situație în clipa de față. Fac un gest de la care, probabil, ar fi trebuit să mă abțin. Îmi ling buzele. Cu încetineală.

Geme din nou și-și lipește fruntea de a mea. Brațul în care se sprijinea îi cedează și cade cu toată greutatea peste mine, apăsându-mă. Peste tot. El tot. Gemem amândoi în clipa în care trupurile noastre descoperă conexiunea asta perfectă și deodată începe jocul. Îi smulg tricoul de pe el, iar el se ridică în genunchi, ajutându-mă să i-l scot peste cap. După ce-l scot de tot, îmi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui, înlănțuindu-l de mine, fiindcă n-ar putea exista nimic mai nociv pe lume decât ca el să se îndepărteze în clipa asta.

Își apropie iar fruntea de a mea și trupurile ni se reunesc și se contopesc, ca ultimele două piese dintr-un puzzle. El se leagănă lent înainte și înapoi și de fiecare dată buzele îi ajung mai aproape, și mai aproape, până când mi le ating ușor pe-ale mele. Dar nu anulează total distanța dintre gurile noastre, chiar dacă am absolută nevoie de asta. Buzele noastre doar se ating între ele, fără să se sărute. De fiecare dată când se leagănă spre mine, scoate o răsuflare care mi se infiltrează în gură, iar eu încerc s-o sorb în totalitate, fiindcă simt că mi-e necesară, dacă vreau să supraviețuiesc unui astfel de moment.

Menținem același ritm timp de câteva minute, niciunul dintre noi nevrând să fie primul care inițiază sărutul. E evident că amândoi ni-l dorim, dar la fel de evident e că, poate, mi-am găsit perechea în privința îndărătniciei.

Mă ține în continuare cu mâna de o parte a capului și-și apasă fruntea de a mea, dar își retrage buzele suficient cât să și le poată linge. Când le apropie la loc, umezeala lor lunecând peste ale mele mă împinge de-a binelea pe fundul apei și mă îndoiesc c-aș mai fi vreodată în stare să ies la suprafață după aer.

Își mută centrul de greutate și nu știu cum se întâmplă, dar

---

mișcarea asta îmi face capul să se dea pe spate și exclamația *O, Doamne* să-mi scape printre buze. N-am avut în intenție să mă depărtez de gura lui când mi-am repezit capul pe spate, fiindcă îmi plăcea cu adevărat cum eram, dar și mai mult îmi place direcția spre care mă îndrept acum. Îmi încolăcesc brațele pe după el și-mi proptesc capul pe gâtul lui, pentru o oarecare aparență de stabilitate, fiindcă simt că întreaga planetă s-a deplasat de pe axa ei, iar Holder a devenit acum centrul de atracție al pământului. Îmi dau seama ce e pe cale să se întâmple și încep să intru în panică în sinea mea. Cu excepția tricoului lui, suntem complet îmbrăcați, nici măcar nu ne sărutăm... și, cu toate astea, camera începe să se învârtască din cauza efectului provocat de mișcările lui ritmice asupra trupului meu. Dacă nu încetează cu asta, o să mă dezmembrez și-o să mă topesc chiar aici, sub el, ceea ce, foarte posibil, ar însemna cel mai jenant moment al vieții mele. Dar, dacă i-aș cere să se oprească, atunci el s-ar opri, ceea ce, la fel de posibil, ar însemna cel mai dezamăgitor moment al vieții mele.

Mă străduiesc să-mi calmez respirația și să reduc la minimum sunetele care-mi scapă printre buze, dar constat că mi-am pierdut orice urmă de autocontrol. E evident că trupul meu savurează un pic cam prea mult frecarea asta lipsită de săruturi și nu găsește resursele necesare ca să se oprească. Mă hotărâsc să încerc următoarea variantă în ordinea celor recomandate. O să-l rog să se oprească.

– Holder, rostesc pe nerăsuflăte, nevrând cu adevărat ca el să înceteze, dar sperând că va pricepe aluzia și se va opri chiar și-așa.

Am nevoie să se oprească. Așa cum a făcut acum două minute.

Nu se oprește. Continuă să mă sărute pe gât și să-și frece trupul de al meu, așa cum au făcut-o și alți băieți cu mine în trecut, numai că de data asta e ceva diferit. E ceva incredibil de diferit și minunat și mă împietrește în totalitate.

– Holder.

Încerc să-i pronunț numele ceva mai tare, însă nu mi-a mai rămas suficientă energie în corp.

Mă sărută pe tâmplă și-și încetinește ritmul, dar tot nu se oprește.

– Sky, dacă o să-mi ceri să mă opresc, mă opresc. Dar sper să nu,

---

pentru că eu chiar nu vreau să mă opresc, așa că, te rog.

Se trage puțin înapoi, cât să mă poată privi în ochi, încă frecându-și aproape imperceptibil trupul de al meu. Ochii îi sunt plini de durere și de îngrijorare, iar când vorbește, își ține respirația.

– N-o să mergem mai departe de-atât, îți promit. Dar, te rog, nu mi cere să mă opresc de unde am ajuns deja. Am nevoie să te văd și am nevoie să te aud, fiindcă, știind că tu chiar simți asta acum, mă simt al naibii de extraordinar. Ești incredibilă și mă simt incredibil, și... te rog. Doar... te rog.

Își coboară gura spre a mea și-mi dă cea mai ușoară pupătură imaginabilă. Dar tot îmi ajunge, ca avanpremieră a ceea ce mă va face să simt primul lui sărut adevărat, și numai gândul ăsta mă face să mă cutremur. Deodată, se oprește din mișcare și se ridică în mâini, așteptându-mă să mă hotărăsc.

În clipa în care se desprinde de mine, încep să-mi simt pieptul îngreunat de dezamăgire și aproape că-mi vine să plâng. Nu din cauză că s-a oprit sau pentru că sunt sfâșiata de sentimente contradictorii în privința a ce e de făcut mai departe... ci fiindcă niciodată nu mi-am închipuit că între doi oameni s-ar putea crea o conexiune la un nivel atât de intim, pe care să-l poată simți atât de copleșitor ca fiind firesc. Ca și cum țelul întregii rase umane ar gravita în jurul acestui moment; în jurul nostru. Tot ce s-a petrecut vreodată, sau se va petrece, pe lumea asta, nu înseamnă decât un fundal pentru ce se întâmplă acum între noi, iar eu nu vreau să se oprească. Nu vreau. Scutur din cap, îi privesc în ochii care imploră și nu pot face altceva decât să șoptesc:

– Nu. Orice-ar fi, nu te opri.

Își strecoară mâna după capul meu și și-l apropie pe al lui, apăsându-și fruntea pe a mea.

– Îți mulțumesc, murmură, lăsându-se ușurel peste mine iar, restabilind conexiunea dintre noi.

Îmi sărută marginile buzelor de mai multe ori la rând, plimbându-și gura foarte aproape de ele, apoi coborând pe bărbie și de-a lungul gâtului. Cu cât răsufală mai precipitat, cu atât răsufliu și eu mai precipitat. Cu cât răsufliu eu mai precipitat, cu atât mai repede îmi depune sărutări pe fiecare părticică a gâtului. Cu cât mai

---

repede îmi sărută fiecare părticică a gâtului, cu atât mai repede ne mișcăm împreună... creând între noi un ritm chinuitor al dorinței care, dacă mă iau după pulsul meu, n-are cum să mai dureze mult.

Îmi înfig călcâiele în pat și unghiile în spinarea lui. Se oprește din sărutatul gâtului și mă privește cu ochi dogoritori, urmărindu-mi reacțiile. Se concentrează iar asupra gurii mele și, oricât mi-aș dori să-l văd fixându-mă așa cu privirea, nu sunt în stare să țin ochii deschiși. Mi se închid involuntar, imediat cum un prim val de fiori reci îmi străbate trupul, ca un foc de avertisment prevestind ce va urma.

– Deschide ochii, îmi cere pe un ton ferm.

I-aș deschide, dac-aș putea, dar sunt complet neputincioasă.

– Te rog.

Cuvintele astea două sunt tot ce am nevoie să aud: pleapele mi se ridică în grabă. El mă privește, de deasupra, cu o dorință atât de înfocată, încât aproape că mi se pare un moment mai intim chiar și decât dacă m-ar fi sărutat de-a binelea în clipa asta. Oricât de greu mi-ar fi într-un astfel de moment, îmi mențin privirea înlănțuită de a lui, în timp ce-mi las brațele să cadă pe lângă corp, apuc cearșaful strâns în amândoi pumnii și-i mulțumesc destinului că l-a adus în viața mea pe băiatul ăsta incurabil. Pentru că, până în clipa asta – până când primele valuri de pură și desăvârșită iluminare s-au revărsat asupra mea – habar n-avusesem ce pierdeam.

Încep să tremur sub el, dar nu-și desprinde nici măcar pentru o clipă privirea. Nu mai pot să-mi țin ochii deschiși, oricât m-aș strădui, așa că-mi las pleapele să cadă la loc. Îi simt buzele lunecând delicat înapoi spre ale mele, dar tot nu mă sărută. Gurile noastre rămân, cu încăpățănare lipite între ele, iar el își menține ritmul, făcând ca ultimele gemete care mi-au rămas, și un șuvoi de răsufări năvalnice, și poate chiar o parte din inima mea, să se strecoare afară din mine, pătrunzând în el. Mă las, încet, cuprinsă de extaz, să mă preling înapoi pe pământ, iar el, până la urmă, rămâne nemișcat, permițându-mi să-mi revin dintr-o experiență pe care a reușit cumva să nu mi-o facă absolut deloc stânjenitoare.

Când devin complet epuizată și stoarsă emoțional, tremurând din tot corpul, el continuă să-mi sărute gâtul, și umerii, și tot ce se află în vecinătatea singurului loc pe care mi-l doresc cel mai mult să

---

fie sărutat: gura.

Totuși, e evident că el preferă să se țină de hotărârea luată, în loc să renunțe la încăpățânarea lui, fiindcă își desprinde buzele de umărul meu și-și apropie fața de a mea, refuzând însă în continuare să creeze contactul. Ridică mâna și-și plimbă degetele pe la rădăcina părului meu, netezindu-mi o șuviță răzlețită pe frunte.

– Ești incredibilă, îmi șoptește, de data asta privindu-mi numai ochii, nicidecum și gura.

Iar cuvintele lui îi compensează încăpățânarea și nu mă pot abține să nu-i răspund cu un zâmbet. Se prăbușește pe pat alături de mine, încă gâfâind și depunând eforturi conștiente ca să-și înfrâneze dorința de care știu că e încă străbătut prin tot corpul.

Închid ochii și ascult liniștea care se așterne peste noi, pe măsură ce gâfâielile ni se domolesc, iar respirațiile capătă un ritm delicat, blând. Totul e numai liniște și calm și, foarte posibil, trăiesc cel mai pașnic moment din câte a cunoscut vreodată mintea mea.

Holder își apropie mâna de mine și-și încolăcește degetul mic de al meu, ca și cum n-ar avea suficientă forță ca să-mi țină toată mâna. Dar e ceva drăguț, pentru că ne-am mai ținut de mână până acum, dar niciodată de degetul mic... ceea ce mă face să-mi dau seama că am mai trecut de o premieră. Iar descoperirea asta nu-mi provoacă dezamăgire, fiindcă știu că premierele nu au importanță când e vorba despre el. Ar putea să mă sărute pentru prima oară, sau pentru a douăzecea, sau a milioana, și tot nu mi-ar păsa dacă ar însemna o premieră sau nu, fiindcă sunt cât se poate de sigură că tocmai am doborât recordul pentru cel mai grozav sărut din istoria primelor săruturi... fără măcar să ne sărutăm.

După o lungă perioadă de deplină tăcere, el trage adânc aer în piept, după care se ridică în capul oaselor pe pat și-și îndreaptă privirea în jos, spre mine.

– Trebuie să plec. Nu mai pot să stau nici măcar o secundă în patul ăsta cu tine.

Îmi lungesc gâtul spre el și-l privesc deprimată cum se ridică și-și trage la loc tricoul pe el. Zâmbește larg când mă vede bosumflată, după care se apleacă până când ajunge cu fața la mică distanță de a mea, periculos de aproape.

– Când am zis că n-o să fii sărutată astă-seară, am vorbit serios.

Dar, fir-ar să fie, Sky. Habar n-am avut cât de a naibii de grea o să-mi faci situația.

Își strecoară mâna la ceafa mea și icnesc fără zgomot, forțându-mi inima să rămână între pereții cutiei toracice. Mă sărută pe obraz și-i simt ezitarea când se îndepărtează fără tragere de inimă.

Se îndreaptă spre fereastră, mergând cu spatele, privindu-mă tot timpul. Înainte de a se strecura afară, își scoate telefonul și-și plimbă cu iuțeală degetele pe ecran pentru câteva secunde, după care și-l vâră înapoi în buzunar. Îmi zâmbeste, apoi iese pe fereastră și o închide după el.

Reușesc cumva să-mi găsesc energia necesară ca să sar din pat și să dau fuga în bucătărie. Îmi înhaț telefonul și, după cum mă așteptam, am un mesaj nou de la el. Totuși, nu cuprinde decât un cuvânt.

Incredibil.

Zâmbesc, pentru că așa a fost. Absolut.

Acum treisprezece ani

– Hei!

Îmi țin în continuare capul pitit între brațe. Nu vreau să mă vadă iar că plâng. Știu că el n-o să râdă de mine; niciunul dintre ei n-o să râdă vreodată de mine. Dar eu chiar nici nu știu de ce plâng și mi-aș dori să mă opresc, dar n-o fac și nu pot și urăsc, urăsc, urăsc asta.

El se așează pe trotuar lângă mine, iar ea, de cealaltă parte a mea. Încă nu ridic ochii și încă sunt tristă, dar nu vreau ca ei să plece, fiindcă mă simt bine cu ei aici.

– Poate asta o să te facă să te simți mai bine, îmi zice ea. Am făcut câte una pentru amândouă, azi, la școală.

Nu-mi zice să văd ce e, așa că nu mă uit, dar simt că-mi pune ceva pe genunchi.

Nu mă mișc. Nu-mi place să primesc cadouri și nu vreau să mă vadă ea că mă uit.

Stau mai departe cu capul în jos și continui să plâng, dorindu-mi să știu ce e în neregulă la mine. Ceva e în neregulă la mine, altfel nu

---

m-aș simți așa ori de câte ori se întâmplă. Pentru că trebuie să se întâmple. În orice caz, așa îmi tot spune tati. Trebuie să fie așa și eu trebuie să termin cu plânsul, pentru că el e foarte, foarte trist când plâng eu.

Stau amândoi lângă mine mult, mult timp, dar nu știu cât de mult, pentru că nu știu dacă orele sunt mai lungi decât minutele. El se apleacă și-mi șoptește la ureche.

– Nu uita ce ți-am zis. Ți-aduci aminte ce trebuie să faci când ești tristă?

Fac semn că da cu capul încă lipit de braț, dar nu-mi ridic privirea spre el. Am făcut ce-a zis el că trebuie să fac atunci când sunt tristă, dar câteodată tot tristă rămân, chiar și-așa.

Stau cu mine încă vreo câteva ore, sau minute, dar până la urmă ea se ridică. Mi-aș fi dorit ca ei să mai rămână pentru încă un minut sau încă două ore. Ei nu mă întrebă niciodată ce am și de-asta țin la ei atât de mult și-mi doresc să mai rămână.

Îmi ridic cotul și mă zgâiesc pe sub el și-i văd doar picioarele, îndepărtându-se de mine. Iau de pe genunchi cadoul de la ea și-l învârtesc printre degete. Mi-a făcut o brățară. E elastică, purpurie și are pe ea o jumătate de inimă. Mi-o strecor la încheietură și zâmbesc, chiar dacă plâng încă. Ridic capul și văd că el e tot aici, privindu-mă. Arată trist și-mi pare rău, fiindcă simt că eu îl fac să fie trist.

Se ridică și se întoarce cu fața spre casa mea. O privește îndelung, fără să spună nimic. Mereu gândește foarte mult, ceea ce mă face să mă întreb la ce oare s-o gândi tot timpul. Deodată, nu mai privește casa și-și lasă ochii iar în jos, spre mine.

– N-ai grijă, îmi spune, încercând să zâmbească pentru mine. El n-o să trăiască veșnic.

Se întoarce și pleacă spre casa lui, așa că eu închid ochii și-mi ascund din nou capul printre mâini.

Nu știu de ce-o fi spus asta. Eu nu vreau ca tati al meu să moară... Nu vreau decât să nu-mi mai spună Prințeso.

Luni, 3 septembrie 2012

7:20 a.m.

N-o scot prea des din cutie, însă azi, dintr-un oarecare motiv,

---

vreau s-o privesc. Presupun că discuția de sâmbătă, cu Holder, despre trecut, m-a făcut să mă simt un pic nostalgică. Știu, lui Holder i-am spus că n-o să-l caut niciodată pe tata, dar uneori tot mai sunt curioasă. Nu mă pot stăpâni să mă minunez cum se poate ca un părinte să crească un copil timp de câțiva ani, după care să-l dea, pur și simplu. N-o să înțeleg niciodată una ca asta și poate că nici nu am nevoie. De-asta nu insist niciodată. Niciodată nu-i pun întrebări lui Karen. Niciodată nu încerc să delimitez amintirile de vise și nu-mi place să le scot la suprafață... pentru simplu motiv că n-am nevoie.

Scot brățara din cutie și mi-o strecur la încheietura mâinii. Nu știu cine mi-a dat-o și chiar nu mă interesează cu adevărat. Sunt sigură că, în cei doi ani petrecuți la orfelinat, am primit o grămadă de lucruri de la prieteni. Ceea ce, totuși, face din cadoul ăsta ceva diferit, e legătura cu singura amintire care mi-a rămas despre perioada aia din viață. Brățara asta îmi confirmă că amintirea mea e reală. Iar faptul că amintirea asta e reală certifică oarecum că am fost altcineva, înainte să fiu eu. O fată de care nu-mi amintesc. O fată care plângea foarte mult. O fată care nu seamănă absolut deloc cu cea care sunt azi. Într-o zi, o să arunc brățara, pentru că am nevoie să fac asta. Numai că azi doar simt nevoia s-o port.

* * *

Am hotărât, împreună cu Holder, să luăm o pauză, după ziua de ieri, ca să ne tragem sufletul. Și spun ca să ne tragem sufletul, pentru că sâmbătă noapte am stat ceva timp pe patul meu fără să respirăm absolut deloc. În plus, Karen trebuia să se întoarcă și ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit ar fi fost să i-l prezint încă o dată pe noul meu... ce-o mai fi. N-am ajuns chiar atât de departe, încât să definim ceea ce se-ntâmplă între noi. Am senzația că nu-l cunosc de destulă vreme ca să mă refer la el ca la iubitul meu, dat fiind faptul că nici măcar nu ne-am sărutat, deocamdată. Dar naiba să mă ia dacă nu mă enervează gândul că buzele lui ar putea atinge pe oricine altcineva. Prin urmare, fie că suntem un cuplu, fie că nu, declar că suntem exclusiv unul al celuilalt. Dar poți si ai pretenții de exclusivitate când nici nu te-ai sărutat de-a binelea, mai întâi?

Exclusivitatea și cuplul sunt considerate în mod tacit exclusive?

Gândul mă face să râd în gura mare. Adică lol.

Ieri dimineață, când m-am trezit, am găsit două mesaje pe telefon. Chiar începe să mă captiveze chestia asta cu mesajele. Mă apucă un veritabil neastâmpăr când primesc câte unul, și nici nu-mi pot imagina cât de dependent poți să devii de e-mail și de Facebook și de orice altceva implică tehnologia. Unul dintre mesaje era de la Six, comentând întruna despre impecabilul meu talent la făcut prăjituri și adăugând în continuare instrucțiuni stricte ca eu s-o sun duminică seară, de pe telefonul ei fix de acasă, și s-o pun la curent cu toate noutățile. Așa am și făcut. Am vorbit timp de o oră și ea a fost la fel de stupefiată ca și mine aflând că Holder nu e nicidecum așa cum ne așteptaserăm noi să fie. Am întrebat-o despre Lorenzo, dar ea nici măcar nu înțelegea despre cine vorbesc, așa că am râs și am renunțat. Îmi lipsește și detest faptul că a trebuit să plece, însă ea se simte extraordinar, așa că mă bucur.

Cel de-al doilea mesaj primit era de la Holder. Nu scria decât: *Mi-e groază când mă gândesc c-o să te văd luni la școală. Rău de tot.*

Alergatul era până acum pentru mine principala atracție a zilei, însă acum a lăsat locul mesajelor insultătoare din partea lui Holder. Și, apropo de alergat și de Holder, acum am renunțat la asta. În orice caz, nu mai alergăm împreună. După un schimb de mesaje desfășurat ieri, ne-am hotărât că ar fi, probabil, de preferat să nu alergăm împreună zilnic, pentru că ar putea să fie prea mult, prea dintr-odată. I-am scris că nu vreau ca situația dintre noi să devină bizară. În plus, sunt foarte conștientă de mine când sunt transpirată și mucoasă și miros, așa că aș prefera să alerg doar singură.

Acum, îmi privesc ca printr-o ceață dulapul din vestiar, oarecum trăgând de timp, deoarece chiar n-am chef să mă duc în clasă. E prima oră a zilei și singura materie la care sunt colegă cu Holder, așa că mă simt de-a dreptul emoționată de cum are să decurgă. Scot din ghiozdan cartea de la Breckin, împreună cu alte două pe care i le-am adus, după care îmi pun și restul lucrurilor în dulap. Intru în clasă și-mi ocup locul, însă Breckin n-a venit încă, și nici Holder. Stau în bancă, fixând ușa cu privirea și neștiind precis de ce mă simt atât de agitată. Pur și simplu, e altceva să-l văd aici, decât pe terenul propriu, de acasă. Școala publică e pur și simplu, mult prea...

---

publică.

La un moment dat, se deschide ușa și intră Holder, urmat îndeaproape de Breckin. Amândoi se îndreaptă spre fundul sălii. Holder îmi zâmbeste, înaintând pe unul dintre intervale. Breckin îmi zâmbeste, înaintând pe celălalt, cu două pahare de cafea în mâini. Holder ajunge la locul de lângă mine și-și pune ghiozdanul pe el, în același timp în care ajunge și Breckin și dă să lase jos cafelele. Se privesc reciproc, apoi întorc amândoi ochii spre mine.

Jenant.

Aleg singura variantă de comportament pe care o cunosc pentru situațiile jenante: infuzia de sarcasm.

– Se pare că avem aici o situație dificilă, băieți, le zic, zâmbindu-le amândurora, după care-mi opresc privirea pe cafelele din mâinile lui Breckin. Observ că mormonul i-a adus reginei ofranda de cafea. Cât se poate de impresionant.

Întorc capul spre Holder și înalț o sprânceană.

– Dorești să-ți dezvălui propria ofrandă, tinere incurabil, ca să pot hotărî cine-mi va ține companie astăzi pe tronul din clasă?

Breckin mă privește ca pe o ieșită din minți. Holder râde și-și ia ghiozdanul de pe bancă.

– Din câte se pare, cineva are nevoie azi de un mesaj distrugător pentru orgoliu, remarcă el, mutându-și lucrurile pe locul liber din fața lui Breckin și așezându-se.

Breckin e tot în picioare, cu cafelele în mâini și o expresie incredibil de dezorientată pe față. Întind mâna și-i iau unul dintre pahare.

– Felicitări, seniore. Ești alesul reginei pe ziua de azi. Stai jos. A fost un weekend de pomină.

Breckin își ocupă locul ezitant și-și pune cafeaua pe bancă, apoi își dă jos ghiozdanul de pe umăr, privind-mă bănuitor în tot acest timp. Holder e întors pe jumătate, cu ochii pe mine. Fac un semn cu mâna spre el.

– Breckin, el e Holder. Nu e iubitul meu, dar dacă-l prind încercând să bată recordul de cel mai grozav sărut cu oricare altă fată, în foarte scurt timp va fi non-iubitul meu fără suflare.

Holder își arcuiește o sprânceană și o părere de zâmbet îi joacă în colțul gurii.

- Asemenea, zice și gropițele lui mă sâcâie, așa că mă forțez să-l privesc drept în ochi, ca nu cumva să mă simt atrasă spre o faptă care să constituie temei pentru o pedeapsă disciplinară.

Acum gesticulez în direcția lui Breckin.

- Holder, ți-l prezint pe Breckin. Breckin e noul meu cel mai bun și cel mai bun prieten dintotdeauna și din toată lumea largă.

Breckin îl privește bănuitor pe Holder, dar Holder îi zâmbește și-i întinde mâna. Breckin i-o strânge, ezitant, după care-și retrage mâna și întoarce capul spre mine, mijind ochii.

- Dar non-iubitul tău are cunoștință de faptul că sunt mormon?

Fac semn că da.

- S-a dovedit că Holder nu are absolut nimic împotriva mormonilor. Are ceva doar împotriva nemernicilor.

Breckin râde și se întoarce din nou spre Holder.

- Ei bine, dacă așa stă treaba, bun-venit în alianța noastră.

Holder îi adresează o jumătate de zâmbet, dar privește fix spre paharul cu cafea de pe banca lui Breckin.

- Credeam că mormonii n-au voie să bea cafea.

Breckin ridică din umeri.

- M-am hotărât să încalc regula asta în dimineața în care m-am trezit că sunt gay.

Holder râde și Breckin zâmbește și totul e bine pe lume. Sau, cel puțin, pe lumea de la prima oră de școală. Mă las pe spate și zâmbesc. N-o să fie greu deloc. La drept vorbind, cred că tocmai a început să-mi placă mult la școală.

* * *

Holder mă urmează la vestiar după oră. Nu vorbim. Eu îmi schimb cărțile, în timp ce el rupe alte bilete insultătoare de pe dulapul meu. Erau numai două, ceea ce mă întristează puțin. Adversarii cedează atât de ușor și e abia a doua săptămână de școală.

Face hârtiile cocoloș și le azvârle pe jos, iar eu îmi închid dulapul, după care mă întorc spre el. Stăm amândoi rezemați de dulapuri, față-n față.

- Te-ai tuns, exclam, observând pentru prima dată.

Își trece mâna prin păr și zâmbește.

– Mda. O gagică nu mai înceta cu văicărelile pe tema asta. Era de-a dreptul enervantă.

– Îmi place cum îți stă.

– Bun, răspunde el, zâmbind.

Încep să mă balansez pe călcâie, ținându-mi buzele. El zâmbește spre mine și arată adorabil. Dacă n-am fi pe un coridor ticsit de lume, l-aș apuca de tricou și l-aș trage spre mine, ca să-i pot arăta exact cât de adorabil mi se pare că arată. Dar, în loc de așa ceva, îmi alung imaginile din minte și-i răspund la zâmbet.

– Cred că ar fi timpul să mergem la ore.

Încuviințează cu o mișcare lentă.

– Mhî, mormăie, dar fără să se urnească.

Mai rămânem așa timp de o jumătate de minut, cu aproximație, după care încep să râd și, expediind un picior în ușa dulapului, dau să plec. Dar mă apucă de braț și mă trage înapoi atât de iute, încât îmi taie respirația. Înainte să-mi dau seama, sunt lipită cu spatele de dulap, iar el e în fața mea, blocându-mi trecerea cu ambele brațe. Mă săgetează cu un zâmbet diavolesc, după care-mi ridică fața spre el. Apoi îmi pune o mână pe obraz și-o lasă să alunece până sub bărbie, cuprinzându-mi chipul cu ea. Îmi mângâie delicat ambele buze cu degetul mare și mă văd nevoită să-mi repet în sinea mea că suntem în public și nu se poate să reacționez în clipa asta după cum îmi dictează impulsurile. Mă împing în dulapul din spatele meu, încercând să mă folosesc de soliditatea lui pentru sprijinul pe care genunchii mei nu mi-l mai oferă.

– Îmi pare rău că nu te-am sărutat sâmbătă seara, îmi zice, coborându-și privirea pe buzele încă mângâiate de degetul lui mare. Așa, stau tot timpul să-mi imaginez ce gust ai.

Își apasă degetul pe mijlocul gurii mele, apoi, pentru o fracțiune de secundă, buzele lui le ating pe ale mele, fără ca degetul să se retragă. Apoi, buzele nu mai sunt și degetul mare nu mai e și totul se întâmplă atât de repede, încât nici nu-mi dau seama că nici el au mai e, decât după ce coridorul încetează să se învâртеască, iar eu redevin capabilă să mă țin pe picioare.

Nu știu cât timp mai pot să rezist. Îmi amintesc de sporovăiala mea emoționată de sâmbătă seara, când îmi doream ca el să treacă

---

odată la fapte și să mă sărute acolo, în bucătărie. Habar n-aveam ce m-așteaptă.

* * *

– Cum?

E doar un cuvânt, dar, imediat după ce îmi pun tava pe masă și mă așez față-n față cu Breckin, îmi dau seama precis de tot ce cuprinde cuvântul acesta. Râzând, mă hotărâsc să-mi deșert sacul cu toate amănuntele, până nu-și face și Holder apariția la masa noastră. Dacă-și va face apariția la masa noastră. Nu numai despre titulatura relației dintre noi n-am discutat; n-am vorbit nici despre cum o să stăm la masa de prânz.

– A venit la mine acasă vineri și, după vreo câteva neînțelegeri, am ajuns până la urmă să ne înțelegem asupra faptului că ne-am înțeles greșit unul pe altul. Pe urmă am stat să coacem prăjituri, eu i-am citit câteva porcării, după care el a plecat acasă. A mai venit și sâmbătă seara și mi-a gătit. Pe urmă am mers amândoi în camera mea și...

Mă întrerup, fiindcă Holder tocmai s-a așezat lângă mine.

– Continuă, mă îndeamnă el. Tare mult vreau să aud ce-am făcut pe urmă.

Îmi dau ochii peste cap și-mi întorc fața la loc spre Breckin.

– Și pe urmă am bătut recordul pentru cel mai grozav prim sărut din istoria primelor săruturi, fără ca măcar să ne sărutăm.

Breckin încuviințează prudent, încă privindu-mă plin de scepticism. Sau de curiozitate.

– Impresionant.

– A fost un weekend chinuitor de plicticos, îi explică Holder lui Breckin.

Eu râd, însă Breckin mă privește din nou ca pe o nebună.

– Holder adoră plictiseala, îl lămuresc eu.

Breckin își plimbă privirea de la unul la celălalt și înapoi, după care scutură din cap și se apleacă să-și ia furculița.

– Nu există multe lucruri capabile să mă deruteze, zice el, îndreptându-și furculița spre noi. Însă voi doi sunteți o excepție.

Încuviințez, fiind total de acord.

Ne continuăm prânzul, între noi trei fiind o interacțiune întrucâtva normală, cuviincioasă. Holder și Breckin încep să discute despre cartea pe care mi-a împrumutat-o el, iar faptul că Holder stă de vorbă despre un roman de dragoste e distractiv și-așa, însă că se și contrazice cu Breckin în privința subiectului e ceva înnebunitor de adorabil. Din când în când, îmi pune câte o mână pe picior, sau mă mângâie pe spate, sau mă sărută pe obraz, și trece prin toate aceste gesturi ca și cum ar ține de o a doua natură, însă pentru mine niciunul dintre ele nu rămâne neobservat.

Încerc să analizez în minte schimbarea produsă față de săptămâna trecută și nu-mi pot alunga ideea că s-ar putea să fie prea frumos. Orice-ar fi toate astea și orice-ar însemna ceea ce facem, mi se pare că e prea bine, și prea nimerit, și prea desăvârșit, ceea ce mă face să mă gândesc la cărțile pe care le-am citit și la faptul că în ele, atunci când se ajunge ca totul să fie prea bine, și prea nimerit, și prea desăvârșit, asta se-ntâmplă doar din cauză că întorsăturile urâte încă nu s-au strecurat în toată frumusețea situației, numai că, deodată...

– Sky, exclamă Holder, pocnind din degete prin fața ochilor mei. Întorc capul spre el și-l văd privind-mă atent. Unde-ai plecat?

Scutur din cap și zâmbesc, deși nu știu ce anume mi-o fi declanșat acest mini-atac de panică. Își strecoară mâna imediat sub urechea mea și-mi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Ar fi cazul să termini cu disparițiile astea. Mă cam sperii, așa, un pic.

– Scuze, îi răspund, ridicând din umeri. Îmi pierd ușor concentrarea.

Îmi ridic mâna și i-o desprind pe-a lui de pe gâtul meu, strângând-o într-un gest liniștitor.

– Serios, n-am nimic, îl asigur.

Privirea îi coboară brusc spre mâna mea. Mi-o întoarce pe partea cealaltă, îmi ridică mâneca, apoi îmi sucește încheietura într-o parte și-n cealaltă.

– De unde o ai? mă întrebă, cu ochii țintă pe încheietura mea.

Mă uit să văd la ce se referă și-mi dau seama că port încă brățara pe care mi-am pus-o azi-dimineață. Își ridică din nou privirea spre ochii mei și ridic din umeri. Chiar n-am chef să dau explicații. E o

---

poveste complicată și el o să-mi pună întrebări, iar pauza de prânz și-așa e pe sfârșite.

– De unde o ai? repetă el, de data asta pe un ton ceva mai poruncitor.

Mă strânge ceva mai tare de încheietură și mă fixează cu o privire rece, așteptând o explicație. Îmi smulg mâna, fiindcă nu-mi place unde s-a ajuns.

– Crezi c-o am de la vreun tip? îl întreb, nedumerită de reacția lui.

Chiar nu-l încadrasem în categoria geloșilor; totuși, asta un seamănă, de fapt, a gelozie. Seamănă a nebunie.

Nu-mi răspunde la întrebare. Continuă să mă privească aspru, de parcă aş avea de făcut cine știe ce mărturisire de însemnătate capitală, iar eu refuz să vorbesc. Nu-mi dau seama ce-o aștepta, însă atitudinea lui din clipa asta mai mult ca probabil i-ar aduce o palmă, decât o explicație din partea mea.

Breckin se foiește stânjenit pe scaun și-și drege glasul.

– Holder. Ia-o mai ușor, omule.

Expresia lui Holder nu se schimbă. Sau, dacă mai era posibil, devine și mai glacială. Se apleacă în față cu vreo câțiva centimetri și-și coboară tonul când vorbește din nou.

– Cine ți-a dat nenorocita asta de brățară, Sky?

Cuvintele lui se prefac într-o povară insuportabilă pentru pieptul meu și aceleași semnale de avertisment care mi-au fulgerat prin minte când l-am văzut pentru prima oară îmi clipește și acum, numai că de data asta sunt litere mari din neoane. Știu că am gura căscată și ochii cât cepele, dar mă bucur că speranța nu e ceva palpabil, fiindcă altfel toți cei din jurul meu ar vedea cum a mea se năruiește.

Holder închide ochii, întoarce capul înainte și-și pune coatele pe masă. Își apasă fruntea cu palmele și inspiră adânc, prelung. Nu-mi dau seama precis dacă inspirația asta e pentru efectul ei calmant sau ca o diversiune care să-i împiedice urletele. Își trece o mână prin păr și și-o oprește la ceafa.

– Fir-ar al naibii! exclamă.

Vocea îi sună aspru și mă face să tresar. Se ridică și pleacă pe neașteptate, lăsându-și tava pe masă. Îl urmăresc cu privirea cum

---

traversează sala de mese fără să mai întoarcă măcar o dată capul spre mine. Plesnește ușile cu amândouă palmele și dispăre dincolo de ele. Nu clilesc, nici nu respir, până când ușile nu-și încetează pivotarea, ajungând să se oprească de tot.

Mă întorc spre Breckin și doar pot să-mi imaginez șocul întipărit pe fața mea în momentul ăsta. Clilesc mărunț și scutur din cap, derulându-mi în minte imaginile din ultimele două minute. Breckin se apleacă peste masă și-mi ia mâna într-a lui, dar nu spune nimic. Nici nu e nimic de spus. Ne-am pierdut amândoi cuvintele din clipa în care a dispărut Holder dincolo de ușile alea.

Se aude soneria și sala de mese se transformă deodată într-un vârtej de agitație; eu, însă, nu pot să mă mișc. Toată lumea se mișcă în jurul meu, golind tăvi, curățând mese, însă lumea de la masa noastră e una încremenită. În cele din urmă, Breckin îmi lasă mâna și ia tăvile, după care se întoarce s-o ia și pe-a lui Holder și face curat pe masă. Apoi îmi ridică ghiozdanul și mă apucă iar de mână, trăgându-mă în sus. Îmi aranjează ghiozdanul pe umăr apoi mă conduce afară din sală. Nu mă mai duce la vestiar sau până în clasă. Mă ține de mână și mă trage după el, până când ieșim din școală. Traversăm parcare și iată-l deschizând o portieră și împingându-mă într-o mașină necunoscută. Se strecoară pe scaunul din dreptul volanului, ambalează motorul, apoi se răsuțește cu fața spre mine.

– Nici măcar n-o să-ți spun ce cred despre ce s-a întâmplat adineauri acolo. Dar îmi dau seama c-a fost nașpa și habar n-am cum de nu te-a umflat plânsul până acum, dar știi că te doare sufletul și poate chiar și orgoliul. Așa că, dă-o-n mă-sa de școală. Mergem la o înghețată.

Pornește în marșarier, după care se îndreaptă spre ieșirea din parcare.

Nu știi cum o fi făcut, pentru că tocmai mă pregăteam să izbucnesc în lacrimi și să-i umplu mașina de muci, dar după ce i-au ieșit cuvintele astea de pe buze, zâmbesc de-a binelea.

– Mor după înghețată, îi răspund.

* * *

Înghețata mi-a fost de ajutor, dar cred că nu prea mult, fiindcă

Breckin m-a lăsat mai adineauri la mașina mea, iar acum stau în fața volanului, incapabilă de vreo mișcare. Sunt tristă și înfricoșată și supărată și simt tot ce sunt îndreptățită să simt după întâmplarea de mai devreme, dar nu plâng.

Și nici n-o să plâng.

După ce ajung acasă, mă hotărâsc să fac singurul lucru care știu că-mi va fi de folos. Să alerg. Dar abia după ce ajung înapoi și intru sub duș îmi dau seama că, aidoma înghețatei, nici alergatul nu m-a ajutat prea mult, în realitate.

Trec prin același ritual al mișcărilor din fiecare seară a săptămânii. O ajut pe Karen la pregătirea cinei, mănânc împreună cu ea și cu Jack, lucrez la teme pentru școală, citesc o carte. Încerc să mă comport ca și cum n-aș fi deloc afectată, fiindcă-mi doresc sincer să nu fi fost, dar în clipa în care mă sui în pat și sting lumina, mintea începe să mi-o ia razna. Doar că de data asta nu rătăcește prea departe, din cauză că se blochează la unul și același subiect. De ce naiba nu și-o fi cerut el scuze?

Aproape că mă așteptam să-l găsesc lângă mașina mea când m-am întors cu Breckin de la înghețată, dar nu era. Intrând pe aleea din fața casei mele, m-am așteptat să-l găsesc, pregătit să se pună în genunchi, implorându-mă să-l iert, și să-mi ofere o explicație, fie ea oricât de mică, dar nu era acolo. Mi-am păstrat telefonul la mine, ascuns în buzunar (deoarece Karen încă nu știe că-l am) și am verificat ori de câte ori am avut ocazia, dar singurul mesaj pe care l-am primit a fost de la Six și nici nu l-am citit încă.

Așa că stau acum în pat, îmbrățișând perna și simțindu-mă incredibil de vinovată pentru că nu simt imboldul să-i bombardez casa cu ouă, să-i tai cauciucurile de la mașină și să-i trag un șut în biluțe. Fiindcă știu că așa mi-aș dori să fi simțit. Mi-aș dori să fiu enervată și furioasă și necruțătoare, fiindcă m-aș fi simțit mult mai bine decât așa, dezamăgită de revelația că Holder cel pe care l-am avut cu mine în weekendul trecut... nici măcar nu era Holder, câtuși de puțin.

---

4 septembrie 2012

6:15 a.m.

Deschid ochii și nu mă dau jos din pat decât când termin de numărat cele șaptezeci și șase de stele de pe tavan. Arunc pătura de pe mine și mă schimb în echipamentul pentru alergat. Dar, după ce ies pe fereastra camerei mele, mă opresc pe loc.

El e pe trotuar, așezat cu spatele la mine. Își ține mâinile împreunate pe creștetul capului și-i văd mușchii spatelui contractându-se ca urmare a respirației greoaie. E în toiul alergării, și nu-mi dau seama dacă s-a oprit să mă aștepte sau doar s-a întâmplat să ia o pauză pentru refacerea suflului, așa că rămân nemișcată în fața ferestrei, așteptând, sperând să-și reia alergarea.

Însă el nu se ridică.

După vreo două minute, reușesc în sfârșit să-mi adun curaj cât să pornesc spre curtea din față. Auzindu-mi zgomotul pașilor, se întoarce. Mă opresc din mers când îi întâlnesc privirea, dar i-o înfrunt. Nu-l privesc supărată, nici încrunțată, și sunt al naibii de sigură că nici zâmbitoare. Doar îl fixează, și-atât.

Expresia din ochii lui e una nouă și singurul termen pe care l-aș putea folosi ca s-o descriu este *regret*. Totuși, nu vorbește, ceea ce înseamnă că nu-și cere scuze, ceea ce înseamnă că n-am timp acum să încerc descifrarea motivelor pentru care e aici. Am nevoie să alerg.

Trec pe lângă el și încep să alerg pe trotuar. După câțiva pași, îl aud că pornește după mine, dar mă concentrez asupra drumului din fața mea. Nu vine să alerge lângă mine, iar eu am grijă să nu încetinesc, fiindcă vreau să rămân în spatele meu. La un moment dat, încep să alerg mai repede, și mai repede, până când sprintez de-a binelea, însă el ține pasul cu mine, rămânând permanent la doar câțiva pași în spate. Iar când ajung la punctul de reper pe care mi l-am fixat ca să știu că trebuie să mă întorc, fac tot posibilul să nu privesc spre Holder. Mă întorc, trec pe lângă el și pornesc înapoi spre casa mea, întreaga parte a doua a alergării fiind absolut la fel ca prima. Tăcută.

Am ajuns la mai puțin de două cvartale distanță de casă și deja sunt supărată din cauză că a apărut azi, și chiar mai supărată pentru

---

că încă nu și-a cerut scuze. Încep să alerg din ce în ce mai repede; e foarte probabil că alerg mai repede ca oricând, dar el continuă să țină ritmul cu mine, pas cu pas. Ceea ce mă enervează și mai mult, așa că, în clipa în care cotesc pe strada mea, reușesc cumva să-mi sporesc viteza și alerg spre casă cât pot de repede, dar tot nu e suficient de repede, fiindcă el tot în spatele meu rămâne. Mi se înmoaie genunchii și trag de mine atât de aprig, încât nici măcar să respir nu mai pot; totuși, mai am doar douăzeci de pași până să ajung la fereastra mea.

Nu ajung să fac decât zece.

Imediat cum pantofii mei ating iarba, mă prăbușesc în palme și în genunchi și respir de câteva ori adânc. Niciodată, nici măcar în alergările mele de peste șase kilometri, nu m-am simțit într-atât de stoarsă. Mă rostogolesc cu spatele pe iarba încă umedă de rouă, dar îmi face bine s-o simt pe piele. Țin ochii închiși și gâfâi atât de zgomotos, încât abia dacă-i aud răsuflarea lui Holder, pe lângă a mea. Dar o aud, și e aproape, și știu că el e pe iarba, lângă mine. Stăm amândoi nemișcați, gâfâind după aer, iar asta-mi amintește de ce-a fost acum doar câteva seri, când eram în aceeași poziție, pe patul meu, încercând să-mi revin după ce-mi făcuse el. Cred că și el își amintește aceleași lucruri, fiindcă abia îi simt degetul mic întinzându-se și încolăcindu-se de al meu. Numai că, de data asta, nu zâmbesc. Tresar.

Îmi retrag mâna, mă răsucesc și apoi mă ridic. Fac cei zece pași care mă mai despart de casă și mă cațăr înăuntru, apoi închid fereastra după mine.

Vineri, 28 septembrie 2012

12:05 p.m.

Au trecut aproape patru săptămâni deja. El n-a mai apărut niciodată ca să alerge cu mine și nici nu și-a cerut scuze Nu stă lângă mine la oră și nici la cantină. Nu-mi mai trimite SMS-uri insultătoare și nici nu vine în weekenduri, într-o cu totul altă ipostază. Singurul lucru pe care-l mai face, sau cel puțin așa cred, e ca-mi rupe bilețelele de pe dulap. Mereu le văd la picioarele mele, făcute cocoloș pe podeaua coridorului.

Eu continui să exist, iar el continuă să existe, numai că nu existam împreună. Zilele continuă să treacă, totuși, indiferent cu cine exist eu. Și, cu cât se aștern mai multe zile între prezent și weekendul acela, cu atât mai multe întrebări se adună, întrebări pe care nu le pun, de încăpățânată ce sunt.

Vreau să aflu ce l-a stârnit în ziua aia. Vreau să știu de ce n-a trecut peste întâmplare, în loc să plece vijelios, așa cum a făcut-o. Vreau să știu de ce nu și-a cerut niciodată iertare, fiindcă sunt aproape sigură că i-aș mai fi dat cel puțin încă o șansă. Ceea ce a făcut el a fost un lucru nebunesc și straniu și puțin cam posesiv, dar dacă ar fi să-l pun în balanța cu toate lucrurile minunate pe care le știu despre el, sunt convinsă că n-ar fi cântărit nici pe departe la fel de mult.

Breckin nici măcar nu mai încearcă să analizeze întâmplarea, motiv pentru care mă prefac că n-o analizez nici eu. Dar o fac și ceea ce mă roade mai mult și mai mult e faptul că tot ce s-a petrecut între noi începe să mi se pară ireal, de parcă n-ar fi fost decât un vis. Mă surprind întrebându-mă dacă weekendul acela a fost măcar real sau n-a fost decât o altă amintire neconfirmată de-a mea, care ar putea să nici nu aibă legătură cu realitatea.

Toată luna asta, singurul lucru aflat, mai presus de oricare altul, în prim-planul gândirii mele (și știu că sunt de-a dreptul demnă de plâns pentru asta) e faptul că n-am ajuns niciodată să-l sărut. Îmi doream incredibil de mult să-l sărut, într-atât încât, știind că n-o să mai trăiesc niciodată experiența asta, am senzația că în pieptul meu e o gaură enormă, căscată. Ușurința cu care am interacționat, felul în care mă atingea, de parcă așa ar fi fost firesc, sărutările pe care mi le depunea prin păr... toate astea erau mici fragmente din ceva cu mult mai mare. Ceva suficient de mare încât, chiar dacă nu ne-am sărutat niciodată, să merite un soi de recunoaștere din partea lui. Un soi de respect. Dar el tratează ceea ce era pe cale să se dezvolte între noi ca pe ceva greșit, și asta mă doare. Pentru că știu ce-a simțit. Știu că a simțit. Iar dacă a simțit la fel ca mine, știu că încă mai simte.

N-am inima zdrobită și încă n-am vărsat o singură lacrimă din cauza întregii situații. Nu pot să am inima zdrobită, pentru că, din fericire, încă nu i-am dăruit partea asta din mine. Dar nu sunt într-

---

atât de mândră încât să nu recunosc că sunt un pic întristată din cauza asta și știu c-o să mă țină ceva timp, fiindcă mi-a plăcut mult, foarte mult, de el. Așa că sunt bine. Un pic tristă, și extrem de derutată, dar sunt bine.

* * *

– Ce-i asta? îl întreb pe Breckin, privind spre masă.

Tocmai a așezat o cutie în fața mea. O cutie foarte drăguț ambalată.

– Doar un mic memento.

– Despre ce?

Breckin râde și împinge cutia mai aproape de mine.

– Un memento despre faptul că mâine e ziua ta de naștere. Acum, deschide-o.

Oftez și-mi dau ochii peste cap, apoi o împing deoparte.

– Speram c-o să uiți.

Se întinde și ia cutia, împingând-o iar în fața mea.

– Deschide afurisitul ăla de cadou, Sky. Știu că detești să primești cadouri, însă eu ador să le fac, așa că încetează să fii o pacoste deprimantă și deschide-l, și admiră-l, și îmbrățișează-mă, și mulțumește-mi.

Îmi cocârjez umerii și-mi împing deoparte tava goală, după care trag cutia înapoi în fața mea.

– Ești priceput la ambalat cadouri, îi zic.

Dezleg funda și sfâșii hârtia la unul dintre capetele cutiei, apoi o înlătur de tot. Privesc imaginea de pe cutie și ridic dintr-o sprânceană.

– Mi-ai cumpărat un televizor?

Breckin izbucnește în râs, clătinând din cap, apoi ia cutia de pe masă.

– Nu e televizor, fraiero. E un e-reader.

– A, da? zic.

Habar n-am ce-o fi ăla e-reader, dar sunt destul de sigură că n-aș avea voie să am așa ceva. O să-l accept, totuși, așa cum am acceptat telefonul mobil de la Six, însă chestia asta e prea mare ca să mi-o pot ascunde în buzunar.

– Glumești, așa-i? mă întreabă, aplecându-se spre mine. Nu știi ce e un e-reader?

– Mie tot mi se pare că arată ca un televizor în miniatură, îi zic, ridicând din umeri.

Își întetește și mai mult hohotele în timp ce deschide cutia, scoțând e-readerul din ea. Îl pornește și mi-l întinde.

– E un dispozitiv electronic capabil să stocheze mai multe cărți decât ai putea tu vreodată să citești, îmi explică el.

Apasă pe un buton și ecranul se luminează, după care-și trece degetul peste el, apăsând în diverse puncte, până când apar zeci de fotografii minuscule înfățișând cărți. Atinge una dintre imagini și ecranul se schimbă, după care e umplut în întregime de coperta unei cărți. Breckin își lasă degetul să lunece de-a curmezișul, iar pagina se întoarce, virtual, și sub ochii mei apare capitoul unu.

Imediat, încep să-mi plimb și eu degetul pe ecran și să văd cum se întorc paginile, una după alta, fără pic de efort. E, categoric, cel mai uluitor lucru din câte am văzut vreodată. Mai apăs câteva butoane și deschid alte cărți și frunzăresc alte capitole și-mi zic, cu toată seriozitatea, că nu cred să fi văzut vreodată o invenție mai magnifică și mai practică.

– Uau, exclam în șoaptă.

Continui să mă holbez la e-reader, sperând că Breckin nu vrea să-mi facă vreo glumă plină de cruzime, fiindcă, dacă-l văd că încearcă să mi-l smulgă din mână, o rup la fugă.

– Îți place? mă întreabă, cu mândrie în glas. Ți-am încărcat pe el vreo două sute de cărți, așa că ar trebui să fii aranjată pentru o vreme.

Îmi ridic privirea spre el și-l văd zâmbind cu gura până la urechi. Las jos e-readerul, după care mă avânt pe deasupra mesei și-l îmbrățișez strâns pe după gât. E cel mai grozav cadou din câte am primit vreodată, așa că zâmbesc și-l strâng atât de tare și nu-mi pasă câtuși de puțin că ar trebui să fiu o persoană oribilă când vine vorba să primesc cadouri. Breckin îmi întoarce îmbrățișarea și mă sărută pe obraz. Iar când, în sfârșit, îmi descleștez brațele de gâtul lui și deschid ochii, arunc involuntar o privire spre masa pe care am tot încercat să n-o văd de aproape patru săptămâni încoace.

Holder stă răsucit pe scaunul lui, urmărindu-ne cu privirea.

Zâmbește. Și nu e un zâmbet nebunesc, sau seducător, sau înspăimântător. E un zâmbet înduioșat și, de îndată ce-l văd, valurile de tristețe se sparg de inima mea. Apoi îmi întorc privirea de la el către Brekin.

Mă așez la loc și iau din nou e-readerul în mână.

– Știi ceva, Brekin? Tu chiar ești un tip al naibii de grozav.

Îmi zâmbește și face cu ochiul.

– Asta e datorită mormonului din mine. Suntem oameni de-a dreptul minunați.

Vineri, 28 septembrie 2012

11:50 p.m.

E ultima zi din viața mea în care mai am șaptesprezece ani. Karen e plecată iar cu treabă prin talciocul ei în weekendul ăsta. Ea a încercat să-și contramandeze plecarea, fiindcă se simțea vinovată să mă lase singuri de ziua mea, dar eu n-am vrut. În schimb, mi-am sărbătorit aseară ziua de naștere împreună cu ea. Cadourile ei au fost frumoase, dar nu s-au comparat cu e-readerul. În viața mea n-am fost atât de entuziasmată că o să-mi petrec un weekend de una singură.

N-am ficut nici pe departe atâtea prăjituri ca data trecută când a mai fost Karen plecată din oraș. Nu pentru că n-aș fi avut poftă să mănânc, ci din cauză că, destul de sigur, dependența mea de lectură tocmai a urcat pe o cu totul nouă treaptă. E aproape de miezul nopții și nu-mi mai pot ține ochii deschiși, dar am citit deja aproape două cărți întregi și mi se pare absolut necesar s-o termin și pe-asta. Ațipesc, după care mă trezesc brusc, doar ca să încerc să mai citesc un paragraf. Brekin are, într-adevăr, foarte mult gust în materie de cărți și sunt oarecum necăjită de faptul că i-a luat o lună întregă ca să-mi spună despre cartea asta. Știu, nu sunt mare amatoare de finaluri fericite, dar dacă personajele astea două nu ajung să și-l primească pe al lor, atunci mă vâr în e-readerul ăsta și-i încui pe amândoi în blestematul ăla de garaj pentru tot restul vieții.

Pleoapele mi se închid, încetul cu încetul, și eu tot încerc să le conving să rămână ridicate, însă cuvintele încep să înoate laolaltă

---

pe ecran și nimic nu mai are sens. În cele din urmă, opresc e-readerul și sting lumina, gândindu-mă că ultima mea zi în care am șaptesprezece ani ar fi trebuit să fie cu mult mai bună decât este, în realitate.

* * *

Deschid ochii, dar nu mă mișc. E încă întuneric, iar eu sunt încă în aceeași poziție de mai devreme, ceea ce mă face să-mi dau seama că abia am adormit. Încerc să respir în surdină și ciulesc urechile după sunetul care m-a smuls din somn: sunetul ferestrei mele deschizându-se.

Aud draperiile scârțâind pe tijă și cum cineva se cațără înăuntru. Știu că ar trebui să țip, sau să mă reped spre ușă, sau să caut în jur vreun obiect care să poată fi folosit în chip de armă. În loc de toate astea, rămân încremenită, pentru că, indiferent cine ar fi, nu încercă deloc să se ferească de zgomote în timp ce-mi pătrunde în cameră, deci nu-mi rămâne decât să presupun că e Holder. Totuși, chiar și așa, inima îmi bate năvalnic și toți mușchii mi se contractă când simt patul mișcându-se și pe el întinzându-se lângă mine. Cu cât se apropie mai mult, cu atât sunt mai sigură că el este, fiindcă nimeni altcineva nu-mi poate face corpul să reacționeze ca în clipa asta. Închid ochii și-mi acopăr fața cu palmele când simt pătura ridicându-se la spate. Sunt total îngrozită. Sunt îngrozită din cauză că nu știu care Holder se furișează acum în patul meu.

Un braț i se strecoară pe sub perna mea, iar celălalt îmi cuprinde strâns corpul, după ce-mi găsește mâinile. Mă trage la pieptul lui și-și înlănțuie degetele de ale mele, apoi își lipește fața de gâtul meu. Sunt cât se poate de conștientă de faptul că n-am altceva pe mine în afară de maieu și de chiloți, dar mă încred în faptul că n-a venit pentru partea asta din mine. Încă nu-mi dau seama precis de ce e aici, fiindcă nici măcar nu vorbește, însă știe că sunt trează. Știu că știe că sunt trează, pentru că, în clipa în care brațele lui m-au cuprins, am icnit. Mă ține cât poate de strâns și, din când în când, își lipește buzele de părul meu și mă sărută.

Sunt furioasă pe el pentru că e aici, dar și mai furioasă sunt pe mine, pentru că-l vreau să fie aici. Oricât de mult aș vrea să urlu la el

---

și să-l fac să plece, mă pomenesc dorindu-mi ca el să mă poată strânge doar un pic mai mult. Vreau să mă înlănțuie cu brațele și să nu mai plece niciodată, pentru că aici îi e locul și mi-e frică să nu mă părăsească iar.

Detest faptul că are atât de multe fațete pe care nu le înțeleg și nici nu știu dacă măcar aș vrea să mai încerc să le înțeleg. Are unele părți pe care i le iubesc, altele pe care le urăsc, părți care mă îngrozesc și părți de care mă minunez. Dar mai e o parte din el care nu face decât să mă dezamăgească... și asta e, absolut, cea mai greu de acceptat pentru mine.

Stăm așa, întinși, într-o tăcere deplină, timp de o jumătate de oră, poate, deși nu știu sigur cât anume. Tot ce știu e că el nu și-a slăbit deloc strânsoarea, nici n-a făcut vreo încercare de a se explica. Dar care ar fi noutatea? Niciodată n-o să obțin ceva de la el, decât dacă pun mai întâi întrebările. Iar în clipa asta n-am chef să pun vreuna.

Își ia mâna de pe degetele mele și mi-o pune pe creștetul capului. Își apasă buzele pe părul meu și-și îndoiaie brațul de sub pernă, începând să mă legene ușor, cu fața îngropată între șuvițele mele. Brațele încep să-i tremure și mă strânge cu atâta înfocare și disperare, încât devine sfâșietor. Pieptul îmi tresaltă și obrajii îmi ard și singurul lucru care mai împiedică lacrimile să se reverse este faptul că pleoapele îmi sunt atât de strâns închise, încât n-ar avea cum să scape.

Nu mai pot să suport tăcerea și dacă nu-mi iau de pe piept greutatea a ceea ce am absolută nevoie să spun, s-ar putea să țip. Știu că în vocea mea vor fi stratificate chinurile sufletești și tristețea și că abia o să pot vorbi în timp ce încerc să-mi țin în frâu lacrimile, dar trag oricum adânc aer în piept și spun cel mai sincer lucru posibil.

– Sunt foarte supărată pe tine,

Dacă mai era posibil, reușește cumva să mă strângă și mai tare. Își duce buzele spre urechea mea și mi-o sărută.

– Știu, Sky, îmi spune în șoaptă.

Își strecoară mâna pe sub maieul meu și-și apasă palma desfăcută pe abdomen, lipindu-mă și mai mult de el.

– Știu.

E uluitor ce efect îți poate exercita asupra inimii o voce pe care ai tot tânjit s-o auzi. Doar trei cuvinte mi-a spus el acum, dar, în timpul de care a avut nevoie ca să rostească astea trei cuvinte, inima mi-a fost sfâșiată și tocată mărunț, apoi pusă la loc în piept, așteptându-se de la ea să știe, cumva, cum să bată iar.

Îmi strecor degetele printre cele ale mâinii care mă ține strâns și le strâng la rândul meu, neștiind măcar ce înseamnă asta, însă fiecare părticică din mine își dorește să-l atingă și să-l țină strâns și să se asigure că el e într-adevăr aici. Am nevoie să știu că e aici și că nu e doar un nou vis cu aparență de realitate.

Gura lui îmi găsește umărul și buzele i se întredeschid, sărutându-mă delicat. Senzația dată de contactul dintre limba lui și pielea mea îmi trimite instantaneu un val de dogoare prin tot corpul și simt cum văpăile mi se înalță din stomac drept până în obraji.

– Știu, șoptește iar, explorându-mi clavicula și gâtul cu buzele.

Eu îmi țin ochii închiși, din cauză că durerea din vocea lui și tandrețea atingerilor îmi fac capul să se învâртеască. Îmi ridic mâna pe deasupra capului și-i trec degetele prin păr, împingându-i fața mai adânc, spre gâtul meu. Îi simt pe piele răsuflarea, cum devine din ce în ce mai precipitată, laolaltă cu sărutările. Și respirația mea își întetește ritmul, în timp ce el îmi acoperă încă o dată fiecare centimetru al gâtului cu buzele.

Își ridică brațul, întorcându-mă cu fața în sus, apoi îmi înlătură părul căzut peste ochi. Văzându-l atât de aproape de mine, îmi revin absolut toate senzațiile resimțite vreodată cu el... și cele bune, și cele rele. Nu înțeleg cum de m-a putut face să trec prin toate astea, când mâhnirea din ochii lui e atât de evidentă. Nu știu dacă e din cauză că nu-l pot descifra, sau că-l descifrez prea bine, dar privindu-l în clipa asta îmi dau seama că simte ce simt și eu... ceea ce-i face acțiunile să pară cu atât mai derutante.

– Știu că ești supărată pe mine, îmi zice, privindu-mi de deasupra.

Ochii și cuvintele îi sunt pline de remușcări, însă scuzele tot nu apar.

– Am nevoie ca tu să fii supărată pe mine, Sky. Dar cred că am și mai mare nevoie să mă mai vrei aici, cu tine.

Pieptul mi se îngreunează auzindu-i cuvintele și am nevoie de o

---

sfortare extraordinară ca să mai pot absorbi aer în plămâni. Clatin ușor din cap în semn afirmativ, pentru că pot fi complet de acord cu asta. Sunt nervoasă pe el, însă îl vreau aici cu mine mult mai mult decât nu-l vreau. Își coboară fruntea spre a mea și ne prindem reciproc de obraji, privindu-ne în ochi cu disperare. Nu știu sigur dacă el are de gând să mă sărute. Nu știu nici măcar dacă n-o vrea să se ridice și să plece. Singurul lucru de care sunt sigură acum e că, după un astfel de moment, n-o să mai fiu niciodată aceeași. O știu după felul în care existența lui exercită ca un fel de atracție magnetică asupra inimii mele și că, dacă vreodată îmi va face iarăși rău, voi ajunge departe de a fi bine și-atât. Voi fi zdrobită.

Piepturile noastre se ridică și cad la loc ca unul singur, în timp ce tăcerea și încordarea se amplifică. Strânsoarea fermă cu care-mi ține obrajii o pot resimți în fiecare parte a corpului, ca și cum m-ar fi apucat din interior spre afară. Intensitatea momentului face ca lacrimile să-mi usture ochii și sunt total descumpănită de trăirile mele neașteptate.

- Sunt supărată pe tine, Holder, îi spun cu o voce inegală, dar sigură. Cu toate astea, oricât de supărată aș fi fost, n-am încetat nici pentru o secundă să-mi doresc ca tu să fii aici, cu mine.

Reușește cumva să zâmbească și să se încrunte în același timp.

- Dumnezeule, Sky! exclamă și fața i se schimonosește de o ușurare incredibil de imensă. Dacă ai ști cât de mult mi-ai lipsit...

Imediat, își lasă gura să coboare și-și apasă buzele pe ale mele. Senzația asta era atât de mult așteptată, încât niciunui dintre noi nu i-a mai rămas vreun dram de răbdare. Instantaneu, reacționez, depărtându-mi buzele și permițându-i să mă umple cu gustul lui dulce de frunze de mentă și suc. Holder e, într-un tot, așa cum mi-am imaginat că ar fi, și mai mult decât atât. Delicat, aspru, atent, egoist. În acest unic sărut simt mai multe emoții de-ale lui decât în toate cuvintele pe care le-a rostit vreodată. Buzele noastre sunt, în sfârșit, îngemănate, pentru prima oară, sau pentru a douăzecea oară, sau pentru a milioana oară. Chiar nu contează, fiindcă, indiferent a câta oară ar fi... e absolut perfect. E incredibil și ireproșabil și aproape că merită să fi trecut prin toate câte-am trecut amândoi, doar ca să ajungem la un astfel de moment.

Buzele noastre se mișcă laolaltă cu pasiune, în timp ce ne

---

zbatem să ne lipim cât mai strâns, așteptând să descoperim cu trupurile noastre aceeași perfectă conexiune pe care tocmai am găsit-o cu buzele. Își apasă gura de a mea cu delicatețe, dar și cu ardoare, iar eu îi oglindesc perfect mișcările, una după alta. Las să-mi scape câteva gemete și alte și mai multe răsufări, iar el le soarbe pe toate cu gura.

Ne sărutăm și iar ne sărutăm în toate pozițiile posibile, străduindu-ne să ne înfrânăm atât cât ne permite dorința. Ne sărutăm până când nu-mi mai simt buzele și atât sunt de epuizată și de consumată, încât nici nu mai știu dacă ne sărutăm încă, atunci când își lipește fruntea de a mea.

Și exact așa adormim: frunte în frunte, înfășurați în tăcere unul în celălalt. Pentru că nimic altceva nu se mai pune între noi. Nici măcar o scuză.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012
8:40 a.m.

Mă întorc să examinez patul, aproape crezând că tot ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un vis. Holder nu e acolo, însă în locul lui găsesc o cutiuță ambalată ca pentru cadou. Mă ridic sprjinindu-mă de tăblia patului, și iau cadoul. Stau să-l privesc mult timp înainte să ridic, în sfârșit, capacul și să privesc înăuntru. E un obiect care seamănă a card de credit, așa că-l iau și citesc ce scrie pe el.

Mi-a cumpărat o cartelă pentru telefon, cu credit pentru mesaje multe.

Zâmbesc, fiindcă știu ce semnificație are cartela asta. Se leagă de mesajul pe care i l-a trimis Six. El are de gând să-i fure fata și, de asemenea, să-i consume o bună parte din credit. Cadoul mă face să zâmbesc. Imediat, duc mâna spre noptieră și-mi înhaț telefonul. Am un mesaj nou și e de la Holder.

Ți-e foame?

Mesajul e scurt și simple, dar modul lui de a mă anunța că e încă aici. Pe undeva. Ce, îmi pregătește micul dejun? Înainte de a porni spre bucătărie, mă duc în baie să mă spăl pe dinți. Îmi scot maieul

---

și-mi trag pe mine o rochie simplă, de vară, după care-mi aduc părul și-l prind în coadă. Mă privesc în oglindă și văd o fată care-și dorește cu disperare să ierte un băiat, dar nu înainte ca el să se roage al naibii de mult.

Când deschid ușa camerei mele, mă întâmpină aroma de bacon și sfârâitul unturii în tigaie, venind dinspre bucătărie. Parcurg holul și trec de colț, apoi mă opresc. Stau să-l privesc pentru un timp. E cu spatele la mine și trebăluiește în jurul mașinii de gătit, fredonând pentru sine. E desculț, în jeanși și cu un tricou alb, simplu, fără mâneci. Deja se simte ca la el acasă și nu știu sigur cum îmi pică asta.

– Am plecat devreme azi-dimineață, îmi zice, încă stând cu spatele la mine, fiindcă mă temeam să nu între mama ta și să creadă că încerc să te las însărcinată. Pe urmă, când m-am dus să alerg, am trecut din nou pe lângă casa ta și mi-am dat seama că mașina ei nici nu e aici; atunci mi-am amintit ce mi-ai zis, că are zilele alea de târg în ultimul weekend din fiecare lună. Așa că m-am hotărât să cumpăr câte ceva, fiindcă voiam să-ți gătesc eu micul dejun. Am mai cumpărat mâncare și pentru prânz, și pentru cină, dar poate că ar trebui să luăm fiecare masă la vremea ei, azi.

Se întoarce cu fața spre mine și mă studiază fără grabă din cap până-n picioare.

– La mulți ani. Chiar îmi place rochia asta. Am cumpărat lapte adevărat, vrei?

Mă duc spre bar, rămânând cu privirea ațintită asupra lui și încercând să prelucrez abundența de cuvinte care tocmai i-au ieșit pe gură. Îmi trag un scaun și mă așez. El îmi umple un pahar cu lapte, chiar dacă nu i-am spus că aș vrea așa ceva, apoi mi-l împinge, cu un zâmbet larg pe față. Dar, înainte să pot lua măcar o sorbitură din lapte, el anulează distanța dintre noi și-mi prinde bărbia între degete.

– Am nevoie să te sărut. Atât de perfect a fost azi-noapte, încât mi-a fost frică să nu fi visat toată chestia.

Își apropie gura de buzele mee și, de îndată ce limba lui începe să mi-o dezmierde pe-a mea, pot deja să-mi dau seama că asta o să fie o problemă.

Buzele și limba și mâinile lui sunt de o perfecțiune incredibilă,

---

într-atât încât n-o să pot păstra niciodată supărarea pe el, atât timp cât e capabil să le folosească așa împotriva mea. Îl apuc de tricou și-mi apăs gura pe a lui încă și mai tare. Geme și-și strânge pumnii în părul meu, după care, brusc, îmi dă drumul și bate în retragere.

– Nț, zice, zâmbind. N-am visat.

Se întoarce la mașina de gătit și stinge arzătoarele, apoi transferă feliile de bacon pe un platou mărginit de ouă și pâine prăjită. Îl aduce cu el până la bar și începe să-mi umple cu mâncare farfuria din fața mea. Apoi își ia un scaun și începe să mănânce. Zâmbește tot timpul spre mine și deodată mă izbește un gând.

Știu. Știu ce e în neregulă cu el. Știu de ce e bucuros și furios și temperamental, claie peste grămadă; în sfârșit, total capătă atât de multă noimă.

– Avem voie să jucăm Cercetarea la cină, chiar dacă suntem la ora micului dejun? se interesează el.

Iau o înghițitură de lapte și încuviințez.

– Doar dacă pun eu prima întrebare.

Își lasă jos furculița li zâmbește.

– Eu mă gândeam chiar să-ți las ție toate întrebările.

– Nu am nevoie să-mi răspunzi decât la una.

Oftează și se lasă pe spătarul scaunului, apoi își privește mâinile. Pot să-mi dau seama după cum îmi evită privirea că deja știe că știu. Reacția lui e una de vinovăție. Mă aplec în față și-l privesc cu asprime.

– De când consumi droguri, Holder?

Își ridică brusc privirea, căutând-o pe-a mea, și pe față are o expresie imperturbabilă. Mă studiază timp de câteva clipe, dar eu îmi mențin atitudinea hotărâtă, vrând să-i dau de înțeles că nu mă las până când nu-mi spune adevărul. Își crispează buzele, făcându-le să alcătuiască o linie dreaptă, după care lasă iar capul în jos. Pentru o clipă, îmi trece prin gând că poate se pregătește să se repeadă afară pe ușă, ca să evite discuția despre asta, dar tocmai atunci zăresc pe fața lui cela la care nu m-am așteptat absolut deloc. Gropițe.

Se strâmbă, străduindu-se să-și păstreze expresia serioasă, însă colțurile gurii nu-i mai rezistă, iar zâmbetul îi explodează în hohote de râs.

Râde și râde de-a dreptul copios, iar asta chiar mă enervează de-a binelea.

– Droguri? Rostește, printre accese de răs. Tu crezi că sunt drogat?

Continuă să râdă, dar numai până când își dă seama că mie un mi se pare cătuși de puțin amuzant. În cele din urmă se oprește și trage adânc aer în piept, după care se apleacă peste masă și-mi ia mâna într-a lui.

– Nu iau droguri, Sky. Pe cuvântul meu. Nu știu ce te-a făcut să crezi una ca asta, dar îți jur că nu iau.

– Atunci, ce naiba e în neregulă la tine?

Expresia i se schimbă odată cu întrebarea asta și-mi dă drumul la mână.

– N-ai putea să te exprimi ceva mai puțin vag? zice, lăsându-se să cadă la loc pe scaun și încrucișându-și brațele pe piept.

Ridic din umeri.

– Sigur că da. Ce s-a întâmplat atunci între noi și de ce te porți de parcă n-ar fi fost nimic?

Își ține cotul pe masă și-și privește brațul. Trasează încet cu degetele fiecare literă din tatuaj, adâncit în gânduri. Știi că tăcerea nu e considerată ca fiind un sunet, dar în clipa asta tăcerea dintre noi e cel mai puternic sunet de pe lume. După un timp, își retrage brațul de pe masă și-și ridică privirea spre mine.

– N-am vrut să te dezamăgesc, Sky. I-am dezamăgit pe toți cei care m-au iubit vreodată, în viața mea, și, după prânzul din ziua aia, am știut că te-am dezamăgit și pe tine. Așa că... Te-am părăsit înainte să poți începe și tu să mă iubești. Altminteri, orice efort aș fi făcut încercând să nu te dezamăgesc ar fi fost fără speranță.

Cuvintele lui sunt pline de căință, și de tristețe, și de regret, însă tot nu poate să le pronunțe de-a binelea. A avut o reacție exagerată și nu și-a putut înfrâna gelozia, dar dacă doar ar fi rostit acele două cuvinte, am fi fost scutiți de o lună întregă de agonie sentimentală. Clatin din cap, fiindcă, pur și simplu, nu înțeleg. Nu înțeleg de ce n-a putut să spună un simplu *Iartă-mă*.

– De ce n-ai putut s-o spui și gata, Holder? De ce n-ai putut să-ți ceri scuze?

Se apleacă iar peste masă și mă apucă de mână, privindu-mă

---

intens în ochi.

– Nu-mi cer scuze față de tine... fiindcă nu vreau ca tu să mă ierți.

Tristețea din ochii lui în mod sigur o oglindește pe-a mea și nu vreau ca el s-o vadă. Nu vreau să mă vadă întristată, așa că închid ochii cât pot de strâns. Îmi dă drumul la mână și-l aud cum se ridică și dă ocol mesei, până când mă trezesc cu brațele lui cuprinzându-mă și luându-mă pe sus. Mă ridică pe tețgheaua barului, astfel încât să fim cu ochii la același nivel; îmi îndepărtează părul căzut peste față și mă face să deschid iar ochii. Sprâncenele îi sunt împreunate, iar suferința de pe chip îi e nedisimulată și reală și sfâșietoare.

– Am dat-o în bară. Am dat-o în bară nu o dată cu tine, știu asta. Dar, crede-mă, ce s-a întâmplat la prânz, în ziua aia, n-a fost din cauza geloziei, sau a forței, sau a oricui care te-ar putea înfricoșa vreodată. Mi-aș dori să-ți pot explica tot ce s-a întâmplat, dar nu pot. Într-o zi, o voi face, dar nu pot chiar acum și am nevoie ca tu să accepți asta. Te rog. Și nu-mi cer scuze față de tine, pentru că nu vreau să uiți ce s-a întâmplat, și nu trebuie să mă ierți niciodată pentru asta. Niciodată. Niciodată să nu-mi găsești scuze, Sky.

Se apleacă și mă sărută scurt, după care se retrage și continuă să vorbească.

– Mi-am impus mie însumi să mă țin la distanță de tine și să te las să fii supărată pe mine, pentru că, într-adevăr, am prea multe probleme pe care încă nu mă simt pregătit să ți le împărtășesc. Și m-am străduit cât am putut să mă țin departe, dar nu pot. Nu sunt îndeajuns de puternic, încât să tăgăduiesc mai departe ce avem și ce-am putea avea. Și, mai știi ieri, în sala de mese, când îl îmbrățișai pe Breckin și râdeai cu el? Mi-a făcut tare bine să te văd bucuroasă, Sky. Dar și să-mi doresc cu înverșunare ca eu să fiu cel care te face să razi așa. Mă sfâșia pe dinăuntru impresia ta, că nu mi-ar păsa de noi doi sau că weekendul petrecut cu tine n-ar fi însemnat cel mai grozav din câte am avut vreodată în viața mea. Pentru că, da, îmi pasă și a fost cel mai grozav. Fir-ar al naibii, a fost cel mai grozav weekend din istoria tuturor weekendurilor!

Inima îmi bate nebunește, aproape la fel de iute ca șuvoiul de vorbe revărsat de el. Îmi eliberează fața din strânsoarea lui fermă și începe sa-și plimbe mâinile prin părul meu, lăsându-le pe urmă să cadă spre ceafă. Le lasă acolo în timp ce se calmează, respirând

---

adânc, apoi continuă..

– Asta mă distrugea, Sky, îmi zice cu o voce mult mai calmă și mai scăzută. Mă distrugea, fiindcă nu voiam să mai treacă încă o zi fără ca tu să știi ce simt pentru tine. Și nu sunt pregătit să-ți spun că m-am îndrăgostit de tine, fiindcă nu e așa. Nu încă. Dar oricare ar fi sentimentul... e mai mult decât simpla dorință. E cu mult mai mult. Iar în ultimele câteva săptămâni am tot încercat să-l deslușesc. Am încercat să-mi dau seama de ce nu există vreun alt termen care să-l descrie. Vreau să-ți spun exact ce simt, dar nu există în tot dicționarul măcar un blestemat de cuvânt care să descrie punctul ăsta, dintre a dori și a iubi. Și totuși, eu am nevoie de cuvântul ăsta. Am nevoie de el, pentru că am nevoie ca tu să mă auzi spunându-l.

Îmi apropie fața de a lui și mă sărută. Sunt sărutări scurte, mai degrabă pupături, însă mă sărută iar și iar, retrăgându-se după fiecare sărut, așteptându-mi reacția.

– Spune ceva, mă imploră, până la urmă.

Îi privesc ochii îngroziți și, pentru prima oară de când ne cunoaștem... am impresia că îl înțeleg cu adevărat. Cu totul. El nu reacționează așa cum l-am văzut din cauză că ar exista cinci fațete distincte ale personalității lui. Reacționează așa pentru că Dean Holder are numai o singură fațetă.

Pătimașă.

E pătimaș în privința vieții, a dragostei, a cuvintelor sale, a lui Les. Și naiba să mă ia dacă nu sunt convinsă că tocmai am fost adăugată pe lista lui. Înfocarea pe care o transmite nu e descurajantă... e superbă. Mi-am petrecut atât timp încercând metode prin care să mă simt amorțită, insensibilă, la fiecare ocazie, însă entuziasmul din ochii lui, în clipa asta... Îmi stârnește dorința de a simți absolut orice e legat de viață. Și binele, și răul, frumosul și urâtul, plăcerea și suferința. Vreau toate astea. Vreau să încep să simt viața așa cum o simte el. Iar primul meu pas în direcția asta începe cu băiatul din fața mea, care-și deșartă tot ce are pe suflet, căutând acel cuvânt perfect, dorindu-și cu disperare să mă ajute să reintroduc sentimentele în ceea ce înseamnă a trăi.

A trăi.

Verbul îmi vine în minte de parcă ar fi fost totdeauna acolo, îndesat în dicționar între a dori și a iubi, exact acolo unde-i e locul.

– Trăire, rostesc cu voce tare.

Disperarea din ochii lui se mai domolește puțin și-l aud scoțând un hohot scurt, dezorientat.

– Ce? Întreabă, scuturând din cap și strâduindu-se să înțeleagă ceva din răspunsul meu.

– Trăiesc. Dacă faci o combinație dintre doresc și iubesc, obții trăiesc. Poți să folosești cuvântul ăsta.

Râde din nou, dar de data asta e un râs de ușurare. Își încolăcește brațele în jurul meu și mă sărută, cu nimic altceva acum decât o a naibii de mare ușurare.

– Te trăiesc, Sky, îmi declară, cu buzele lipite de ale mele. Te trăiesc foarte mult.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012

9:20 a.m.

Habar n-am cum a făcut, dar l-am iertat în totalitate, m-am îndrăgostit nebunește de el, iar acum nu mă mai pot opri din sărutat și totul pe durata a numai cincisprezece minute. În mod sigur are el o metodă de a se folosi de cuvinte. Începe să nu mă deranjeze faptul că-i ia atât de mult să și le gândească. Își desprinde gura de buzele mele și-mi zâmbește, apucându-mă de talie cu ambele mâini.

– Și, ce-ai vrea să faci de ziua ta? mă întreabă, dându-mă jos de pe bar.

Îmi mai depune o pupătură grăbită pe gură și se duce în living, unde-și lăsase portofelul și cheile pe o măsuță rezemată de perete.

– Nu trebuie neapărat să facem ceva. Nu aștept de la tine să mă distrezi, doar pentru că e ziua mea de naștere.

Își strecoară cheile în buzunarul pantalonilor și-și ridică privirea spre mine. Gura dă să i se arcuiască într-un zâmbet viclean, și-l văd că nu-și dezlipește privirea de mine.

– Ce e? Îl întreb. Pari că te simți vinovat de ceva.

Râde și ridică din umeri.

– Tocmai mă gândeam la toate felurile în care aş putea să te distrez, dac-am rămâne aici azi. Și tocmai de-aia e necesar să plecăm.

Tocmai de-aia vreau să rămânem aici.

– Am putea merge s-o vizităm pe mama, îi propun.

– Pe mama ta? Întrebă, privind-mă precaut.

– Mda. Ține o dugheană cu preparate din plante, în talcioc. Acolo se duce ea în ultimul weekend din fiecare lună. Eu nu mă duc niciodată cu ea, pentru că stă acolo paisprezece ore pe zi și mă plictisesc. Dar e unul dintre cele mai mari talciocuri din lume și totdeauna mi-am dorit să mă plimb prin el. E un drum de numai o oră și jumătate cu mașina. Au și gogoși împletite, adaug, vrând să sune cat mai ispitor.

Holder se întoarce din living și mă cuprinde în brațe.

– Dacă tu vrei să mergem în talcioc, atunci mergem în talcioc. O să dau o fugă până acasă. Mă schimb și mai am ceva de făcut neapărat. Vin să te iau peste o oră?

Fac semn că da. Știu că e doar un talcioc, dar mă simt entuziasmată. Nu știu cum o să se simtă Karen când m-o vedea că apar neanunțată împreună cu Holder. Ei chiar nu i-am zis nimic despre el, așa că mă simt oarecum aiurea să i-l arunc în față așa. Totuși, ea e vinovata. Daci n-ar fi proscris tehnologia, aș fi putut s-o sun și să-i dau de știre.

Holder mă mai pupă o dată la repezeală și pornește spre ușă.

– Hei, zic, tocmai când se pregătea să iasă.

Se răsucesc pe călcâie și mă privește întrebător.

— E ziua mea, și ultimele două sărutări ale tale au fost al naibii de prăpădite. Dacă aștepti ca eu să-mi petrec ziua cu tine, ți-aș propune să începi să mă săruți așa cum își sărută un iubit...

Cuvântul mi-a scăpat pe neașteptate; imediat, mă întrerup și las fraza neterminată. Încă n-am discutat terminologia, iar faptul că tocmai ne-am pupat în decursul ultimei jumătăți de oră face ca inconștienta mea întrebuintare a cuvântului *iubit* să sune cam a ceva din ce mi-ar fi putut zice mie drăguțul de Matty.

– Adică... bolborosesc, după care mă dau bătută și închid gura.

N-am cum să mai dreg una ca asta.

El s-a întors de tot cu fața spre mine, încă stând lângă ușă. Nu zâmbește. Mă privește iar în felul ăla al lui, susținându-mi privirea, fără să vorbească. Își smucește capul spre mine și-și înalță ambele sprâncene, curios.

– Nu cumva te-ai referit la mine ca fiind iubitul tău?

Nu zâmbeste când spune că m-am referit la el ca fiind iubitul meu și faptul că-mi dau seama de asta mă face să tresar. Doamne, chestia asta pare atât de copilărească!

– Nu, răspund, îndărătnică, încrucișându-mi brațele pe piept. Numai siropoasele alea de paisprezece ani fac așa ceva.

Face câțiva pași spre mine, fără să-și schimbe nici pentru o clipă expresia. Se oprește la o jumătate de metru în fața mea, imitându-mi postura.

– Mare păcat. Pentru că, atunci când mi s-a părut că te referi la mine ca fiind iubitul tău, mi-a venit să te sărut al naibii de tare.

Mă privește cu ochii îngustați și are în ei un licăr jucăuș care îmi slăbește imediat nodul din stomac. Se întoarce și pornește din nou spre ușă.

– Ne vedem peste o oră, îmi zice.

Deschide ușa și se mai întoarce o dată înainte de a ieși, mișcându-se cu încetineală și tachinându-mă cu zâmbetul lui jucăuș și gropițele bune de lins.

Oftez, dându-mi ochii peste cap.

– Holder, stai.

Se oprește, rezemându-se de tocul ușii cu un aer trufaș.

– Ai face bine să vii și să-ți săruți iubita de rămas-bun, îi zic, simțindu-mă întru totul la fel de siropoasă pe cât sună cuvintele.

Chipul lui se luminează de triumf în timp ce se întoarce în living. Își strecoară mâna la ceafa mea și mă trage spre el. E primul nostru sărut în picioare și-mi place la nebunie felul protector în care mă ține cu brațul în jurul mijlocului. Își plimbă degetele pe obrazul meu și mi le trece prin păr, apropiindu-și buzele de ale mele. Totuși, acum nu mi le privește. Acum, mă privește drept în ochi, iar ochii lui sunt plini de ceva ce nu pot identifica. De data asta, nu e poftă; e, mai degrabă, o privire de recunoștință.

Continuă să mă privească, dar fără să-și atingă buzele de ale mele. Nu vrea să se joace, nici nu încearcă să mă facă să-l sărut eu prima. Doar mă privește cu recunoștință și afecțiune, ceea ce-mi prefăce inima într-un calup de unt. Mâinile îmi sunt pe umerii lui, așa că le deplasez încet spre gâtul lui și apoi prin păr, savurând orice s-ar petrece între noi în momentul acesta tăcut. Pieptul i se ridică și coboară în același ritm cu al meu, iar ochii lui încep să-mi

---

cerceteze fața, studiindu-mi fiecare trăsătură. Felul în care mă privește face ca întregul trup să-mi fie cuprins de slăbiciune și-i sunt recunoscătoare brațului care încă îmi încolăcește talia. Își coboară fruntea spre a mea și scoate un suspin prelung, privindu-mă cu o expresie care foarte curând se preface în ceva asemănător cu suferința. Asta mă îmboldește să-mi las mâinile să-i lunece pe obrași și să-i mângâie ușurel, dorind să înlătore orice s-ar afla în clipa asta dincolo de ochii aceia.

– Sky, rostește el, privindu-mă concentrat

– Un cuplu, repet, încetișor.

Tonul a fost de parcă s-ar fi pregătit să continue cu ceva profund, însă, de fapt, prenumele meu e singurul cuvânt pe care-l pronunță. Își apropie încet gura de a mea și buzele ni se întâlnesc. Înspiră adânc în timp ce-și apasă gura închisă de buzele mele, absorbindu-mă în el. Apoi se retrage, privindu-mă iar în ochi timp de mai multe secunde și mângâindu-mi obrazul. N-am mai fost niciodată savurată așa și e ceva de-a dreptul superb.

Își lasă iar capul în jos și-și lipește gura de a mea, prinzându-mi buza de sus între ale lui. Mă sărută cât mai delicat posibil, purtându-se cu buzele mele de parcă s-ar teme că se pot sfărâma. Mi le depărtez, permitându-i să-și aprofundeze sărutul, ceea ce și face, dar chiar și-așa tot delicat rămâne. E recunoscător și tandru și mă ține cu o mână de ceafă și cu cealaltă de șold, în timp ce-mi gustă și-mi dezmiardă cu încetul fiecare părticică a gurii. Sărutul ăsta e exact la fel ca el: studiat și niciodată grăbit.

Tocmai când creierul meu sucombă în toate privințele, lăsându-se absorbit de el, buzele i se opresc din mișcare, iar el se retrage încetișor. Pleoapele mi se zbat să se deschidă și scap o răsuflare în care e posibil să se fi amestecat și cuvintele: *O, da*.

Văzându-mă cu răsuflarea tăiată, își destinde trăsăturile într-un zâmbet mulțumit de sine.

– ăsta a fost primul nostru sărut oficial în calitate de cuplu.

Aștept să se instaleze senzația de panică, dar nici vorbă.

– De cuplu, repet încetișor.

– Clar, mă asigură el, încă ținându-mă cu mâna de mijloc, în timp ce eu mă lipesc de el, privindu-l în ochi. Și nu-ți face griji, adaugă el. O să-l informez personal pe Grayson. Dacă-l mai văd vreodată că se

---

atinge de tine așa cum are obiceiul, îi fac din nou cunoștință cu pumnul meu.

Își ridică mâna de pe mijlocul meu până pe obraz.

– Acum chiar o să plec. Ne vedem într-o oră. Te trăiesc!

Mă pupă iar la repezeală pe buze și se retrage de-a-ndăratelea, întorcându-se abia când ajunge la ușă.

– Holder? zic, de îndată ce reușesc să aspir suficient aer în plămâni cât să pot vorbi. Ce vrei să spui, că-i faci din nou cunoștință? Te-ai mai bătut vreodată cu Grayson?

Expresia feței lui Holder se transformă într-una impenetrabilă. Face semn că da, însă aproape insesizabil.

– Ți-am mai spus-o. Nu e o persoană de încredere.

Ușa se închide după el, lăsându-mă cu și mai multe întrebări decât până acum. Dar e ceva nou în asta?

Mă hotărâsc să-mi mai amân dușul și, în locul lui, s-o sun pe Six. Am o grămadă de noutăți pentru ea. Mă reped în camera mea și ies pe fereastră, apoi o deschid pe-a ei și mă strecor înăuntru. Ridic receptorul telefonului de lângă patul ei și-mi scot telefonul mobil ca să caut mesajul în care-mi trimisese numărul ei de acolo. Dar, când încep să formez, primesc pe mobil un mesaj din partea lui Holder.

Sunt de-a dreptul îngrozit că-mi voi petrece toată ziua cu tine. Asta nu sună deloc distractiv. În plus, rochia ta e de-a dreptul ofensatoare și mult prea vărătică, dar neapărat trebuie s-o ții pe tine.

Zâmbesc. Fir-ar să fie, chiar îl trăiesc pe băiatul ăsta.

Formez numărul lui Six și mă întind pe patul ei. Răspunde, buimacă, la al treilea sunet.

– Salut, îi zic. Dormei?

O și aud căscând.

– Evident că nu. Dar chiar ar fi cazul să începi să iei în considerare diferențele de fus orar.

Izbucnesc în râs.

– Six, știi ceva? E după-amiază acolo. Chiar dacă aș lua în considerare diferențele de fus orar, tot n-ar avea importanță în cazul tău.

– Am avut o dimineață grea, răspunde ea pe un ton defensiv. Mi-

---

e dor de mutra ta. Care-i treaba?

– Nu cine știe ce.

– Minți. Vocea îți sună enervant de bucuroasă. Trebuie să presupun că tu și Holder ați reușit în sfârșit să lămuriți ce naiba s-a întâmplat în ziua aia la școală?

– Mhî. Și tu ești prima care află că eu, Linden Sky Davis nu mai sunt de-acum o femeie liberă.

Six scoate un geamăt.

– De ce-ar vrea cineva să se supună unei nenorociri ca asta e ceva care mă depășește. Dar mă bucur pentru tine.

– Mer...

Tocmai voiam să-i zic mersi, când mă întrerupe un extrem de sonor *Aoleu, mamă!* din partea lui Six.

– Ce e?

– Am uitat. E ziua ta, naibii, și eu am uitat! La mulți ani, Sky, și fir-ar a naibii de treabă sunt cea mai rea bună prietenă din toate timpurile.

– Nu-i nimic, liniștesc eu, râzând. Într-un fel, mă bucur că ai uitat. Știi cât de mult urăsc cadourile și surprizele și tot ceea ce vine odată cu zilele de naștere.

– A, stai puțin. Tocmai mi-am adus aminte ce ființă incredibil de minunată sunt. Caută în spatele măsuței tale pentru toaletă.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ca să vezi!

– Și spune-i noului tău iubit să-ți încarce naibii creditul.

– Așa o să fac. Trebuie să închid acum, altfel face ca trenul mama ta când vede factura telefonică.

– Mda, mă rog... e mai cu picioarele pe pământ decât mama ta.

Râd cu poftă.

– Te pup, Six. Ai grijă, bine?

– Te pup și eu. Auzi, Sky?

– Da?

– Pari fericită. Sunt fericită că ești fericită.

Zâmbesc și legătura se întrerupe. Mă întorc în camera mea și, oricât aș urî eu cadourile, tot om sunt și curioasă din fire. Mă îndrept imediat spre măsuța mea pentru toaletă și scotocesc prin spatele ei. Pe podea găsesc o cutie ambalată, așa că mă aplec și o

---

ridic. Mă duc până la pat și mă așez pe el, după care îi deschid capacul. Cutia e plină de Snickers.

Fir-ar să fie, o iubesc pe fata asta!

Sâmbătă, 29 septembrie 2012

10:25 a.m.

Stau la fereastră, așteptând nerăbdătoare, când Holder intră în sfârșit cu mașina pe aleea din fața casei mele. Mă îndrept spre ușă, ies și încui după mine, apoi mă întorc spre mașină și încremenesc. Nu e singur. Portiera din dreapta se deschide și coboară un tip. Când se întoarce spre mine, sunt sigura că expresia mea facială se situează între un OMG și un WTF.

Încep să învăț.

Breckin îmi ține deschisă portiera, cu un zâmbet enorm pe față.

– Sper că nu te deranjează o a treia roată la bicicletă pe ziua de azi. Cel mai bun al doilea prieten al meu din toată lumea largă m-a invitat să vin.

Mă îndrept spre mașină dezorientată ca naiba. Breckin așteaptă până mă urc, după care deschide portiera din spate și se urcă la rândul lui. Mă aplec în față și întorc capul spre Holder, care râde de parcă tocmai ar fi spus poanta unei glume de-a dreptul amuzante. O glumă la care eu n-am fost părtașă.

– Ar putea cineva dintre voi să-mi explice ce naiba se petrece? întreb.

Holder îmi ia mâna și o duce la buze, sărutând-o.

– Îl las pe Breckin să-ți explice. El, oricum, vorbește mai repede.

Mă răsucesc spre bancheta din spate, în timp ce Holder dă înapoi mașina pe alee. Îl privesc pe Breckin, arcuindu-mi o sprânceană.

Îmi adresează o privire în care se distinge limpede vinovăția.

– Am cam stabilit o dublă alianță, care funcționează deja de aproape două săptămâni, recunoaște el spăsit.

Clatin din cap, străduindu-mă să cuprind cu mintea mărturisirea asta. Îmi tot plimb privirea de la unul la celălalt.

– De două săptămâni? Voi doi tot stați de vorbă de două săptămâni? Fără mine? De ce nu mi-ai spus?

- M-a pus să jur c-o să păstrez secretul, se justifică Breckin.
- Dar...
- Întoarce-te și pune-ți centura, mă întrerupe Holder.
- Stați puțin, ripostez, privindu-l furioasă. Încerc să-mi dau seama de ce te-ai cuplat cu Breckin de acum două săptămâni, dar ai așteptat până azi ca să te cuplezi cu mine.

Mă privește în treacăt, apoi întoarce capul spre drumul din fața lui.

- Breckin merita o scuză. M-am purtat ca un nemernic în ziua aia.

- În timp ce eu nu meritam așa ceva?

De data asta, mă privește direct.

- Nu, răspunde hotărât, după care se concentrează din nou asupra șoselei. Tu nu meriți vorbe, Sky. Tu meriți fapte.

Mă holbez la el, întrebându-mă cât o fi stat treaz azi-noapte ca să-și ticluiască declarația asta perfectă. Îmi aruncă o privire și-mi dă drumul la mână, după care mă gădilă pe coapsă.

- Nu mai fi atât de crispată. Iubitul tău și cel mai bun și mai bun prieten din toată lumea largă te conduc la talcioc.

Încep să râd și-l plesnesc peste mână.

- Cum aș putea să bucur, când aflu că în alianța mea s-a infiltrat un intrus? Voi doi aveți al naibii de mult de lingușit pe ziua de azi, ca să vă iert.

Breckin își reazemă bărbia de tetiera mea și mă privește.

- Sunt de părere că am avut cel mai mult de suferit din greaua asta încercare. Iubitul tău mi-a distrus ultimele două seri de vineri la rând, bosumflându-se și văicărindu-se despre cât de mult te vrea, dar că nu vrea să te dezamăgească, și bla, bla, bla. Tare greu mi-a fost să nu mă plâng de el față de tine la prânz, zi de zi.

Holder își smucește brusc capul în direcția lui Breckin.

- Ei bine, acum puteți să vă plângeți amândoi de mine cât aveți chef. Viața a revenit la normal.

Își strecoară degetele printre ale mele și-mi strânge mâna. Pielea începe să mă furnice și nu-mi dau seama dacă e de la atingerea lui sau de la cuvinte.

- Eu tot sunt de părere că merit să fiu pupată în fund pe ziua de azi, le zic amândurora. Vreau să-mi cumpărați orice mi-aș dori din

---

talcioc. Nu mă interesează cât costă, sau cât e de mare, sau de greu.

– Al naibii de corect, aprobă Breckin.

– Of, Doamne, mă vait eu, deja ai început să te molipsești de la Holder.

Breckin râde și se întinde pe deasupra scaunului să mă apuce de mâini, după care mă trage spre el.

– Așa trebuie să fie, pentru că tare aș vrea să te țin chiar acum în brațe pe bancheta din spate, declară el.

– Înseamnă că nu te-ai molipsit chiar atât de mult, dacă-ți închipui că eu doar aș ține-o în brațe pe bancheta din spate, îi dă replica Holder.

Și-mi arde o palmă peste fund imediat înainte să cad lângă Breckin.

* * *

– Imposibil să vorbești serios, exclamă Holder, privind solnița pe care tocmai i-am pus-o în mână.

Ne plimbăm deja de o oră prin talcioc, iar eu mă țin de planul anunțat. Ei să-mi cumpere orice naiba zic că vreau. Trebuie să trec peste o trădare, iar pentru asta e nevoie de o mulțime de cumpărături aleatoare, ca să revin la sentimente mai bune.

Privesc obiectul din mâna lui și încuviințez.

– Ai dreptate. Ar trebui să-i iau și perechea, zic, luând pipernița și întinzându-i-o.

Obiecte ca astea nu mi-aș putea dori niciodată. De fapt, nu știu cine și le-ar putea dori. Cine să vrea solniță și piperniță din ceramică, modelate în formă de intestin gros și subțire?

– Pariez că i-au aparținut unui doctor, își dă cu părerea Breckin, admirându-le odată cu mine.

Îmi vâr mâna în buzunarul lui Holder și-i scot portofelul, după care mă întorc spre omul de dincolo de tarabă.

– Cât costă?

Tipul ridică din umeri.

– Nu știu, răspunde lipsit de entuziasm. Un dolar bucata?

– Nu mai bine un dolar pe amândouă? îl întreb.

Omul îmi ia dolarul din mână și-mi face semn că pot să plec.

– Ce mai târguială, comentează Holder, clătinând din cap. Vreau să le văd pe masa ta din bucătărie, data viitoare când mai vin.

– O, nu, ce scârbos, protestez eu. Cine-ar vrea să se uite la mațe în timp ce mănâncă?

Mai cercetăm câteva pavilioane până când ajungem la cel în care s-au instalat Karen și Jack. Când ajungem la chioșcul lor, Karen tresare văzându-i pe Breckin și pe Holder.

– Hei, zic, întinzând mâinile spre ea. Surpriză!

Jack sare de pe scaunul lui și iese din chioșc, grâbindu-se să mă îmbrățișeze. Karen îi urmează exemplul, dar mă studiază prudentă tot timpul cu privirea.

– Liniștește-te, îi zic, când o văd că-i privește îngrijorată, atât pe Holder, cât și pe Breckin. Niciunul dintre ei n-o să mă lase însărcinată în weekendul ăsta.

Izbucnește în râs și, în sfârșit, mă cuprinde în brațe.

– La mulți ani, îmi zice, dar deodată se dă înapoi și instinctele ei materne intră în funcțiune cam cu cincisprezece secunde întârziere. Ia stai! Ce cauți aici? S-a întâmplat ceva? Ai vreo problemă? E vreo problemă pe-acasă?

– Totul e bine. Eu sunt bine. Doar că mă plictiseam, așa că l-am rugat pe Holder să meargă cu mine la cumpărături.

Holder e în spatele meu și tocmai i se prezintă lui Jack. Breckin se strecoară pe lângă mine și-o ia în brațe pe Karen.

– Eu sunt Breckin, îi zice. Sunt aliatul fetei dumneavoastră, întru supunerea sistemului școlilor publice și a tuturor creaturilor acestuia.

– A fost, precizez eu, privindu-l chiorâș pe Breckin. A fost aliatul meu.

– Deja îmi ești simpatic, declară Karen, zâmbindu-i lui Breckin.

Apoi privește peste umărul meu spre Holder și-i strânge mâna.

– Holder, rostește politicoasă, ce faci?

– Bine, răspunde el prudent.

Întorc privirea spre el și am impresia că e extrem de stânjenit. Nu-mi dau seama dacă din cauza solniței și a piperniței pe care le ține în mână sau a faptului că vederea lui Karen îi provoacă o cu totul altă reacție acum, când alcătuiește un cuplu împreună cu fiica ei. Încerc să schimb atmosfera, întorcându-mă și întrebându-o pe

---

Karen dacă nu are cumva o sacoșă în care să ne punem lucrurile. Ea caută pe sub tarabă, găsește una și i-o întinde lui Holder. El vâără obiectele înăuntru, iar ea privește în sacoșă, ridicându-și apoi spre mine ochii nedumeriți.

– Nu mă-ntreba, îi zic.

Îi iau sacoșa din mână și o desfac, astfel încât să poată pune și Breckin cealaltă achiziție. E o mică ramă din lemn cu o hârtie albă pe care e scris cu tuș negru cuvântul *contopit*. A costat douăzeci și cinci de cenți și n-are absolut nicio noimă, așa că, firește, trebuia s-o am.

Un cuplu se apropie de tarabă, așa că Jack și Karen intră înapoi în chioșc și încep să-i servească. Mă întorc și-l văd pe Holder cum îi examinează pe amândoi cu o privire încrâncenată. Nu i-am mai văzut o expresie ca asta pe față din ziua aia, de la cantină. Asta mă descumpănește un pic, așa că mă duc spre el și-mi strecor mâna pe după mijlocul lui, dorindu-mi cu disperare să nu mai aibă privirea asta.

– Hei, îi zic, atrăgându-i atenția asupra mea. Ești bine?

Îmi face semn că da și mă sărută pe frunte.

– N-am nimic, îmi răspunde, încolăcindu-mi talia cu brațul și adresându-mi un zâmbet liniștitor. Mi-ai promis gogoși împletite, adaugă, mângâindu-mi obrazul cu mâna cealaltă.

Încuviințez, ușurată să constat că n-are nimic. Chiar n-aș vrea ca Holder să treacă printr-unul dintre momentele lui de înfocare chiar aici, de față cu Karen. Nu sunt convinsă că ea ar putea înțelege abordarea lui pățimașă a vieții, așa cum încep eu s-o înțeleg.

– Gogoși împletite? intervine Breckin. Ai pomenit de gogoși împletite?

Mă întorc și observ că mușteriii lui Karen au plecat, iar ea a rămas încremenită în spatele tarabei, cu ochii pe brațul încolăcit în jurul meu. Și pare palidă.

Care-o fi treaba cu toată lumea și cu înfățișările lor ciudate pe ziua de azi?

– Te simți bine? o întreb și pe ea.

Doar nu e prima dată când mă vede cu un băiat. Matt practic a locuit la noi acasă timp de o lună întregă, cât am fost cuplată cu el.

Ea își ridică privirea spre mine, apoi, scurt, spre Holder.

- N-am nimic, doar nu mi-am dat seama că voi doi sunteți împreună.

- Mda. Apropo, îi zic, te-aș fi anunțat, dar am cam început să fim împreună acum vreo patru ore.

- Aha, zice ea. Păi... arătați drăguț împreună. Pot să vorbesc cu tine? mă întreabă.

Face semn cu capul în spatele ei, indicându-mi că vrea să vorbim între patru ochi. Îmi retrag mâna dintr-a lui Holder și o urmez până la o depărtare sigură pentru o conversație intimă. Se întoarce repede spre mine, clătinând din cap.

- Nu știi ce să zic despre asta, începe, într-o șoaptă scăzută.

- Despre ce? Am optsprezece ani și am un iubit. Mare chestie.

- Știi, zice Karen, oftând, doar că... diseară ce-o să se-ntâmple? Cât timp n-o să fiu eu acasă? De unde știi că el n-o să rămână acolo toată noaptea?

Ridic din umeri.

- N-ai de unde. Nu trebuie decât să ai încredere în mine, îi răspund, simțindu-mă instantaneu vinovată pentru minciună.

Dac-ar ști că Holder deja a dormit noaptea trecută cu mine, cred că nu mă înșel afirmând că Holder n-ar mai fi iubitul meu viu.

- Da, doar că e cam ciudat, Sky. Noi două n-am discutat niciodată serios despre regulile privitoare la băieți, pentru când nu sunt eu acasă, insistă ea.

Mi se pare extrem de agitată, așa că fac ce pot ca să-i liniștesc cugetul.

- Mamă? Ai încredere în mine. Noi tocmai am căzut de acord să fim împreună acum câteva ore, la propriu. Nici gând să se întâmple între noi ceva din ce te temi tu că s-ar putea întâmpla. El o să fie plecat înainte de miezul nopții, îți promit.

Karen încuviințează neconvinsă.

- Da, numai că... nu știi. Să vă văd tocmai acum, ținându-vă de după mijloc? Și felul în care interacționați între voi? Pur și simplu m-au descumpănit toate astea, fiindcă mi-au dat impresia că e posibil ca tu să fi fost cu el de ceva timp, dar să fi ascuns asta de mine. Știi că vreau să poți discuta cu mine despre orice.

O apuc de mână și i-o strâng.

- Știi, mamă. Și, crede-mă, dacă n-am fi venit azi împreună

încoace, ți-aș fi spus tot despre asta mâine. Probabil că ți-aș fi împuiat capul. Nu ascund nimic de tine, ai înțeles?

Zâmbește și-mi strânge și ea mâna în grabă.

– Totuși, aștept să-mi împuiezi capul mâine.

Sâmbătă, 29 septembrie 2012

10:15 p.m.

– Sky, trezește-te.

Îmi ridic capul de pe brațul lui Breckin și-mi șterg saliva scursă pe o parte a obrazului. El își coboară privirea spre cămașa umedă și se strâmbă.

– Scuze, îi zic, râzând. N-ar trebui să fii atât de confortabil.

Ajungem în fața casei lui după ce ne-am petrecut opt ore umblând și inventariind vechituri. Până la urmă, Holder și Breckin s-au lăsat duși de val și am intrat toți într-un fel de competiție, ca să vedem cine descoperă obiectul cel mai aiurea. Cred că tot eu am câștigat, cu solnița și pipera în formă de intestine, însă Breckin m-a urmat îndeaproape cu un tablou pictat pe catifea, înfățișând un cățeluș calare pe spinarea unui inorog.

– Să nu-ți uiți tabloul, îi zic, în timp ce coboară din mașină.

El se apleacă și-l ia de jos, apoi mă sărută pe obras.

– Ne vedem luni, îmi spune, după care-și ridică privirea spre Holder. Să un crezi c-o să-mi poți lua locul de la prima oră acum, doar pentru că ea ți-e iubită.

Holder râde.

– Nu sunt eu ăla care-i aduce facea în fiecare dimineață. Mă îndoiesc c-o să mă lase să te detronez.

Breckin închide portiera, iar Holder îl așteaptă până când intră în casă, înainte să demareze.

– Ce crezi tu că faci acolo, în spate? mă întrebă, zâmbindu-mi în oglinda retrovizoare. Hai încoace.

Scutur din cap și nu mă clintesc.

– Îmi cam place să am șofer personal.

Oprește motorul și-și dezleagă centura, apoi se întoarce spre mine.

– Vino, îmi zice, întinzându-se după brațele mele.

Mă apucă de încheieturi și mă trage spre el, până când fețele noastre ajung la câțiva centimetri distanță. Apoi mă prinde de obraji și-mi strânge fața, ca unui copil mic. Mă sărută cu zgomot pe buzele strivite una de alta.

– M-am distrat azi, îmi zice. Ești cam ciudată.

Ridic dintr-o sprânceană, neștiind dacă mi-a făcut un compliment sau nu.

– Mersi!?

– Îmi plac ciudățeniile. Și acum, mișcă-ți fundul pe scaunul din față, dacă nu vrei să sar eu pe bancheta din spate și să fac mai mult decât să te țin în brațe.

Mă trage de braț în față și eu mă cațăr până pe scaunul din dreapta lui, apoi îmi închei centura.

– Acum ce facem? îl întreb. Mergem la tine?

El scutură din cap.

– Nț. Încă un popas.

– La mine?

Scutură iar din cap.

– O să vezi.

* * *

Ne continuăm drumul până când ajungem la periferia orașului. Îmi dau seama că suntem lângă aeroportul local în clipa în care oprește mașina pe marginea șoselei. Coboară fără să spună o vorbă și dă ocol ca să-mi deschidă.

– Am ajuns, mă anunță, făcând semn cu mâna spre pista întinsă pe un câmp de vizavi de noi.

– Holder, ăsta e cel mai mic aeroport pe o rază de peste trei sute de kilometri. Dacă aștepți să vezi vreun avion aterizând, înseamnă că avem de stat vreo două zile pe-aici.

Mă trage de mână și începe să mă conducă spre poalele unui delușor.

– N-am venit aici ca să privim avioanele, îmi zice.

Mergem mai departe până când dăm de gardul care mărginește proprietatea aeroportului. Îl zgâlțâie ca să-i încerce soliditatea, apoi îmi ia din nou mâna într-a lui.

– Scoate-ți pantofii, o să-ți fie mai ușor, mă sfătuiește.

Îmi îndrept privirea spre gard, apoi spre el.

– Tu vrei să sar peste chestia asta?

– Mă rog, zice el, cu ochii pe gard. Aș putea să te iau pe sus și să te arunc peste el, dar e posibil să te doară ceva mai mult.

– Dar sunt în rochie. Nu mi-ai zis c-o să avem de sărit garduri în seara asta. Și, în plus, încălcăm legea.

Își dă ochii peste cap și mă împinge spre gard.

– Nu încălcăm legea, atât timp cât tatăl meu vitreg e cel care conduce aeroportul. Și, așa e, nu ți-am spus c-o să avem de sărit garduri, fiindcă mă temeam c-o să-ți schimbi rochia asta.

Mă prind cu mâinile de gard și încep să-l încerc, când, dintr-o mișcare iute, el e deja cu mâinile pe șoldurile mele și mă pomenesc ridicată în aer, deja escaladându-l.

– Dumnezeule, Holder! urlu, sărind de partea cealaltă.

– Știu. M-am cam grăbit. Am uitat să te pipăi puțin.

Se ridică în mâini și-și saltă picioarele peste gard, apoi sare jos.

– Hai, mă îndeamnă, apucându-mă de mână și trăgându-mă după el.

Mergem până când ajungem la pistă. Mă opresc să-i privesc lungimea impresionantă. N-am mai fost niciodată până acum într-un avion și gândul la așa ceva mă cam îngrozește. Mai ales când văd un lac imens întinzându-se la capătul celălalt al pistei.

– S-a întâmplat vreodată să aterizeze avioane în lacul ăla?

– O singură dată, îmi răspunde, trăgându-mă în jos odată cu el. Dar era un Cessna mititel, iar pilotul era beat. A scăpat teafăr, însă avionul e și acum pe fundul lacului.

Se așează pe pistă și mă trage de mână, dându-mi de înțeles că vrea să-i urmez exemplul.

– Ce facem aici? îl întreb, aranjându-mi rochia și descălțându-mi pantofii.

– Șșt, îmi răspunde el. Întinde-te și privește în sus.

Îmi las capul pe spate și privesc în sus, după care icnesc scurt. În toate direcțiile, se așterne câte o pătură de stele mai strălucitoare decât am văzut vreodată.

– Uau, exclam în șoaptă. Nu arată așa, când le văd din curtea mea din spatele casei.

– Știu. De-asta te-am și adus aici.

Întinde mâna spre mine și-și încolățește degetul mic de al meu.

Stăm așa timp îndelungat, fără să vorbim, însă e o tăcere senină. Din când în când, el își ridică degetul mare și-mi mângâie muchia palmei, dar asta-i tot. Suntem unul lângă celălalt, iar eu am pe mine o rochie care oferă un acces destul de facil, dar el nu încearcă nici măcar să mă sărute. E evident că nu m-a adus aici, la mama naibii, doar ca să-și facă de cap cu mine. M-a adus ca să-și împărtășească experiența asta cu mine. Un alt domeniu în care se arată pățimaș.

Am descoperit atât de multe lucruri care mă surprind la Holder, în special în ultimele douăzeci și patru de ore. Încă nu m-am lămurit ce l-o fi întors pe dos în asemenea hal atunci, în sala de mese, dar el pare convins că știe exact despre ce-a fost vorba și că n-o să se mai întâmple vreodată. Și, în clipa de față, tot ce pot să fac e să-l cred pe cuvânt. Tot ce pot să fac e să-mi iau încrederea și să mi-o depun în mâinile lui. Nu pot decât să sper ca el să-și dea seama că numai încrederea asta mi-a mai rămas să-i dăruiesc. Știu sigur că, dac-o să mă mai rănească așa cum a făcut-o, ar fi pentru ultima oară.

Întorc capul spre el și-l privesc cum studiază cerul. Sprâncenele îi sunt împreunate și mi-e clar că se-ntâmplă ceva în mintea lui. Mereu pare să se-ntâmplesc câte ceva în mintea lui și sunt curioasă să știu dacă voi reuși vreodată să pătrund acolo. Mai sunt atâtea lucruri pe care încă vreau să le aflu despre trecutul lui, despre sora și despre familia lui. Dar, dac-aș aduce vorba despre asta, când e atât de adâncit în gânduri, ar însemna să-i smulg mintea de unde s-o afla acum. Și nu vreau să fac asta. Știu precis unde se află și ce caută acolo, după cum privește în spațiu. Știu, pentru că exact asta fac și eu când îmi privesc stelele de pe tavan.

Mă uit la el îndelung, după care îmi întorc din nou privirea spre cer și încep să evadesc din propriile-mi gânduri, când el destramă tăcerea cu o întrebare apărută din senin.

– Ai avut o viață bună? mă întrebă încet.

Stau să mă gândesc la întrebarea lui, dar în principal pentru că vreau să-mi dau seama la ce s-a gândit de l-a determinat s-o pună. Oare chiar s-o fi gândit cu adevărat la viața mea sau s-o fi gândit la a lui?

– Mda, îi răspund, sinceră. Mda, am avut.

Oftează adânc, după care îmi ia mâna cu totul într-a lui.

– Bine.

Nu se mai spune nimic altceva, până când, după o jumătate de oră, mă anunță că a sosit vremea să plecăm.

* * *

Oprim în fața casei mele cu câteva minute înainte de miezul nopții. Coborâm amândoi din mașină, iar el îmi ia sacoșele cu toate aiurelile din ele și mă urmează până la intrare. Acolo, se oprește în prag și le lasă jos.

– Mai departe nu merg, îmi zice, vârându-și mâinile în buzunare.

– De ce? Ești vampir, cumva? Ai nevoie de permisiune ca să intri?

Zâmbeste.

– Pur și simple, nu cred că e bine să rămân.

Mă duc spre el și-l cuprind cu brațele, apoi îl sărut pe bărbie.

– De ce nu? Ești obosit? Am putea să ne întindem, știu că tu n-ai prea apucat să dormi azi-noapte.

Chiar n-aș vrea ca el să plece. Azi-noapte am dormit mai bine în brațele lui decât în oricare altă noapte de dinainte.

Îmi răspunde la îmbrățișare, încolăcindu-și brațele după umerii mei și trăgându-mă la pieptul lui.

– Nu pot, îmi zice. E o combinație de factori, zău. Faptul că mama mea o să mă potopească de-a binelea cu întrebări despre unde am fost azi-noapte. Faptul că te-am auzit promitându-i mamei tale c-o să plec înainte de miezul nopții. Faptul că tot timpul cât am umblat azi cu tine nu m-am putut împiedica să mă gândesc la ce-o fi pe sub rochia asta.

Își ridică mâinile spre fața mea și-mi privește gura. Pleoapele i se îngreunează, iar vocea îi coboară la nivel de șoptă.

– Ca să nu mai vorbesc despre buzele astea, adaugă. Habar n-ai cât de greu mi-a fost să ascult orice cuvântel ai rostit azi, când tot ce aveam eu în minte era cât de catifelate sunt. Ce gust minunat au. Cât de perfect se potrivesc între ale mele.

Se apleacă spre mine și mă sărută ușor, dar se retrage tocmai când încep să mă topesc în el.

– Și rochia asta, zice, plimbându-și mâna în jos pe spinarea mea și lăsând-o să alunece ușor peste șold, până la partea de sus a coapsei.

Mă cutremur la atingerea lui.

– Rochia asta e motivul principal pentru care nu mai fac un pas în plus în casa asta.

La cum reacționează corpul meu față de el, îi aprob degrabă hotărârea de a pleca. Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu cu el și oricât de mult mi-ar plăcea să-l sărut, pot să-mi dau deja seama că n-aș mai avea nici cea mai mică rețineră și nu cred că sunt pregătită să trec, deocamdată, și de premiera asta.

Suspin, deși mai degrabă îmi vine să scot un geamăt. Oricât aș fi eu de acord cu ce-a spus, corpul mi-e încă total enervat că nu-l rog să rămână. E ciudat cum simplul fapt de a fi azi în preajma lui mi-a accentuat cumva nevoia de a vrea să fiu mereu în preajma lui.

– O fi normal? Îl întreb, privindu-l în ochii în care zace mai multă dorință decât am mai văzut vreodată în ei.

Știu de ce s-a hotărât să plece acum, fiindcă e evident că și el ar vrea să treacă de premiera asta.

– Ce să fie normal?

Îmi lipesc capul de pieptul lui, evitând să-l privesc în ochi în timp ce vorbesc. Uneori spun lucruri stânjenitoare, dar tot am nevoie să le spun, oricum ar fi.

– Ceea ce simțim unul pentru celălalt e ceva normal? Nu ne cunoaștem cu adevărat de o perioadă prea lungă de timp. Iar cea mai mare parte din perioada asta ne-am petrecut-o evitându-ne reciproc. Totuși, nu știu, cu tine pare să fie altceva. Presupun că, în majoritatea cuplurilor, primele câteva luni se consumă încercând să se stabilească o conexiune.

Ridic capul de pe pieptul lui și de data asta îl privesc.

– Simt că am avut așa ceva cu tine încă din clipa în care ne-am cunoscut. Totul e atât de firesc la noi. Am impresia că am ajuns deja unde trebuie, iar acum încercăm să ne întoarcem la loc. Ca și cum am încerca să reajungem să ne cunoaștem reciproc, încetinindu-ne înaintarea. N-o fi ciudat?

Îmi mângâie fața, îndepărtându-mi șuvițele căzute peste ochi și mă privește cu o expresie total diferită. Pofta și dorința au lăsat

---

acum locul unei dureri chinuitoare și-mi simt inima grea când văd așa ceva în ochii lui.

– Orice ar fi, nu vreau s-o analizez. Și nu vreau s-o analizezi nici tu, bine? Să fim doar recunoscători sorții pentru faptul că te-am găsit, în fine.

Ultima lui afirmație mă face să râd.

– O spui de parcă m-ai fi căutat.

Își împreunează sprâncenele și-mi cuprinde obrajii între palme, ridicându-mi fața spre el.

– Te-am căutat întreaga viață, îmi răspunde.

Arată puternic și hotărât și-și apasă buzele de ale mele imediat cum rostește propoziția asta. Mă sărută apăsător, cu mai multă pasiune decât m-a sărutat toată ziua. Tocmai mă pregătesc să-l trag după mine în casă, când el se desprinde și face câțiva pași înapoi, imediat cum simte că-mi strâng pumnii prin părul lui.

– Te trăiesc, îmi zice, forțându-se să coboare ultimele trepte. Ne vedem luni.

– Și eu te trăiesc, îi răspund.

Nu-l mai întreb de ce nu ne vedem și mâine, deoarece cred că ne-ar prinde bine o pauză ca să ne gândim la ce s-a petrecut în ultimele douăzeci și patru de ore. I-ar prinde bine și lui Karen, fiindcă am într-adevăr nevoie s-o pun la curent cu noua mea viață amoroasă. Sau, mai bine zis, cu noua mea viață de trăire.

Luni, 22 octombrie 2012

12:05 p.m.

A trecut aproape o lună de când eu și Holder ne-am declarat un cuplu. Până acum, n-am descoperit la el vreo manie cu care să mă înnebunească. Dacă mai era posibil, micile lui tabieturi mă fac doar să-l ador încă și mai mult. Ca, de exemplu, felul în care mă fixează cu privirea, ca și cum m-ar studia, sau cum își repede bărbia înainte când e nervos, sau cum se linge pe buze de fiecare dată când râde. La drept vorbind, mi se par oarecum sexy. Și nu mă puneți să vorbesc și despre gropițe.

Spre norocul meu, îl am pe același Holder din noaptea în care mi s-a strecurat în cameră pe fereastră și apoi în pat. N-am mai zărit

---

deloc, încă de atunci, vreo frântură din capriciosul și temperamentalul Holder. De fapt, am reușit cumva să ajungem din ce în ce mai în armonie unul cu celălalt, pe măsură ce petrecem mai mult timp împreună, și am senzația că-l pot descifra acum aproape la fel de bine pe cât mă descifrează el.

Karen fiind acasă în fiecare weekend, n-am mai avut prea multe ocazii de a fi singuri. Cea mai mare parte din timpul petrecut împreună e la școală sau în cele câteva ieșiri din weekend. Dintr-un anume motiv, lui nu i se pare corect să vină în camera mea când e Karen acasă și mereu găsește pretexte când îi propun să mergem la el. Așa că, în schimb, am văzut o grămadă de filme. De asemenea, am mai ieșit de câteva ori împreună cu Breckin și cu noul lui iubit, Max.

Eu și Holder am avut parte de multă distracție împreună, dar n-am avut parte de prea multă intimitate. Începem să ne simțim amândoi frustrați de lipsa unui loc ca lumea în care să ne facem de cap. Mașina lui e destul de mică, dar ne-am învățat să ne descurcăm. Cred că amândoi numărăm orele până când o să plece iar Karen din oraș, în weekendul viitor.

* * *

Mă așez la masă cu Breckin și cu Max, așteptându-l pe Holder să aducă tăvile cu mâncare pentru noi doi. Max și Breckin s-au cunoscut acum vreo două săptămâni în galeria de artă din orașul nostru, fără să fi știut că sunt amândoi la aceeași școală. Mă bucur pentru Breckin, fiindcă începusem să am senzația că el chiar se simte în plus, cu toate că nu era nicidecum așa. Îmi face mare plăcere compania lui, dar faptul de a-l vedea revărsându-și atenția spre propria lui relație a făcut ca totul să devină mult mai simplu.

- Tu și Holder aveți vreo treabă sâmbăta asta? se interesează Max, după ce mă așez.

- Nu cred. De ce?

- E o galerie de artă în centru, care o să-mi expună una dintre lucrări în cadrul vernisajului de-acolo. Aș vrea să veniți și voi.

- Sună grozav, apreciază Holder, ocupându-și locul de lângă mine. Ce lucrare expui?

- Deocamdată nu știu, îi răspunde Max, ridicând din umeri. Încă

încerc să mă hotărâsc între două variante.

Breckin își dă ochii peste cap.

– Știi pe care ar trebui s-o expui și nu e printre alea două.

Max îl săgetează cu privirea.

– Suntem în estul Texasului. Mă îndoiesc că un tablou cu tematică gay ar da prea bine pe-aici.

Holder îi privește pe rând pe amândoi.

– Cine dă o para chioară pe ce gândește lumea de pe-aici?

Max își ridică furculița de pe masă și zâmbetul i se șterge de pe buze.

– Părinții mei, răspunde.

– Dar părinții tăi știu că ești gay? mă interesez eu.

Clatină afirmativ din cap.

– Mda. Sunt destul de înțelegători, în cea mai mare parte a timpului, dar tot speră să nu afle nimeni dintre prietenii lor de la biserică. Nu vor să fie compătimiți pentru că au un copil blestemat să ajungă în iad.

Clatină din cap.

– Dacă Dumnezeu ar fi genul capabil să te blesteme să ajungi în iad doar pentru vina de a iubi pe cineva, atunci n-aș vrea să-mi petrec viața veșnică alături de El, în orice caz.

– Pun pariu că au și gogoși împletite în iad! remarca Breckin.

– La ce oră o să fie sâmbătă? întrebă Holder. O să fim acolo, însă eu și Sky avem ceva programat pentru mai târziu, în seara aia.

– Se termină până la nouă, îl informează Breckin.

Arunc o privire spre Holder.

– Avem ceva programat? Ce anume?

Îmi zâmbește și-și petrece un braț pe după umerii mei, apoi îmi șoptește la ureche.

– Mama o să fie plecată sâmbătă seară. Vreau sa-ți arat camera mea.

Imediat mi se face pielea de găină pe brațe și, dintr-odată, am viziuni întru totul nepotrivite pentru o cantină de liceu.

– Nici nu vreau să știu ce te-a făcut să te înroșești în asemenea hal, comentează Breckin, râzând.

Holder își retrage brațul și-și pune mâna pe piciorul meu. Iau o înghițitură din mâncare, apoi îmi ridic iar privirea spre Max.

- Care sunt cerințele vestimentare pentru vernisajul ăsta de sâmbătă? Am o rochie de vară pe care mă gândeam s-o port în seara aia, dar nu e prea protocolară.

Holder mă strânge de coapsă, iar eu zâmbesc, știind precis ce fel de gânduri am făcut să-i treacă prin cap acum.

Max dă să-mi răspundă, când un tip de la masa din spatele nostru îi spune ceva lui Holder, dar nu reușesc să disting ce anume. Dar, orice-ar fi spus, îi captează imediat atenția și Holder se întoarce în întregime cu fața spre respectivul.

- Ai putea să repeți ce-ai zis? cere el, privindu-l chiorâș.

Nu mă întorc. Nici nu vreau să văd cine e răspunzător pentru readucerea la suprafață a temperamentalului Holder în mai puțin de două secunde.

- Poate că e nevoie să mă exprim mai clar, zice tipul, ridicând tonul. Am zis că, dacă tot nu reușești să-i omori de-a binelea în bătaie, poți la fel de bine să intri în rândul lor.

Holder nu se pune în mișcare imediat, ceea ce e bine. Așa, am timp să-i prind de obraji și să-l întorc cu fața spre mine.

- Holder, rostesc, cu fermitate. Nu-l lua în seamă. Te rog.

- Mda, nu-i da atenție, mă susține Breckin. Vrea doar să te scoată din sărite. Eu și Max avem mereu parte de rahaturi din astea, așa că ne-am obișnuit.

Holder își tot împinge maxilarul înainte și-napoi, inspirând lent pe nări. Furia din ochi i se domolește încetul cu încetul; mă apucă de mână, după care se întoarce la loc, fără să-l mai privească pe individul din spate.

- E-n regulă, zice, mai degrabă încercând să se convingă pe el însuși, decât pe noi, ceilalți. E-n regulă.

Imediat cum s-a întors Holder cu fața spre noi, hohotele de râs de la masa din spate explodează prin toată sala. Văd cum umerii i se încordează, așa că-mi pun mâna pe piciorul lui și strâng, cerându-i să-și păstreze calmul.

- Ce drăguț, comentează tipul din spatele nostru. Lasă-te convins de curvă să nu sari în apărarea noilor tăi prieteni. Bănuiesc că ei nu înseamnă la fel de mult pentru tine cât a însemnat Lesslie, altfel aș fi arătat la fel de rău ca Jake, anul trecut, când te-ai aruncat pe el.

Am nevoie de întreaga mea putere de stăpânire ca să nu sar în picioare și să-l iau personal în șuturi pe nemernic, ceea ce mă face să știu că pe Holder nu-l mai poate reține absolut nimic. Începe să se întoarcă spre celălalt și are chipul complet golit de expresie. Niciodată nu l-am văzut atât de rigid: e înspăimântător. Știu că e pe cale să se întâmple ceva îngrozitor și n-am habar cum l-aș putea împiedica. Și atunci, înainte ca el să poată sări de la masă și să-l rupă în bătaie pe individ, fac un lucru care mă șochează până și pe mine. Îi trag lui Holder o palmă peste față, cât pot de tare. Imediat, își duce mâna la obraz și mă privește total descumpănit. Dar mă privește pe mine, ceea ce e de preferat.

- Hai afară, îi zic, hotărâtă, de îndată ce știu că i-am captat atenția.

Îl împing până se ridică și rămân cu mâinile pe spatele lui, după care-l fac să se îndrepte spre ieșirea din sală. Când ajungem pe coridor, își repede pumnul în dulapul aflat cel mai aproape, făcând ca un icnet sonor să-mi scape printre buze. Forța pumnului său provoacă o uriașă adâncitură în tablă și răsufu ușurată fiindcă nu individul de la cantină a fost destinatarul unei asemenea forțe.

Holder clocotește de nervi. E roșu la față; nu l-am mai văzut niciodată atât de furios. Începe să patruleze pe coridor, oprindu-se pentru câteva clipe să fixeze cu privirea ușile sălii de mese. Nu sunt convinsă că nu se gândește să intre la loc, așa că mă hotărăsc să-l îndepărtez și mai mult de ele.

- Hai să mergem la mașina ta, îi zic, împingându-l spre ieșirea din școală.

El se lasă în voia mea. Ajungem până la mașini, însă el fierbe în tăcere pe tot parcursul drumului. Se suie la volan, iar eu mă urc în dreapta lui și închidem amândoi portierele. Nu știu dacă mai e și acum la un pas de a se repezi înapoi în școală, ca să termine disputa pe care a încercat s-o provoace nemernicul ăla, dar o să fac tot posibilul să-l țin la distanță, până când o să-i treacă furia.

Dar ce se întâmplă în continuare nu e nicidecum ce m-aș fi așteptat. Întinde mâna spre mine și mă trage spre el, strângându-mă cu putere și începând să tremure necontrolat. Umerii îi tremură și el mă strânge cu brațul, ascunzându-și fața la gâtul meu.

Plânge.

Îl cuprind și eu cu un braț și-l las să se țină de mine, cât timp își descarcă tot ce i s-a acumulat pe dinăuntru. Mă ridică pe genunchii lui și mă strânge cu putere la piept. Eu îmi salt picioarele, astfel încât să-l încadreze, și-l sărut ușor pe tâmplă, încă o dată, și încă o dată. Abia dacă scoate vreun sunet, dar și slabele sunete pe care le mai emite sunt amortizate de umărul meu. N-am idee ce l-o fi făcut să izbucnească tocmai acum, însă e, fără îndoială, cea mai sfâșietoare imagine din câte am văzut în viața mea. Îl sărut în continuare pe tâmplă și-l mângâi pe spinare cu amândouă mâinile, de sus și înapoi jos. O țin așa timp de mai multe minute, până când îl văd că se liniștește, în sfârșit, deși tot mă strânge sufocant.

– Vrei să vorbim despre asta? îl întreb în șoapta, mângâindu-i părul.

Mă dau puțin înapoi, iar el își lasă capul pe tetieră și mă privește. Ochii îi sunt roșii și plini de atâta suferință, încât mă simt obligată să-i sărut. Îi sărut ușurel ambele pleoape, după care mă retrag la loc și-l aștept să spună ceva.

– Am mințit, începe el și cuvintele astea fac să-mi treacă un junghi prin inimă, de groaza a ceea ce-ar putea să urmeze. Ți-am zis că l-aș bate la fel de rău pe Jake, dacă s-ar ivi ocazia, continuă el, cuprinzându-mi obrazii cu palmele și privindu-mă cu disperare. Dar nu e așa. El n-a meritat să-i fac ce i-am făcut, Sky. Știi cine era baiatul ăla de adineauri? Fratele mai mic al lui Jake. Mă urăște pentru ce-am făcut și are tot dreptul din lume să mă urască. Are tot dreptul să-mi spună orice naiba ar vrea, pentru că merit. Chiar merit. E singurul motiv pentru care n-am mai vrut să mă întorc în școala asta, fiindcă știam că orice mi-ar spune cineva ar fi meritat. Dar nu pot permite să vorbească așa despre tine și despre Breckin. N-are decât să spună ce naiba o vrea despre mine, sau despre Les, pentru că noi o merităm, însă voi nu.

Ochii îi devin din nou lucioși și trece prin chinuri extraordinare, cum stă așa, ținându-mi fața între palmele lui.

– Nu e nimic Holder. Nu trebuie să aperi pe toată lumea. Și nu meriți toate astea. Jake n-ar fi trebuit să spună ce-a spus anul trecut despre sora ta, iar fratele lui n-ar fi trebuit să spună ce-a spus azi.

Scutură din cap în semn că nu e de acord.

– Jake a avut dreptate. Știu că n-ar fi trebuit să spună și

---

categoric știu că n-ar fi trebuit să-l ating nici cu un deget, dar a avut dreptate. Ceea ce a făcut Les n-a fost deloc temerar, nici nobil, nici curajos. A fost egoism. Nici măcar n-a încercat să reziste. Nu s-a gândit la mine, nu s-a gândit la părinții noștri. S-a gândit numai la ea și-a durut-o în cot de noi, ceilalți. Și o urăsc pentru asta. O urăsc, naibii, pentru asta și m-am săturat s-o tot urăsc, Sky. M-am săturat până peste cap s-o urăsc, fiindcă asta mă sfâșie pe dinăuntru și mă împinge să devin ceea ce n-aș vrea să fiu. Ea nu merită s-o urăsc. Din vina mea a făcut ceea ce a făcut. Eu ar fi trebuit s-o ajut, dar n-am putut. N-am știut. Am iubit-o pe fata asta mai mult decât am iubit vreodata pe cineva, dar habar n-am avut cât îi era ei de rău.

Îi șterg lacrima cu degetul mare și fac singurul lucru care-mi mai poate trece prin cap, fiindcă n-am idee ce-aș putea să spun. Îl sărut. Îl sărut cu disperare, încercând să-i alung suferința în singurul fel în care știu să procedez. Niciodată n-am cunoscut o astfel de experiență a morții, așa că nici nu încerc să înțeleg prin ce-a trecut el. Își înfige degetele în părul meu și-mi răspunde la sărut cu atâta vigoare, încât e aproape dureros. Ne sărutăm timp de câteva minute, până când încordarea lui începe să scadă, cu încetul.

Îmi desprind buzele de-ale lui și-l privesc drept în ochi.

– Holder, ai tot dreptul din lume s-o urăști pentru ce-a făcut. Dar, în același timp, ai și tot dreptul s-o iubești încă, în ciuda a ceea ce-a făcut. Singurul lucru la care nu ai dreptul e să te învinuiești în continuare. N-o să poți înțelege niciodată de ce-a făcut-o, așa că trebuie să încetezi să-ți faci rău pentru vina de a nu deține toate răspunsurile. Ea a ales ce a crezut că e mai bine pentru ea, chiar dacă alegerea a fost cea greșită. Dar asta trebuie să ții tu minte... că ea a ales. Nu tu. Și nu te poți învinui pentru că n-ai știut ceea ce a omis ea să-ți spună.

Îl sărut pe frunte, apoi îmi întorc privirea spre ochii lui.

– Acum, trebuie să treci peste asta. Poți să-ți păstrezi pe mai departe ura, și iubirea, și chiar amărăciunea, dar trebuie să-ți alungi vinovăția. Tocmai vinovăția asta e cea care te sfâșie pe dinăuntru.

Închide ochii și-mi pune capul pe umărul lui, respirând întretăiat. Simt cum clatină din cap în semn de încuviințare și-mi dau seama că întreaga lui atitudine se îndreaptă în tăcere spre calm. Mă sărută pe tâmplă și stăm așa, îmbrățișați, în tăcere. Orice

---

conexiune am fi crezut că a existat până acum între noi... nu se compară cu cea din acest moment. Indiferent de ce s-ar putea întâmpla între noi în viața asta, momentul de față tocmai ne-a contopit bucăți din suflete. Și asta ne va rămâne pentru totdeauna, într-un fel reconfortant de știut.

Deodată, Holder mă privește, arcuindu-și o sprânceană.

– Tu de ce naiba mi-ai tras palma aia?

Râd și-l sărut pe obrazul pe care l-am palmuit. Acum abia dacă mi se mai văd urmele degetelor, însă ele sunt încă prezente.

– Scuză-mă. Dar aveam neapărată nevoie să te scot de acolo și nu mi-a trecut prin minte vreo altă metodă.

– Ți-a reușit, răspunde el, zâmbind. Nu știu dacă altcineva ar fi putut să facă sau să spună ceva, încât să mă scoată din starea aia. Îți mulțumesc pentru că știi precis cum să mă manevrezi, pentru că uneori nici eu nu știu prea bine cum să mă manevrez.

Îl sărut încetșor.

– Crede-mă, habar n-am cum să te manevrez, Holder. Nu fac decât să te dirijez, pas cu pas.

Vineri, 26 octombrie 2012

3:40 p.m.

– La ce oră crezi c-o să ajungi înapoi? întreb.

Holder mă ține în brațe și stăm rezemați de mașina mea. N-am putut să mai petrecem prea mult timp împreună după ceea ce s-a întâmplat în mașina lui, luni la prânz. Din fericire, tipul care a încercat să-i caute harță lui Holder n-a mai zis altceva. A fost o săptămână destul de pașnică, dacă ne gândim la ce debut dramatic a avut.

– N-o să ne putem întoarce decât destul de târziu. Petrecherile de Halloween ale companiei lor durează de obicei câteva ore. Dar o să mă vezi mâine. Pot să te iau la prânz, dacă vrei, și-o să stăm toată ziua împreună, până la vernisajul expoziției.

Scutur din cap.

– Nu pot. E ziua de naștere a lui Jack și-o să-l scoatem în oraș la prânz, din cauză că mâine noapte trebuie să se ducă la serviciu. Tu

---

vino să mă iei la șase.

– Am înțeles, coniță, îmi răspunde.

Mă sărută, apoi îmi deschide portiera ca să mă pot urca în mașină. Îi fac semne de rămas-bun cu mâna în timp ce se îndepărtează, după care îmi scot telefonul din ghiozdan. Am un mesaj de la Six, ceea ce mă face fericită. N-am mai primit mesaje zilnice promise, așa cum spusese ea. N-aș fi crezut c-or să-mi lipsească, însă acum, când primesc doar câte unul la vreo trei zile, încep să mă cam plictisesc.

Zi-i iubitului tău că-i mulțumesc pentru că ți-a încărcat, în sfârșit, creditul. Ai făcut deja sex cu el? Mi-e dor de tine.

Candoarea ei mă face să râd. Îi răspund imediat.

Nu, încă n-am făcut sex. Totuși, le-am făcut pe toate celelalte, așa că, sunt sigură, curând i se va termina răbdarea. Mai întreabă-mă de mâine seară încolo. S-ar putea să am un cu totul alt răspuns. Mi-e și mai dor de tine.

Apăs pe trimitere și rămân cu ochii pe ecranul telefonului. Nu m-am gândit cu adevărat dacă sunt sau nu pregătită să trec deja de premiera asta, dar presupun că tocmai am recunoscut față de mine însămi că sunt. Mă întreb dacă invitarea mea la el acasă o fi metoda lui de a afla dacă și eu sunt pregătită.

Pornesc în marșarier, dar tocmai acum telefonul meu scoate un sunet. Îl iau și văd că mi-a sosit un mesaj de la Holder.

Nu pleca. Vin acum spre mașina ta.

Opresc din nou motorul și las geamul în jos, exact când îl râd apropiindu-se.

– Hei, zice, aplecându-se pe fereastră.

Privirea îi fuge oriunde, numai spre mine nu; și-o tot rotește în jurul mașinii, agitat.

Detest să-l văd arătând atât de stânjenit: totdeauna asta înseamnă că e pe cale să spună un lucru pe care poate că n-aș vrea să-l aud.

- Ăăă... Încearcă din nou să vorbească.

Își întoarce privirea spre mine și razele soarelui bat chiar spre el, luminându-i toate trăsăturile frumoase. Ochii îi strălucesc și privesc într-ai mei ca și cum n-ar mai vrea să privească vreodată în altă parte.

- Tocmai... ăăă. Tocmai mi-ai trimis un mesaj care, sunt sigur, voiai să i-l trimiți lui Six.

O, Doamne, nu se poate! Îmi înșfac imediat telefonul și verific să văd dacă spune adevărul. Din nefericire, așa e. Arunc telefonul pe scaunul din dreapta și-mi încrucșez brațele pe volan, îngropându-mi fața în îndoitura cotului.

- Of, Doamne, Dumnezeuule, mă văicăresc.

- Uită-te la mine, Sky, îmi cere el.

Mă fac că nu-l aud și aștept să apară ca printr-un farmec o gaură de vierme care să mă absoarbă din toate situațiile jenante în care mă vâr singură. Îi simt mâna atingându-mi obrazul, după care-mi întoarce fața spre el. Mă privește, cu ochii plini de sinceritate.

- Ori c-o fi mâine seară, ori la anul, îți garantez c-o să fie cea mai a naibii de grozavă noapte din viața mea. Tu doar ai grijă să ieși singură hotărârea asta și nu altcineva, bine? Eu o să te doresc mereu, dar n-o să-mi permit să te am până când n-o să fii sută la sută sigură că mă vrei tot atât de mult. Și nu e nevoie să spui acum nimic. Eu o să mă întorc și-o să mă duc la mașina mea și putem să ne prefacem că discuția asta nu s-a desfășurat niciodată. Altfel, s-ar putea să nu-ți mai treacă roșeața în vecii vecilor.

Se apleacă mai mult pe fereastră și mă sărută la repezeală.

- Ești al naibii de simpatică, știai asta? Dar chiar ar fi cazul să te prinzi cum să-ți manevrezi telefonul.

Cu asta, îmi face cu ochiul și pleacă. Eu îmi las capul pe tetieră și mă boscorodesc în sinea mea.

Urăsc tehnologia.

* * *

Restul serii mi-l petrec făcând tot posibilul să-mi alung din minte mesajul ăla jenant. O ajut pe Karen să-și împacheteze lucrurile pentru următoarea ei participare la talcioc, după care, în

---

cele din urmă, îmi iau e-readerul și mă var în pat. Dar imediat cum îl pornesc, văd pe noptieră ecranul telefonului luminându-se.

Vin chiar acum spre casa ta. Știi că e târziu și că mama ta e acasă, dar nu mai pot să aștept până mâine seară ca să te mai sărut o dată. Ai grijă să fie fereastra descuiată.

După ce citesc, sar din pat și-mi încui ușa camerei, fiindu-i recunoscătoare lui Karen pentru că s-a hotărât să se ducă la culcare mai devreme, acum două ore. Imediat după asta, mă duc în baie, mă spăl pe dinți și-mi perii părul, apoi sting lumina și mă sui la loc în pat. E trecut de miezul nopții și el nu s-a mai strecurat niciodată înăuntru când a fost Karen acasă. Sunt agitată, însă e o agitație provocată de entuziasm. Faptul că nu mă simt cătuși de puțin vinovată pentru că el e pe drum înapoi constituie dovada c-o să ajung în iad. Sunt cea mai rea fiică din câte au existat vreodată.

După câteva minute, fereastra mea se ridică și-l aud pătrunzând înăuntru. Sunt atât de entuziasmată că-l văd, încât dau fuga să-l întâmpin la fereastră și-l cuprind cu brațele pe după gât, după care mă salt și-l oblig să mă țină, cât timp îl sărut. Măinile lui mă apucă zdravăn de fese, iar picioarele pornesc în direcția patului, pe care mă lasă cu delicatețe.

– Păi, bună seara și ție, îmi zice, zâmbind larg.

Se împleticește ușor, apoi cade peste mine și-și apropie buzele de ale mele. Încearcă să-și azvârle pantofii din picioare, dar se zbate în gol, ceea ce-l face să izbucnească în râs.

– Ești beat? îl întreb.

Îmi apasă buzele cu degetele, încercând să se oprească din râs, dar nu reușește.

– Nu. Da.

– Cât de beat?

Își apropie capul de gâtul meu și-și plimbă ușor buzele de-a lungul claviculelor mele, trimițându-mi valuri de fierbințeală prin tot corpul.

– Suficient de beat cât să-mi doresc să fac rele cu tine, dar un destul încât să le fac când sunt beat, îmi răspunde. Dar exact cât trebuie de beat ca să mi le amintesc, totuși, mâine, dacă le-aș face.

Râd, total derutată de răspunsul lui, dar în același timp și total stârnită.

– De-asta ai venit înapoi? Din cauză ca ai băut?

Scutură din cap.

– Am venit înapoi pentru că-mi doream un sărut de noapte bună și pentru că, din fericire, n-am reușit să-mi găsesc cheile. Dar îmi doream rău de tot un sărut. Mi-a fost tare dor de tine în seara asta.

Mă sărută și gura lui are gust de limonadă.

– De ce ai gust de limonadă?

– Acolo nu aveau decât băuturi din astea fandosite, cu fructe. M-am îmbătat cu băuturi fandosite cu fructe pentru fete. E de-a dreptul trist și neatrăgător, știu.

– Ei bine, mie gustul chiar îmi place, îi zic, apropiindu-i la loc gura de a mea.

Geme și se lipește mai strâns de mine, iar limba îi pătrunde și mai adânc în gura mea. Dar imediat cum corpurile noastre se ating, el se retrage și se ridică, lăsându-mă fără suflare și singură în pat.

– E momentul să plec, îmi explică el. Deja văd că ne îndreptăm undeva unde mă consider prea beat ca să vreau să ajung. Ne vedem mâine seară.

Sar din pat și mă reped să-i blochez ieșirea pe fereastră, înainte ca el să poată pleca. Se oprește în fața mea și-și încrucișează brațele la piept.

– Rămâi îi zic. Te rog. Stai doar în pat cu mine. Putem să punem perne între noi și-ți promit că n-o să te seduc, dacă ești beat. Stai măcar o oră. Nu vreau să pleci încă.

Imediat, se întoarce și pornește spre pat.

– Bine, îmi răspunde simplu.

Se trânteste pe pat și trage pătura de sub el.

A fost ușor.

Mă întorc și eu spre pat și mă întind lângă el. Niciunul nu se grăbește să pună vreă pernă între noi. Dimpotrivă, îi azvârl un braț peste piept și-mi încolăcesc picioarele de ale lui.

– Noapte bună, îmi zice, netezindu-mi părul pe spate.

Mă sărută pe frunte și închide ochii.

Îmi lipesc capul de pieptul lui și-i ascult ritmul bătăilor inimii.

După câteva minute, atât respirația, cât și pulsul, îmi devin regulate și doarme tun. Deja un mai pot să-mi simt brațul, așa că-l scot ușor de sub el și mă întorc, fără zgomot, pe partea cealaltă. Imediat cum ajung să mă instalez pe pernă, el își strecoară un braț spre mijlocul meu și picioarele peste ale mele.

– Te iubesc, Hope, murmură ei.

Ăăă...

Respiră, Sky.

Hai, respiră.

Nu e chiar atât de greu.

Trage aer în piept.

Închid ochii cât pot de strâns, încercând să mă conving pe mine însămi că n-am auzit de fapt ceea ce am crezut că aud. Și totuși, ce-a zis a fost limpede ca lumina zilei. Și, sinceră să fiu, nu știu ce anume îmi zdrobește mai mult inima: faptul că a folosit numele altcuiva sau că a zis chiar iubesc de data asta, în loc de trăiesc.

Încerc să mă conving că nu e cazul să mă întorc spre el și să-i ard un pumn în mutra aia tâmpită. A băut și era pe jumătate adormit când a zis-o. Nu pot să presupun că ea înseamnă cu adevărat ceva pentru el, din moment ce e posibil să fi fost numai un vis. Și totuși... cine naiba mai e și Hope? Și de ce-o iubește?

Acum treisprezece ani

Transpir, fiindcă e cald rău sub păturile astea, însă nu vreau să mi le iau de pe cap. Știu că, dacă e să se deschidă ușa, n-o să mai aibă importanță că sunt învelită sau nu, dar oricum mă simt mai în siguranță cu ele. Scot degetele afară și ridic partea de pătură care-mi acoperă ochii. Privesc mânerul ușii, așa cum fac în fiecare seară.

Nu te răsuci. Nu te răsuci. Te rog, nu te răsuci.

Mereu e o atât de mare liniște în camera mea și urăsc asta. Câteodată aud ceva care-mi dă impresia că ar putea fi zgomotul mânerului răsucindu-se, ceea ce-mi face inima să bată foarte tare și foarte repede. În clipa asta, doar când privesc mânerul, inima îmi bate foarte tare și foarte repede, însă nu mă pot împiedica să-l privesc. Nu vreau să se răsucescă. Nu vreau ca ușa aia să se deschidă, nu vreau.

Totul e atât de tăcut.

Atât de tăcut.

Mânerul nu se răsuțește.

Inima încetează să-mi bată foarte repede, pentru că mânerul nu se mai răsuțește.

Mă bucur că seara asta nu e una dintre alea în care mânerul se răsuțește.

E multă liniște.

Multă liniște.

Și, deodată, nu mai e, fiindcă mânerul se răsuțește.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012

Cândva, în toiul nopții

– Sky!

Mă simt foarte grea. Totul e foarte greu. Nu-mi place senzația asta. Nu există ceva fizic care să-mi preseze pieptul, dar simt o apăsare diferită de orice am mai simțit vreodată. Și tristețe. O tristețe copleșitoare mă mistuie și habar n-am de ce. Umerii îmi tremură și se aud hohote de plâns de undeva, prin cameră. Cine plânge?

Eu plâng?

– Sky, trezește-te.

Îi simt brațul în jurul meu. Stă cu obrazul lipit de al meu, ținându-mă strâns la piept din spate. Îl apuc de încheietură și-i iau brațul de pe mine. Mă ridic în capul oaselor pe pat și privesc în jur. E întuneric afară. Nu înțeleg nimic. Plâng.

Se ridică lângă mine și mă întoarce cu fața spre el, ștergându-mi ochii cu degetele mari.

– Mă sperii.

Mă privește îngrijorat. Închid ochii și mă străduiesc să-mi recapăt controlul, pentru că habar n-am ce naiba se întâmplă și nu pot să respir. Mă aud cum plâng și nu pot să trag aer în piept din cauza asta.

Privesc ceasul de pe noptieră: e trei. Lucrurile încep să-mi redevină acum concrete, dar... de ce plâng?

– De ce plângi? mă întreabă Holder.

Mă trage spre el și eu mă las. Îl simt că e sigur. Simt că sunt acasă atunci când mă învăluie. Mă ține în brațe și mă mângâie pe spate, mă sărută din când în când pe tâmplă. Spune mereu: *Nu-ți face griji* și tot repetă și mă ține în brațe parcă pentru veșnicie.

Greutatea mi se ridică treptat de pe piept, tristețea se risipește și, în cele din urmă, nu mai plâng.

Cu toate astea, sunt înspăimântată din cauză că nu mi s-a mai întâmplat vreodată ceva asemănător. Niciodată în viața mea n-am simțit o tristețe atât de insuportabilă, așa că, oare cum de-am putut s-o simt atât de reală într-un vis?

– Te simți bine? mă întrebă el în șoaptă.

Fac semn că da, cu capul în pieptul lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, răspund, clătinând din cap. Cred că a fost un coșmar.

– Vrei să vorbim despre el? îmi propune, netezindu-mi părul cu mâinile.

Scutur energic din cap.

– Nu. Nu vreau să mi-l aduc aminte.

Mă ține în brațe timp îndelungat, apoi mă sărută pe frunte.

– Nu vreau să te las, dar trebuie să plec. Nu vreau să-ți creez probleme.

Încuviințez, dar nu-i dau drumul. L-aș implora să nu mă lase singură, dar nu vreau să par disperată și îngrozită. Oamenii au adesea coșmaruri; nu înțeleg de ce reacționez așa.

– Încearcă să adormi la loc, Sky. Nu e nimic în neregulă, doar că ai avut un coșmar.

Mă lungesc la loc pe pat și închid ochii. Îi simt buzele atingându-mi fruntea, după care nu mai e.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012

8:20 p.m.

Îi îmbrățișez pe Breckin și pe Max în parcarea galeriei de artă. Vernisajul s-a încheiat, iar eu și Holder ne întoarcem acasă la el. Știu că ar trebui să fiu emoționată în privința a ce s-ar putea petrece astă-seară între noi, însă nu sunt deloc. Totul, cu el, mi se pare că e așa cum trebuie. În fine, totul, în afara cuvintelor pe care le aud,

---

repetându-se întruna, în mintea mea.

Te iubesc, Hope.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar n-am reușit să gășesc momentul potrivit. În timpul vernisajului clar nu era loc de discutat o astfel de problemă. Acum mi se pare că ar fi un moment bun, însă ori de câte ori deschid gura ca să întreb, o închid repede la loc. Cred că mai teamă mi-e de cine ar putea să fie ea și de ce-ar putea să reprezinte pentru el, decât să-mi adun de-a binelea curajul necesar pentru abordarea subiectului. Cu cât amân să-l întreb despre asta, cu atât mai mult timp îmi rămâne până când voi fi forțată să aflui adevărul.

– Vrei să luăm ceva de mâncare? mă întreabă, în timp ce iese cu mașina din parcare.

– Da, răspund grăbită, simțindu-mă ușurată pentru că mi-a întrerupt gândurile. Un cheeseburger n-ar fi rău. Și cartofi prăjiți cu cașcaval. Și mai vreau un milk-shake cu ciocolată.

Râde, luându-mi mâna într-a lui.

– Suntem cam pretențioasă, nu-i așa, Prințeso? îmi smulg mâna și mă întorc cu fața spre el.

– Nu-mi spune așa, mă răstesc.

Îmi aruncă o privire și, mai mult ca sigur, poate să-mi vadă furia de pe față, chiar și prin întuneric.

– Hei, îmi zice, pe un ton liniștitor, luându-mă iar de mână. Nu mi se pare că ai fi pretențioasă, Sky. A fost o glumă.

Scutur din cap.

– Nu sunt pretențioasă. Și nu-mi mai spune prințeso. Urăsc cuvântul ăsta.

Mă privește pieziș, apoi își întoarce ochii spre drum.

– Bine.

Mă întorc și eu să privesc pe geam, străduindu-mă să-mi scot cuvântul din minte. Nu știu de ce urăsc atât de mult numele de alint, dar le urăsc. Și știu că am exagerat, chiar adineauri, dar nu accept ca el să-mi mai spună vreodată așa. Și nici să-mi spună pe numele oricăreia dintre fostele lui iubite. Mai bine se limitează la Sky... e mult mai sigur.

Ne continuăm drumul într-o tăcere deplină și sunt din ce în ce mai copleșită de regrete pentru că am reacționat așa. Dacă e să ne

---

gândim, mai supărată ar trebui să fiu pentru că mi-a spus pe numele altei fete, decât că m-a numit prințesă. E aproape de parcă mi-aș strămuta furia, pentru că mi-e frică să aduc vorba despre ceea ce mă deranjează cu adevărat. Sinceră să fiu, nu vreau decât să petrec o seară lipsită de drame împreună cu el. O să am timp din belșug în alte zile ca să-l întreb despre Hope.

– Scuză-mă, Holder.

Îmi strânge mâna și o trage pe genunchii lui, dar nu mai spune nimic. După ce intrăm pe aleea din fața casei lui, cobor. Nu ne-am mai oprit până la urmă ca să cumpărăm mâncare, dar nu mai am chef nici măcar să aduc vorba despre asta acum. Mă întâmpină în dreptul portierei și-și încolăcește brațele în jurul meu, iar eu îi răspund la îmbrățișare. Apoi mă lipește cu spatele de mașină, iar eu îmi afund fața în umărul lui, inspirându-i mireasma. Stinghereala din timpul drumului până aici zăbovește încă, așa că încerc să mă fac comodă la pieptul lui, să mă relaxez, dându-i astfel de înțeles că nu mă mai gândesc la asta. Mă mângâie ușor cu degetele în sus și-n jos pe brațe, făcându-mi pielea de găină peste tot.

– Pot să te întreb ceva? zice deodată.

– Totdeauna.

Oftează, face un pas înapoi și mă privește.

– Te-am speriat cumva atunci, luni? În mașină? Dacă da, scuză-mă, nu știu ce m-o fi apucat. Nu sunt un smiorcăit, ți-o jur. N-am mai plâns de când a murit Les și sunt al naibii de sigur că n-aș fi vrut să se-ntâmple de față cu tine.

Îmi las din nou capul pe pieptul lui și-l îmbrățișez mai strâns.

– Mai știi, azi-noapte, când m- am trezit după ce-am visat urât?

– Mda.

– E a doua oară când plâng, de când aveam cinci ani. Cealaltă dată a fost când mi-ai spus ce s-a întâmplat cu sora ta. Am plâns când m-am dus la baie. A fost doar o lacrimă, dar se pune la socoteală. Cred că, atunci când suntem împreună, e posibil ca emoțiile noastre să devină un pic cam copleșitoare și să ne transforme pe amândoi în smiorcăiți.

Râde și mă sărută pe creștetul capului.

– Am senzația că n-o să te mai trăiesc multă vreme, îmi spune, sărutându-mă încă o dată repede, apoi luându-mă de mână. Ești

---

gata pentru marele tur?

Îl urmez spre casa lui, dar mintea mi-e încă blocată asupra a ceea ce tocmai mi-a spus: că e pe cale să nu mă mai trăiască. Dacă încetează să mă mai trăiască, asta înseamnă că o să mă iubească. Tocmai a mărturisit că se îndrăgostește de mine, fără s-o spună propriu-zis. Iar cel mai șocant amănunt legat de mărturisirea lui e că mie chiar mi-a făcut plăcere.

Intrăm și casa nu seamănă câtuși de puțin cu ceea ce mă așteptam. De dinafară nu dă impresia că ar fi foarte mare, dar are și un vestibul. Casele normale nu au vestibul. În dreapta e o arcadă care dă spre un living. Pereții sunt acoperiți în întregime cu cărți și nimic altceva, ceea ce mă face să simt că tocmai am murit și am ajuns în rai.

– Uau, exclam, privind corpurile de bibliotecă din living.

Sunt cărți stivuite pe rafturi de la podea până-n tavan, pe absolut toți pereții.

– Mda, zice el. Mama s-a enervat destul de rău când a auzit că s-a inventat e-readerul.

Izbucnesc în râs.

– Cred că deja începe să-mi placă mama ta. Când o s-ajung s-o cunosc?

Scutură din cap.

– Eu nu i le prezint mamei pe fete.

Vocea îi sună la fel de detașată ca și cuvintele, dar, de îndată ce le rostește, se schimbă la față, dându-și seama că tocmai m-a jignit. Se îndreaptă iute spre mine și-mi cuprinde fața între palme.

– Nu, nu. Nu asta am vrut să spun. Nu ziceam că ai avea vreo asemănare cu celelalte fete cu care am mai fost. N-am vrut să sune așa.

Am auzit foarte bine ce-a spus, dar, fiind împreună de atât timp, el tot nu e convins că e o relație îndeajuns de reală, încât să pot face cunoștință cu mama lui? Mă întreb dac-o să fie vreodată îndeajuns de reală din punctul lui de vedere, ca să ajung să-i cunosc mama.

– Dar Hope a ajuns s-o cunoască?

Știu că n-ar fi trebuit să pun întrebarea asta, dar n-am mai putut s-o țin în mine. Mai ales acum, auzindu-l cum vorbește despre *celelalte fete*. Nu mă amăgesc; știu că a fost cu altele înainte să mă

---

cunoască pe mine. Doar că nu-mi place să-l aud spunând-o. Și cu atât mai puțin să-mi spună pe numele lor.

– Ce? întrebă, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp și începând să bată în retragere din fața mea. De ce-ai spus asta?

Toată culoarea îi dispare din obraji și imediat regret ce-am spus.

– N-are importanță. Nu-i nimic. Nu e obligatoriu s-o cunosc pe mama ta.

Nu-mi doresc decât să trecem mai repede peste asta. Știam că n-o să am chef astă-seară de o astfel de discuție. Vreau să ne întoarcem la turul casei și să uităm că am fi purtat vreodată discuția.

Numai că el mă apucă de mâini și insistă.

– Ce te-a făcut să spui asta, Sky? De ce-ai pronunțat numele ăla?

– Nu-i mare scofală, zic, scuturând din cap. Erai beat.

Mijește ochii spre mine și-mi devine clar că n-o să pot scăpa de conversația asta. Otez și, fără tragere de inimă, mă predau, dregându-mi glasul înainte de a începe să vorbesc.

– Azi-noapte, când erai pe cale să adormi... mi-ai spus ca mă iubești. Numai că mi-ai spus Hope, așa că, în realitate nu vorbeai cu mine. Băuseși, plus că erai pe jumătate adormit, așa că n-am nevoie de vreo explicație. Nici nu știu dacă vreau într-adevăr să știu de ce ai spus-o.

Holder se ia cu mâinile de cap, scăpând un geamăt.

– Sky, zice, făcând un pas în față și luându-mă în brațe, îmi pare foarte rău. Probabil c-o fi fost vreun vis tâmpit. Nici nu cunosc pe cineva care să se numească Hope și e cât se poate de sigur că n-am avut niciodată o iubită cu numele ăsta, dacă așa ai crezut. Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat. Sub nicio formă n-ar fi trebuit să vin beat la tine acasă.

Mă privește și, oricât ar insista instinctele mele să-mi spună că minte, în ochii lui văd o totală sinceritate.

– Trebuie să mă crezi. Aș muri dacă ai crede, fie și doar pentru o clipă, că aș simți ceva, cât de puțin, față de o altă fată. N-am mai simțit așa ceva cu nimeni.

Fiecare cuvânt rostit de el mustește de sinceritate și adevăr. Iar dacă iau în considerare faptul că nici nu pot să-mi amintesc de ce m-am trezit plângând, e posibil ca, într-adevăr, vorbitul lui prin somn

---

să fi fost rezultatul unui vis oarecare. Iar auzind tot ce mi-a spus adineauri încep să zăresc perspectiva a cât de serioasă devine relația dintre noi.

Îmi ridic privirea spre el, încercând să-mi pregătesc vreun soi de replică la tot ce-a zis el adineauri. Deschid gura, așteptând să iasă cuvintele, dar nu iese niciunul. Dintr-odată, simt nevoia de mai mult timp ca să-mi prelucrez gândurile.

El îmi ține obrazii în palme, așteptându-mă să risipesc tăcerea dintre noi. Apropierea dintre gurile noastre îi ofilește răbdarea.

– Simt nevoia să te sărut, spune pe un ton de scuză, apropiindu-mi fața de a lui.

Suntem încă în vestibul, dar el reușește cumva să mă ridice în brațe fără efort și să mă lase jos pe treptele care duc spre dormitoarele de la etaj. Mă întind pe spate, iar el revine cu buzele spre ale mele, prinzându-se cu mâinile de treptele din lemn, de-o parte și de cealaltă a capului meu.

Din cauza poziției noastre, e forțat să-și strecoare un genunchi între coapsele mele. N-ar fi cine știe ce problemă, dacă n-am lua în considerare rochia de pe mine. I-ar fi foarte ușor să mă aibă chiar aici, pe scară, dar sper că vom reuși mai întâi să ajungem în camera lui, măcar, înainte să încerce. Mă întreb dacă o aștepta ceva de la mine, mai ales după mesajul pe care i l-am expediat accidental. Normal că așteaptă ceva, doar e bărbat. Oare o ști că sunt virgină? Oare ar trebui să-i spun că sunt virgină? Ar trebui. Probabil că oricum va putea să-și dea seama.

– Sunt virgină, rostesc pe nepregătite, cu buzele lipite de ale lui.

Imediat mă întreb ce naiba caut să mai vorbesc cu voce tare, în clipa asta. N-ar trebui să mi se permită să mai vorbesc vreodată. Cineva ar trebui să mă deposeze de voce, fiindcă e evident că nu mai știu ce-i ăla filtru când sunt cu garda jos în privința sexului.

Se oprește imediat din sărutat. Își depărtează lent fața de a mea și mă privește în ochi.

– Sky, îmi spune el fără ocolișuri. Te sărut, pentru că uneori nu pot să nu te sărut. Știi ce efect are gura ta asupra mea. Nu aștept nimic altceva, bine? Atât timp cât pot să te sărut, celelalte chestii pot să aștepte.

Mă privește cu o sinceritate neprefacută, în timp ce-mi îndeasă

---

suvițele de păr pe după urechi.

– Doar m-am gândit că ar trebui să știi. Probabil ar fi trebuit să aleg un moment mai bun ca să-ți declar asta, dar câteodată îmi scapă tot felul de cuvinte fără să gândesc. E o trăsătură tare urâtă și o detest, pentru că mi se întâmplă în cele mai nepotrivite momente și e jenant. Ca, de exemplu, chiar acum.

– Nu, nu mai zice asta, mă oprește el, râzând și scuturând din cap. Ador când îți scapă cuvinte fără să gândești. Și ador când reverseși tirade prelungite, surescitate, ridicole. Mi se par oarecum sexy.

Mă înroșesc. Să ți se spună că ești sexy e ceva de-a dreptul... sexy.

– Și știi ce mai e sexy? continuă el, aplecându-se din nou spre mine.

Expresia lui jucăușă îmi mai știrbește din jenă.

– Ce?

Zâmbește mai întâi, apoi îmi răspunde.

– Cum ne străduim să ne ținem mâinile la locurile lor în timp ce vedem un film.

Se ridică și mă trage în sus, apoi mă conduce pe scară către camera lui.

Deschide ușa și intră primul, după care se întoarce spre mine și mi cere să închid ochii. În loc de asta, eu mi-i dau peste cap.

– Nu-mi plac surprizele, îmi atrag atenția.

– Și nici cadourile nu-ți plac și nici anumiți termeni obișnuiți de alint. Încep să învâț. Dar aici nu e decât o chestie super pe care vreau să ți-o arăt; să nu crezi că ți-am cumpărat ceva. Așa că, fă bine și închide ochii.

Fac ceea ce-mi cere, iar el mă trage mai departe în cameră. Deja îmi place mult aici, pentru că miroase exact ca el. Mă mai conduce câțiva pași, apoi îmi pune mâinile pe umeri.

– Stai jos, îmi zice, împingându-mă în jos.

Mă așez pe ceea ce pare să fie un pat, după care, dintr-odată, mă pomenesc trântită pe spate, iar el îmi ridică picioarele de pe podea.

– Nu deschide ochii, mă avertizează apoi.

Simt cum îmi întinde picioarele pe pat și mă reazemă de o pernă. Cu o mână, îmi apucă tivul rochiei și trage în jos, având grijă

---

să stea unde trebuie.

– Musai să rămâi acoperită, zice el. Nu se poate să-mi arăți crăcii când ești întinsă așa pe spate.

Râd, dar rămân cu ochii închiși. Deodată, îl simt târându-se deasupra mea, având grijă să nu mă lovească din greșeală cu genunchii. Apoi, îmi dau seama că se instalează lângă mine, pe perna lui.

– Ok. Deschide ochii și pregătește-te să fii uluită.

Sunt înfricoșată. Îmi ridic cu încetul, și cu greutate, pleoapele. Ezit să ghicesc ce anume văd, fiindcă aproape aș crede că e un televizor. Numai că televizoarele nu ocupă de obicei doi metri din suprafața unui perete. Chestia asta e enoormă! Holder îndreaptă o telecomandă spre ecran și acesta se luminează.

– Uau, exclam impresionată. E uriaș.

– Așa a zis și ea.

Îi trag un cot în coaste, iar el începe să râdă. Îndreaptă din nou telecomanda spre televizor,

– Care e filmul tău preferat din toate timpurile? Am Netflix.

Îmi aplec capul spre el.

– Net ce?

Izbucnește în râs, clătinând din cap dezamăgit.

– Uit mereu că ești handicapată din punct de vedere tehnologic. E ceva asemănător cu un e-reader, doar că are filme și showuri de televiziune în loc de cărți. Poți să vezi aproape orice, doar apăsând un buton.

– Sunt și reclame?

– Nț, răspunde el cu mândrie. Așadar, care să fie?

– Ai cumva The Jerk? Ador filmul ăsta.

Își lasă brațul să-i cadă pe piept; apasă butonul telecomenzii și stinge televizorul. Rămâne tăcut timp de mai multe lungi secunde, după care oftează adânc. Se apleacă într-o parte și pune telecomanda pe noptieră, după care se rostogolește cu fața spre mine.

– Nu mai am chef de televizor, îmi zice.

S-a bosumflatt Dar ce naiba am zis?

– Foarte bine. Nu trebuie neapărat să vedem The Jerk. Alege tu altceva, copil mare ce ești, propun eu, râzând.

Nu răspunde nimic timp de câteva clipe, continuând să mă fixeze cu o privire inexpressivă. Ridică mâna și și-o plimbă pe abdomenul meu, coborând spre talie, după care mă apucă strâns și mă trage spre el.

– Știi ceva, îmi zice, mijind ochii cu care, între timp, îmi greblează meticolos tot corpul.

Îmi urmărește cu un deget tiparul rochiei, mângâindu-mi abdomenul cu delicatețe.

– Reușesc să îndur ce-mi tot face rochia asta, îmi explică apoi, ridicându-și privirea înapoi spre gura mea. Îndur chiar și nevoia permanentă de a mă holba la buzele tale, chiar și când n-am cum să le sărut. Îndur sunetul râsetelor tale și cum îmi stârnește dorința de a-ți acoperi gura cu a mea și de a sorbi totul înăuntru.

Gura i se apropie de a mea, iar felul în care și-a coborât tonul cu o octavă, făcându-l să sune oarecum liric, zeiesc, îmi face inima să se zbată violent în piept. Își apropie buzele de obrazul meu și-l sărută ușurel, iar răsuflarea lui caldă îmi izbește pielea când reîncepe să vorbească.

– Pot să îndur chiar și milioanele de ori în care mi-am derulat în minte, iar și iar, primul nostru sărut, în luna care-a trecut. Felul în care l-ai simțit. Felul în care te-am auzit. Felul în care m-ai privit imediat înainte ca buzele mele să le întâlnească pe ale tale.

Se răsuțește astfel încât să ajungă deasupra mea și-mi ridică brațele deasupra capului, imobilizându-le cu mâinile lui. Mă agăț de fiecare cuvânt rostit de el, nevrând să scap nici măcar o secundă din ceea ce face acum. Mă încalecă, susținându-și greutatea pe genunchi.

– Dar știi ce nu pot să îndur, Sky? Ce mă înnebunește și mă face dornic să-ți ating cu mâinile și cu buzele fiecare centimetru din corp? Faptul că tocmai ai zis despre The Jerk că e filmul tău preferat din toate timpurile. Chiar așa?

Își coboară gura spre a mea, până când buzele ni se ating.

– E ceva incredibil de sexy și sunt cât se poate de sigur că trebuie să ne sărutăm acum.

Dispoziția lui jucăușă mă face să râd, și să-i șoptesc, cu un glas seducător, printre buzele lui.

– *El urăște canistrele astea.*

Scoate un geamăt și mă sărută, după care se ridică puțin.

– Mai spune. Te rog. Să te aud spunând citate din filme mi se pare mult mai sexy decât să te sărut.

Râd și-i mai servesc un citat.

– *Stai departe de canistre!*

Mai geme o dată, jucăuș, în urechea mea.

– Așa te vreau! Încă unul. Mai spune unul.

– *Asta-i tot ce-mi trebuie*, declam pe un ton glumeț. *Scrumiera, jocul ăsta cu palete, și telecomanda, și lampa... și asta-i tot ce-mi trebuie. N-am nevoie de niciun alt lucru, nici măcar de unul.*

Acum râde zgomotos. Ar fi surprins să afle că mai am destule din aceeași sursă, dat fiind de câte ori am stat, împreună cu Six, să văd filmul ăsta.

– Asta-i tot ce-ți trebuie? glumește Holder. Ești sigură de asta, Sky?

Vocea îi e insinuantă și seducătoare și, dac-aș sta în picioare în clipa asta, fără îndoială că mi-ar pica imediat chiloții pe podea.

Scutur din cap și zâmbetul mi se șterge de pe față.

– Tu, răspund în șoaptă. Îmi trebuie lampa și scrumiera și jocul cu palete și telecomanda... și tu. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Râde, însă râsul i se stinge repede, imediat cum i se oprește din nou privirea pe gura mea. O cercetează, mai mult ca sigur planificându-și ce va face cu ea în următoarea oră.

– Trebuie să te sărut acum, îmi zice.

Buzele i se ciocnesc de ale mele și, în momentul ăsta, într-adevăr, el e tot ce-mi trebuie.

Se sprijină în coate și-n genunchi, mă sărută cu înflăcărare, dar simt nevoia să se lase peste mine. Mâinile îmi sunt încă imobilizate deasupra capului, iar gura e incapabilă să articuleze cuvinte, în timp ce o dezmiardă el așa. Singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să ridic piciorul și să-i secer genunchiul de sub el, așa că asta și fac.

În clipa în care trupul lui se prăbușește peste al meu, icnesc. Zgomotos. N-am luat în considerare și faptul că, atunci când ridic piciorul, mi se ridică în același timp și tivul rochiei. Mult. Adăugați la asta materialul tare al blugilor lui și veți obține o combinație destul de demnă de icnit.

– Mama mă-sii, Sky, spune el, printre momentele de răsuflarea

---

tăiată în care-mi asaltează gura cu a lui.

Deja i-a pierit suflul și nu suntem așa nici de un minut.

– Dumnezeule, ești incredibilă. Mersi pentru că porți rochia asta.

Mă sărută, și sporadic murmură câte ceva, cu buzele lipite de ale mele.

– Chiar...

Mă mai sărută o dată pe gură, apoi își coboară buzele pe bărbie, ajungând până la jumătatea gâtului.

– Chiar îmi place. Rochia ta.

Răsuflă acum atât de greu, încât de-abia îi mai disting mormăielile. Se lasă să lunece puțin mai jos pe pat, până când buzele lui ajung să mă sărute la baza gâtului. Una dintre mâini coboară spre coapsa mea, apoi începe să urce lent, ridicând ce brumă de rochie mai rămăsese să-mi acopere picioarele. Când ajunge la capătul de sus al coapsei, mâna i se oprește și strânge cu putere, de parcă el le-ar porunci pe tăcute degetelor să nu se aventureze mai departe de-atât.

Îmi sucesc corpul sub al lui, sperând că va pricepe aluzia și-și va îndruma mâna să se miște în continuare, oriunde vrea. Nu vreau ca el să se răzgândească sau să creadă, fie și numai pentru o clipă, că aș ezita să merg mai departe. Nu vreau decât să facă orice are chef, fiindcă de asta am nevoie. Am nevoie ca el să bifeze cât mai multe premiere cu puțință în seara asta, pentru că deodată m-a apucat lăcomia și vreau să trecem prin toate.

Îmi înțelege aluzia fizică și-și deplasează mâna, puțin câte puțin, mai aproape de interiorul coapsei. Numai așteptarea atingerii lui e suficientă ca să-mi provoace contracția tuturor mușchilor de la brâu în jos. Buzele lui au depășit în fine baza gâtului și coboară spre ridicaturile pieptului meu. Simt că următorul pas ar trebui să fie scoaterea de tot a rochiei, astfel încât să poată ajunge la ceea ce e dedesubt, însă pentru asta ar avea nevoie de cealaltă mână și chiar îmi place unde e ea acum. Mi-ar plăcea și mai mult dac-ar fi cu câțiva centimetri mai încolo, dar în mod sigur nu vreau s-o ia nici de unde e.

Îmi duc mâinile spre fața lui și-l forțez să mă sărute mai apăsător, apoi le las să-i cadă pe spinare.

Încă are tricoul pe el.

Asta nu e bine.

Bâjbîi cu mâna spre abdomenul lui și-i trag tricoul în sus, peste cap, dar nu-mi dau seama că, făcând asta, îl oblig să-și ia mâna de pe coapsa mea. E posibil să fi scâncit un pic, pentru că el zâmbește și-mi sărută colțul gurii.

Ne privim tot timpul în ochi, iar el îmi mângâie delicat fața cu vârfurile degetelor, târându-le peste tot pe ea. Niciodată nu-și abate privirea de la ochii mei, nici chiar când își lasă capul în jos, ca să-mi depună sărutări în jurul marginilor buzelor. Felul în care mă privește mă face să simt... Mă străduiesc să găsesc un adjectiv care să poată urma în propoziția asta, dar mi-e imposibil să găsesc vreunu. Pur și simplu, mă face să simt. E singurul pe care l-a interesat vreodată dacă simt ceva sau nu, așa că, fie și numai pentru asta, îl las să-mi fure încă o părticică din inimă. Dar nu mi se pare că ar fi îndeajuns, fiindcă dintr-odată îmi doresc să i-o ofer toată.

– Holder, murmur eu.

El își lasă mâinile să lunece până pe mijlocul meu și se apropie.

– Sky, zice, imitându-mi tonalitatea.

Ajunge cu gura la buzele mele și-și strecoară limba printre ele. E dulce și caldă și știu că n-a trecut prea mult timp de când i-am simțit ultima oară gustul, dar mi-a lipsit. Acum își ține mâinile de-o parte și de cealaltă a capului meu și are grijă să nu mă atingă cu oricare altă parte a lor sau a corpului. Numai cu gura.

– Holder, bâigui, desprinzându-mă și punându-mi mâna pe obrazul lui. Vreau. În seara asta. Chiar acum.

Expresia nu i se schimbă. Mă privește de parcă nu m-ar fi auzit. Poate chiar nu m-a auzit, fiindcă e evident că nu profită de oferta mea.

– Sky... zice pe un ton plin de șovăială. Nu trebuie neapărat. Țin ca tu că fii absolut sigură că asta vrei. Bine?

Acum, mă mângâie pe obraz.

– Nu vreau să te grăbesc cu nimic, adaugă.

– Știu asta. Dar îți spun că vreau. N-am mai vrut-o cu nimeni până acum, dar o vreau acum, cu tine.

Mă ținutuește cu privirea și-mi soarbe fiecare cuvânt. Pare cuprins, fie de neîncredere, fie de șoc, niciuna dintre variante nefiindu-mi de folos pentru cauza mea. Îmi ridic amândouă mâinile

---

și-i cuprind obrazii cu ele, apoi îi apropii buzele de gura mea.

– Aici nu sunt eu cea care spune *da*, Holder. Aici sunt eu cea care spune *te rog*.

Cu asta, își lasă buzele să se izbească de ale mele și scapă un geamăt. Auzind sunetul acela, venit din adâncul pieptului, îmi întăresc și mai mult hotărârea. Am nevoie de el și am nevoie de el acum.

– Chiar o facem? mă întreabă, fără să-și desprindă gura de a mea, continuând să mă sărute frenetic.

– Da. Chiar o facem. N-am mai fost atât de sigură de ceva de când mă știu.

Mâna i se strecoară în sus pe coapsa mea; își vârstă degetele, pe la șold, în chiloții mei, pe care începe să-i tragă în jos.

– Am nevoie doar să-mi promiți ceva, mai întâi, îi zic.

Mă sărută ușor, după care-și retrage mâna de pe lenjeria mea (fir-ar să fie) și face un semn de încuviințare.

– Orice vrei.

Îi apuc mâna și i-o pun exact unde fusese, pe șoldul meu.

– Vreau s-o fac, dar numai dacă-mi promiți c-o să batem recordul pentru cea mai bună primă dată din istoria primelor dați.

Îmi zâmbește larg de deasupra mea.

– Când e vorba despre tine și despre mine, Sky... niciodată n-o să fie mai puțin de-atât.

Brațul lui șerpuiește pe sub mine și mă trage în sus, odată cu el. Își mută mâinile pe brațele mele și-și agață degetele de bretelele subțiri ale rochiei, făcându-le să-mi lungească în jos de pe umeri, închid ochii strâns și-mi apăs obrazul de al lui, ținându-l de păr cu degetele strânse în pumni. Îi simt răsuflarea mângâindu-mi umărul, înainte de a-l atinge cu buzele. Abia dacă-l sărută, dar e de parcă mi-ar fi atins și pus pe foc fiecare părticică dinăuntrul meu doar prin sărutarea asta.

– O dau jos, îmi zice.

Tot cu ochii închiși sunt și nu-mi dau seama precis dacă mă anunță doar sau dacă-mi cere permisiunea de a-mi scoate rochia, dar oricum îi fac semn să continue. Mi-o ridică și mi-o scoate peste cap... iar pielea mea dezgolită mă furnică sub atingerea lui. Mă lasă jos, cu delicatețe, pe pernă, iar eu deschid ochii, privindu-l și

---

admirându-l cât poate să fie de frumos. După ce mă privește cu înfocare timp de mai multe secunde, își îndreaptă ochii spre mâna cu care-mi încolăcește talia.

Își plimbă lent privirea pe tot corpul meu, de sus până jos și înapoi.

– Fir-ar să fie, Sky, exclamă, mângâindu-mi abdomenul, după care se apleacă și mi-l sărută ușor. Ești incredibilă!

N-am mai stat atât de dezgolită în fața nimănui, până acum, dar felul în care mă admiră el nu mă face decât să-mi doresc să fiu atât de dezgolită. Își furișează mâna spre sutienul meu și-și plimbă degetul mare imediat pe sub el... făcând ca buzele să mi se întredeschidă, iar ochii să se închidă ia loc.

O, Dumnezeule, cat îl vreau! Rău, rău de tot.

Îl prind cu mâinile de față și i-o apropii de a mea, încolăcindu-mi picioarele peste șoldurile lui. Geme și-și lasă mâna să-i coboare de la sutienul meu înapoi spre talie. Îmi trage chiloții în jos pe coapse, obligându-mă să-mi descleștez picioarele, ca să-i permit să-i scoată de tot. Sutienul meu îi urmează imediat și, de îndată ce toate veșmintele de pe mine au fost înlăturate, el își aruncă picioarele jos din pat și se ridică pe jumătate, aplecându-se spre mine. Încă îi țin fața între mâini și încă ne sărutăm cu frenezie, când el își scoate pantalonii, după care se suie înapoi în pat, lăsându-se peste mine. Acum, pentru prima dată, pielea mi se atinge de a lui, atât de aproape, încât nici aerul n-ar avea loc să treacă printre noi; cu toate astea, am senzația că tot nu suntem îndeajuns de aproape. El întinde mâna peste pat și bâjbâie pe deasupra noptierei. Deschide un sertar, scoate din el un prezervativ, după care îl lasă jos pe pat și se întinde din nou peste mine. Soliditatea și greutatea lui îmi forțează picioarele să se desfacă și mai mult. Tresar când îmi dau seama că senzația de nerăbdare din stomacul meu se prefăce deodată într-una de groază.

Și de greață.

Și de frică.

Inima îmi bate năvalnic și răsuflarea începe să se transforme într-o serie de icnete scurte. Lacrimi de frică îmi ustură ochii în timp ce mâna lui bâjbâie pe suprafața patului, căutând prezervativul. Îl găsește și-l aud cum îi rupe ambalajul, dar strâng și

---

mai tare din pleoape. Îl simt cum se trage înapoi și se ridică în genunchi. Știu că și-l pune și știu ce urmează. Știu ce-o să simt și știu cât de mult o să mă doară și știu că o să mă facă să plâng după ce s-o termina.

Dar cum e posibil să știu? De unde să știu, când n-am mai făcut-o niciodată?

Buzele încep să-mi tremure când el se poziționează iar între picioarele mele. Încerc să caut în minte ceva care să-mi alunge frica, așa că vizualizez cerul, și stelele, și cât de frumoase sunt toate, străduindu-mă să-mi domolesc panica. Dacă-mi reamintesc mie însămi cât de frumos e cerul, orice-ar fi, pot să mă concentrez la asta și să uit cât de urâtă e asta. Nu vreau să deschid ochii, așa că număr, fără glas, în minte. Vizualizez stelele de deasupra patului meu și încep din partea de jos a constelației, numărând în sus.

Una, două, trei...

Număr, și număr, și iar număr.

Douăzeci și două, douăzeci și trei, douăzeci și patru...

Îmi țin respirația și mă concentrez, mă concentrez asupra stelelor.

Cincizeci și șapte, cincizeci și opt, cincizeci și nouă...

Aș vrea ca el să fi terminat deja. Nu vreau decât să se dea jos de pe mine.

Șaptezeci și una, șaptezeci și două, șaptezeci și...

– Fir-ar a naibii de treabă, Sky! Îl aud urlând pe Holder.

Simt că mă trage de brațul cu care-mi acopăr ochii. Nu vreau să mă oblighe să privesc, așa că mi-l apăs și mai tare peste față, ca totul să rămână în întuneric și eu să-mi pot continua numărătoarea tăcută.

Dintr-odată, spatele mi se ridică și nu mai am capul pe pernă. Brațele îmi atârnă inerte, iar ale lui mă înconjoară strâns, dar nu pot să mă mișc. Mi le simt prea slabe și hohotesc prea tare de plâns. Plâng atât de tare, iar el mă tot mișcă, și nu știu de ce, așa că deschid ochii. Mă balansez înainte și-napoi, înainte și-napoi, și, pentru o clipă, mă las cuprinsă de panică și închid ochii strâns, crezând că nu s-a terminat. Totuși, simt pătura învăluindu-mă și brațul lui ținându-mă strâns de spate și cealaltă mână mângâindu-mi părul și șoptele lui în ureche.

– Fata mea, nu e nimic, îmi zice, apăsându-și buzele pe părul meu și legănându-mă odată cu el.

Deschid iar ochii, însă lacrimile îmi încețoșează vederea.

– Îmi pare rău, Sky, zice el. Îmi pare atât de rău!

Mă sărută întruna pe tâmplă în timp ce mă leagănă, spunându-mi că-i pare rău. Își cere scuze pentru ceva. Ceva pentru care, de data asta, vrea să-l iert.

Se retrage puțin și observă că am ochii deschiși. Ai lui sunt roșii, dar nu zăresc lacrimi în ei. Totuși, tremură. Sau poate că eu sunt cea care tremură. Cred că tremurăm amândoi.

Mă privește în ochi, căutând ceva. Căutându-mă pe mine. Încep să mă destind în brațele lui, pentru că, atunci când brațele lui mă cuprind, nu mă mai simt de parcă aș cădea de pe marginea pământului.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb, fiindcă nu înțeleg cum de s-a ajuns la asta.

Clatină din cap, cu ochii plini de mâhnire, și de teamă, și de regret.

– Nu știu. Doar că ai început să numeri, și să plângi, și să tremuri, iar eu tot încercam să te fac să încetezi, Sky. Dar tu nu voiai. Erai îngrozită. Ce-am făcut? Spune-mi, pentru că, să știi, îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Ce naiba am făcut?

Clatin și eu din cap, pentru că n-am ce să-i răspund.

Face o grimasă și-și coboară fruntea spre a mea.

– Îmi pare foarte rău. N-ar fi trebuit în niciun caz să las lucrurile să meargă atât de departe. Nu știu ce naiba s-a întâmplat adineauri, dar îmi dau seama că tu nu ești încă pregătită, da?

Nu sunt încă pregătită?

– Așadar, n-am făcut... n-am făcut nimic?

Strânsoarea brațelor lui slăbește și-i simt totala schimbare de atitudine. În privirea lui nu văd altceva decât mâhnire și înfrângere. Își depărtează sprâncenele și-și încrețește fruntea, în timp ce-mi prinde obrazii între palme.

– Unde-ai plecat, Sky?

Clatin din cap, derutată.

– Sunt chiar aici. Ascult.

– Nu, ziceam mai devreme. Unde-ai fost? Nu erai aici, cu mine,

---

fiindcă, nu, nu s-a întâmplat nimic. Vedeam pe fața ta că e ceva în neregulă, așa că n-am făcut nimic. Dar acum tu trebuie să te gândești îndelung și intens unde ai fost, în mintea asta a ta, pentru că erai panicată. Erai isterică și am nevoie să știu ce te-a făcut să pleci, ca să mă pot asigura că n-o să se mai întâmple niciodată.

Mă sărută pe frunte și-și ia brațul care-mi încolăcea spatele. Se ridică și-și trage blugii pe el, apoi îmi ia rochia de pe covor. O scutură, apoi o întoarce până când îi lunecă în jos pe brațe, după care se apropie de mine și mi-o pune peste cap. Îmi ridică brațele și mă ajută să le strecor în rochie, apoi o trage până peste talie, îmbrăcându-mă.

– Mă duc să-ți aduc puțină apă. Revin imediat.

Mă sărută ezitant pe buze, aproape temându-se să mă mai atingă. După ce iese pe ușă, îmi reazem capul de perete și închid ochii.

Habar n-am ce s-o fi întâmplat adineauri; nu știu decât că teama de a-l pierde e întemeiată. Tocmai am ales unul dintre cele mai intime lucruri imaginabile și l-am transformat într-un dezastru. L-am făcut să se simtă mizerabil, de parcă ar fi greșit cu ceva, și acum se simte vinovat față de mine din cauza asta. Probabil că vrea să plec și nu i-o iau în nume de rău. Nu i-o iau cătuși de puțin în nume de rău. În definitiv, și mie îmi vine să fug de mine.

Arunc pătura de pe mine și mă ridic, după care-mi trag rochia în jos. Nu mă mai sinchisesc să-mi caut lenjeria intimă. Am nevoie să găsesc baia și să mă adun, ca să mă poată duce acasă. E a doua oară în weekendul ăsta când m-au năpădit lacrimile și nici măcar nu știu de ce... și pentru a doua oară, el a fost nevoit să mă salveze. N-am de gând să-i mai fac una ca asta vreodată.

Când trec de scări, căutând baia, privesc în jos peste balustradă, spre bucătărie. Îl văd aplecat în față, sprijinit cu coatele de bar, cu fața îngropată între mâini. Nu face altceva decât să stea acolo, nefericit și necăjit. Nu mai sunt în stare să-l privesc, așa că deschid prima ușă din dreapta mea, presupunând că ar fi de la baie.

Dar nu e.

E camera lui Lesslie. Dau să închid ușa, dar mă opresc. În loc s-o închid, o deschid mai larg și mă strecor înăuntru, apoi o închid după mine. Nu-mi pasă dacă sunt într-o cameră de baie, într-un dormitor

---

sau într-un șifonier... nu vreau decât să am liniște și pace. Un răgaz să mă redresez după ce naiba s-o fi putut întâmpla cu mine. Încep să cred că poate sunt nebună. Niciodată n-am mai avut mintea atât de rătăcită până acum, și asta mă îngrozește. Mâinile îmi tremură încă, așa că mi le împreunez strâns în fața mea și încerc să mă concentrez la altceva, ca să mă pot liniști.

Privesc ceea ce mă înconjoară, și dormitorul mi se pare oarecum tulburător. Patul nu e făcut, ceea ce mă izbește ca fiind ceva neobișnuit. Întreaga casă a lui Holder e într-o ordine desăvârșită, însă patul lui Lesslie nu e făcut. În mijlocul camerei e o pereche de jeansi, dând impresia că tocmai i-ar fi dezbrăcat. Îmi rotesc privirea în jur și constat că arată ca un dormitor tipic de adolescentă. Cele necesare pentru machiaj, pe măsuața pentru toaletă; un iPod pe noptieră. Arată de parcă ea ar locui și-acum aici. După cum arată camera, parcă nici nu s-ar fi dus vreodată. E evident că nimeni nu s-a mai atins de camera asta de când a murit ea. Fotografiile sunt încă agățate pe pereți sau înfipite în rama oglinzii de deasupra măsuței pentru toaletă. Toate veșmintele îi sunt încă în șifonier, unele dintre ele strânse grămadă pe fundul acestuia. E mai mult de un an de când a murit, dar pot să pun pariu că nimeni din familie nu s-a împăcat nici acum cu gândul că nu mai e.

Faptul că sunt aici îmi dă o senzație sinistră, dar îmi abate gândurile de la ce se petrece cu mine în clipa asta. Mă apropiu de pat și privesc fotografiile agățate pe perete. Majoritatea o înfățișează pe Lesslie și prietenele ei, doar în câteva fiind împreună cu Holder. Seamănă foarte mult cu Holder, cu ochii ei înfocați, ca două cristale albastre, și părul șaten închis. Ceea ce mă surprinde mai mult decât orice este cât de fericită pare. Arată atât de mulțumită de sine și plină de viață în absolut toate fotografiile, încât e greu să-ți imaginezi ce se petrece cu adevărat în mintea ei. Nu e de mirare că Holder habar n-a avut despre cât de deprimată se simțea ea în realitate. E mai mult ca probabil ca ea să nu fi dat nimănui de înțeleas așa ceva.

Ridic de pe noptieră o fotografic pusă cu fața în jos. Când o întorc și-o privesc, mi se taie răsuflarea. Fotografia o înfățișează pe ea, sărutându-l pe obraz pe Grayson, în timp ce se țin în brațe unul pe celălalt. Imaginea asta mă năucește și sunt nevoită să mă așez pe

---

pat ca să-mi vin în fire. De-asta l-o urî Holder atât? De-asta nu vrea ca el să mă atingă? Mă întreb dacă l-o socoti vinovat pe Grayson pentru ce-a făcut ea.

Încă stau pe pat, cu fotografia în mână, când se deschide ușa dormitorului. Holder își vâră capul pe după ea.

– Ce faci? mă întreabă.

Nu pare supărat văzându-mă aici. Totuși, pare stânjenit, ceea ce, probabil, nu e decât urmarea felului în care l-am făcut să se simtă ceva mai devreme.

– Căutam baia, îi răspund încet. Scuză-mă. Doar simțeam nevoia să am câteva clipe...

Se sprijină de tocul ușii, încrucișându-și brațele pe piept, în timp ce caută cu privirea prin încăpere. Studiază totul, exact cum am făcut și eu. De parcă totul ar fi nou pentru el.

– N-a mai fost nimeni aici? De când a...

– Nu, se grăbește el să-mi răspundă. Ce rost ar fi avut? Ea s-a dus.

Încuviințez, apoi pun fotografia cu Lesslie și Grayson la loc pe noptieră, cu fața în jos, așa cum a lăsat-o ea.

– Era împreună cu el?

Face un pas ezitant înăuntru, după care vine spre pat. Se așează lângă mine și-și proptește coatele pe genunchi, împreunându-și mâinile în față. Își rotește lent privirea prin cameră, fără să-mi răspundă imediat. Întoarce capul spre mine, apoi îmi cuprinde umerii cu brațul, trăgându-mă spre el. Faptul că stă aici, lângă mine, în clipa de față, încă dornic să mă țină în brațe, îmi stârnește imboldul de a izbucni în lacrimi.

– El a lăsat-o cu o seară înainte ca ea s-o facă, îmi răspunde încetșor.

Mă străduiesc să-mi abțin icnetul, însă cuvintele lui mă șochează.

– Crezi că din cauza lui a făcut-o? De-aia îl urăști atât?

Scutură din cap.

– L-am urât dinainte s-o rupă cu ea. El i-a făcut o grămadă de porcării, Sky. Și, nu, nu cred că din cauza lui a făcut-o. Cred că e posibil să fi fost factorul decisiv într-o hotărâre pe care ea a vrut de multă vreme s-o ia. Avusese probleme cu mult înainte să apară

Grayson în peisaj. Așa că, nu, nu-l socotesc pe el vinovat. Niciodată nu l-am socotit.

Se ridică și mă ia de mână.

– Haide. Nu vreau să mai stau aici.

Arunc o ultimă privire prin cameră, după care mă ridic să-l urmez. Totuși, mă opresc înainte de a ajunge la ușă. El se întoarce și mă vede că studiez fotografiile de pe măsuța pentru toaletă. E acolo o imagine înrămată cu Holder și Lesslie, de când erau mici. O ridic și mi-o apropiez de ochi, ca s-o studiez mai bine. Ceva din faptul că-l văd atât de copil mă face să zâmbesc. Văzându-i pe amândoi atât de mici... mi se pare ceva înviorător. Parcă văd inocența din ei, înainte ca realitățile urâte ale vieții să-și facă mendrele. Stau în fața unei case și Holder o ține strâns cu brațul pe după gât. Ea are mâinile încolăcite de mijlocul lui și amândoi zâmbesc spre obiectivul camerei.

Îmi mut privirea de pe chipurile lor spre casa din fundal. E o casă zugrăvită în galben, cu niște cadre vopsite alb, iar dacă s-ar vedea și înăuntru, s-ar observa că livingul e zugrăvit în două nuanțe distincte de verde.

Imediat închid ochii. De unde știu asta? De unde știu ce culori avea livingul lor?

Încep să-mi tremure mâinile și încerc să trag aer în piept, dar nu pot. Cum se face că știu casa asta? O știu, așa cum, dintr-odată, copiii din fotografie mi se par, cumva, cunoscuți. De unde știu că în spatele casei e montat un leagăn vopsit în verde și alb? Și că, la zece pași de leagăn, e o fântână secată, care trebuie să rămână acoperită, din cauză că, odată, a căzut în ea pisica lui Lesslie.

– Te simți bine? mă întrebă Holder.

Încearcă să-mi ia fotografia din mâini, dar eu i-o smucesc și-mi ridic privirea spre el. Îi citesc îngrijorarea în ochi. Face un pas spre mine, dar și eu fac unul înapoi.

Cum se face că-l știu?

Cum seface c-o știu pe Lesslie?

De ce mă simt de parcă mi-ar fi dor de ei? Scutur din cap, privind fotografia, apoi pe Holder, după care, din nou, fotografia. De data asta, încheietura mâinii lui Lesslie e cea care-mi atrage atenția. Ea poartă o brățară. O brățară aidoma cu a mea.

Vreau să-l întreb despre asta, dar nu sunt în stare. Încerc, dar nu-mi iese niciun cuvânt, așa că ridic fotografia spre el. Clatină din cap și se pleoștește la față, ca și cum i s-ar frânge inima.

– Sky, nu, exclamă pe un ton rugător.

– Cum? zic, cu o voce întretăiată și abia auzită.

Privesc din nou fotografia din mâinile mele.

– E un leagăn acolo, adaug. Și o fântână. Și... pisica voastră. A căzut în fântână și n-a mai putut ieși.

Ridic brusc ochii spre el și gândurile încep să mi se reverse în cuvinte.

– Holder, eu cunosc livingul ăla. Livingul are pereții verzi, iar în bucătărie e un blat din marmură care era mult prea înalt pentru noi și... mama ta. Prenumele mamei tale e Beth.

Mă opresc și încerc să trag aer în piept, pentru că torentul amintirilor nu mai încetează. Nu încetează să se reverse, iar eu nu pot să respir.

– Holder... nu-i așa că Beth e prenumele mamei tale?

Holder schițează o grimasă și-și trece mâinile prin păr.

– Sky... zice el.

Nici nu poate să mă privească în ochi. E răvășit la față și dezorientat și... și m-a mințit. Îmi ascunde ceva și-i e prea teamă să-mi mărturisească.

El mă cunoaște. Cum naiba de mă cunoaște și de ce nu mi-a spus?

Dintr-odată, simt că mi se face rău. Mă reped pe lângă el și deschid ușa de vizavi, care din întâmplare e chiar a băii, slavăDomnului. Încui ușa după mine, arunc fotografia înrămată pe blatul de lângă chiuvetă, după care mă las să cad direct pe podea.

Imaginile și amintirile încep să-mi inunde mintea, ca și cum tocmai s-ar fi ridicat stăvilarele. Amintiri despre el, despre ea, despre noi trei laolaltă. Amintiri cu noi jucându-ne, cu mine luând cina la ei acasă, cu mine și Les nedespărțite. O iubeam. Eram foarte mică, și ca vârstă, și ca înălțime, și nici măcar nu știu de unde-i cunosc, dar știu că-i iubeam. Pe amândoi. Amintirea e acum împerecheată cu durerea de a ști că Lesslie, cea pe care o cunoșteam și o iubeam când eram fetițe, acum nu mai e. Brusc, mă simt întristată și deprimată de faptul că ea s-a dus, dar nu pentru

---

mine. Nu pentru Sky. Sunt tristă pentru fetița care am fost și, cumva, jalea ei provocată de pierderea lui Lesslie emană din mine.

Cum de n-am știut? Cum de nu mi-am amintit de prima oară când l-am văzut?

– Sky, deschide ușa. Te rog.

Mă las să cad cu spatele de perete. E prea mult. Amintirile, și emoțiile, și jalea... e prea mult de suportat dintr-odată.

– Te rog. Trebuie să discutăm și nu pot să vorbesc, așa, prin uși. Te rog, deschide.

El a știut. Prima oară, când m-a văzut în magazin, a știut. Iar când mi-a văzut brățara... a știut c-o am de la Lesslie. M-a văzut purtând-o și a știut.

Durerea și deruta mi se preschimbă în scurt timp în furie; mă ridic de pe podea și mă îndrept iute spre ușă. O descui și-o deschid larg. El stă rezemat cu mâinile de-o parte și de cealaltă a tocului ușii, și mă privește drept în ochi, însă eu acum mă simt de parcă nici măcar n-aș ști cine e. Nu mai știu ce e adevărat între noi și ce e prefăcătorie. Nu știu dacă sentimentele lui, care or fi, provin din viața cu mine sau din viața cu fetița care am fost.

Trebuie să știu. Am nevoie să știu cine a fost ea. Cine am fost eu. Îmi înghit teama și dau frâu liber întrebării la care mă tem că știu deja răspunsul.

– Cine e Hope?

Expresia lui împietrită nu se schimbă, așa că repet întrebarea, de data asta pe un ton mai ridicat.

– Cine naiba e Hope?

Stă mai departe ținându-mă cu privirea și cu mâinile ferm proptite de tocul ușii, dar nu poate să-mi răspundă. Dintr-un anume motiv, nu vrea ca eu să știu. Nu vrea să-mi amintesc cine am fost. Inspir adânc și mă străduiesc să-mi zăgăzuiesc lacrimile. Mi-e prea frică să dau eu răspunsul, din cauză că nu vreau să-l aud.

– Eu sunt? Îl întreb, cu o voce tremurătoare și plină de vibrații. Holder... eu sunt Hope?

Răsuflă repezit și, în același timp, își ridică ochii spre tavan, aproape de parcă s-ar strădui să nu plângă. Închide ochii și-și lasă capul pe un braț, după care trage prelung, adânc, aer în piept, înainte de a-și întoarce privirea spre mine.

- Da!

Aerul din jurul meu devine prea dens. Prea dens ca să-l mai pot respira. Rămân nemișcată, drept în fața lui, incapabilă să mă mișc. Totul devine tăcut, în afară de ce e în capul meu. Sunt prea multe gânduri, și întrebări, și amintiri, și toate încearcă să obțină întâietatea și nu știu dacă ar trebui să plâng, sau să țip, sau să dorm, sau să fug.

Simt nevoia să ies în spațiu deschis. Simt că Holder, și baia asta, și toată casa asta blestemată, se strâng în jurul meu și am nevoie să ies la aer liber, să am spațiu suficient ca să-mi pot scoate totul din cap. Nu vreau decât să le scot afară pe toate.

Îmi fac loc pe lângă el. Încearcă să mă prindă de braț, dar eu mi-l smucesc.

- Sky, așteaptă puțin! strigă el după mine.

Dar eu nu mă opresc din fugă până când nu ajung la scară și încep să cobor treptele cât pot de repede, câte două odată.

Îl aud că vine după mine, așa că măresc viteza și tălpile îmi zboară mai departe decât avusesem în intenție. Scap balustrada din mână și mă prăbușesc în față, aterizând pe podea, la picioarele scării.

- Sky! urlă el.

Încerc să mă ridic, dar, până să am vreo șansă, el e deja în genunchi lângă mine și mă cuprinde cu brațele. Îl împing, vrând să-mi dea drumul ca să pot ieși la aer. Dar el nu se clintește.

- Afară, îi zic, cu răsuflarea tăiată și slăbită. Am nevoie să ajung afară. Te rog, Holder.

Îl simt cum dă o luptă interioară, nevrând să mă lase. Fără prea mare tragere de inimă, se desprinde de pieptul meu și mă privește, ciutându-mi ochii.

- Să nu fugi, Sky. Du-te afară, dar, te rog, nu pleca. Trebuie să stăm de vorbă.

Îi fac un semn de încuviințare, iar el îmi dă drumul, după care mă ajută să mă ridic. După ce ies din casă și ajung pe peluză, îmi împreunez mâinile la ceafa și inhalez o gură enormă de aer rece. Îmi las capul pe spate și privesc stelele, dorindu-mi mai mult ca oricând să fiu acolo, sus, și nu aici, jos. Nu vreau ca amintirile să revină întruna, din cauză că, odată cu fiecare amintire tulburătoare, vine

---

câte o întrebare și mai tulburătoare. Nu înțeleg cum se face că-l cunosc. Nu înțeleg de ce mi-a ascuns asta. Nu înțeleg cum de prenumele meu ar fi putut să fie Hope, din moment ce, de când mă știu, îmi amintesc că mi s-a spus Sky. Nu înțeleg de ce mi-ar fi spus Karen că prenumele meu de botez e Sky, dacă nu e așa. Tot ce crezusem că înțeleg după toți acești ani se descâlcește, dezvăluind lucruri pe care nu vreau să le știu. Am fost mințită și mi-e groază să aflu ceea ce toată lumea încearcă să ascundă de mine.

Rămân afară timp îndelungat, cât o veșnicie, parcă, încercând să fac lumină de una singură în toată treaba asta, când de fapt nici n-am idee în ce anume încerc să fac lumină. Trebuie să vorbesc cu Holder și trebuie să aflu ce știe el, însă mă simt rănită. Nu vreau să dau ochii cu el, când știu că mi-a ascuns secretul ăsta atâta timp. Asta face ca tot ce crezusem că ar fi între noi să pară nimic altceva decât o fațadă.

Mă simt sleită emoțional și cred că am avut parte de toate revelațiile pe care le-aș putea suporta într-o singură noapte. Nu vreau decât să ajung acasă și să mă trântesc în pat. Am nevoie să aștern o noapte de somn peste toate astea, înainte de a trece la întrebarea de ce nu mi-a spus că mă cunoaște din copilărie. Nu înțeleg de ce i-ar fi putut trece măcar prin gând că trebuie să ascundă așa ceva de mine.

Mă întorc și pornesc înapoi spre casă. El mă așteaptă în prag, urmărindu-mă cu privirea. Se dă deoparte ca să-mi facă loc, iar eu mă duc direct în bucătărie și deschid frigiderul. Înșfac o sticlă cu apă și iau mai multe înghițituri. Îmi simt gura uscată, iar el n-a mai ajuns să-mi aducă apa după care spusese că pleacă mai devreme.

Las jos sticla pe bar și ridic capul spre el.

– Du-mă acasă.

Nu se împotrivește. Se întoarce și-și ia cheile de pe măsuta din antreu, apoi îmi face semn să-l urmez. Pornesc, tăcută, după el, spre mașină. După ce mă urc, iese cu spatele de pe alee și demarează pe stradă, fără să spună vreun cuvânt.

Trecem de intersecția cu strada mea și atunci îmi devine evident că n-are de gând să mă ducă, așa cum i-am cerut, acasă. Arunc o privire spre el, dar îl văd că rămâne intens concentrat asupra drumului din fața lui.

- Du-mă acasă, îi zic din nou.

Mă privește cu o înfățișare hotărâtă.

- Trebuie să stăm de vorbă, Sky. Tu ai multe întrebări de pus, știu bine.

Chiar am. Am nevoie să pun un milion de întrebări, dar speram să-mi lase răgazul unei nopți de somn, ca să mi le pot pune în ordine și să-mi răspund singură la cât mai multe dintre ele. Însă e clar că pe el nu-l interesează ce-aș prefera eu în clipa de față. Fără cine știe ce chef, îmi desfac centura de siguranță și mă răsucesc pe scaunul meu, rezemându-mi spinarea de portieră, ca să fiu cu fața spre el. Dacă nu vrea să-mi dea timp ca să absorb toate astea, atunci o să-i trântesc toate întrebările dintr-odată. Dar o să mă grăbesc, pentru că eu chiar vreau să mă ducă la mine acasă.

- Bine, rostesc, îndărătnică. Hai să terminăm cu astea. De ce m-ai mințit timp de două luni? De ce te-a scos din sărite într-atât brățara mea, încât n-ai mai putut să vorbești cu mine săptămâni în șir? Sau de ce nu mi-ai zis, pur și simplu, cine credeai de fapt că sunt, în ziua în care ne-am întâlnit la magazin? Fiindcă tu știai, Holder. Știai cine sunt și, dintr-un anume motiv, ți s-a părut distractiv să te cuplezi cu mine până când o să-mi dau seama singură. Dar măcar îți place de mine? Merită jocul în care te-ai complăcut să mă rănești mai rău decât am fost vreodată în viață? Pentru că asta s-a întâmplat, îi zic, ajungând cu furia până în punctul în care încep să tremur.

În cele din urmă, renunț să-mi mai stăpânesc lacrimile, fiindcă ele reprezintă singurul lucru care mai încearcă să iasă, și am obosit să mă tot lupt cu ele. Mi le șterg de pe obraji cu dosul palmei și continui, pe un ton mai scăzut.

- M-ai rănit, Holder. Rău de tot. Mi-ai promis c-o să fii totdeauna numai sincer față de mine.

Acum, nu mai ridic tonul. De fapt, atât de încet vorbesc, încât nici măcar nu sunt sigură că el mă aude. Fixează întruna șoseaua cu privirea, ca un nemernic ce e. Închid ochii, îmi încrucieșz brațele pe piept și mă las să cad cu spinarea pe spătarul scaunului. Privesc afară pe geamul din dreapta mea și blestem soarta. O blestem pentru că mi l-a adus în viață pe băiatul ăsta, doar ca să mi-o poată distruge.

Când îl văd că-și vede mai departe de condus, fără să răspundă

---

la vreun cuvîntel din câte am zis, nu pot să fac altceva decât să scot un mic și jalnic hohot de răs.

– Tu chiar că ești un ratat, bombăn.

Acum treisprezece ani

– *Am nevoie să fac pipi, anunță ea, chicotind.*

Stăm ghemuite sub veranda casei lor, așteptând să vină Dean în căutarea noastră. Îmi place să mă joc de-a v-ați ascunselea, dar prefer să mă ascund eu. Nu vreau să-și dea ei seama că nu pot încă să fac chestia cu numărătoarea, deși mi-o cer mereu. Dean îmi zice mereu să număr până la douăzeci când e rândul lor să se ascundă, însă eu nu știu cum. Așa că stau doar cu ochii închiși și mă prefac că număr. Ei sunt deja amândoi la școală, în timp ce eu n-o să mă duc decât la anul, așa că nu știu să număr la fel de bine ca ei.

– *Vine, imi zice ea, târându-se înapoi cu câteva zeci de centimetri.*

Pământul de sub verandă e rece, așa că încerc să nu-l ating cu palmele, cum face ea, însă mă dor picioarele.

– *Les! urlă el.*

Se apropie de verandă și se duce direct spre trepte.

Stăm ascunse de mult timp și pare să se fi săturat de când ne caută. Se așează pe treptele care sunt aproape drept în fața noastră. Dacă-mi aplec capul, pot să-l privesc chiar în față.

– *Sunt sătul de căutat! mai strigă el.*

Întorc fața spre Lesslie să văd dacă e pregătită să fugă spre bază. Scutură din cap în semn că nu și-și duce un deget la buze.

– *Hope! urlă el, încă așezat pe trepte. Mă dau bătut!*

Își rotește privirea prin curte, apoi oftează încet. Bombăne ceva și izbește pietrișul de sub talpa lui și mă face să râd. Lesslie îmi trage un pumn în braț, cerându-mi să tac.

El începe să râdă și, la început, am impresia că e fiindcă ne-a auzit, dar pe urmă îmi dau seama că doar vorbește singur.

– *Hope și Les, zice încet. Hopeless.*

Râde iar și se ridică.

– *Ați auzit? urlă, punându-și mâinile pâlnie la gură. Voi două sunteți incurabile!*

Auzindu-l cum ne transformă numele într-un cuvânt, Lesslie

începe să râdă și iese târâș de sub verandă. O urmez și mă ridic exact când se întoarce Dean și-o vede. Zâmbește și ne privește pe amândouă, cu genunchii plini de țărână și pânze de păianjen prin păr. Clatină din cap și zice iar:

- Hopeless. Incurabile.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012

11:20 p.m.

Amintirea e atât de vie, încât nu pot să-mi dau seama de ce abia acum îmi revine. Cum a fost posibil să-i văd tatuajul în fiecare zi, să-l aud pronunțând numele de Hope și vorbind despre Les și, cu toate astea, să nu-mi amintesc nici așa? Întind mâna și-l apuc de braț, apoi îi ridic mâneca. Știu că e acolo. Știu ce scie. Dar e prima dată când îl privesc, știind ce înseamnă cu adevărat.

- De ce ți l-ai făcut? îl întreb.

Știu, mi-a mai spus, însă acum vreau să aflu motivul adevărat. El își desprinde privirea de șosea și o întoarce spre mine.

- Ți-am spus. E un memento despre persoanele pe care le-am dezamăgit în viața mea.

Închid ochii și mă las să cad la loc pe scaun, clătinând din cap. Zicea că exprimările vagi nu sunt de el, dar nu-mi trece prin minte o explicație mai vagă decât cea pe care mi-o tot oferă despre tatuajul lui. Cum ar fi putut el să mă dezamăgească? Ceea ce crede el, că m-ar fi dezamăgit cumva, la vârsta aia atât de fragedă, nici măcar n-are logică. Iar faptul că regretă asta îndeajuns încât s-o transforme într-un adevărat tatuaj criptic e de-a dreptul peste puterea mea de a ghici în momentul de față. Nu-mi vine în minte ce-aș mai putea să spun, sau să fac, ca să-l conving să mă ducă, în sfârșit, acasă. Nu mi-a răspuns la vreuna dintre întrebări, iar acum se ține iarăși de jocurile lui psihologice, dându-mi non-răspunsuri la fel de cryptice. Nu vreau decât să ajung acasă.

Trage mașina pe dreapta, ceea ce mă face să sper c-o să întoarcă. Numai că, în loc de asta, oprește motorul și deschide portiera din dreptul lui. Privesc pe geam și-mi dau seama că suntem iar la aeroport. Și asta mă eneivează. N-am chef să stau aici și să-l privesc cum studiază stelele, în timp ce gândește. Vreau răspunsuri; dacă

---

nu, vreau să merg acasă.

Deschid și eu portiera și merg după el, fără tragere de inimă, spre gard, sperând că, dacă-i fac pe plac pentru ultima oară, o să obțin din partea lui o explicație rapidă. Mă ajută și de data asta să escaladez gardul și mergem amândoi spre locurile noastre de pe pistă, unde ne întindem cu fețele în sus.

Privesc cerul, sperând să descopăr vreo stea căzătoare. Chiar mi-ar prinde bine în clipa asta să-mi pun o dorință, două. Mi-aș dori sa mă pot întoarce în timp cu două luni și să nu mai fi pus piciorul în magazin în ziua aia.

– Ești pregătită pentru răspunsuri? mă întrebă.

Întorc capul spre el.

– Sunt pregătită, dacă de data asta ai într-adevăr de gând să fii sincer.

Întoarce fața spre mine, apoi se împinge într-un braț și se sucește pe o parte, privindu-mă. Iarăși face chestia aia a lui, mă studiază în tăcere. Acum e mai întuneric decât fusese data trecută, când am stat aici, așa că mi-e greu să-i descifrez expresia de pe față. Cu toate astea, pot să-mi dau seama că e trist. Ochii lui n-au fost niciodată capabili să ascundă tristețea. Se apleacă în față și ridică mâna, apropiind-o de obrazul meu.

– Am nevoie să te sărut, îmi zice.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs, dar mi-e teamă că, dacăș râde, ar fi la modul maniacal, iar asta mă îngrozește, din moment ce deja încep să presupun că sunt nebună. Scutur din cap, șocată de faptul că-și închipuie măcar că l-aș lăsa să mă sărute în clipa asta. Mai ales după ce-am aflat că m-a mințit timp de două luni în cap.

– Nu, îi răspund hotărâtă, însă el rămâne cu fața aproape de a mea și cu mâna pe obraz.

Detest faptul că, deși fiecare dram de furie din mine provine din faptul că m-a înșelat, trupul încă-mi reacționează la atingerile lui. E acea luptă interioară neobișnuită, când nu poți să te hotărăști dacă preferi să expediezi un pumn în gura aflată la câțiva centimetri de fața ta sau să-i simți gustul.

– Am nevoie să te sărut, zice din nou, de data asta pe un ton de implorare disperată. Te rog, Sky. Mi-e teamă că, după ce-o să-ți spun ceea ce urmează să-ți spun... n-o să mai am niciodată ocazia să

---

te sărut.

Se împinge mai aproape de mine și-mi mângâie obrazul cu degetul mare, fără să-și desprindă nici pentru o clipă privirea din ochii mei.

- Te rog.

Fac un ușor semn de încuviințare, fără să-mi dau seama de ce mă las înfrântă de slăbiciune. Își coboară gura spre a mea și mă sărută. Închid ochii și-l las să-și strecoare limba înăuntru, pentru că o imensă parte din mine se teme la fel de mult ca el că ar putea fi ultima oară când îi simt gura lipită de a mea. Mi-e frică să nu fie ultima oară din viață când voi mai simți ceva, pentru că el e singurul cu care am vrut vreodată să simt.

Își schimbă poziția ajungând să stea în genunchi, ținându-mi o mână pe obraz și sprijinindu-se cu cealaltă pe betonul de lângă capul meu. Ridic și eu mâna și mi-o strecor în părul lui, trăgându-l mai apăsător spre gura mea. Faptul că-i simt gustul și răsuflarea amestecându-se cu a mea îmi alungă pe moment toate gândurile la ce s-a întâmplat astă-seară, încuindu-le într-un colț al minții. În momentul acesta, mă concentrez doar la el și la inima mea și la felul în care ea se umple și se frânge, în același timp. Gândul că tot ceea ce simt pentru el ar putea să nu fie împărtășit, sau nici măcar real, îmi provoacă durere. Totul mă doare. Simt durere în cap, în măruntaie, în piept, în suflet. Înainte, simțeam că sărutul lui poate să mă vindece. Acum, îl simt ca și cum mi-ar crea o durere fatală de inimă, în adâncul ființei mele.

Își dă seama că mă las pradă sentimentului înfrângerii, când scâncetele încep să mi se ridice din gât. Buzele i se mută pe obrazul meu, apoi lângă ureche.

- Îmi pare foarte rău, îmi zice, fără să-mi dea drumul. Îmi pare foarte rău. N-am vrut ca tu să știi.

Închid ochii și-l împing de pe mine, după care mă ridic în șezut și inspir adânc. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și-mi ridic genunchii, cuprinzându-i strâns în brațe, apoi îmi îngrop fața între ei, ca să nu mai fiu nevoită să-l privesc.

- Nu vreau decât să vorbești, Holder. Ți-am pus toate întrebările, pe care ți le-aș putea pune vreodată, pe drumul înapoi. Am nevoie să-mi răspunzi acum la ele, ca să mă pot întoarce acasă.

Vocea îmi sună înfrântă și terminată.

Își duce mâna spre ceafa mea, trecându-și degetele prin păr, încă o dată, și încă o dată, în timp ce-și pregătește replica. În cele din urmă, își drege glasul.

- N-am fost sigur că tu ești Hope, când te-am văzut prima oară. Prea mă obișnuisem s-o văd în absolut toate necunoscutele de vârsta noastră, încât renunțasem la încercările de a o mai găsi încă de acum câțiva ani. Dar când te-am văzut în magazin și te-am privit în ochi... am avut sentimentul că, într-adevăr, tu ești ea. Pe urmă, când mi-ai arătat actul tău de identitate și mi-am dat seama că nu ești Hope, m-am simțit ridicol. A fost, într-un fel, acea sonerie pentru trezire de care aveam nevoie, ca să las, în sfârșit, amintirea ei să dispară.

Se întrerupe din vorbit și-și plimbă mâna prin părul meu, după care o coboară pe spinare și o oprește acolo, dar continuând să descrie încet cercuri cu degetul. Îmi vine să i-o îndepărtez de acolo, dar și mai mult îmi doresc să rămână unde e.

- Am fost vecini timp de un an cu tine și cu tatăl tău. Tu, eu și Les... eram cei mai buni prieteni. Totuși, e foarte greu să-ți amintești chipul cuiva după atâta vreme. M-am gândit ca ai putea să fii Hope, dar în același timp mi-am zis că, dacă într-adevăr ai fi ea, n-aș mai avea îndoieli în privința asta. Am crezut că, dac-ar fi s-o mai văd vreodată, mi-aș da seama sigur că ea e. În ziua aia, după ce am ajuns acasă de la magazin, am intrat imediat pe internet să-ți caut numele. N-am reușit să găsesc nimic despre tine, nici măcar pe Facebook. Am căutat timp de o oră încheiată și am ajuns să mă enervez într-atât, încât m-am gândit să ies la o alergare ca să mă calmez. Când am trecut de colț și te-am văzut oprită chiar în fața casei mele, mi s-a tăiat respirația. Doar stăteai acolo, sleită și epuizată de cât ai alergat, și... Dumnezeuule, Sky! Erai atât de frumoasă... Încă nu știam sigur dacă ești Hope sau nu, dar în momentul acela întrebarea îmi dispăruse total din minte. Nu mă mai interesa cine erai: doar simțeam nevoia să te cunosc. După timpul petrecut cu tine toată săptămâna, nu m-am putut împiedica să vin acasă la tine în seara aia de vineri. N-am venit cu gândul să-ți scormonesc în trecut și nici măcar cu speranța că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Am venit acasă la tine pentru că am vrut să mă cunoști așa cum sunt în

---

realitate, nu din ce ai auzit de la toți ceilalți. Iar după ce-am petrecut mai mult timp cu tine în seara aia, nu m-am mai putut gândi la altceva, decât la cum să fac ca să pot petrece și mai mult timp cu tine. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să mă captiveze atât. Încă mă întrebam dacă o fi posibil... ca tu să fii ea. Curiozitatea mi-a devenit și mai mare după ce mi-ai spus că ai fost adoptată, dar și atunci m-am gândit că ar putea să fie o coincidență. Dar pe urmă, când ți-am văzut brățara...

Se întrerupe din nou și-și ia mâna de pe spinarea mea. Îmi strecoară degetele sub bărbie și-mi ridică fața dintre genunchi, obligându-mă să-l privesc în ochi.

– Am simțit că mi se frânge inima, Sky. Nu voiam ca tu să fii ea. Îmi doream să-mi fi spus că ai primit brățara de la prietena ta, sau că ai găsit-o, sau că ai cumpărat-o. După atâția ani irosiți, căutându-te în fiecare chip pe care-l priveam, în sfârșit, te găsisem... iar asta m-a distrus. Nu voiam ca tu să fii Hope. Nu voiam decât să fii tu.

Clatin din cap, încă la fel de derutată ca și până acum.

– Dar de ce nu mi-ai spus? Cât de greu putea să-ți fie să recunoști că ne-am cunoscut altădată? Nu înțeleg de ce ai mințit în privința asta.

Mă studiază cu privirea timp de câteva clipe, căutând un răspuns îndeajuns de potrivit, după care-mi îndepărtează cu degetele părul care-mi căzuse peste față.

– Ce-ți mai amintești despre adopția ta?

– Nu mare lucru, îi răspund, scuturând din cap. Știu că am fost la orfelinat, după ce m-a dat tatăl meu. Știu că m-a adoptat Karen și că ne-am mutat aici, din alt stat, când aveam cinci ani. În afară de asta și de câteva amintiri răzlețe, nu mai știu nimic.

Își îndreaptă spinarea și-și pune amândouă mâinile pe umerii mei, apăsându-mă cu fermitate, ca și cum ar începe să-l nervezeze faptul că nu ajunge la nimic,

– Toate astea sunt chestiile pe care ți le-a spus Karen. Eu vreau să știu ce-ți amintești tu. Ce-ți amintești tu, Sky?

De data asta, clatin din cap cu mai puțină hotărâre.

– Nimic. Cele mai vechi amintiri ale mele sunt cu Karen. Singurul lucru de care-mi aduc aminte din perioada de dinaintea lui Karen e că am primit brățara asta, dar numai pentru că o mai am și acum,

---

ceea ce a făcut ca amintirea să-mi rămână fixată. Totuși, nici nu mai știam prea bine cine mi-a dat-o.

Holder îmi cuprinde chipul între mâini și-și apropie buzele de fruntea mea. Rămâne cu ele acolo, apăsându-mi capul de gura lui, de parcă s-ar teme să se desprindă, nevrând să fie nevoit să vorbească. Nu vrea să fie nevoit să-mi spună ce anume știe.

– Hai zi, îi șoptesc. Zi că ți-ai fi dorit să nu fii nevoit să-mi spui.

Își retrace buzele și-și lipește fruntea de a mea. Are ochii închiși, dar îmi ține și acum fața strânsă între palmele lui. Atât pare de trist, încât îmi vine să-l iau în brațe, cu toată enervarea pe care mi-a provocat-o. Îmi strecor brațele în jurul lui și-l strâng. El îmi răspunde la îmbrățișare, trăgându-mă pe genunchii lui. Îi încolăcesc mijlocul cu picioarele, în timp ce frunțile ne rămân lipite. Mă ține în brațe, dar de data asta îmi dă senzația că se ține de mine, din cauză că planeta lui și-a deplasat axa, iar eu îi sunt acum centrul de gravitație.

– Hai, spune-mi, Holder.

Își coboară mâna pe spatele meu, până pe mijloc, și deschide ochii, depărtându-și fruntea cât să mă poată privi în timp ce vorbește.

– În ziua în care ți-a dăruit Les brățara asta, plângeai. Îmi amintesc fiecare amănunt, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Stăteai în curtea ta, cu spatele spre casă. Ne-am așezat și noi lângă tine, eu și Les, și am rămas mult timp, dar tu tot nu te-ai oprit din plâns. După ce ți-a dat brățara, ea a plecat acasă la noi, dar eu n-am putut să mă clintesc. Nu voiam să te las singură acolo, gândindu-mă că s-ar putea să fii iarăși supărată pe tatăl tău. Mereu plângeai din cauza lui, iar asta mă făcea să-l urăsc. Nu-mi amintesc nimic despre el, în afară de faptul că-l uram din suflet pentru că te făcea să plângi așa. N-aveam decât șase ani, așa că nu știam niciodată ce să-ți spun când plângeai. Am impresia că-n ziua aia ți-am spus ceva de genul *N-ai grijă...*

– *El n-o să trăiască veșnic*, îi completez eu fraza. Îmi amintesc ziua aia. Cum mi-a dat Les brățara și cum mi-ai zis tu că el n-o să trăiască veșnic. Sunt două lucruri pe care mi le-am amintit tot timpul. Doar n-am știut că tu ai fost.

– Mda, așa ți-am zis, încuviințează el.

Îmi pune din nou mâinile pe obraji și continuă.

– Iar atunci, am făcut un lucru pe care l-am regretat în fiecare zi a vieții mele.

Scutur din cap.

– Holder, tu n-ai făcut nimic. Doar ai plecat acasă.

– Exact, confirmă el. M-am dus acasă, chiar dacă știam că trebuia să fi rămas cu tine pe iarbă. M-am oprit în curtea din fața casei mele și te-am privit cum plângi cu capul între brațele tale, când ar fi trebuit să plângi între ale mele. N-am făcut altceva decât să stau acolo... și să privesc cum se oprește mașina lângă trotuar. Am văzut cum se coboară geamul din dreapta și am auzit cum te strigă cineva pe nume. Am văzut cum îți ridici privirea spre mașină și cum te ștergi la ochi. Te-ai ridicat, ți-ai scuturat de praf pantalonașii scurți, după care te-ai dus spre mașină. Te-am văzut cum te urci în ea și-am știut că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, n-ar fi trebuit să stau acolo și doar să privesc. Dar n-am făcut altceva, deși trebuia să fiu alături de tine. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată, dac-aș fi rămas atunci alături de tine.

Temerile și regretele din vocea lui îmi fac inima să-și accelereze bătăile. Reușesc cumva să găsesc suficientă energie cât să pot vorbi, în ciuda fricii care mă mistuie.

– Ce nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Mă sărută din nou pe frunte și degetele lui mari îmi mângâie delicat pomeții. Mă privește de parcă i-ar fi frică să nu-mi zdrobească inima.

– Te-au luat. Nu știi cine o fi fost în mașina aia, dar te-a luat de lângă tatăl tău, de lângă mine, de lângă Les. Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Sâmbătă, 27 octombrie 2012

11:57 p.m.

Unul dintre lucrurile care-mi plac mult la cărți este capacitatea de a defini și de a condensa anumite părți din viața personajelor în capitole. E ceva neobișnuit, pentru că nu poți s-o faci și în viața reală. Nu poți să închei, pur și simplu, un capitol, după care să sari peste întâmplările pe care nu vrei să le trăiești, doar ca să deschizi

---

un nou capitol mai potrivit cu starea ta de spirit. Viața nu poate fi împărțită în capitole... ci doar în minute. Evenimentele din viața ți se înghesuie, minut după minut, fără salturi în timp, sau pagini albe, sau sfârșituri de capitole, pentru că, orice s-ar întâmpla, viața tot merge mai departe și înaintează, iar cuvintele continua sa curgă și adevărurile să se reverse, fie că-ți place, fie că nu, și viața nu-ți dă niciodată vreun răgaz ca să-ți tragi, naibii, sufletul.

Simt nevoia uneia dintre acele pauze dintre capitole. Nu vreau decât să-mi trag sufletul, dar n-am idee cum ar fi posibil.

– Spune ceva, mă îndeamnă el.

Încă îi stau pe genunchi, încolăcită de el. Îmi țin capul strâns lipit de umărul lui și am ochii închiși. Mă prinde cu mâna de ceafă și-și coboară buzele spre urechea mea, îmbrățișându-mă mai cu putere.

– Te rog. Spune ceva.

Nu-mi dau seama ce-o vrea să spun. Vrea să mă arăt surprinsă? Șocată? Vrea să plâng? Vrea să țip? Nu pot să fac nimic din toate astea, din cauză că încă mă străduiesc să cuprind cu mintea ceea ce mi-a spus.

Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Cuvintele lui mi se repetă în minte, ca un disc stricat.

Lipsit.

Sper să fi zis că am lipsit în sensul figurat, adică poate că doar i-am lipsit lui, în toți acești ani. Cu toate astea, mă îndoiesc să fie așa. L-am văzut cum mă privea când a rostit cuvintele alea și mi-a fost clar că n-ar fi vrut să le spună. Știa ce efect urmau să aibă asupra mea.

Poate că, într-adevăr, s-a exprimat în sensul propriu, doar că a încurcat lucrurile. Eram amândoi atât de mici; probabil că nu-și amintește corect succesiunea evenimentelor. Numai că ultimele două luni mi se derulează fulgerător prin fața ochilor și tot ce are legătură cu el, toate schimbările lui de personalitate și de dispoziție, și exprimările criptice, totul mi se limpezește. Ca, de exemplu, seara când stătea în pragul ușii mele, spunându-mi că m-a căutat toată viața. Atunci vorbise la propriu.

Sau în prima seară când am stat chiar aici, pe pistă, și m-a întrebat dacă am avut o viață bună. Și-a făcut griji timp de treisprezece ani pentru ce s-o fi întâmplat cu mine. Și atunci vorbise

---

foarte la propriu, vrând să afle dacă am fost fericită acolo unde am ajuns.

Sau ziua când a refuzat să-și ceară scuze pentru felul în care s-a comportat în sala de mese, explicându-mi că știa de ce l-a întors pe dos întâmplarea, dar că deocamdată nu poate să-mi spună. N-am insistat atunci, fiindcă părea că intenționează sincer să se explice într-o bună zi. Nici într-un milion de ani n-aș fi ghicit de ce l-a necăjit atât vederea brățării la mâna mea. Nu voia ca eu să fiu Hope, deoarece știa bine că adevărul avea să-mi zdrobească inima.

Și avea dreptate.

Ai lipsit timp de treisprezece ani, Hope.

Ultimul cuvânt al propoziției face să-mi coboare un fior rece pe șira spinării. Îmi ridic lent capul de pe umărul lui și-l privesc în ochi.

– Mi-ai zis Hope. Să nu-mi mai spui așa. Nu e numele meu.

Clatină aprobator din cap.

– Scuză-mă, Sky.

Și ultimul cuvânt al propoziției ăsteia îmi trimite un fior rece pe șira spinării, de asemenea. Mă desprind de el și mă ridic.

– Nu-mi mai spune nici așa, rostesc, pe un ton hotărât.

Nu vreau să mi se mai spună Hope, nici Sky, nici Prințeso, nici în orice alt fel care să mă separe de orice altă parte din mine. Dintr-odată, mă simt de parcă aș fi mai multe persoane diferite, împachetate într-una singură. Una care nu știe cine e și nici unde-i e locul, ceea ce mă tulbură. Niciodată nu m-am simțit atât de izolată, de când mă știu: ca și cum n-ar exista nici măcar un om în toată lumea asta în care să pot avea încredere. Nici măcar în mine însămi nu pot să am încredere. Nu pot să mă încred nici chiar în propriile amintiri.

Holder se ridică și-mi ia mâinile într-ale lui, privindu-mă. Îmi urmărește reacțiile, mi le așteaptă. O să fie dezamăgit, pentru că n-am de gând să reacționez. Nu aici. Nu acum. O parte din mine ar vrea să izbucnească în plâns în clipa în care el mă cuprinde cu brațele și-mi șoptește *N-ai grijă* la ureche. O parte din mine ar vrea să țipe, și să urle, și să-l lovească, pentru vina de a mă fi mințit. O parte din mine ar vrea să-l facă să se învinuiască în continuare pentru că nu a împiedicat ceea ce susține că s-ar fi întâmplat acum treisprezece ani. Dar cea mai mare parte din mine nu vrea decât ca

---

totul să dispară. Vreau să mă întorc la perioada când nu simțeam nimic. Îmi lipsește amorțea aia.

– Am nevoie de un sfârșit de capitol, zic, mai mult pentru mine, decât pentru el.

Vine după mine, la un pas în urmă.

– Nici măcar nu știu ce vrei să spui, îmi zice, cu o voce care sună înfrântă și copleșită.

Mă prinde de braț ca să mă oprească, mai mult ca sigur vrând să mă întrebe cum mă simt, dar eu mi-l smucesc și mă răsucesc pe călcâie, ajungând din nou cu fața spre el. Nu vreau să mă întrebe cum mă simt, pentru că habar n-am. Parcurg o întreagă gamă de sentimente în clipa asta, unele dintre ele necunoscute mie până acum. Furia, și fiica, și tristețea, și neîncrederea, toate acestea se amplifică în interiorul meu și vreau să se oprească. Nu vreau decât să nu mai simt tot ceea ce simt, așa că întind mâinile, îi prind fața între ele și-mi apăs buzele pe gura lui. Îl sărut apăsător și repede, vrând să-i provoc o reacție, însă el nu face nimic. Nu-mi răspunde la sărut. Refuză să-mi îndepărteze durerile prin asta, așa că furia mea preia întâietatea: îmi desprind buzele de ale lui, după care-i trag o palmă.

Abia dacă tresare și asta mă înfurie. Vreau să-l doară, așa cum mă doare pe mine. Vreau să simtă și el durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele lui. Îl pălmuiesc încă o dată și el nu se ferește. Văzând că tot nu reacționează, îi dau un brânci în piept. Îl îmbrâncesc și-l împing încă o dată, și înci o dată... Încercând să-i dau înapoi fiecare fărâma din suferința cu care tocmai mi-a înecat sufletul. Strâng pumnii și-l lovesc în piept, iar când văd că nici asta nu dă rezultate, încep să țip și să-l lovesc și să mă zbat ca să scap din brațele lui, pentru că ele sunt acum încolăcite în jurul meu. Mă face să mă învârtesc pe loc, până când ajung lipită cu spatele de pieptul lui, iar brațele ne sunt înlănțuite între ele, strâns încrucișate peste abdomenul meu.

– Respiră, îmi șoptește el în ureche. Calmează-te, Sky. Știu că ești derutată și speriată, dar sunt aici. Sunt chiar aici. Tu doar respiră.

Tonul îi e calm și liniștitor, așa că închid ochii și mă las pătrunsă de el. Holder simulează o inspirație adâncă, mișcându-și pieptul în ritm cu al meu, forțându-mă să trag aer în piept și să-i imit

---

mişcărilor. Respir de câteva ori lent, profund, odată cu el. După ce vede că nu mă mai zbat în brațele lui, mă întoarce încet cu fața și mă strânge la piept.

– N-am vrut să treci prin suferința asta, îmi șoptește, adăpostindu-mi capul între palmele lui. Tocmai de-asta nu ți-am spus.

În clipa asta, îmi dau seama că nici măcar nu plâng. N-am plâns deloc încă din clipa în care adevărul a ieșit de pe buzele lui și țin cu tot dinadinsul să mă împotrivesc lacrimilor care solicită să fie lăsate în libertate. Lacrimile n-au cu ce să mă ajute acum. M-ar face să mă simt și mai epuizată.

Îmi proptesc palmele în pieptul lui și-l împing ușor. Am impresia că sunt mai vulnerabilă în fața lacrimilor când mă ține în brațele lui, fiindcă îl simt atât de reconfortant. N-am nevoie să mă reconforteze nimeni. Am nevoie să învăț cum să mă bizui pe mine ca să rămân puternică, pentru că sunt singura în care pot avea încredere... deși sunt sceptică până și în privința încrederii în mine. Tot ce crezusem că știu s-a dovedit că era o minciună. Nu știu cine e amestecat în asta, nici cine cunoaște adevărul, dar știu că nu mi-a mai rămas nici măcar un dram de încredere în inimă. Nici față de Holder, nici față de Karen... și nici față de mine, la drept vorbind.

Fac un pas înapoi și-l privesc în ochi.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată cine sunt? îl întreb, privindu-l furioasă. Dacă nu mi-aș fi amintit niciodată? Mi-ai fi spus? Ți-era teamă c-o să te părăsesc și n-o să mai apuci să mi-o tragi? De-asta m-ai mințit tot timpul?

Văd cum jignirea îi umbrește ochii încă din clipa în care mi se revarsă cuvintele de pe buze.

– Nu. N-a fost așa. Nu e așa. Nu ți-am spus, din cauză că mi-era frică de ce ți s-ar putea întâmpla. Dacă aș face un denunț, ai fi luată de la Karen. Mai mult ca sigur, pe ea ar aresta-o, iar pe tine te-ar trimite înapoi să locuiești cu tatăl tău până când ai împlini optsprezece ani. Asta vrei să se-ntâmple? Știu că o iubești pe Karen, și că ești fericită aici. Nu vreau să-ți stric totul.

Scot un hohot de râs repezit, clătinând din cap. Raționamentul lui nu are logică. Nimic din toate astea n-are logică.

– Mai întâi de toate, îi zic, n-ar putea s-o trimită pe Karen la

---

închisoare, fiindcă pot să-ți garantez ci ea nu știe nimic despre asta. În al doilea rând, am împlinit optsprezece ani în septembrie. Dacă vârsta mea ar fi fost motivul nesincerității tale, ai fi putut să-mi spui până acum.

Se strânge cu o mână de ceafă și-și coboară privirea în pământ. Nu-mi place nervozitatea care emană din el în clipa asta. Pot să-mi dau seama, după cum reacționează, că încă n-a terminat cu destăinuirile.

– Sky, mai sunt foarte multe lucruri pe care încă trebuie să ți le explic, începe, ridicându-și din nou privirea spre mine. Ziua ta de naștere n-a fost în septembrie. Tu te-ai născut pe 7 mai. O să ai optsprezece ani abia peste încă șase luni. Cât despre Karen...

Face un pas spre mine, apucându-mă de amândouă mâinile.

– Ea sigur știe, Sky. Sigur. Gândește-te bine. Cine altcineva ar fi putut să facă una ca asta?

Îmi smulg imediat mâinile dintr-aie lui și mă retrag cu câțiva pași. Da, știu că, mai mult ca sigur, pentru el a fost o tortură să păstreze un astfel de secret. Pot să văd în ochii lui cât e de chinuitor să-mi spună toate astea. Însă eu i-am acordat prezumția de nevinovăție încă de când l-am întâlnit prima dată și orice părere de rău pe care aș putea s-o am față de el tocmai a fost anihilată de faptul că încearcă să-mi spună acum că propria mea mamă ar fi fost, cumva, implicată.

– Du-mă acasă, îi cer. Nu vreau să mai aud nimic. Nu vreau să mai știu nimic în seara asta.

Încearcă din nou să-mi ia mâinile într-ale lui, dar îl plesnesc peste ele.

– DU-MA ACASĂ! urlu din răspuțeri și deja pornesc către mașină.

Am ascultat destul. Acum am nevoie de mama. Am nevoie doar s-o văd și s-o strâng în brațe și să știu că nu sunt complet singură în toate astea, fiindcă exact așa mă simt acum.

Ajung la gard înaintea lui Holder și încerc să mă salt în mâini, dar nu pot. Mâinile și brațele îmi tremură și sunt slăbite. Încă mă străduiesc, când apare el fără zgomot în spatele meu și mă ridică. Sar jos de cealaltă parte și mă duc spre mașină.

Holder se urcă la locul lui și închide portiera, dar încă nu

---

pornește motorul. Rămâne cu ochii pironiți pe volan și cu mâna zăbovind pe cheia de contact. Îi privesc mâinile cu un sentiment amestecat, fiindcă tare mult mi le-aș dori pe trupul meu. Vreau să mă țină cu ele și să-mi mângâie spatele și părul, în timp ce-mi spune că totul va fi bine. Dar, în același timp, i le privesc cu dezgust, gândindu-mă la toate felurile intime în care m-a atins și m-a ținut cu ele, știind în permanență că mă minte. Cum de-a putut să fie cu mine, știind ceea ce știa, dar tot lăsându-mă să cred în minciuni? Nu știu cum aș mai putea să-l iert pentru asta

– Știi că sunt foarte multe lucruri de înghițit, îmi spune încet. Știi că sunt. Acum o să te duc la tine acasă, dar trebuie să discutăm despre astea mâine.

Se întoarce spre mine, privindu-mă cu o expresie îndârjită.

– Sky, nu trebuie să vorbești cu Karen despre asta. Înțelegi? Nu înainte să lămurim totul amândoi.

Încuviințez, doar ca să-i fac pe plac. Doar nu s-o aștepta, la modul serios, că n-o să vorbesc cu ea despre asta.

Se întoarce cu tot corpul spre mine și se apleacă, sprijinindu-și mâna de tetiera mea.

– Vorbesc serios. Știi că tu n-o crezi capabilă de așa ceva, dar, până când nu aflăm mai multe, trebuie să ții totul numai pentru tine. Dacă-i spui cuiva, întreaga viață poate să ți se schimbe. Acordă-ți răgazul necesar ca să prelucrezi totul. Te rog. Te rog, promite-mi c-o să aștepți până mâine. Până stăm din nou de vorbă.

Nuanța îngrozită din spatele vorbelor lui îmi pătrunde ca un junghi în inimă; încuviințez din nou, însă de data asta cu toată sinceritatea.

Mă mai privește timp de câteva secunde, după care se întoarce încet și ambalează motorul, apoi intră pe șosea. Mă conduce până acasă, cale de șase kilometri și jumătate, și nu mai scoatem o vorbă până când nu ajungem pe aleea din fața casei mele. Sunt deja cu mâna pe portieră și dau să cobor din mașină, însă el mă apucă de mâna cealaltă.

– Așteaptă, îmi zice.

Aștept, dar nu mă mai întorc spre el. Rămân cu un picior în mașină și celălalt pe alee, cu fața spre casă. El își îndreaptă mâna spre tâmpla mea și-mi îndeasă o șuviță de păr după ureche.

- O să fii bine în seara asta?

Nerozia întrebării lui mă face să oftez.

- Cum? întreb, întorcându-mă cu fața spre el și lipindu-mi spatelul de scaun. Cum aș mai putea să fiu bine, după seara asta?

Mă fixează cu privirea, continuând să-mi mângâie părul cu degetele.

- Mă omoară gândul ăsta... că te las să pleci așa. Nu vreau să te las singură. Pot să mă întorc peste o oră?

Îmi dau seama că mă întrebă dacă poate să-mi intre pe fereastră și să stea în pat cu mine, dar imediat scutur din cap în semn de refuz.

- Nu pot, îi răspund, cu vocea întretăiată. Mi-e prea greu acum să te știu în preajmă. Am nevoie doar să mă gândesc. Ne vedem mâine, bine?

Încuviințează și-și retrage mâna de pe obrazul meu, punând-o la loc pe volan, după care mă urmărește cu privirea cum cobor din mașină și mă îndepărtez de el.

Sâmbătă, 28 octombrie 2012

12:37 a.m.

Intru în casă și apoi în living sperând să fiu inundată de senzația de confort a cărei nevoie o resimt cu disperare. Aerul familiar și sentimentul de apartenență la casa asta e ceea ce-mi trebuie ca să mă calmez și să nu mă mai simt la un pas de a izbucni în lacrimi. Aici e casa mea, în care locuiesc împreună cu Karen... o femeie care mă iubește și ar face orice pentru mine, indiferent ce ar putea crede Holder.

Mă opresc în întunericul livingului, așteptând să fiu învăluită de senzația asta, dar nu se-ntâmplă nimic. Privesc în jur, bănuitoare, cu îndoială, și încep să urăsc faptul că-mi examinez acum viața dintr-un unghi de vedere cu totul diferit.

Traversez livingul, oprindu-mă chiar în fața ușii dormitorului lui Karen. Îmi trece prin minte să mă strecur în pat lângă ea, dar văd că are lumina stinsă. Niciodată n-am simțit atât de mult nevoia de a fi lângă ea, dar nu mă simt în stare să-i deschid ușa. Poate că nu sunt încă pregătită să dau ochii cu ea. Așa că pornesc mai departe pe

---

coridor, spre camera mea.

Lumina se strecoară prin crăpătura de sub ușa. Pun mâna pe mâner și-l răsucesc, apoi deschid încet ușa. O găsesc pe Karen așezată pe patul meu. Ridică privirea spre mine când aude ușa deschizându-se și sare imediat în picioare.

- Unde ai fost? mă întrebă.

După înfățișare, e îngrijorată, însă tonul ei conține și o nuanță de supărare. Sau, poate, de dezamăgire.

- Cu Holder. Nu mi-ai zis niciodată că trebuie să ajung la o anumită oră acasă.

- Stai jos, îmi zice, făcând un gest spre pat. Trebuie să discutăm.

Totul mi se pare schimbat acum la ea. O privesc cu prudență. În timp ce clatin din cap în semn de încuviințare, mă simt de parcă mi-aș preface că joc rolul fiicei ascultătoare. Ca și cum aș fi într-o secvență dintr-un film dramatic de pe Lifetime. Mă duc spre pat și mă așez, fără să-mi dau seama ce-o fi făcut-o să-și iasă din sărite. Într-un fel, îmi doresc să fi aflat și ea tot ce-am aflat eu în seara asta. Mi-ar fi al naibii de mult mai simplu așa, când i-aș povesti. Se instalează lângă mine și se întoarce cu fața.

- Nu mai ai voie să te vezi cu el, rostește cu fermitate.

Clipesc de două ori, în principal din cauza șocului provocat de subiectul ales. Nu mă așteptam să fie vorba despre Holder.

- Ce? întreb dezorientată. De ce?

Își vâră mâna în buzunar și scoate de-acolo telefonul meu mobil.

- Asta ce e? mă întrebă, scrâșnind din dinți.

Îmi privesc telefonul, pe care-l strânge cu putere în mână. Apasă pe un buton, apoi îl întoarce cu ecranul spre mine.

- Și astea ce naiba de mesaje mai sunt, Sky? Sunt îngrozitoare! Îți spune lucruri îngrozitoare, răutăcioase!

Lasă telefonul să cadă pe pat și mă apucă de amândouă mâinile.

- De ce te complaci să fii cu cineva care te tratează în asemenea hal? Eu credeam că te-am crescut mai bine.

Acum nu mai ridică tonul. Acum, doar joacă rolul mamei îngrijorate.

Îi strâng mâinile, vrând s-o liniștesc. Știu că, mai mult ca sigur, o să am probleme din cauza telefonului, dar simt nevoia să-i explic că mesajele nu sunt nicidecum ceea ce-și închipuie. Însuși faptul că

---

purtăm conversația asta îmi creează un ușor sentiment de ridicol. În comparație cu noile probleme cu care mă confrunt, mi se pare un pic cam infantilă.

– Mamă, el nu le scrie la modul serios. Îmi trimite mesajele alea în glumă.

Scoate un hohot amar de râs și clatină din cap, în semn de dezacord.

– E ceva nelalocul lui la el, Sky. Nu-mi place cum te privește. Nu-mi place cum mă privește pe mine. Iar faptul că ți-a cumpărat un telefon mobil, fără să manifeste nici pic de respect față de regulile mele, nu face decât să demonstreze ce respect manifestă el față de celelalte persoane. Indiferent dacă mesajele sunt în glumă sau nu, eu n-am încredere în el. Și sunt de părere că nici tu n-ar trebui să ai încredere în el.

O privesc, făcând ochii mari. Ea continuă să vorbească, dar gândurile din mintea mea devin din ce în ce mai zgomotoase, acoperind orice-ar încerca ea să-mi întipărească în creier. Instantaneu, încep să-mi transpire palmele și-mi simt în timpane bubuiturile inimii. Toate credințele ei, toate opțiunile și regulile îmi trec fulgerător prin minte, iar eu mă străduiesc să le delimitez și să le clasific în capitolele lor corespunzătoare, dar ele se învâlmășesc laolaltă. Extrag primul gând găsit în mormanul întrebărilor și i-l adresez fără să stau pe gânduri.

– De ce nu pot să am și eu telefon? șoptesc.

Nici nu știu dac-am rostit întrebarea îndeajuns de tare ca ea să mă audă, dar îi văd buzele oprindu-se din mișcare, ceea ce mă face să fiu destul de sigură că m-a auzit.

– Și internet, adaug. De ce nu vrei să am acces la internet?

Întrebările încep să-mi otrăvească mintea și simt că am neapărată nevoie să le scot afară. Toate încep să se așeze cap la cap, dar eu încă sper să fie doar coincidențe. Sper că ea m-a ținut toată viața la adăpost pentru că mă iubește și vrea să mă protejeze. Dar, în adâncul sufletului, mi se formează repede sentimentul că am fost adăpostită toată viața din cauză că ea m-a ascuns.

– De ce m-ai ținut să fac școala acasă? o întreb, cu o voce mult mai sonoră de data asta.

Mă privește cu ochii mari și mi-e clar că n-are idee ce anume m-

---

a îmboldit să-i pun întrebările astea tocmai acum. Se ridică și mă privește de sus.

– Nu-ți dau voie să întorci discuția asta împotriva mea, Sky. Locuiești sub acoperișul meu și-o să-mi respecti regulile.

Îmi ia telefonul de pe pat și pornește spre ușă.

– Ești pedepsită să rămâi închisă în casă. S-a terminat cu telefoanele mobile. S-a terminat cu iubiiții. Și mai discutăm noi mâine despre toate astea.

Trânțește ușa în urma ei, iar eu mă las imediat să cad pe pat, simțindu-mă și mai deznădăjduită decât în clipa în care am intrat în casă.

Nu se poate să fie adevărat. E doar o coincidență. Nu se poate să fie adevărat. Ea n-ar face una ca asta. Strâng din pleoape ca să-mi alung lacrimile și refuz să cred. Trebuie să existe vreo altă explicație. Poate că Holder e derutat. Poate Karen o fi derutată.

Eu știu că sunt derutată.

Îmi scot rochia de pe mine și îmbrac un tricou, după care sting lumina și mă vâr sub pătură. Sper c-o să mă trezesc mâine dându-mi seama că toată seara asta n-a fost decât un coșmar. Dacă nu, nu știu cât aș mai putea să suport, înainte ca să mă prăbușesc de tot. Privesc concentrată stelele care-mi strălucesc deasupra capului și încep să le număr. Împing deoparte totul și pe toți și mă concentrez, mă concentrez, mă concentrez asupra stelelor.

Acum treisprezece ani

Dean ajunge în curtea lui, dar se întoarce să mă privească. Îmi ascund din nou capul în îndoitura brațului și încerc să mă opresc din plâns. Știu că ei probabil ar vrea să ne mai jucăm de-a v-ați ascunselea înainte să vină ora la care trebuie să intru în casă, așa că ar fi cazul și nu mai fiu tristă, ca să ne putem juca.

– Hope!

Ridic capul spre Dean, dar el nu mai privește spre mine. Crezusem că el m-a strigat, dar îl văd că e cu ochii pe o mașină. E oprită în fața casei mele și are geamul deschis.

– Vino încoace, Hope, îmi zice tanti din mașină.

Zâmbește și mă cheamă să vin la geamul ei. Mi se pare că o

---

cunosc, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

Mă ridic și mă duc să văd ce vrea. Îmi șterg pantalonașii scurți de praf și mă duc spre mașină. Ea zâmbește încă și pare chiar drăguță. Când ajung lângă mașină, ea apasă pe butonul care descurie ușile.

– Ești gata să mergem, scumpa mea? Tati al tău vrea să ne grăbim.

Nu știam că trebuia să mă duc undeva. Tati nu mi-a zis că mergem undeva azi.

– Unde mergem? o întreb.

Ea zâmbește și pune mâna pe clanță, după care-mi deschide ușa.

– O să-ți spun după ce plecăm. Urcă-te și pune-ți centura, nu trebuie să întârziem.

Ea chiar nu vrea să ajungă târziu acolo unde mergem. Eu nu vreau ca ea să întârzie, așa că mă urc pe scaunul din față și închid ușa după mine. Ea închide geamul și pornește mașina din fața casei mele.

Mă privește și zâmbește, după care întinde mâna spre bancheta din spate. Îmi dă o cutie cu suc, iar eu i-o iau din mână și scot paiul din celofan.

– Eu sunt Karen, îmi zice. Și tu o să stai cu mine pentru un pic de timp. O să-ți spun totul despre asta când o să ajungem.

Sorb puțin din suc. E de mere. Îmi place mult sucul de mere.

– Dar tati? O să vină și el?

Karen scutură din cap.

– Nu, scumpa mea. O să fim numai noi două, după ce-o să ajungem acolo.

Îmi vâr la loc paiul în gură, pentru că nu vreau să mă vadă că zâmbesc. Nu vreau să știe cât mă bucur pentru că nu vine și tati cu noi.

Duminică, 28 octombrie 2012

2:45 a.m.

Mă ridic în capul oaselor.

A fost un vis.

A fost doar un vis.

Îmi simt inima bătându-mi nebunește în fiecare părticică din corp. Bate atât de tare, încât pot s-o și aud. Gâfâi ca să pot respira și sunt scaldată în sudoare.

A fost doar un vis.

Mă străduiesc să mă conving pe mine însămi că n-a fost decât atât. Vreau, din tot sufletul, să cred că amintirea care tocmai mi-a revenit nu e una reală. Nu poate fi.

Dar este. Îmi amintesc limpede, ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. La orice amintire care mi-a revenit în ultimele câteva zile, a mai răsărit câte o alta nouă. Amintiri pe care ori mi le-am reprimat, ori le-am pierdut din memorie din cauză că eram prea mică, îmi revin acum cu toată forța. Lucruri pe care nu vreau să mi le amintesc. Lucruri pe care-mi doresc să nu le fi știut niciodată.

Arunc pătura de pe mine și mă întind spre veioză. Apăs pe întrerupător și camera se umple de lumină, iar eu scot un țipăt dându-mi seama că mai e cineva în patul meu. Imediat cum îmi scapă țipătul din gât, el se trezește și se ridică brusc în capul oaselor.

– Ce naiba cauți aici? îl întreb, într-o șoaptă sonoră.

Holder aruncă o privire spre ceasul de la încheietură, după care se freacă la ochi cu palmele. Când e suficient de treaz ca să-mi poată răspunde, își pune mâna pe genunchiul meu.

– Nu puteam să te las. Voiam doar să mă asigur că ești bine.

Ridică mâna spre gâtul meu, oprind-o imediat sub ureche, de unde începe să-mi mângâie maxilarul cu degetul mare.

– Ce-ți mai bate inima, remarcă, simțindu-mi pulsul cu vârfurile degetelor. Ești speriată.

Vâzându-l aici, în patul meu, atât de grijuliu cu mine... nu pot să fiu supărată pe el. Nu pot să-l învinuiesc. În ciuda faptului că vreau să fiu supărată pe el, pur și simplu nu pot. Dacă n-ar fi fost chiar în clipa asta aici, ca să mă liniștească după revelația pe care tocmai am avut-o, nu știu ce s-ar fi ales de mine. El n-a făcut altceva decât să arunce vina asupra lui pentru absolut orice mi s-a întâmplat mie vreodată. Încep să accept gândul că poate are și el nevoie să fie reconfortat, la fel de mult ca și mine. Pentru asta, îi permit să-mi mai fure o bucată din inimă. Îl apuc de mâna cu care-mi mângâie gâtul și i-o strâng.

- Holder... îmi amintesc.

Vocea îmi tremură și simt cum lacrimile vor să iasă la suprafață. Înghit în sec și le împing înapoi cu toată forța care mi-a mai rămas. El se trage repede mai aproape de mine și mă întoarce complet cu fața spre el. Îmi pune amândouă mâinile pe obraji și mă privește în ochi.

- Ce-ți amintești?

Scutur din cap, fiindcă nu vreau s-o spun. Însă el nu mă lasă. Mă convinge din ochi, clătănând ușor din cap încurajator, asigurându-mă că e bine s-o spun. Șoptesc cât pot de încet, temându-mă să vorbesc cu glas tare.

- Karen a fost cea din mașină. Ea a făcut-o. Ea a fost cea care m-a luat.

Văd cum durerea și revelația îi pun stăpânire pe trăsăturile feței; mă atrage la pieptul lui, cuprinzându-mă cu brațele

- Știu, murmură, cu buzele în părul meu. Știu.

Mă agăț de tricoul lui și mă țin de el, vrând să mă scald în confortul oferit de brațele lui. Închid ochii, dar numai pentru o clipă. El se desprinde și mă împinge ușor, în clipa în care Karen deschide ușa camerei mele.

- Sky?

Mă răsucesc pe pat și o văd stând în cadrul ușii, privindu-l furioasă pe Holder. Întoarce brusc ochii spre mine.

- Sky? Ce... ce faci?

Fața îi e înnegurată de dezorientare și dezamăgire.

Îmi întorc repede privirea spre Holder.

- Ia-mă de-aici, îi zic în șoptă. Te rog.

El îmi face un semn de încuviințare, după care se îndreaptă spre șifonierul meu. Îl deschide, în timp ce eu mă ridic din pat, îmi iau o pereche de blugi din sertarul măsuței pentru toaletă și-i trag pe mine.

- Sky? Încearcă iar Karen, privindu-ne pe amândoi din prag.

Eu n-o privesc. Nu pot s-o privesc. Face câțiva pași înăuntru chiar în timp ce Holder desface fermoarul unui sac de voiaj, pe care-l pune pe pat.

- Aruncă-ți câteva haine aici. Eu mă duc să-ți iau ce-ți trebuie din baie.

Vocea îi e calmă și măsurată, ceea ce-mi mai domolește puțin panica de care mă simt cuprinsă. Mă îndrept spre șifonier și încep să-mi iau bluzele de pe umerase.

– Nu pleci nicăieri cu el. Ai înnebunit?

Tonul lui Karen frizează panica, însă eu tot n-o privesc. Îmi arunc în continuare veșmintele în sac. Mă duc spre măsuța pentru toaletă și deschid sertarul de sus, luând de-acolo o mână de șosete și de chiloți. Mă întorc spre pat, dar Karen îmi taie calea, punându-și mâinile pe umerii mei și obligându-mă s-o privesc.

– Sky, repetă ea buimăcită. Ce faci? Ce-ai pățit? Doar n-o să pleci cu el!

Holder revine în cameră cu mai multe obiecte pentru toaletă și trece drept pe lângă Karen, îndesându-le în sac.

– Karen, eu te-aș sfătui să-i dai drumul, îi zice, cu tot calmul cu care se poate rosti o amenințare.

Karen pufnește și se răsuțește pe călcâie spre el

– Tu n-o s-o iei de-aici. Dacă faci doar un pas în afara casei cu ea, chem poliția.

Holder nu-i răspunde. Își ridică privirea spre mine și-mi ia lucrurile din mâini, după care se întoarce și le pune în sac, închizându-l apoi cu fermoarul.

– Ești gata? mă întrebă, luându-mă de mână.

Îi fac semn că da.

– Să știți că nu glumesc! urlă Karen.

Lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji și pare cuprinsă de frenezie, săgetand cu privirea de la unul la celălalt. Văzându-i suferința de pe chip, parcă mi se frânge inima, pentru că e mama mea și-o iubesc, dar nu pot să ignor furia pe care o resimt pentru trădarea din ultimii treisprezece ani ai vieții mele.

– Chem poliția! răcnește ea. N-ai niciun drept s-o iei de-aici!

Îmi vâr mâna în buzunarul lui Holder, îi scot telefonul mobil de acolo și fac un pas spre Karen. O privesc drept în ochi și, cu tot calmul de care sunt capabilă, îi întind telefonul.

– Poftim, îi zic. Cheamă poliția.

Își lasă privirea spre telefonul din mâna mea, apoi o ridică la loc.

– De ce-mi faci asta, Sky? mă întrebă, de data asta copleșită de lacrimi.

O iau de mână și-i îndes telefonul în ea, însă refuză să-l apuce.

– Cheamă-i! Cheamă poliția, mamă! Te rog.

Acum chiar o implor. O implor să cheme poliția: să-mi dovedească faptul că greșesc. Să dea dovada că nu are nimic de ascuns. Dovada că nu mă ascunde pe mine.

– Te rog, îi mai zic o dată, încetișor.

Fiecare frântură din inima și din sufletul meu își dorește ca ea să apuce telefonul și să sune la poliție, ca să-mi dovedească mie că m-am înșelat.

Face un pas înapoi și, în același timp, inspiră precipitat. Începe să clatine din cap și aproape sigur își dă seama că știu, dar nu mai zăbovesc ca să mă conving. Holder mă ia de mână și mă conduce spre fereastra deschisă. Mă lasă să ies eu prima, după care vine și el. O aud pe Karen strigându-mă, dar nu mă opresc din mers până când nu ajung la mașina lui. Ne urcăm amândoi, iar el demarează, îndepărtându-mă de singura familie pe care am cunoscut-o cu adevărat vreodată.

Duminică, 28 octombrie 2012

3:10 a.m.

– Nu putem să rămânem aici, îmi zice, oprind în fața casei lui. Karen ar putea să vină aici după tine. Lasă-mă să dau o fugă înăuntru, să-mi iau câteva lucruri și mă întorc imediat.

Se apleacă spre mine și-mi apropie fața de a lui. Mă sărută, apoi coboară din mașină. În tot timpul cât el e în casă, stau cu capul sprijinit de tetieră, privind afară. Pe cer nu e nici măcar o stea pe care s-o număr. Numai fulgere. Ceea ce mi se pare potrivit pentru ce seară am avut.

Holder se întoarce după câteva minute și-și aruncă propriul bagaj pe bancheta din spate. Mama lui stă în pragul casei, urmărindu-l cu privirea. Se duce înapoi spre ea și-i cuprinde obrajii cu palmele, exact la fel cum face cu mine. Îi spune ceva, dar nu-mi dau scama ce. Ea încuviințează și-l strânge în brațe. El vine iar spre mașină și se urcă la volan.

– Ce i-ai zis?

Îmi ia mâna într-a lui.

– I-am zis că te-ai certat cu mama ta, așa c-o să te duc în Austin la una dintre rudele tale. I-am zis că eu o să stau la tata pentru câteva zile și-o să mă întorc curând.

Își ridică privirea spre mine și zâmbește.

– Nu-i nimic, ea s-a obișnuit cu plecările mele, din nefericire. Nu-și face griji.

Întorc capul și privesc pe geam, în timp ce el iese de pe alee, exact în clipa în care picăturile de ploaie încep să plesnească parbrizul.

– Și chiar o să stai la tatăl tău?

– Mergem oriunde vrei tu. Totuși, mă îndoiesc c-o să vrei să mergi în Austin.

– De ce n-aș vrea să merg în Austin? îl întreb, întorcându-mi ochii spre el.

Strânge din buze și pune în funcțiune ștergătoarele de parbriz. Își lasă o mână pe genunchiul meu și mi-l mângâie ușor cu degetul mare.

– De acolo ești, îmi răspunde încet.

Privesc afară pe geam și oftez. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu. Atât de multe... Îmi apăs fruntea pe sticla rece și închid ochii, permițându-le întrebărilor pe care mi le-am reprimat toată seara să iasă din nou la suprafață.

– Tatăl meu mai trăiește?

– Da, trăiește.

– Dar mama? Chiar a murit când aveam trei ani?

Holder își drege glasul.

– Da. A murit într-un accident de mașină, cu câteva luni înainte să ne mutăm în casa de lângă a voastră.

– El tot în casa aia locuiește?

– Da.

– Vreau s-o văd. Vreau să merg acolo.

Nu-mi răspunde imediat la cererea asta. Mai întâi, trage lent aer în piept, apoi îl scoate afară.

– Nu cred că ar fi o idee bună.

Mă întorc spre el.

– De ce? Probabil că locul meu e mai degrabă acolo, decât oriunde altundeva. El trebuie să afle că sunt bine.

Holder trage pe dreapta și oprește motorul. Se sucește pe scaunul lui și mă privește drept în ochi.

– Nu e o idee bună, din cauză că abia acum câteva ore ai aflat despre toate astea. Sunt multe de analizat, înainte să iei vreo decizie pripită. Dacă se-ntâmplă ca tatăl tău să te vadă și să te recunoască, atunci Karen o să ajungă la închisoare. Trebuie să te gândești mult și să cumpănești bine. Gândește-te la mass-media. Gândește-te la reporteri. Crede-mă când îți spun, Sky. Atunci când ai dispărut, și-au întins tabăra pe peluza noastră din față și au stat luni în șir. Polițiștii m-au audiat de nu mai puțin de douăzeci de ori, în decurs de două luni. Întreaga ta viață e pe cale să se schimbe, indiferent ce hotărâre ai lua. Totuși, vreau să iei hotărârea cea mai bună pentru tine. O să-ți răspund la orice întrebări ai avea. Te duc oriunde vrei să mergi în următoarele două zile. Dacă vrei să-ți vezi tatăl, atunci acolo mergem. Dacă vrei să mergi la poliție, atunci acolo mergem. Dacă nu vrei decât să fugi de toate, atunci asta facem. Dar, deocamdată, nu vreau decât să lași totul să se sedimenteze. E vorba despre viața ta. Despre restul vieții tale.

Cuvintele lui îmi strâng pieptul ca o menghină. Nici nu știu ce mai gândesc. Nici nu știu dacă mai gândesc. El a abordat problema din atâtea unghiuri, în timp ce eu n-am idee ce să fac. N-am nici cea mai a naibii de mică idee.

Deschid larg portiera și ies pe marginea șoselei, în ploaia de afară. Încep să patrurez de colo-colo, străduindu-mă să mă concentrez la ceva ca să-mi țin în frâu respirația. E frig și ploaia acum nu doar cade: bombardează. Picăturile enorme îmi ustură pielea și nu pot să-mi mai țin ochii deschiși din cauza lor. De îndată ce-l văd pe Holder dând ocol prin fața mașinii, mă îndrept iute spre el și-mi azvârl brațele pe după gâtul lui, îngropându-mi fața în tricoul deja learcă.

– Nu pot să fac asta! urlu, încercând să acopăr răpăitul ploii pe asfalt. Nu vreau ca asta să fie viața mea!

Mă sărută pe creștet și se apleacă spre urechea mea.

– Nici eu nu vreau ca asta să fie viața ta, îmi răspunde. Îmi pare foarte rău. Îmi pare foarte rău că am permis să-ți se-ntâmple toate astea.

Își strecoară un deget sub bărbia mea și mă face să-l privesc în

---

ochi. Statura lui îmi ferește ochii de usturimea provocată de ploaie, însă picăturile îi șiroiesc pe față, peste buze și în jos pe gât. Părul îi e îmbibat de apă și lipit pe frunte, așa că-i îndepărtez o șuviță de pe ochi. Deja ar cam avea nevoie iar de o tunsoare.

– Hai să facem astfel încât în seara asta viața ta să fie alta. Să ne urcăm la loc în mașină și să ne închipuim că plecăm pentru că asta vrem... nu din cauză că suntem nevoiți. Putem să ne închipuim că te duc într-un loc minunat... undeva unde ți-ai dorit totdeauna să mergi. Poți să te cuibărești la pieptul meu și să discutăm despre cât suntem de entuziasmați și să vorbim despre tot ce-o să facem când o să ajungem acolo. Despre lucrurile importante putem să vorbim și altădată. Dar, în seara asta... hai să facem astfel încât viața ta să fie alta.

Îi apropii gura de a mea și-l sărut. Îl sărut pentru că are mereu replica perfectă la îndemână. Îl sărut pentru că e mereu alături de mine. Îl sărut pentru că mă sprijină în orice hotărâre îmi închipui că ar trebui să iau. Îl sărut pentru că are atâta răbdare cu mine, cât timp încerc să deslușesc totul. Îl sărut, pentru că nu-mi trece prin minte altceva mai bun de făcut, decât să mă sui înapoi în mașină cu el și să discutăm despre tot ce-o să facem când o să ajungem în Hawaii.

Îmi desprind buzele de ale lui și, cumva, în toiul celei mai rele zile din viața mea, mai găsesc puterea de a zâmbi.

– Îți mulțumesc, Holder. Foarte mult. N-aș putea să fac asta fără tine.

Mă sărută din nou ușor pe gură și-mi răspunde cu un zâmbet.

– Ba da. Ai putea.

Duminică, 28 octombrie 2012

7:50 a.m.

Degetele lui mi se împletesc încet prin păr. Îmi odihnesc capul în poala lui; suntem pe drum de mai bine de patru ore. El și-a stins telefonul de când am trecut prin Waco, după ce a primit mai multe mesaje imploratoare de la Karen, de pe telefonul meu, prin care-i zicea să mă aducă înapoi acasă. Dar problema, în cazul de față, e că eu nici măcar nu mai știu unde ar fi acasă.

Oricât aş iubi-o pe Karen, habar n-am cum să interpretez ce-a făcut ea. Nu există vreo situație pe lumea asta care să justifice cumva răpirea unui copil, așa că nu știu dac-o să mai vreau vreodată să mă întorc la ea. Am de gând să descopăr cât pot de multe informații despre ce s-a întâmplat în trecut, înainte de a lua vreo hotărâre despre cum să procedez. Știu că s-ar cuveni să anunț imediat poliția, dar uneori ceea ce se cuvine nu e și cea mai bună variantă

– Nu cred că ar fi bine să stăm acasă la tatăl meu, îmi zice Holder.

Presupusesem că mă crede adormită, însă clar știe că sunt cât se poate de trează, din moment ce vorbește cu mine.

– O să poposim la un hotel în noaptea asta, continuă el, și-o să ne gândim mâine la ce trebuie făcut. Asta-vară n-am plecat de la el chiar în cei mai grozavi termeni și avem și-așa destule probleme pe cap.

Încuviințez, cu capul tot în poala lui.

– Facem cum vrei tu. Eu nu știu decât că am nevoie de un pat. Sunt epuizată. Habar n-am cum de poți tu să mai stai treaz.

Mă ridic în șezut și-mi întind brațele în fața mea, exact în timp ce Holder pătrunde cu mașina în parcare a unui hotel.

* * *

După ce rezolvă formalitățile pentru cazare, Holder îmi dă cheia de la cameră și iese să parcheze mai bine mașina și să ia bagajele din ea. Vâr cheia în ușă și o descui, după care intru în cameră. Are un singur pat, ceea ce și presupusesem c-o să ceară. Am mai dormit în același pat împreună de mai multe ori, așa că ar fi fost mult mai stânjenitor dac-ar fi cerut una cu paturi separate.

Se întoarce în cameră după câteva minute și lasă jos bagajele. Scotocesc prin al meu, căutând ceva în care să dorm. Din nefericire, nu mi-am luat vreo pijama, așa că-mi aleg un tricou lung și o pereche de chiloți.

– Trebuie să fac un duș, îl anunț.

Îmi iau cele câteva obiecte de toaletă pe care le-am luat cu mine și fac un duș extrem de prelungit. După ce termin, încerc să-mi usuc

---

părul, dar sunt prea istovită pentru asta, așa că mi-l prind într-o coadă udă și mă spăl pe dinți. Când ies din baie, îl găsesc pe Holder scoțând lucrurile amândurora din rucsaci și agățând tricourile și bluzele pe umerășele din șifonier. Mă privește în treacăt și tresare când vede că sunt numai în tricou și-n chiloți. Mă studiază, dar numai pentru o secundă, după care întoarce capul, jenat. Încearcă să se comporte cuviincios, gândindu-se la ce zi am avut. Dar eu nu vreau să mă trateze ca și cum aș fi ceva fragil. În oricare altă zi, ar fi început cu comentariile despre ce am pe mine și-ar fi fost cu mâinile pe fundul meu în fix două secunde. Așa, îmi întoarce spatele și se ocupă să-și scoată și ultimele lucruri din rucsac.

– O să fac și eu un duș rapid, îmi spune. Am umplut frapiera eu gheață și-am luat câte ceva de băut. N-am știut dac-o să vrei apă plată sau minerală, așa c-am luat din amândouă,

Își ia o pereche de boxeri și mă ocolește îndreptându-se spre baie, având grijă să nu mă privească. În clipa în care trece pe lângă mine, îl apuc de încheietură. Se oprește și se întoarce, ținând morțiș să mă privească în ochi și nicăieri altundeva.

– Poți să-mi faci un serviciu? îl întreb.

– Sigur, îmi răspunde cu toată sinceritatea.

Îmi strecor degetele printre ale lui, după care le ridic spre buze. Îi sărut ușor palma, apoi mi-o lipesc de obraz,

– Știu că-ți faci griji pentru mine. Dar dacă tot ce se-ntâmplă cu viața mea te face să te simți incomodat de faptul că ești atras de mine, până într-atât încât nici măcar să nu mă poți privi când sunt aproape goală, asta îmi frânge inima. Tu ești singurul care mi-a mai rămas, Holder, Te rog, nu mă trata altfel.

Mă privește înțelegător, după care-și retrage mâna de pe obrazul meu. Privirea îi coboară spre buze și un mic zâmbet îi gădilă colțul gurii.

– Adică îmi dai verde să recunosc că încă te vreau, chiar dacă viața ta a intrat în rahat?

Fac semn din cap că da.

– Să știi că încă mă mai vrei îmi e mult mai necesar acum, decât a fost înainte ca viața mea să intre în rahat.

Zâmbește, apoi își coboară buzele spre ale mele, încolăcindu-mi talia cu brațul și lăsându-și mâna mai jos, spre fese. Cu cealaltă mă

ține ferm de ceafă, călăuzindu-mi capul în timp ce mă sărută tot mai apăsător. Sărutul lui e exact ce-mi trebuie acum. E singurul lucru care mă poate face să mă simt bine într-o lume plină de nimic altceva decât de rele.

– Eu chiar am nevoie de un duș, îmi spune printre două săruturi. Mai ales acum, când am verde să tratez în continuare la fel!

Mă apucă de fese și mă lipește de el.

– Să nu adormi cât timp o să fiu în baie, pentru că, după ce ies, vreau să-ți arăt cam cât de incredibil sunt de părere că arăți în clipa asta.

– Bun, șoptesc, cu buzele strivite de ale lui.

Îmi dă drumul, după care se duce în baie. Mă întind pe pat exact când dă el drumul la apă. Încerc să văd ceva la televizor între timp, dacă tot n-am mai avut niciodată posibilitatea, dar nu e nimic care să-mi rețină atenția. Au fost douăzeci și patru de ore atât de istovitoare, soarele e deja pe cer, iar noi nici măcar un ne-am culcat. Trag transperantele și draperiile, după care mă târăsc înapoi în pat și-mi pun o pernă peeste ochi. De îndată ce încep să mă cufund în bine-venitul somn, îl simt pe Holder furișându-se în pat lângă mine. Își strecoară un braț pe sub perna mea, iar cu altul îmi cuprinde corpul. Îi simt pieptul cald lipit de spinarea mea și forța brațelor cu care mă înlănțuie. Își petrece degetele printre ale mele și mă sărută ușor pe ceafă.

– Te trăiesc, îmi spun în șoaptă.

Mă sărută din nou și oftează cu buzele în părul meu.

– Eu nu cred că te mai trăiesc. Sunt destul de sigur că am trecut mai departe de asta. De fapt, sunt ferm convins că am trecut mai departe de asta, dar încă nu sunt pregătit să ți-o spun. Când e să ți-o spun, vreau să fie ceva distinct de ziua de azi. Nu vreau să ți-o amintești așa.

Îi ridic mâna spre buze și i-o sărut cu delicatețe.

– Și eu pe tine.

Și uite cum, încă o dată, în noua mea lume plină de suferințe și de minciuni, băiatul ăsta găsește cumva o cale de a mă face să zâmbesc.

Duminică, 28 octombrie 2012

5:15 p.m.

Dormim până la prânz. Pe la vremea după-amiezii, când intră Holder în cameră cu mâncare, sunt deja moartă de foame. Au trecut mai mult de douăzeci și patru de ore de când n-am mai mâncat nimic. Trage două scaune lângă masă și începe să scoată din sacoșă alimentele și băuturile. Mi-a luat aceleași lucruri pe care i le cerusem cu o seară înainte, după vernisajul expoziției, dar pe care n-am mai ajuns până la urmă să le cumpărăm. Desfac capacul milkshake-ului cu ciocolată și iau o gură zdravănă, după care îmi despachetez cheeseburgerul. În timp ce mă ocup cu asta, din ambalaj cade o bucățică pătrată de hârtie, care aterizează pe masă. O ridic și citesc.

Doar din cauză că nu mai ai telefon și viața îți e de un dramatism nebun, nu înseamnă că aș vrea să-ți explodeze orgoliul. Arătai de-a dreptul banal în tricou și-n chiloți. Sper sincer c-o să-ți cumperi azi vreo pijama cu pantaloni, ca să nu mai fiu nevoit să stau toată noaptea cu ochii pe picioarele tale slăbănoage.

După ce las jos biletul și-mi ridic privirea spre el, îl văd că zâmbește. Atât de adorabile îi sunt gropițele, încât de data asta chiar mă aplec și-mi trec limba peste una dintre ele.

– Ce-a fost asta? mă întrebă, râzând.

Mușc din cheeseburger și ridic din umeri.

– Am tot vrut să fac asta încă de când te-am văzut în magazin.

Zâmbetul i se preface într-unul infatuate; se lasă pe spate pe scaun.

– Ai vrut să mă lingi pe față de prima oară când m-ai văzut? Așa obișnuiești tu să procedezi, când ești atrasă de câte-un tip?

– Scutur din cap.

– Nu pe față, doar pe gropițe. Și nu. Tu ești singurul tip pe care am simțit imboldul să-l ling.

Îmi zâmbește plin de încredere,

– E bine. Pentru că tu ești singura fată pe care am simțit vreodată imboldul s-o iubesc.

Ce mama naibii! N-a afirmat direct că mă iubește, dar auzind cuvântul ăsta ieșit din gura lui, simt cum îmi crește inima în piept. Mai iau o mușcătură din cheeseburger, ca să-mi camuflez zâmbetul, și-i las fraza să atârne în aer. Încă nu sunt pregătită s-o vad cum pleacă.

Terminăm amândoi de mâncat în tăcere. Eu mă ridic și strâng de pe masă, după care mă așez pe pat și-mi încălț pantofii.

– Unde pleci? mă întrebă, privindu-mă cum îmi leg șireturile.

Nu-i răspund imediat, din cauză că nu știu sigur unde mă duc. Nu vreau decât să ies din camera asta de hotel. După ce termin cu șireturile, mă ridic și mă apropii de el, după care-l încolăcesc cu brațele.

– Vreau să ies la o plimbare, îi zic. Și vreau să vii cu mine. Sunt gata să încep cu întrebările.

Mă sărută pe frunte, apoi întinde mâna și ia cheia de pe masă.

– Atunci, să mergem, îmi răspunde, împletindu-și degetele cu ale mele.

În apropierea hotelului nostru nu există parcuri, nici poteci pentru plimbări, așa că nu ne rămâne decât să ne îndreptăm spre curtea interioară. În jurul bazinului cu apă sunt câteva căsuțe din lemn, toate goale. Holder mă conduce spre una dintre ele. Ne așezăm pe niște scaune, iar eu îmi las capul pe umărul lui și privesc apa. Suntem în octombrie, însă temperatura e destul de plăcută. Îmi strecor mâinile pe mânecile tricoului și mă cuprind singură în brațe, cuibărindu-mă la pieptul lui.

– Vrei să-ți povestesc ce-mi aduc eu aminte? mă întrebă. Sau ai întrebări concrete?

– Și una, și alta. Dar vreau să-ți ascult mai întâi povestea.

Brațul lui îmi înfășoară umerii. Degetele mă mângâie puțin mai jos de umăr, iar buzele mă sărută pe tâmplă. Nu mă interesează de câte ori m-a sărutat pe tâmple sau în creștet: mereu mă simt de parcă ar fi prima dată.

– Trebuie să înțelegi cât de ireal mi se pare mie totul, Sky. M-am gândit la ce ți s-a întâmplat în absolut fiecare zi din ultimii treisprezece ani. Și când mă gândesc că am trait la doar trei kilometri distanță de tine, timp de șapte dintre cei treisprezece ani!? Încă mi-e mie greu să conștientizez chestia asta. Iar acum, că

---

te am în sfârșit aici și-ți povestesc tot ce s-a întâmplat...

Oftează și simt cum își lasă capul pe spătarul scaunului. Face o scurtă pauză, după care continuă.

– După ce-a plecat mașina, am intrat în casă și i-am spus lui Les că ai plecat cu cineva. Ea m-a tot întrebat cu cine, dar n-am știut să-i spun. Mama era în bucătărie, așa că m-am dus să-i zic și ei. Numai că ea nu mi-a dat cine știe ce atenție. Pregătea masa, iar noi nu eram decât copii. Se deprinsese să un plece urechea la noi. În plus, eu tot nu știam precis dacă se întâmplase ceva din ce n-ar fi trebuit să se întâmple, așa că nu eram panicat sau cine știe cum. Ea mi-a zis doar să mă duc afară și să mă joc cu Les. După cât era de nonșalantă, m-a făcut să cred că un se petrecuse nimic nelalocul lui. Având șase ani, eram convins că adulții știu totul, așa că n-am mai zis nimic despre asta. Am plecat cu Les la joacă și au mai trecut două ore până când a ieșit tatăl tău din casă, strigându-te. Imediat cum l-am auzit că te strigă, am înghețat. Am rămas încremenit în mijlocul curții, privindu-l cum stă pe verandă și te stigă. Abia atunci am știut că el habar n-avea că tu ai plecat cu cineva. Am știut că făcusem o greșeală.

– Holder a întrerup eu. Nu erai decât un băiețel.

El își continuă povestea, fără să-mi ia în seamă remarca.

– Tatăl tău a venit până în curtea noastră și m-a întrebat dacă știu unde ești.

Se oprește și-și drege glasul. Îl aștept, răbdătoare, să continue, dar îmi dă impresia că simte nevoia să-și adune gândul. Auzindu-l cum îmi povestește ce s-a întâmplat în ziua aia, mă simt de parcă mi-ar spune un basm. Parcă nimic din ceea ce zice n-ar avea vreo legătură directă cu viața mea sau cu mine.

– Sky, tu trebuie să înțelegi un lucru. Mie îmi era frică de tatăl tău. Aveam doar șase ani și știam că făcusem o greșeală îngrozitoare lăsându-te singură. Și deodată mă pomenesc cu tatăl tău, șeful poliției, privindu-mă de la înălțimea lui, cu pistolul la vedere prin uniformă. Am intrat în panică. M-am repezit în casă și am fugit direct în camera mea, unde m-am încuiat pe dinăuntru. El și cu mama mi-au tot bubuit în ușă timp de o jumătate de oră, însă eram prea speriat ca să deschid și să recunosc în fața lor că știu ce s-a întâmplat. Reacția mea i-a neliniștit pe amândoi, așa că el a cerut

---

imediat ajutoare prin stație. Când am auzit mașinile poliției oprind în fața casei, am crezut că veniseră după mine. Încă nu înțelegeam ce ți se întâmplase. Până să mă convingă mama să ies din camera, trecuseră deja trei ore de când plecaseri cu mașina aia.

Îmi mângâie și acum umărul, dar mă ține ceva mai strâns. Îmi împing mai mult brațele prin mânecile tricoului, ca să-l pot apuca de mână și să-l țin.

- M-au dus la secție și m-au interogat ore în șir. Voiau să știe dacă am reținut numărul de înmatriculare, ce marcă avea mașina care te-a luat, cum arăta persoana, ce anume ți-a zis. Sky, eu un știam nimic. Nu reușeam să-mi amintesc nici măcar culoarea mașinii. Tot ce puteam să le descriu exact era cu ce fuseseră îmbrăcată pentru că erai singura pe care puteam s-o vizualizez în minte. Tatăl tău era furios pe mine. L-am auzit răcnind pe holul secției că, dacă măcar aș fi spus cuiva imediat despre ce se întâmplase, ar fi fost în măsura să te găsească. Dădea vina pe mine. Când un ofițer de poliție te învinuiește pentru că și-a pierdut fata din cauza ta, ai tendința să crezi că știe ce spune. Les l-a auzit și ea urlând, așa că și ea a crezut că numai eu am fost de vină. Zile întregi n-a mai vrut nici să stea de vorbă cu mine. Timp de șase ani, trăiserăm în lumea asta perfectată, în care adulții au totdeauna dreptate, iar oamenilor buni nu li se întâmplă lucruri rele. După care, în decurs de numai un minut, cineva te ia de lângă noi și tot ce crezuserăm noi că știm se dovedește doar o imagine falsă despre viață, confecționată de părinți pentru noi. În ziua aia, ne-am dat seama că până și adulții fac lucruri orbile. Iar copiii mai și dispar. Cei mai buni prieteni îți sunt luați de lângă tine și nici măcar nu poți să știi dacă mai trăiesc sau nu. Am urmărit în permanență știrile, așteptând noi relatări. Săptămâni de-a rândul ți-au arătat fotografia la televizor, cerându-le tuturor indicii. Fotografia cea mai recentă pe care o aveau cu tine fusese făcută imediat înainte ca mama ta să moară, adică pe când aveai doar trei ani. Îmi amintesc că asta mă enervase și mă făcuse să mă întreb cum de e posibil să fi trecut aproape doi ani fără să-ți faci cineva măcar o fotografie mai actuală. Arătau fotografiile cu casa voastră, iar câteodată și cu a noastră. Din când în când, pomeneau și despre băiatul vecinilor, care văzuse întâmplarea, dar nu putea să-și amintească vreun amănunt. Mi-aduc

---

aminte de o seară... ultima seara în care ne-a mai lăsat mama să vedem știrile la televizor... unul dintre reporteri a arătat o imagine panoramică a ambelor case ale noastre. A amintit despre unicul martor, dar s-a referit la mine ca la *Băiatul care și-a pierdut Speranța*. Asta a înfuriat-o atât de rău pe mama, încât s-a repezit afară și a început să țipe la reporteri, cerându-le să ne lase în pace. Să mă lase pe mine în pace. Tata a trebuit s-o ia pe sus ca s-o aducă înapoi înăuntru.

Părinții mei au făcut tot posibilul ca viața noastră să fie cât mai normală. După vreo două luni, reporterii au încetat să apară. În sfârșit, au dispărut și interminabilele drumuri până la secția de poliție pentru alte și alte interogatorii. Lucrurile au început să revină la normal pentru toată lumea din cartier. Pentru toată lumea, în afara mea și a lui Les. Era de parcă ne-ar fi fost luate toate speranțele noastre, odată cu Hope a noastră.

Faptul că-i aud cuvintele și-i simt mâhnirea din voce nu-mi stârnește alt sentiment decât cel de vinovăție. Ai putea crede că tot ce mi s-a întâmplat a fost atât de traumatizant, încât m-a afectat mai mult pe mine, decât pe cei din jurul meu. Și totuși, eu de-abia dacă-mi mai amintesc ceva. A fost o întâmplare total lipsită de importanță pentru viața mea, dar, cu toate astea, practic i-a distrus, pe el și pe Lesslie. Karen a fost atât de calmă, și de agreabilă, și mi-a împuiat capul cu minciuni despre adopție și viața din orfelinat, încât niciodată nu mi-a trecut prin minte să mă îndoiesc. Așa cum a spus Holder, la o vârstă atât de fragedă, ai convingerea că adulții sunt într-atât de sinceri și de corecți, încât niciodată nu-ți trece măcar prin gând să te îndoiești de ei.

– Atâția ani mi-am urât tatăl pentru că a renunțat la mine, rostesc încetișor. Nu pot să cred că ea a fost în stare să mă ia de la el. Cum a putut să facă una ca asta? Cum ar putea cineva să faci una ca asta?

– Nu știi, fata mea.

Îmi îndrept spinarea, după care mă întorc ca să-l privesc în ochi.

– Am nevoie să văd casa, îi zic. Aș fi vrut să am mai multe amintiri, însă n-am deloc, și acum îmi e greu. Abia dacă pot să-mi mai amintesc câte ceva foarte vag, cu atât mai puțin despre el. Nu vreau decât să trecem pe-acolo. Am nevoie s-o văd.

Mă mângâie pe brat, clătinând din cap în semn de încuviințare.

– Chiar acum?

– Da. Vreau să ajung până nu se întunecă.

Pe toată durata drumului, păstrez o tăcere absolută. Am gâtul uscat și stomacul numai noduri. Mi-e frică. Mi-e frică să văd casa. Mi-e frică să nu fie el acasă și mi-e frică să nu-l văd cumva. Încă nu vreau cu adevărat să-l văd; nu vreau decât să văd casa care mi-a fost primul cămin. Nu știu dacă asta o să mă ajute să-mi amintesc, dar știu că e un lucru pe care trebuie să-l fac.

Încetinește și oprește la marginea trotuarului. Privesc spre casele înșirate de-a lungul străzii, temându-mă să-mi desprind privirea de geamul din dreptul meu, fiindcă îmi vine foarte greu să întorc capul în cealaltă parte.

– Am ajuns, mă anunță el încet. Nu pare si mai fie locuită de cineva.

Întorc capul cu încetineală și privesc, pe geamul din dreptul lui, prima casă în care am locuit în viața mea. S-a făcut deja târziu, și ziua începe să fie înghițită de noapte, dar pe cer e încă destulă lumină ca să pot distinge clar casa. Mi se pare cunoscută, dar vederea ei nu-mi readuce imediat vreo amintire. E vopsită în cafeniu, cu ornamente într-un maro închis, însă culorile un mi se par deloc familiare. Dar Holder, ca și cum mi-ar putea citi gândurile, îmi zice:

– Pe atunci era albă.

Mă răsucesc pe scaunul meu, întorcându-mi fața spre casă și străduindu-mă să-mi amintesc ceva. Încerc să mă văd intrând pe ușă și pășind în living, dar nu reușesc. E ca și cum tot ce era legat de casa aia și de viața aia mi s-ar fi șters, cumva, din minte.

– De ce-mi amintesc cum arătau livingul și bucătăria din casa ta, dar nu pot sa-mi amintesc deloc de ale mele?

El nu-mi răspunde, știind, mai mult ca sigur, că în realitate eu nu aștept vreun răspuns. Doar își pune mâna peste a mea și-o lasă acolo, în timp ce fixăm amândoi cu privirile casa care ne-a schimbat pentru totdeauna drumurile vieții.

Acum treisprezece ani

– Tati al tău îți face petrecere de ziua ta? mă întreabă Les.

Scutur din cap.

– Eu nu am petreceri de ziua mea.

Lesslie se încruntă, după care se așează pe patul meu și ia în mâini cutia despachetată de pe pernă.

– Țsta e cadoul de ziua ta? se interesează ea.

Îi cutia din mâini și-o pun la loc pe pernă.

– Nu. Tati al meu îmi cumpără cadouri tot timpul.

– N-o deschizi? mă întreabă.

Scutur iarăși din cap.

– Nu. Nu vreau.

Ea își împreunează mâinile în poală și oftează, după care și rotește privirea prin cameră.

– Ai o mulțime de jucării. De ce nu venim niciodată să ne jucăm aici? Mereu mergem numai la mine acasă și e plictisitor acolo.

Mă așez pe podea și-mi iau pantofii, ca să mă încălz. Nu-i mai spun și ei că-mi urăsc camera. Nu-i mai spu că-mi urăsc casa. Nu-i mai spun că mergem mereu la ea, din cauză că mă simt mai în siguranță acolo. Îmi apuc șireturile între degete și mă trag mai aproape de ea, pe pat.

– Poți să-mi legi tu astea?

Mă apucă de un picior și mi-l ridică pe genunchiul ei.

– Hope, trebuie să înveți să-ți legi singură șireturile. Eu și Dean știam să ne legăm șireturile când aveam cinci ani.

Se ridică repede de pe pat și se așează pe podea, în fața mea/

– Uită-te bine la mine, îmi zice. Vezi șiretul ăsta? Îl ții uite-așa.

Îmi pune șireturile în mâini și-mi arată cum să le înnod și cum să trag de ele până când sunt legate așa cum trebuie. După ce mă ajută de două ori să le leg, le dezleagă și-mi spune să fac eu încă o dată, singură. Încerc să-mi aduc aminte cum mi-a arătat ea că trebuie legate. Les se ridică și se duce spre măsuta mea pentru toaletă, în timp ce eu mă străduiesc cât pot să fac o fundă corectă.

– Asta era mama ta? mă întreabă, luând o fotografie.

Privesc imaginea din mâna ei, după care îmi las ochii din nou spre

---

pantofi.

– Mda.

– Nu ți-e dor de ea ? vrea să știe Les.

Fac semn din cap că da și încerc mai departe să-mi leg șiretul și să nu mă mai gândesc la cât mi-e de dor de ea. Mi-e tare dor.

– Hope, ai reușit! țipă Lesslie pițigăiat.

Se așează iar pe podea, față-n față cu mine, și măstrânge în brațe.

– Ai făcut totul singură. Acum știi să-ți legi șireturile.

Privesc spre pantofi și zâmbesc.

Duminică, 28 octombrie 2012

7:10 p.m.

– Lesslie m-a învățat să-mi leg șireturile, rostesc încet, tot cu privirea spre casă.

Holder întoarce capul spre mine și zâmbește.

– Îți amintești că te-a învățat ea asta?

– Mda.

– Era tare mândră, zice el, mutându-și privirea de cealaltă parte a străzii.

Pun mâna pe mânerul portierei și o deschid, apoi cobor din mașină. Aerul e din ce în ce mai rece acum, așa că întind mâna înapoi spre scaunul meu și-mi iau hanoracul cu glugă, pe care mi-l strecor pe cap.

– Ce faci? mă întreabă Holder

Știu că el n-o să înțeleagă și chiar nu vreau să încerce a mă convinge să mă răzgândesc, așa că închid portiere și traversez strada fără să-i răspund. Vine și el imediat, strigându-mă când ajung să pășesc pe iarbă.

– Trebuie neapărat să-mi văd camera, îi zic, mergând mai departe, știind cumva exact spre care parte a casei să mă îndrept, deși n-am vreo amintire concretă despre dispunerea camerelor.

– Sky, nu se poate. Nu e nimeni aici. E prea riscant.

Iuțesc pașii până când ajung să alerg de-a binelea. Vreau să fac asta, fie cu aprobarea lui, fie fără. Când ajung la fereastra despre care sunt oarecum sigură că dă spre fosta mea cameră, mă întorc și-l privesc.

– Am nevoie să fac asta. Sunt înăuntru lucruri de-ale mamei, pe care le vreau, Holder. Știu că tu nu ești de acord, dar trebuie.

Își pune mâinile pe umerii mei și-i văd limpede îngrijorarea în ochi.

– Nu se poate să intri așa, prin efracție, Sky. El e polițist. Ce-o să faci, o să spargi afurisita aia de fereastră?

– Casa asta e încă și a mea, practic. Nu înseamnă de fapt intrare prin efracție, îi răspund.

Totuși, el a enunțat o problemă reală. Cum aș putea să ajung înăuntru? Strâng din buze și mă gândesc, după care pocnesc din degete.

– Casuța pentru păsărele! exclam. Pe veranda din spate e o casuța pentru păsărele și înăuntru e o cheie.

Mă întorc și pornesc în fuga spre curtea din spatele casei; rămân șocata când văd că, într-adevăr, e acolo o casuță pentru păsărele. Îmi vâr degetele înăuntru și, după cum mă așteptam, găsesc o cheie. Mintea omului e o nebunie.

– Sky, nu! insistă el, practic implorându-mă să nu continui cu asta.

– O să intru singură, îl anunț. Știi unde e camera mea. Așteaptă-mă afară, în dreptul ferestrei, și dă-mi de veste dacă vezi pe cineva opridu-se în față.

Oftează adânc, apoi mă apucă de braț în clipa în care vâr cheia în încuietoarea ușii din spate.

– Te rog să nu lași semne evidente că ai fost aici. Și să te grăbești, adaugă, trăgându-mă spre el pentru o îmbrățișare, apoi așteptând să intru în casă.

Râsucesc cheia și verific dacă s-a descuiat ușa.

Apăs pe clanță și văd că a mers.

Intru în casă și închid ușa după mine. Înăuntru e întuneric și oarecum sinistru. Cotesc la stânga și traversez bucătăria, știind oarecum care e ușa camerei mele. Îmi țin respirația și încerc să nu mă gândesc la gravitatea sau la implicațiile a ceea ce fac. Gândul că aș putea fi prinsă mă îngrozește, pentru că un sunt încă sigură nici dacă vreau să fiu regăsită. Fac ce m-a sfătuit Holder și calc cu grijă, nevrând să las în urma mea vreo dovadă că am fost aici. Când ajung la ușa camerei mele, inspir adânc și pun mâna pe mâner, apoi îl

---

întorc încet. Ușa se deschide și camera devine vizibilă. Aprin lumina ca s-o pot vedea mai bine.

În afara câtorva cutii stivuite într-un colț, total îmi pare familiar. Încă arată ca dormitorul unui copil mic, neatins de treisprezece ani. Asta mă duce cu gândul la camera lui Leslie și la cum am observat că nimeni nu s-a mai atins de ea după ce a murit. Probabil că e greu să treci peste amintirile palpabile ale existenței persoanelor iubite.

Îmi trec un deget peste suprafața măsuței pentru toaletă, lăsând o dâră prin praf. Vederea urmei lăsate de degetul meu îmi amintește imediat de faptul că nu vreau să las dovezi despre prezența mea aia, așa că-mi ridic mâna și-o las să cadă pe lângă corp, după care șterg dâra cu mâneca.

Pe măsuță nu mai e fotografia cu mama mea naturală, unde știam că era. Privesc prin cameră, sperând să găsesc vreun lucru de-al ei pe care să-l pot lua cu mine. Nu am nici cea mai mică amintire despre ea, așa că o poză înseamnă mai mult decât orice aș putea să cer. Nu vreau decât să am ceva care să mă lege de ea. Am nevoie s-o văd cum arăta, în speranța că asta îmi va readuce vreo amintire de care să mă agăț.

Mă apropiu de pat și mă așez pe el. Camera e decorată având cerul ca tematica și mi se pare o ironie, dat fiind prenumele pe care mi l-a dat Karen. Pe draperii și pe pereți sunt nori și luni, iar cuvertura e presărată cu stele. Sunt stele peste tot. De genul acelor mari, din plastic, care se lipesc pe pereți și pe tavan și strălucesc pe întuneric. Camera e plină de ele, exact cum e cu stelele de pe tavanul dormitorului meu din casa lui Karen. Mi-aduc aminte cât m-am rugat de Karen să mi le cumpere, când le-am văzut într-un magazin, acum cațiva ani. Ea a fost de părere că e o copilărie, dar eu am insistat că trebuie să le am. Nici măcar nu-mi dădeam seama precis de ce mi le doresc atât, însă acum începe să-mi fie clar. Înseamnă că mă dădeam în vânt după stele, pe vremea când eram Hope.

Senzația de nervozitate deja prezentă în stomac mi se intensifică în clipa în care pun capul pe pernă și privesc tavanul. Un val familiar de frică mă străbate toată și întorc capul să privesc spre ușă. E exact același mâner pentru care mă rugam să nu se răsuceașca în coșmarul avut acum câteva nopți.

Inspir adânc și închid ochii, dorindu-mi ca amintirea asta să dispară. Izbutisem cumva s-o blochez timp de treisprezece ani, însă acum, când sunt pe patul ăsta... nu mai am cum s-o blochez. Amintirea mă învăluie ca o plasă și nu pot să scap din ea. O lacrimă fierbinte mi se scurge pe obras și-mi doresc să-l fi ascultat pe Holder. N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată aici. Dacă nu m-aș fi întors niciodată, nu mi-aș mai fi amintit niciodată.

Acum treisprezece ani

Oșnămam să-mi țin respirația, sperând că el o să mă creadă adormită. Dar degeaba, fiindcă pe el nu-l interesa dacă dorm sau un. Odată am încercat să-mi țin respirația sperând c-o să mă creadă moartă. Și asta a fost degeaba, fiindcă el nici măcar nu observa că-mi țin respirația.

Mânerul ușii se răsuțește, iar mie mi s-au terminat trucurile acum și, chiar dacă încerc să mă gândesc cât mai repede la un altul, nu pot să-l găsesc. Închide ușa după el și-i aud pașii apropiindu-se. Se așează lângă mine pe pat, iar eu îmi țin respirația, oricum. Nu pentru că aș crede c-o să-mi meargă de data asta, ci pentru că mă ajută să uit cât mi-e defrică.

– Bună, Prințesa, îmi zice, dându-mi părul pe după ureche. Ți-am adus un cadou.

Strâng mai tare din pleoape, fiindcă îmi doresc într-adevăr un cadou. Ador cadourile și el mi le cumpără mereu pe cele mai frumoase pentru că mă iubește. Dar urăsc când mi le aduce noaptea, pentru că niciodată nu le primesc pe loc. Totdeauna mă face să-i mulțumesc pentru ele, mai întâi.

Cadoul ăsta nu-l vreau. Nu-l vreau.

– Prințeso?

Vocea lui tati mă face mereu să mă doară burtica. Mereu vorbește cu mine atât de drăgălaș, iar asta mă face să-mi fie dor de mami. Nu-mi aduc aminte cum suna vocea ei, dar tati zice că semăna cu a mea. Tati mai zice și că mami ar fi tristă dacă n-aș mai vrea să primesc cadourile de la el, pentru că ea nu mai e ca să i le primească. Asta mă face să fiu tristă și să mă simt tare vinovată, așa că mă întorc pe o parte și mă uit la el.

- Nu s-ar putea să-mi dai cadoul mâine, tati? îl întreb.

N-aș vrea să-l întristez, dar nu vreau cutia aia acum, seara. N-o vreau.

Tati îmi zâmbește și-mi mângâie părul pe spate.

- Sigur că pot să ți-l dau mâine. Dar nu vrei să-i mulțumești lui tati pentru că ți l-a adus?

Inima începe să-mi bată foarte tare și urăsc când mi se-ntâmplă așa. Nu-mi place cum îmi simt inima și nu-mi place frica pe care-o simt în stomac. Nu mă mai uit la tati, ci spre stelele de pe tavan, sperând că aș putea să mă gândesc doar la cât sunt ele de frumoase. Dacă o să mă gândesc numai la stele și la cer, poate că inima n-o să-mi mai bată atât de repede și burtica n-o să mai doară atât de tare.

Încerc să le număr, dar mă tot opresc la cinci. Nu pot să-mi aduc aminte ce număr vine după cinci, așa că trebuie s-o iau de la capăt. Trebuie să număr stelele iar și iar și numai câte cinci odată, pentru că nu vreau să-l simt pe tati acum. Nu vreau să-l simt pe el, sau mirosul lui, sau să-l aud, așa că trebuie să le număr și să le număr, până când n-o să-l mai simt, nici pe el, nici mirosul lui, nici n-o să-l mai adu.

Pe urmă, când tati termină în sfârșit să mă facă să-i mulțumesc, îmi trage la loc cămășuța de noapte și-mi șoptește: *Noapte bună, Prințeso*. Mă întorc pe partea cealaltă, îmi trag pătura peste cap, închid ochii și încerc să un mai plâng iar, dar un pot. Plâng, așa cum plâng de fiecare dată când îmi aduce tati cadouri noaptea.

Urăsc să primesc cadouri.

Duminică, 28 octombrie 2012

7:29 p.m.

Mă ridic și privesc patul, ținându-mi respirația de teama sunetelor care mi se urcă din adâncul pieptului.

N-o să plâng.

N-o să plâng.

Lăsându-mă ușor în genunchi, îmi pun mâinile pe marginea patului și-mi trec degetele peste stelele galbene revărsate pe fundalul albastru închis al cuverturii. Fixez cu privirea stelele, până când încep să se încețoșeze din cauza lacrimilor care-mi

---

înnegurează vederea.

Închid ochii, strâns, și-mi îngrop fața în moliciunea patului, umplându-mi pumnii cu faldurile mototolite ale păturii. Umerii încep să-mi tremure, fiindcă hohotele pe care m-am străduit să le țin în frâu îmi izbucnesc cu violență. Dintr-o singură mișcare iute, mă ridic, țin și smulg pătura de pe pat, azvârlind-o cât colo prin cameră.

Strâng din pumni și caut înnebunită în jur altceva de aruncat. Înșfac pernele de pe pat și le arunc în imaginea reflectată de oglindă a unei fete pe care n-o mai recunosc. Privesc cum fata din oglindă se holbează la mine, hohotind jalnic. Slăbiciunea din lacrimile ei mă înfurie. Ne repezim una spre cealaltă, până când pumnii ni se izbesc de sticlă, spărgând oglinda. Urmăresc cu privirea milioanele de cioburi sclipitoare căzând pe covor.

Apuc de margini măsuța pentru toaletă și-o împing într-o parte, scoțând un alt țipat de prea multă vreme zăgăzuit. Când căsuța ajunge să zacă pe spate, îi smulg sertarele și împrăștiu conținutul prin cameră, rotindu-mă și aruncând și izbind cu picioarele tot ce-mi iese în cale. Mă agăț de draperiile de un albastru pur și le smucesc până când se rupe tija, și ele cad în jurul meu. Mă întind spre cutiile stivuite până sus într-un colț și, fără să știu măcar ce e în ele, o iau pe cea de deasupra și o arunc de perete cu toată forța pe care și-o poate permite statura mea de un metru șaizeci.

– Te urăsc! urlu din răputeri. Te urăsc, te urăsc, te urăsc!

Arunc cu orice vād în fața ochilor în orice vād în fața ochilor. Ori de câte ori deschid gura să țin, simt gustul sărat al lacrimilor care-mi șiroiesc pe obraji.

Deodată, din spate mă cuprind brațele lui Holder și mă strâng până când nu mai pot să mă mișc. Mă smucesc și mă scutur și țin în continuare, până când acțiunile mele ajung să nu mai fie gândite. Sunt doar reacții.

– Încetează, îmi zice el calm ia ureche, deloc dispus să-mi dea drumul.

Îl aud, dar mă prefac că nu. Sau, pur și simplu, că nu-mi pasă. Mă zbat mai departe în strânsoarea lui, însă el nu face decât să și-o întetească.

– Nu mă atinge! urlu din adâncul plămânilor, înfigându-mi ghearele în brațele lui.

Nici așa nu-l tulbur.

Nu mă atinge. Te rog, te rog, te rog.

Vocea firavă îmi reverberează prin minte și, imediat, mă las moale în brațele lui. Sunt tot mai slabă, pe măsură ce lacrimile îmi devin tot mai puternice, mistuindu-mă. Ajung să nu mai fiu decât un recipient pentru lacrimile care nu conțin decât să se reverse.

Sunt slabă și-i permit lui să învingă.

Holder își slăbește strânsoarea și-și pune mâinile pe umerii mei, după care mă întoarce cu fața spre el. Nu sunt în stare nici măcar să-l privesc. Mă preling la pieptul lui, epuizată și înfrântă, apucându-l strâns cu amândouă mâinile de tricou, și hohotesc, cu obrazul lipit de inima lui. Mă prinde cu o mână de ceafă și-și coboară buzele spre urechea mea.

– Sky, îmi zice, cu o voce hotărâtă și rece. Trebuie neapărat să pleci de-aici. Imediat.

Nu pot să mă urnesc. Tremur atât de tare din tot corpul, încât mă tem că picioarele nu vor vrea să se unească, nici dacă le cer eu. Parcă dându-și seama de asta, el mă ridică pe brațe și mă scoate afară din cameră. Mă duce pe sus până de cealaltă parte a străzii și mă pune pe scaunul din dreapta. Îmi ridică mâna și o examinează, după care își ia geaca de pe bancheta din spate.

– Uite, șterge-te de sânge cu asta. Eu mă întorc înăuntru să mai dreg ce pot.

Închide portiera și traversează strada în fugă. Eu îmi privesc mâna, mirată să văd că m-am tăiat. Nici măcar nu simt ceva. Mi-o înfășor cu mâneca gecii lui, apoi îmi ridic picioarele pe scaun și-mi strâng genunchii la piept, în timp ce plâng.

Nu-mi întorc privirea spre el când ajunge înapoi în mașină. Tot corpul mi se zguduie de hohotele plânsului care încă se revarsă din

---

mine. Holder ambalează motorul și demarează, după care îmi pune mâna pe ceafă și mă mângâie pe păr, în tăcere, pe tot drumul spre hotel.

Mă ajută să cobor și să merg până în cameră, fără să mă întrebe nici măcar o dată dacă mă simt bine. Știe că nu, așa că n-are rost să mai întrebe. După ce închide ușa camerei de hotel în urma noastră, mă duce până la pat, iar eu mă așez. Îmi împinge umerii, până mă lungesc pe pat, și mă descaltă. Se duce în baie și revine de acolo cu o cârpă udă. Îmi ia mâna și o curăță. Caută să vadă dacă nu e vreun ciob, apoi mi-o ridică ușurel pâna la buze și mi-o sărută.

– Sunt doar câteva zgârieturi, îmi zice. Nimic prea adânc.

Îmi aranjează perna sub cap și se descaltă la rândul lui, după care se urcă în pat lângă mine. Trage pătura spre noi și mă apropie de el, punându-mi capul pe pieptul lui. Mă ține în brațe și un mă întrebă nici măcar o dată de ce plâng. Exact așa cum făcea când era copii.

Încerc să-mi alung din minte imaginea despre ce mi se întâmpla noaptea în camera mea, dar ea nu vrea să plece. Cum e posibil ca un tată să-i facă una ca asta fetiței lui micuțe... asta-mi depășește sfera de înțelegere. Îmi tot spun că așa ceva un s-a întâmplat niciodată, că e vorba doar despre imaginația mea, însă fiecare părticică din mine știe că s-a întâmplat cu adevărat. Fiecare părticică din mine, care-și amintește cât de bucuroasă am fost să mă urc în mașina aia, cu Karen. Fiecare din mine care-și amintește de toate nopțile de tăvăleală cu băieții prin patul meu, când un simțeam absolut nimic, în timp ce priveam stelele de pe tavan. Fiecare părticică din mine care a fost cuprinsă de un atac total de panică în noaptea când eu și Holder am fost cât pe ce să facem dragoste. Fiecare părticică din mine își amintește și așa face orice doar ca să pot uita. Nu vreau să-mi amintesc cum îmi auzeam tatăl, sau cum îl simțeam, noaptea, însă odată cu fiecare clipa trecută, amintirile îmi devin din ce în ce mai vii, ceea ce nu face decât să-mi vină și mai greu să mă opresc din plâns.

Holder mă sărută pe tâmplă, repetându-mi întruna că o să fiu bine, că nu trebuie să-mi fac griji. Însă el habar n-are. Habar n-are cât de multe îmi amintesc și ce efect au asupra inimii mele, și a sufletului, și a minții, și a încrederii mele în omenire, ca întreg.

Când știu că lucrurile astea mi le-a făcut singurul adult pe care l-am avut în viața mea... un mă mai mir că mi-am blocat toate amintirile. Abia dacă mai țineam minte câte ceva din ziua în care m-a luat Karen, iar acum îmi dau seama și de ce. Nu m-am simțit ca și cum aș fi în toiul unei calamități în clipa în care ea m-a răpit din viața mea. Pentru fetița pe care propria viață o umplea de groază, sunt convinsă că faptul de a fi fost răpită de Karen a însemnat mai degrabă o izbăvire.

Îmi ridic privirea spre Holder și văd că mă privește și el. Suferă pentru mine, pot să-i văd asta în ochi. Îmi șterge lacrimile cu un deget și mă sărută ușor pe buze.

– Îmi pare rău. În ruptul capului n-ar fi trebuit să te las înăuntru.

Încă o dată, se învinuiește pe sine. Mereu se simte de parcă ar fi făcut ceva îngrozitor, în timp ce mie mi se pare că e, nici mai mult, nici mai puțin, decât eroul meu. A trecut prin toate astea alături de mine, ajutându-mă neabătut să-mi depășesc atacurile de panică și crizele de frică, până când m-am liniștit. N-a făcut altceva decât să-mi fie alături, dar tot se simte de parcă ar fi, cumva, el de vină pentru toate.

– Holder, tu n-ai greșit cu nimic. Nu te mai scuza atât, îi zic printre lacrimi.

El clatină din cap și-mi îndeasă după ureche o șuviță rebelă.

– Nu trebuia să te duc până acolo. Ai prea multe de îndurat după ce tocmai ai descoperit totul.

Mă ridic într-un cot, privindu-l.

– Nu faptul că am fost acolo a însemnat prea mult. Prea mult a fost ceea ce mi-am amintit. Tu n-aveai cum să împiedici ce mi-a făcut tatăl meu. Încetează să te mai socotești vinovat pentru tot ce li se întâmplă rău oamenilor din preajma ta.

Își strecoară mâna prin părul meu, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Ce tot spui? Ce ți-a făcut el?

Cuvintele îi ies cu atâtea ezitări, deoarece, mai mult ca sigur știe. Cred că știm amândoi ce mi s-a întâmplat în copilărie, doar că n-am vrut să recunoaștem.

Îmi las capul pe pieptul lui, fără să-i răspund. Lacrimile îmi revin cu toată forța, iar el mă cuprinde strâns cu un braț pe după spate și

---

mă apucă de ceafă cu mâna cealaltă. Își apasă obrazul pe creștetul capului meu.

— Nu, Sky, îmi spune în șoaptă. Nu, repetă apoi, nevrând să creadă ceea ce nici măcar n-am zis.

Îl apuc de tricou, strângându-l în pumni, și plâng, în timp ce el mă ține în brațe cu atâta convingere, încât mă face să-l iubesc pentru că-l urăște pe tatăl meu exact la fel de mult ca mine.

Mă sărută pe creștet, fără să-mi dea drumul din brațele lui. Nu-mi spune cât de rău îi pare, nici nu mă întreabă ce-ar putea ca să îndrepte lucrurile, fiindcă știm amândoi că n-ar avea rost. Niciunul dintre noi nu știe ce e de făcut în continuare. Tot ce știu, în clipa asta, e că n-am unde să mă duc. Nu pot să mă întorc la tatăl meu, cel care deține de drept tutela asupra mea. Nu pot să mă întorc la femeia care m-a luat prin fraudă. Iar lumina aruncată asupra trecutului meu îmi dezvăluie că sunt încă minoră, așa că nici pe picioarele mele nu pot să fiu. Holder e singurul din viața mea care nu mi-a distrus orice speranță.

Și chiar dacă mă simt protejată în brațele lui, imaginile și amintirile nu vor să-mi fugă din minte și, orice-aș face și oricât m-aș strădui, nu mă pot opri din plâns. El mă ține în brațe, tăcut, iar eu nu mă pot împiedica să mă gândesc că ar fi cazul să încetez. Am nevoie ca Holder să-mi alunge toate emoțiile și sentimentele astea, pentru puțin timp, fiindcă nu le mai suport. Nu vreau să-mi mai amintesc ce s-a întâmplat în toate nopțile alea în care tatăl meu îmi intra în cameră. Îl urăsc. Cu fiecare dram al ființei mele, îl urăsc pe omul care mi-a furat acea primă dată.

Mă ridic în capul oaselor și-mi apropii fața de a lui Holder, aplecându-mă peste el. Îmi pune mâna pe obraz și-mi caută privirea, vrând să știe dacă sunt bine.

Nu sunt.

Lunec cu tot corpul deasupra lui și-l sărut, dorindu-mi ca el să-mi alunge senzațiile. Prefer să nu simt absolut nimic, decât să mă mistuie toată ura și tristețea din clipa de față. Îl apuc de tricou și încerc să i-l scot pe cap, dar mă împinge de pe el, făcându-mă să mă rostogolesc pe spate. Se ridică într-un cot și mă privește.

— Ce tot faci?

Îmi strecur mâna la ceafa lui și-l trag spre mine, apăsându-mi

---

buzele de ale lui. Dac-o să-l sărut îndeajuns, o să cedeze până la urmă și o să mă sărute și el. După care total o să dispară.

Îmi pune o mână pe obraz și-mi răspunde la sărut pentru o clipă. Iau mâna de pe el și dau să-mi scot tricoul, dar el îmi îndeapărtează mâinile și mi-l trage la loc.

– Termină. De ce faci toate astea?

Ochii îi sunt plini de nedumerire și de îngrijorare. Nu pot să-i răspund la întrebare, fiindcă nici eu nu sunt sigură de ce fac toate astea. Nu știu decât că vreau să-mi dispară senzația aia, însă e mai mult de-atât. E cu mult mai mult de-atât, deoarece știu că, dacă el nu-mi alungă imediat amintirea a ceea ce mi-a făcut omul ăla, n-o să mai pot niciodată să râd, sau să zâmbesc, sau să respir.

Am nevoie doar ca Holder să mi-o alunge.

Inspir adânc și-l privesc în ochi.

– Fă dragoste cu mine.

Expresia nu i se schimbă, iar acum mă privește concentrat. Se ridică brusc de pe pat și începe să patruleze prin cameră. Își trece mâinile prin păr, într-un gest de nervozitate, după care se întoarce pe pat și se așează pe marginea lui.

– Sky, nu pot să fac asta. Nici nu-mi dau seama de ce mi-o ceri tocmai acum.

Mă ridic în capul oaselor, temându-mă dintr-odată că el n-o să vrea să meargă până la capăt. Mă apropii repede de marginea patului pe care stă el și mă ridic în genunchi, apucându-l de tricou.

– Te rog, îi zic. Te rog, Holder. Am nevoie de asta.

Îmi ia mâinile de pe tricoul lui și se îndeapărtează puțin. Clatină din cap, încă total derutat.

– Eu nu fac una ca asta, Sky. Nu facem. Ești sub influența șocului sau... nu știu. Nid nu știu ce să zic în clipa asta.

Mă las să cad înapoi pe pat, înfrântă. Lacrimile reîncep să-mi curgă șiroaie și-l privesc cuprinsă de o disperare desăvârșită.

– Te rog.

Îmi las capul în jos, cu ochii spre mâinile împreunate în poală, nefiind capabilă să-l privesc în ochi în timp ce vorbesc.

– Holder... el e singurul care mi-a făcut-o vreodată, îi zic și-mi ridic încet privirea spre el. Am nevoie ca tu să-i iei și asta. Te rog.

Dacă ar putea cuvintele să sfâșie sufletele, atunci cuvintele mele

---

tocmai i-au sfâșiat lui sufletul în două. Se pleoștește la față și lacrimile îi inundă ochii. Știu ce-i cer să facă și detest faptul că-i cer așa ceva, dar am nevoie de asta. Am nevoie să fac orice pot ca să reduc la minimum durerea și ura din mine.

– Te rog, Holder.

El nu voia ca prima dată pentru noi să fie așa. Și eu mi-aș fi dorit să nu fie, dar uneori astfel de decizii le iau alți factori în numele tău, alții decât iubirea. Factori cum ar fi ura. Uneori, când vrei să scapi de ură, te cuprinde disperarea. El știe ce e ura și cunoaște suferința și în clipa asta știe cât de mare mi-e nevoia, indiferent dacă mi-o aprobă sau nu.

Se întoarce lângă pat și se lasă în genunchi pe podea față-n față cu mine, astfel încât ochii să ne fie la același nivel. Mă prinde de mijloc și mă trage spre marginea patului, apoi își strecoară mâinile pe sub genunchii mei și mă face să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. Îmi scoate tricoul peste cap, fără să-și desprindă nici pentru o clipa privirea din ochii mei. După ce mi-a scos tricoul, și-l scoate și pe-al lui. Mă cuprinde cu brațele și se ridică, luându-mă cu el până la marginea patului. Mă întinde cu blândețe și se lasă deasupra mea, sprijinindu-se cu palmele pe saltea de-o parte și de cealaltă a capului meu, privindu-mă nesigur. Îmi șterge cu degetul o lacrimă care mi se scurge pe tâmplă.

– Bine, rostește pe un ton sigur pe el, contrastant cu ce-i trădează ochii.

Se ridică în genunchi și întinde mâna spre portofelul lui, de pe noptieră. Scoate din el un prezervativ, apoi își dezbracă pantalonii tot fără să-și desprindă privirea de a mea. Mă privește de parcă ar aștepta să zărească vreun semn, oricare, că m-aș fi răzgândit. Sau poate mă studiază așa, fiindu-i frică să nu sufăr un nou atac de panică. Nu sunt sigură că n-o să fie așa, dar trebuie să merg mai departe. Nu pot să-i permit tatălui meu să fie stăpân pe partea asta din mine nici măcar pentru o secundă în plus.

Degetele lui Holder îmi apucă nasturii blugilor și-i descheie, apoi îmi trage pantalonii de pe mine. Îmi ridic privirea spre tavan, simțind cum alunec din ce în ce mai departe, cu fiecare pas cu care se apropie el.

Mă întreb dacă nu cumva sunt distrusă. Mă întreb dac-o să pot

---

găsi vreodată plăcerea de a fi cu el așa.

Nu mă mai întrebă dacă sunt sigură că asta vreau. Știe că sunt sigură, așa că întrebarea rămâne nerostită. Își apropie buzele de ale mele și mă sărută, în timp ce-mi scoate sutienul și chiloții. Mă bucur că mă sărută, pentru că așa îmi oferă un pretext ca să închid ochii. Nu-mi place felul în care mă privește de parcă și-ar dori să fie în clipa asta oriunde altundeva, numai aici, cu mine, nu. Rămân cu ochii închiși chiar și după ce-și desprinde buzele de ale mele, ca să-și pună prezervativul. Când îl simt din nou deasupra, îl trag spre mine, vrând s-o facă mai repede, până nu se răzgândește.

– Sky...

Deschid ochii și-i vad îndoiala pe chip, așa că scutur din cap.

– Nu, nu mai sta să te gândești. Fă-o și gata, Holder.

Închide ochii și-și îngroapă fața în gând meu, incapabil să mă privească în ochi.

– Pur și simplu, nu știu cum să iau toate astea. Nu știu dacă n-o fi o greșeală sau dacă într-adevăr de asta ai nevoie. Mi-e teamă că, dacă o fac, o să-ți îngreunez și mai mult situația.

Cuvintele lui îmi străpung inima, pentru că știu exact ce semnificație au. Eu nu știu dacă de asta am nevoie. Nu știu dacă n-o să distrug totul dintre noi. Știu doar că, în clipa asta, îmi doresc cu atâta disperare să-i iau tatălui meu singurul lucru care i-a mai rămas... Încât aș risca totul. Brațele mele, strâns înfășurate în jurul lui, încep să tremure, iar eu izbucnesc în plâns. El rămâne cu fața lipită de gâtul meu și mi-o cuprinde pe-a mea cu o mână, dar imediat cum mă aude că plâng, îl simt cum se străduiește să-și stăpânească propriile lacrimi. Faptul că-i provoc tot atâta suferință mă face să știu că mă înțelege. Îmi îndes și eu fața în gâtul lui și mă ridic spre el, implorându-l fără vorbe să facă ce i-am zis.

Și asta face. Se postează peste mine, mă mai sărută o dată pe tâmplă, apoi mă pătrunde încet.

Nu scot un sunet, cu toată durerea.

Nici măcar nu respir, cu toată nevoia mea de aer.

Nici măcar nu mă gândesc la ceea ce se-ntâmplă chiar acum între noi doi, din cauză că nu gândesc absolut deloc. Îmi imaginez stelele de pe tavanul meu și mă întreb, oare dacă aș rupe chestiile alea nenorocite de acolo, ar fi posibil să nu mai trebuiască să le

---

număr vreodată?

Reușesc pe deplin să mă detașez de ceea ce face el, până când rămâne brusc nemișcat deasupra-mi, cu capul încă strâns îngropat în gâtul meu. Răsuflă greu și, după câteva clipe, oftează și se desprinde complet de mine. Mă privește, apoi închide ochii și se rostogolește de pe mine, așezându-se pe marginea patului, întors cu spatele.

– Nu pot s-o fac, îmi zice. Simt că nu e bine. Simt că nu e bine, din cauză că tu ești atât de minunată, iar eu regret absolut fiecare secundă afurisită din toată chestia asta!

Se ridică, își trage pantalonii pe el, apoi își ia tricoul și cheia de la cameră de pe măsuța pentru toaletă. Nu-și întoarce deloc privirea spre mine și iese din cameră fără să mai scoată o vorbă.

Sar imediat din pat și mă vâr sub duș, fiindcă mă simt murdară. Mă simt vinovată pentru că l-am obligat să facă ce a făcut și sper ca dușul să-mi poată spăla cumva vinovăția asta. Îmi frec cu săpun fiecare centimetru din corp, până când începe să mă usture pielea, dar fără folos. Am reușit să iau un nou moment de intimitate și să-l distrug. I-am putut zări rușinea pe față când a plecat. Când a ieșit pe ușă, refuzând să mă privească.

Opresc apa și ies de sub duș. După ce mă șterg, înșfac un halat din cuierul de pe interiorul ușii și mă înfășor cu el. Îmi perii părul și-mi pun obiectele de toaletă înapoi în gentuța pentru cosmetice. N-aș vrea să plec fără să-i spun lui Holder, dar nici nu mai pot să stau aici. Și nici nu vreau să-l oblig să dea iar cu ochii de mine după ceea ce tocmai s-a întâmplat. Pot să chem un taxi, cares ă mă ducă până în stația autobuzului și să dispar înainte să se întoarcă el.

Dac-o avea de gând să se mai întoarcă vreodată.

Deschid ușa și revin în cameră, fără să mă aștept că l-aș putea găsi stând pe pat, cu mâinile împreunate între genunchi. Își ridică brusc ochii spre mine, de îndată ce vede că se deschide ușa de la baie. Mă opresc și-l privesc, la rândul meu. Are ochii roșii și un pansament improvizat din propriul tricou, înfășurat în jurul mâinii și plin de sânge. Mă reped spre el și-i iau mâna, desfăcând tricoul ca s-o examinez.

– Holder, ce-ai făcut? îl întreb, întorcându-i mâna pe toate părțile și cercetându-i rana deschisă de pe articulațiile degetelor.

Își retrage mâna în grabă și și-o înfășoară la loc cu bucata de tricou.

– N-am nimic, îmi zice, făcând un gest nepăsător.

Se ridică, iar eu mă dau cu un pas înapoi, așteptându-mă să-l văd îndreptându-se iar spre ieșire. Dar, în loc de asta, se oprește drept în fața mea, privindu-mă.

– Îmi pare foarte rău, șoptesc, ridicându-mi ochii spre el. N-ar fi trebuit să-ți cer așa ceva. Doar simțeam nevoia să...

Mă apucă de amândoi obraji și și-apasă buzele pe ale mele, întrerupându-mă în mijlocul scuzei.

– Taci, îmi zice, privindu-mă în ochi. N-ai absolut niciun motiv pentru care să te scuzi. Mai devreme, n-am plecat din cauză că m-aș fi supărat pe tine. Am plecat pentru că eram supărat pe mine.

Fac un pas înapoi și mă întorc spre pat, nevrând să văd cum să încă o dată vina pe el.

– Nu-i nimic, spun, ridicând pătura de pe pat. Nu trebuia să mă aștept c-o să mă vrei în felul ăsta, chiar acum. A fost o greșeală și o dovadă de egoism din partea mea și ceva mult prea deplasat ca să-ți cer să faci asta și chiar îmi pare rău.

Mă întind pe pat și mă întorc cu spatele spre el, ca să nu-mi poată vedea lacrimile.

– Hai mai bine să dormim, de acord?

Tonul îmi e mult mai calm decât m-am așteptat. Chiar nu vreau ca el să se simtă rău din cauza asta. N-a făcut altceva decât să fie lângă mine cât timp am trecut prin toate astea, iar eu n-am făcut nimic pentru el în schimb. Cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, într-un asemenea moment, ar fi să mă despart pur și simplu de el, ca să nu se mai simtă obligat să-mi stea alături în situația asta. Nu mi-e dator cu absolut nimic.

– Tu crezi că am o problemă cu asta din cauză că nu te vreau?

Ocolește patul până pe partea spre care stau cu fața și îngenunchează acolo.

– Sky, eu am o problemă cu asta din cauză că tot ce ți s-a întâmplat îmi zdrobește, naibii, inima și pentru că n-am nici cea mai mică idee despre cum aș putea să te ajut. Vreau să fiu alături de tine și să te ajut să treci prin toate astea, dar fiecare cuvânt care îmi iese pe gură mi se pare cel nepotrivit. De fiecare dată când te ating sau

---

când te sărut mi-e teamă că tu nu mă vrei. Acum, îmi ceri să mă culc cu tine, pentru că vrei să-i iei lui chestia asta, iar eu te înțeleg. Înțeleg în totalitate unde vrei să ajungi, dar asta nu mă ajută să fac dragoste cu tine, când tu nici măcar nu poți să mă privești în ochi. Mă doare atât de rău, pentru că tu nu meriți să fie așa. Tu nu meriți viața asta și nu există măcar un afurisit de lucru pe care să-l pot face, ca să ți-o îmbunătățesc. Vreau să-ți fac viața mai bună, dar nu pot și mă simt peste măsură de neputincios.

În timp ce vorbea, s-a așezat pe pat și m-a tras spre el, dar am fost atât de prinsă de vorbele lui, încât nici nu mi-am dat seama. Mă încolăcește cu brațele și mă ridică pe genunchii lui, apoi își înconjoară mijlocul cu picioarele mele. Îmi cuprinde fața între mâini și mă privește drept în ochi.

– Și chiar dacă m-am oprit, nici n-ar fi trebuit să încep fără să-ți spun mai întâi cât de mult te iubesc. Te iubesc nespus de mult. Și nu merit să te ating până când tu n-o să știi, ca pe un lucru de necontestat, că te ating pentru că te iubesc și nicidecum din oricare alt motiv.

Își lipește apăsate buzele de ale mele, fără să-mi dea nici cea mai mică șansă de a-i răspunde că și eu îl iubesc. Îl iubesc atât de mult, încât mă doare, fizic. În clipa asta, nu pot să mă gândesc la altceva, decât la cât de mult îl iubesc pe băiatul ăsta și cât de mult mă iubește el și că, în pofida a tot ce se petrece în viața mea, n-aș vrea să fiu în momentul de față altundeva, decât aici, cu el.

Încerc să transmit tot ce simt prin intermediul săratului, dar nu e suficient. Mă retrag puțin și încep să-i sărut bărbia, apoi nasul, apoi fruntea, iar pe urmă sărut lacrima care i se rostogolește pe obraz.

– Și eu te iubesc. Nu știi ce-aș fi făcut acum, dacă nu te-aș fi avut pe tine, Holder. Te iubesc atât de mult și-mi pare atât de rău. Aș fi vrut ca tu să fii primul pentru mine și-mi pare rău pentru că el ți-a luat asta.

Holder scutură din cap cu hotărâre și mă reduce la tăcere printr-un sărut rapid.

– Să nu mai spui asta niciodată. Să nu mai gândești asta niciodată. Total tău ți-a luat premiera asta într-un mod de neconceput, dar pot să-ți garantez că asta-i tot ce ți-a luat. Pentru că

---

tu ești foarte puternică, Sky. Ești minunată, și nostimă, și inteligentă, și frumoasă, și foarte puternică, și curajoasă. Ce ți-a făcut el nu-ți răpește nimic din tot ce ai tu mai bun. I-ai supraviețuit o dată și-o să-i supraviețuiești iar. Știi că așa e.

Își pune o mână pe pieptul meu, în dreptul inimii, după care îmi ia mâna și și-o lipește de pieptul lui, peste inima lui. Se lasă în jos până când ajungem cu ochii la același nivel, vrând să se asigure că sunt aici și că-i ofer întreaga mea atenție.

- Dă-le naibii de premiere, Sky. Singurele care contează pentru mine, cu tine, sunt eternitățile.

Îl sărut. Mamă, Doamne, ce-l mai sărut. Îl sărut cu fiecare dram de emoție care-mi străbate ființa. El îmi cuprinde capul în palmă și mă întinde la loc pe pat, urcându-se deasupra mea.

- Te iubesc, îmi spune. Te iubesc de multă vreme, dar pur și simplu n-am putut să ți-o spun. Nu mi se părea corect să-mi spui că mă iubești și tu, în timp ce-ți ascundeam atâtea.

Lacrimile reîncep să-mi șiroiască pe obraji și, chiar dacă sunt exact aceleași lacrimi care curg din exact aceiași ochi, sunt complet noi pentru mine. Nu sunt lacrimi de durere sau de furie... sunt lacrimi provenite din formidabilul sentiment care mă copleșește în clipa asta, când îl aud spunându-mi cât de mult mă iubește.

- Nu cred că ți-ai fi putut alege un moment mai bun ca să-mi spui ca mă iubești, decât seara asta, îi zic. Mă bucur că ai așteptat.

Îmi zâmbește, privindu-mă fascinat. Își apleacă fața spre mine și mă sărută, impregnându-mi gura cu gustul lui. Mă sărută ușor și blând, lăsându-și buzele să alunece delicat peste ale mele, în timp ce-mi dezleagă halatul. Icnesc în clipa în care-și strecoară mâna înăuntru, mângâindu-mi abdomenul cu vârfurile degetelor. Atingerea lui de acum îmi dă o cu totul altă senzație decât cea de acum doar un sfert de oră. E o senzație pe care vreau s-o resimt.

- Doamne, cât te iubesc, îmi zice, mutându-și mâna de pe abdomenul meu mai jos, dincolo de mijloc. Își târăște lent degetele pe coapsa mea, făcându-mă să scot un geamăt, cu gura lipită de a lui, de unde rezultă un sărut și mai hotărât. Își lipește palma desfăcută de gamba mea și-o apasă ușor, vrând să-și facă loc peste mine, însă eu tresar și devin încordată. El îmi simte momentul involuntar de ezitare, așa că-și desprinde buzele de ale mele și mă

---

privește.

– Ține minte, îmi zice. Te ating, pentru că te iubesc. Nu există alt motiv.

Încuviințez și închid ochii, încă temându-mă că aș putea fi cuprinsă iar de aceeași senzație de amorțeală și de frică. Holder mă sărută pe obraz și-mi trage de marginile halatului, acoperindu-mă.

– Deschide ochii, îmi spune, cu blândețe.

Când îi deschid, întinde un deget și-mi atinge cu el o lacrimă.

– Plângi!?

Îi răspund printr-un zâmbet liniștitor:

– Nu-i nimic. Sunt lacrimi din cele bune.

Clatină aprobator din cap, dar fără să zâmbească. Mă studiază pe moment, după care îmi ia mâna într-a lui, înlănțuindu-și degetele de ale mele.

– Eu vreau să fac dragoste cu tine, Sky. Și cred că vrei și tu. Dar e nevoie să înțelegi ceva, mai întâi.

Îmi strânge mâna și se apleacă, sărutându-mi o nouă lacrimă fugară.

– Știi cât ți-e de greu să-ți permiți să simți. Foarte mult timp, te-ai antrenat să-ți blochezi senzațiile și sentimentele de fiecare dată când se atingea cineva de tine. Dar vreau să știi că tot ce ți-a făcut tatăl tău, fizic vorbind, nu e ceea ce te-a rănit, pe când erai mică. De fapt, tot ce i-a făcut credinței tale în el a fost ceea ce ți-a frânt inima. Ai suferit unul dintre cele mai îngrozitoare lucruri prin care poate trece un copil, din vina eroului tău... a celui pe care-l considerai un idol... și nici pe departe nu pot să-mi imaginez cum trebuie să te fi simțit. Dar ține minte că lucrurile pe care ți le-a făcut el n-au absolut nicio legătură cu noi doi, când suntem așa, împreună. Când te ating, te ating pentru că vreau să te fac fericită. Când te sărut, te sărut pentru că ai cea mai incredibilă gură din câte am văzut vreodată, și știi că nu mă pot abține s-o sărut. Iar când fac dragoste cu tine... exact asta fac. Fac dragoste cu tine, pentru că sunt îndrăgostit de tine. Conotațiile negative pe care le-ai asociat toată viața cu atingerile fizice nu sunt valabile și pentru mine. Nu sunt valabile pentru noi. Eu te ating pentru că te iubesc și nicidecum din oricare alt motiv.

Cuvintele lui delicate îmi inundă sufletul și-mi domolesc

---

nervozitatea. Mă sărută ușor și mă destind în mâna lui... o mână care mă atinge doar din dragoste. Îi răspund, lăsându-mă să mă dizolv complet în brațele lui, permițându-le buzelor să le urmeze pe ale lui, degetelor să se îngemăneze cu ale lui, ritmului să fie în concordanță cu al lui. Imediat devin interesată, pregătită să-l cunosc, pentru că vreau și nicidecum din oricare alt motiv.

– Te iubesc, îmi șoptește.

În tot timpul cât mă atinge, explorându-mi trupul cu mâinile, cu buzele și cu ochii, continuă să-mi spună, iar și iar, cât de mult mă iubește. Și, o dată în viață, reușesc să rămân în totalitate prezentă, dorindu-mi să simt absolut orice-mi face și-mi spune. Iar când, în sfârșit, aruncă deoparte halatul și se pregătește să vină peste mine, mă privește zâmbind, apoi îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

– Spune-mi că mă iubești, îmi cere.

Îi susțin privirea cu o încredere neabătută, vrând ca el să-mi simtă sinceritatea din cuvinte.

– Te iubesc, Holder. Foarte mult. Și, doar ca să stii... la fel te iubea și Hope.

Sprâncenele i se depărtează și printre buze îi țâșnește un șuvoi repezit de aer, pe care parcă l-ar fi ținut în el timp de treisprezece ani, așteptând exact aceste cuvinte.

– Aș vrea să poți simți și tu ce mi-ai făcut acum, îmi zice și imediat îmi astupă gura cu a lui, iar mirosul familiar, dulcele lui amestec, mi se strecoară în gură, în același moment în care pătrunde în mine, umplându-mă cu mult mai mult decât cu el însuși. Mă umple cu sinceritatea lui, cu iubirea lui față de mine și, pentru moment... mă umple cu o parte din eternitățile noastre. Mă prind strâns de umerii lui și mă mișc în ritm cu el, simțind totul. Absolut fiecare clipă de frumusețe.

Luni, 29 octombrie 2012

9:50 a.m.

Mă întorc pe partea cealaltă și-l văd pe Holder stând lângă mine pe pat, privindu-și telefonul. Își îndreaptă atenția spre mine când mă simte că mă întind, după care se apleacă să mă sărute, dar eu

---

întorc imediat capul.

– Mirosul de dimineată al respirației, bâigui, dându-mi jos din pat.

Holder râde, apoi reîncepe să-și studieze telefonul. Pe timpul nopții am reușit cumva să-mi iau tricoul pe mine, dar nici măcar nu știu când s-a întâmplat asta. Mi-l scot și mă duc în baie să fac un duș. După ce termin, mă întorc în cameră și-l găsesc făcând bagajele.

– Ce faci? îl întreb, privindu-l cum îmi împătorește tricoul și-l pune la locul lui în rucsac.

Își ridică scurt ochii spre mine, dar și-i întoarce imediat spre hainele împrăștiate pe pat.

– Nu putem să stăm aici la infinit, Sky. Trebuie să vedem ce vrei să faci mai departe.

Mă apropii cu câțiva pași de el și inima mi-o ia la goană în piept.

– Dar... dar încă nu știu. Nici măcar nu am unde să mă duc.

Îmi sesizează panica din voce și vine spre mine, dând roată patului și cuprinzându-mă în brațe.

– Mă ai pe mine, Sky. Liniștește-te. Putem să ne întoarcem la mine acasă și să ne gândim la toate. În plus, încă suntem amândoi la școală. Nu se poate să nu ne mai ducem, așa, dintr-odată și, în mod sigur, nu putem să locuim într-un hotel pentru tot restul vieții.

Gândul că mă voi întoarce în orașul ăla, la numai trei kilometri distanță de Karen, mă stânjenește. Mă tem că o apropiere atât de mare de ea mă va împinge spre o confruntare directă și încă nu sunt pregătită pentru așa ceva. Nu vreau decât încă o zi. Vreau să-mi mai văd fosta casă, pentru o ultimă dată, în speranța că-mi va declanșa revenirea altor amintiri. Nu vreau să mă bazez pe Karen ca să aflu adevărul. Vreau să deduc cât pot mai multe de una singură.

– Încă o zi, spun cu voce tare. Te rog, hai să mai stăm doar o zi, după care plecăm. Trebuie să încerc să înțeleg totul și pentru asta am nevoie să mă mai duc o dată acolo.

Holder se depărtează de mine și mă privește atent, clătinând din cap.

– Nici gând, răspunde, cu fermitate. Nu te las să mai treci iar prin asta. Tu nu te mai întorci acolo.

Îmi pun mâinile pe obrazii lui, într-un gest pe care-l vreau liniștitor.

- Am nevoie de asta, Holder. Țiți jur că n-o să mai cobor din mașină. Țiți jur. Dar am nevoie să mai văd o dată casa înainte să plecăm. Mi-am amintit foarte multe când am fost acolo. Nu vreau decât să-mi recapăt încă vreo câteva amintiri, înainte să mă duci înapoi și să trebuiască să hotărâsc ce am de făcut.

Oftează și începe să se plimbe de colo-colo, deloc dornic să-mi încuviințeze rugămintea disperată.

- Te rog, zic, știind că n-o să poată spune nu dacă-l rog în continuare.

Se întoarce cu încetineală spre pat, ia rucsacii cu lucruri și-i aruncă spre șifonier.

- Foarte bine. Ți-am promis c-o să fac orice simți tu că ți-ar fi necesar. Dar să știi că nu mai pun toate hainele astea pe umerase, mă avertizează, arătând spre rucsacii de lângă șifonier.

Izbucnesc în răs și mă reped spre el, aruncându-mi brațele pe după gâtul lui.

- Ești cei mai bun și mai înțelegător iubit din toată lumea largă.

Suspină, în timp ce-mi răspunde la îmbrățișare.

- Ba nu, nu sunt, îmi zice, apăsându-și buzele pe tâmpla mea. Sunt cel mai oropsit iubit din toată lumea largă.

Luni, 29 octombrie 2012

4:15 p.m.

Din atâtea minute câte are ziua, ne-am nimerit să le alegem ca sa poposim vizavi de casa mea, tocmai pe cele zece pe care și le-a ales tatăl meu ca să pătrundă cu mașina pe alee. De îndată ce i-a văzut mașina oprindu-se în fața garajului, Holder și-a dus mâna spre cheia de contact.

Mă întorc și-mi pun mâna tremurătoare peste a lui.

- Nu pleca, îi zic. Am nevoie să-l văd cum arată.

Holder oftează și-și lasă capul pe tetieră, știind cât se poate de bine ca ar fi cazul să plecăm, dar în același timp fiind convins că în niciun caz n-o să-l las să pornească.

Îmi desprind privirea de el și o îndrept spre mașina de patrulare a poșției, parcată pe aleea de vizavi de noi. Portiera se deschide și coboară un bărbat, echipat în uniformă. E cu spatele spre noi și ține

---

un telefon mobil la ureche. Se află în toiul unei conversații, așa că se oprește în curte și continuă să vorbească la telefon, fără să intre în casă. Privindu-l așa, nu am absolut nicio reacție. Nu simt absolut nimic, până în momentul în care se întoarce și-i zăresc fața.

– O, Doamne, șoptesc tare.

Holder mă privește întrebător, dar eu doar scutur din cap.

– Nu-i nimic, îi spun. Numai că mi se pare... cunoscut. N-aveam în minte absolut nicio imagine de-a lui, dar, dac-ar fi fost să-l întâlnesc pe stradă, sigur mi-aș fi dat seama cine e.

Continuăm să-l urmărim amândoi cu privirea. Holder strânge volanul în mâini atât de tare, încât i s-au albit articulațiile. Îmi cobor ochii spre mâinile mele și-mi dau seama că la fel de tare îmi strâng și eu centura de siguranță.

În cele din urmă, tatăl meu își ia telefonul de la ureche și și-l vâără în buzunar. Pornește în direcția noastră și mâna lui Holder zboară imediat spre cheie. Icnesc încet, sperând ca el să nu fi aflat cumva că-l supraveghem, dar ne dăm seama amândoi în același timp că tatăl meu se duce doar spre cutia poștală din capătul aleii, așa că ne liniștim imediat.

– Ți-ajunge? mă întreabă Holder, scrâșnind din dinți. Pentru că nu mai pot să stau aici nici măcar o secundă fără să sar din mașina asta și să-l snopesc în bătaie.

– Aproape, îi răspund, nevrând ca el să facă vreo prostie, dar totodată nevrând încă să plecăm.

Îl privesc pe tatăl meu cum își triază corespondența, apoi se întoarce spre casă și, pentru prima dată, îmi trece o serie de gânduri prin minte.

Dacă s-o fi recăsătorit ?

Dac-o avea și alți copii?

Dacă i-o face la fel și altcuiva?

Palmele încep să-mi transpire pe materialul lucios al centurii de siguranță, așa că-i dau drumul și mi le șterg de blugi. Încep să-mi tremure și mai mult decât până acum. Dintr-odată, nu mă mai pot gândi la altceva, decât că nu-l pot lăsa să scape așa. Nu-l pot lăsa în pace, știind că e posibil să-i facă la fel și altcuiva. Am nevoie să aflu. Mi-o datorez mie însămi, ca și fiecărei fetițe cu care intră în contact tatăl meu, ca să mă asigur că nu e monstrul malefic ilustrat de

---

amintirile mele. Și, ca să știu sigur, îmi dau seama că am nevoie să-l văd. Am nevoie să vorbesc cu el. Am nevoie să aflu de ce mi-a făcut ceea ce mi-a făcut.

După ce tatăl meu descuie ușa din față și dispăre înăuntru, Holder scoate un enorm suspin de ușurare.

– Acum? mă întreabă, întorcând capul spre mine.

Știu, fără cea mai mică umbră de îndoială, că el m-ar imobiliza chiar în clipa asta, dacă s-ar aștepta să fac ceea ce mă pregătesc să fac. Așa că, nevrând să-i ofer vreun indiciu, mă forțez să zâmbesc și să încuviințez.

– Mda, acum putem să plecăm.

Își duce din nou mâna spre cheia de contact. În același timp în care-și răsuțește încheietura ca să pornească motorul, eu îmi desfac centura, deschid larg portiera și-o rup la fugă. Traversez în goană strada și curtea din fața casei, până pe verandă. Nu-l aud pe Holder venind după mine. Nu scoate nici cel mai mic zgomot când mă încolățește cu brațele și practic mă desprinde de pământ, coborând treptele cu mine cu tot. Mă duce în brațe, iar eu îl lovesc cu picioarele și mă străduiesc să-i desfac brațele încleștate în jurul abdomenului meu.

– Ce naiba îți închipui că faci? se răstește el, cu voce scăzută.

Nu mă lasă jos, ci continuă să mă domine cu forța lui și să mă care spre ieșirea din curte.

– Dă-mi drumul imediat, Holder, sau încep să țip! Îți jur pe Dumnezeu c-o să țip!

Auzind amenințarea, mă întoarce cu fața spre el și mă zgâlțâie de umeri, privindu-mă cu ochii plini de o dezamăgire totală.

– Nu face asta, Sky. Nu trebuie să mai dai ochii cu el, după tot ce ți-a făcut. Vreau să-ți mai acorzi puțin timp.

Îl privesc cu o durere în suflet pe care sunt sigur că mi-o zărește limpede în ochi.

– Trebuie să aflu dacă-i mai face asta și alteia. Trebuie să aflu dacă mai are și alți copii. Nu pot să-l las așa, știindu-l de ce e capabil. Trebuie să-l văd. Trebuie să vorbesc cu el. Am nevoie să știu că nu mai e același, înainte de a-mi permite să mă urc înapoi în mașina aia și să plec.

Holder continuă să clatine din cap.

– Nu face asta. Nu încă. Putem să dăm vreo câteva telefoane. O să găsim mai întâi tot ce se poate afla pe internet. Te rog, Sky.

Își coboară mâinile de pe umerii mei pe brațe și mă împinge ușor spre mașină. Ezit, încăpățânându-mă mai departe pe ideea că am nevoie să mă văd cu el față în față. Nimic din ce-aș putea găsi pe internet despre el nu mi-ar spune tot ce pot să obțin doar auzindu-i vocea sau privindu-l în ochi.

– E vreo problemă pe-aici?

Atât eu, cât și Holder, întoarcem brusc capetele în direcția din care se aude vocea. Tatăl meu s-a oprit la picioarele scării care duce pe verandă. E cu ochii pe Holder, care încă mă ține strâns de brațe.

– Domnișoară, tânărul acesta te molestează?

Numai sunetul vocii lui și tot îmi înmoaie genunchii. Holder îmi simte slăbiciunea, așa că mă atrage spre pieptul lui.

– Hai să mergem, îmi spune în șoaptă, petrecându-și brațul pe după umerii mei și împingându-mă înainte, spre mașina lui.

– Stai!

Încremenesc pe loc, însă Holder încearcă în continuare să mă împingă înainte, cu și mai multă insistență.

– Întoarceți-vă cu fața! strigă tatăl meu, pe un ton mai poruncitor de data asta.

Holder se oprește acum odată cu mine, fiindcă știm amândoi ce implicații poate avea ignorarea ordinelor unui polițist.

– Joacă-ți rolul, îmi șoptește Holder la ureche. E posibil să nu te recunoască.

Încuviințez și inspir adânc, după care ne întoarcem amândoi, cu încetineală. Tatăl meu e acum la câțiva pași în fața casei și se apropie de noi. Mă privește concentrat, venind spre mine cu mâna pe tocul pistolului. Îmi îndrept repede privirea spre pământ, fiindcă-i citesc limpede pe chip că mă recunoaște, iar asta mă umple de groază. Se oprește la câțiva pași de noi și ezită. Holder își încordcăză și mai mult brațul din jurul meu, iar eu stau în continuare cu ochii în jos, prea înfricoșată ca să mai pot respira.

– Prințeso?

Luni, 29 octombrie 2012

4:35 p.m.

– Să nu dea naiba s-o atingi!

Holder e cel care urlă și simt o apăsare sub brațe. Vocea i se aude de aproape și așa îmi dau seama că mă ține în brațe. Îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp și simt iarbă între degete.

– Sky, deschide ochii. Te rog.

Mâna lui Holder îmi mângâie obrazul. Îmi ridic încet pleoapele și privesc în sus. El e deasupra mea, privindu-mă îngrijorat, iar tatăl meu se învârtește imediat în spatele lui.

– Nu-i nimic, doar ai leșinat. Acum, vreau să te ridici. Trebuie să plecăm.

Mă pune pe picioare și mă ține cu un braț de mijloc, practic ocupându-se el de menținerea poziției mele verticale.

Acum, tata e chiar în fața mea și se holbează la mine.

– Tu ești, zice.

Îl privește în treacăt pe Holder, apoi revine spre mine.

– Hope? Mă mai ții minte?

Ochii îi sunt plini de lacrimi.

Ai mei, nu.

– Hai să mergem, repetă Holder.

Mă împotrivesc și mă desprind din strânsoarea lui. Îmi privesc tatăl... un om pe al cărui chip sunt, într-un fel, zugrăvite sentimente precum trebuie să fi fost cele de odinioară, când m-a iubit. Mare prefăcut.

– Mă ții minte? mă întreabă iar, apropiindu-se cu încă un pas.

Dar, odată cu fiecare pas înainte al tatălui meu, Holder mă trage înapoi puțin câte puțin.

– Hope, îți amintești de mine?

– Cum aș fi putut să te uit?

Ironia soții e că eu chiar îl uitasem. Complet. Uitasem totul despre el și despre ceea ce mi-a făcut și despre viața pe care am dus-o aici. Dar nu vreau ca el să știe asta. Vreau să știe că l-am ținut minte, ca și toate lucrurile pe care mi le-a făcut vreodată

– Tu ești, repetă el, frământându-și nervos mâna pe lângă corp.

Trăiești. Ești bine.

Își scoate stația radio, presupun că vrând să dea raportul. Dar, înainte ca degetul lui să poată apăsa măcar pe buton, Holder se repede și-i zboară aparatul din mână. Stația cade pe pământ, iar tatăl meu se apleacă și-o ia de acolo, după care face un pas prudent înapoi, cu mâna din nou pe tocul pistolului.

– Eu n-aș vrea să știe cineva că ea e aici, dac-aș fi în locul tău, îi zice Holder. Mă îndoiesc că ți-ai dori să apară pe prima pagină a ziarelor adevărul că ești un pervers nenorocit.

Toată culoarea dispăre imediat de pe chipul tatălui meu, care-și întoarce spre mine ochii plini de teamă.

– Ce? întreabă, privindu-mă de parcă nu i-ar veni să creadă. Hope, nu știi cine te-o fi luat... dar te-a mințit. Ți-a spus despre mine lucruri neadevărate.

Acum e mai aproape de mine și-i văd clar în ochi disperarea și implorarea.

– Cine te-a luat, Hope? Cine a fost?

Fac un pas spre el, încrezătoare.

– Îmi amintesc tot ce mi-ai făcut. Și dacă obțin ceea ce m-a făcut să vin până aici, îți jur c-o să plec și n-o să mai auzi niciodată de mine.

El continuă să clatine din cap, nevenindu-i să creadă că-și vede fiica în fața ochilor. Sunt convinsă că, în același timp, încearcă să conștientizeze faptul că întreaga lui viață e acum în pericol. Cariera lui, reputația, libertatea. Dacă mai era posibil, devine și mai palid la față când își dă seama că nu mai poate să tăgăduiască. Știe că știu.

– Ce anume vrei?

Arunc o privire spre casă, apoi revin spre el.

– Răspunsuri, îi zic. Și vreau tot ce mai ai din lucrurile care au fost ale mamei.

Brațul lui Holder îmi încleștează din nou cu putere mijlocul. Îmi pun mâna peste a lui, doar din nevoia de a mă asigura că nu sunt singură în momentul ăsta. Încrederea în forțele mele îmi scade odată cu fiecare clipă petrecută în prezența tatălui meu. Totul din el, de la voce, trecând prin expresiile feței și ajungând până la mișcărilor lui, îmi provoacă dureri în abdomen.

Tata aruncă o scurtă privire spre Holder, apoi întoarce la loc

---

capul spre mine.

– Putem să discutăm înăuntru, îmi zice încet, săgetând cu privirea spre casele din jurul nostru.

Agitația de care e cuprins nu face decât să dovedească faptul că și-a cântărit variantele și a ajuns la concluzia că nu i-au rămas prea multe de ales. Face semn cu capul spre ușa casei și începe să urce treptele.

– Lasă arma aici, îi cere Holder,

Tatăl meu se oprește, dar nu se întoarce. Își duce încet mâna spre șold și-și scoate pistolul de acolo. Îl pune ușurel pe o treaptă a verandei, apoi reîncepe să urce.

– Amândouă, zice Holder.

Tatăl meu se oprește din nou, chiar în fața ușii. Se apleacă își ridică un crac al pantalonilor, apoi își scoate și pistolul de la gleznă. De îndată ce ambele arme nu-i mai sunt la îndemână, intră în casă, lăsându-ne ușa deschisă. Înainte să intru, Holder mă răsuțește cu fața spre el.

– Eu o să rămân exact aici, cu ușa deschisă. N-am încredere în el. Să nu te duci mai departe de living,

Încuviințez, iar el mă sărută repede și apăsă, după care îmi dă drumul. Intru în living și-mi găsesc tatăl stând pe canapea, cu mâinile împreunate în fața lui. Privește fix în podea. Mă îndrept spre scaunul cel mai apropiat de mine și mă așez pe marginea lui. Faptul că mă aflu în casa asta și în prezența lui îmi provoacă aglomerarea minții și o strângere în piept. Respir de câteva ori lent, încercând să-mi domolesc frica.

Mă folosesc de momentul de tăcere dintre noi ca să descopăr în trăsăturile lui ceva care să-mi semene. Culoarea părului, poate? E mult mal înalt decât mine, iar ochii, atunci când se simte în stare să mă privească, observ că-i sunt de un verde închis, nu ca ai mei. În afară de nuanța de caramel a părului, nu semăn deloc cu el. Iar faptul că nu semăn deloc cu el mă face să zâmbesc.

Tatăl meu își ridică privirea spre mine și oftează, foindu-se stânjenit.

– Înainte să spui ceva, începe el să vorbească, trebuie să știi că te-am iubit și că am regretat ceea ce am făcut în fiecare secundă a vieții mele.

Nu-i răspund verbal la afirmația asta, dar sunt nevoită să-mi înfrânez fizic o reacție față de balivernele lui. Ar putea să-și petreacă tot restul vieții cerându-și scuze și tot n-ar fi niciodată suficient ca să șteargă măcar una dintre nopțile în care mânerul de la ușa camerei mele s-a răsucit.

- Vreau să știu de ce ai facut-o, spun, cu o voce tremurată.

Urâsc faptul că par atât de slabă și demnă de milă în clipa asta. Parc-aș fi fetița care se ruga de el să înceteze. Nu mai sunt fetița aia și sunt al naibii de sigură că nu vreau să par slabă față de el.

Se lasă pe spate și se freacă la ochi.

- Nu știu, răspunde exasperat. După ce-a murit mama ta, am reînceput să beau vârtos. Abia după un an s-a întâmplat să mă îmbăt foarte rău într-o seară și să mă trezesc a doua zi de dimineață conștient că am făcut ceva îngrozitor. Am sperat că n-a fost decât un coșmar oribil, dar, când am venit să te trezesc în dimineața aia, erai... altfel. Nu mai erai aceeași fetiță fericită ca de obicei. Peste noapte, te transformaseși cumva într-o persoană căreia îi era groază de mine. Mă uram pe mine însumi. Nici măcar nu știam precis ce ți-am făcut, din cauză că eram prea beat ca să-mi mai aduc aminte, dar oricum îmi dădeam seama că fusese ceva îngrozitor și-mi pare foarte, foarte rău pentru asta. Nu s-a mai întâmplat și a doua oară și am făcut tot posibilul să-mi răscumpăr vina față de tine. Ți-am cumpărat tot timpul cadouri și ți-am dat orice-ți doreai. N-aș fi vrut să-ți amintești de noaptea aia.

Mă apuc cu mâinile de genunchi, ca să nu mă reped în salturi spre el și să-l strâng de gât. Faptul că încercă să pretindă că s-a întâmplat doar o singură dată mă face să-l urâsc chiar mai mult decât până acum, dacă mai era posibil. Vorbește de parcă ar fi fost un accident. Ca și cum ar fi spart o cană de cafea sau și-ar fi îndoit o blestemată de aripă la mașină.

- S-a întâmplat noapte... după noapte... după noapte, îi zic, simțind nevoia să-mi invoc până și ultimul dram de autocontrol ca să nu țip la el cât mă țin plămâni. Mi-era frică să mă duc la culcare și mi-era frică să mă trezesc și mi-era frică să fac o baie și mi-era frică să vorbesc cu tine. Nu eram o fetiță mică înfricoșată de monștrii din dulap sau de sub pat. Mie îmi era frică de monstrul care ar fi trebuit să mă iubească! Tu ar fi trebuit să mă aperi de cei

---

ca tine!

Holder e acum lângă mine, în genunchi, strângându-mă de braț în timp ce urlu la bărbatul aflat de cealaltă parte a încăperii. Tremurând din tot trupul, mă aplec peste Holder, având nevoie să-i simt calmul. Mă mângâie pe braț și mă sărută pe umăr, dar mă lasă să spun tot ce simt necesar, fără să încerce nici măcar o dată să mă oprească.

Tatăl meu se prăbușește pe spătarul canapelei și lacrimile încep să-i siroiască din ochi. Nu se apără, deoarece știe că am dreptate. N-are absolut deloc ce să-mi spună. Așa că doar plânge cu fața în palme, părându-i rău pentru faptul că a fost, în cele din urmă, demascat, și câtuși de puțin pentru ceea ce a făcut în realitate.

– Mai ai și alți copii? îl întreb, privindu-l cu asprime în ochii atât de inundați de rușine, încât nici măcar nu sunt capabili să mă privească.

Își ia mâinile de pe față și-și apasă fruntea cu palma, dar ezită să-mi răspundă.

– Mai ai? urlu la el.

Am nevoie să știi că nu i-a mai făcut asta nimănui. Că n-o face încă.

Scutură din cap.

– Nu. Nu m-am mai recăsătorit, după mama ta.

Tonul îi e al unui om înfrânt, iar după cum arată, chiar așa si e.

– Sunt singura căreia i-ai facut-o?

Rămâne cu privirea spre podea, continuând să-mi evite interogatoriul prin tăceri prelungite.

– Îmi ești dator cu adevărul, insist, neabătută. I-ai mai făcut asta altcuiva, înainte să mi-o faci mie?

Îl simt cum se închide ca un arici. Expresia lui încrâncenată face sa devină evidentă lipsa intenției de a mai dezvălui și alte adevăruri. Îmi las capul între mâini, neștiind ce să fac în continuare. Mi se pare ceva complet greșit să-l las să-și ducă viața la fel ca până acum, dar mă îngrozește gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă l-aș denunța. Mi-e frică de cât de mult mi s-ar schimba viața. Mi-e frică de faptul că n-o să mă creadă nimeni, din moment ce s-a întâmplat acum atât de mulți ani. Dar ceea ce mă îngrozește mai mult decât orice e teama că l-aș iubi prea mult ca să-i distrug ce i-a mai rămas din

---

viață. Prezența lui nu-mi amintește numai de lucrurile oribile pe care mi le-a făcut, îmi amintește și de tatăl care a fost odinioară, dincolo de toate astea. Prezența în casa lui îmi stârnește un uragan de sentimente, care mi se amplifică pe dinăuntru. Privesc masa din bucătărie și încep să-mi revină amintiri plăcute despre discuțiile pe care le-am purtat stând acolo. Privesc ușa din spate și-mi amintesc cum dădeam amândoi fuga afară pe ea, ca să vedem cum trece trenul în spatele casei noastre. Tot ce mă înconjoară mă umple cu amintiri contradictorii și nu-mi place faptul că-l iubesc exact la fel de mult pe cât îl urăsc.

Îi șterg ochii de lacrimi și-mi întorc iar privirea spre el. Fixează în continuare, tăcut, podeaua și, oricât m-aș strădui să mă abțin, tot văd frânturi din tăticul meu. Îl văd pe omul care m-a iubit așa cum obișnuia să mă iubească... dar asta, cu mult înainte să devin îngrozită de răsucirea mânerului de la ușă.

Acum paisprezece ani

– Șșt, zice ea, mângâindu-mi părul din spatele urechilor

Stăm amândouă întinse pe patul meu și ea mă ține în brațe din spate, cuibărindu-mă la pieptul ei. Mi-a fost rău toată noaptea. Nu-mi place sa-mi fie rău, dar ador felul în care mama mea are grijă de mine atunci când îmi e.

Închid ochii și încerc să adorm ca să mă simt mai bine. Sunt aproape adormită când aud mânerul ușii mele răsucindu-se, așa că deschid ochii. Tati intră în cameră și zâmbește spre mami și spre mine. Când mă vede, totuși, nu mai zâmbește, fiindcă își dă seama că nu mă simt bine. Lui tati nu-i place când mi-e rău, pentru că mă iubește și asta îl face să fie trist.

Se lasă în genunchi lângă mine și-mi pune mâna pe față.

– Cum se simte fetița mea cea mică? mă întrebă.

– Nu mă simt bine, tati, îi răspund în șoaptă.

Se încruntă când mă aude că spun asta. Trebuia să-i fi spus că mă simt bine, ca să nu se mai încrunte.

Își ridică privirea spre mami, care stă lungită pe pat în spatele meu, și-i zâmbește. O mângâie pe față exact la fel cum m-a mângâiat pe mine.

– Cealaltă fată a mea cum se simte?

O simt cum îl ia de mână în timp ce vorbește.

– Obosită, îi răspunde. Am stat toată noaptea trează cu ea.

El se ridică și o trage de mână până când se ridică și ea. Îl văd cum o cuprinde în brațe și o strânge, apoi o sărută pe obraz.

– Stau eu cu ea acum, îi zice, mângâind-o pe păr. Tu du-te să te odihnești puțin, bine?

Mami face semn din cap că da și-l sărută din nou, după care iese din cameră. Tati dă ocol patului și se întinde în exact același loc în care fusese mami. Mă cuprinde cu brațele exact la fel ca ea și începe să-mi cânte cântecul lui preferat. El zice că e cântecul lui preferat, pentru că e despre mine.

În lunga-mi viață multe am pierdut.

Da, am văzut durere, războaie-am cunoscut.

Dar nu renunț, nu stau nici la distanță,

Căci am de-a pururi a mea rază de speranță.

Zâmbesc, chiar dacă nu mă simt bine. Și tati al meu îmi cântă, și-mi tot cântă, până când închid ochii și mă fură somnul...

Luni, 29 octombrie 2012

4:57 p.m.

E prima amintire care-mi revine din perioada de dinainte ca lucrurile rele să preia întâietatea. Singura mea amintire de dinainte ca mama să moară. Încă nu-mi amintesc cum arăta, deoarece totul era ca prin ceață, dar îmi amintesc ce simțeam. Îi iubeam. Pe amândoi.

Tatăl meu mă privește acum, cu chipul scaldat complet de mâhnire. N-am nici pic de compasiune față de el, pentru că... unde mi-a fost compasiunea? Știu, în schimb, că el e într-o poziție vulnerabilă acum, iar dacă pot să profit de asta ca să smulg adevărul de la el, atunci asta o să fac.

Mă ridic și Holder încearcă să mă oprească, prinzându-mă de braț, așa că-mi las privirea spre el și scutur din cap.

– Nu sunt probleme, îl asigur.

El încuviințează și-mi dă drumul, deși fără tragere de inimă, permițându-mi să mă îndrept spre tatăl meu. Când ajung, îngenunchez pe podea în fața lui și-l privesc în ochii plini de regrete. Faptul că sunt atât de aproape de el îmi face corpul să se încordeze, iar furia din suflet să se amplifice, dar știu că trebuie să procedez așa, dacă vreau ca el să-mi dea răspunsurile de care am nevoie. Trebuie să-și închipuie că-l compătimeșc.

- Mă simțeam rău, încep calmă. Eram cu mama... eram amândouă în patul meu și tu te-ai întors de la serviciu. Ea stătuse trează din cauza mea toată noaptea și era obosită, așa că tu i-au zis să se ducă să se odihnească.

O lacrimă se rostogolește pe obrazul tatălui meu, care încuviințează, aproape imperceptibil.

- M-ai ținut în brațe în noaptea aia, așa cum trebuie să-și țină un tată fiica. Și mi-ai cântat. Îmi amintesc că obișnuiai să-mi cânti ceva despre raza ta de speranță.

Îmi șterg ochii de lacrimi și-l privesc în continuare.

- Înainte ca mama să moară... Înainte să fii nevoit să înduri suferința asta... nu mi-ai făcut și atunci lucrurile alea, nu?

Scutură din cap și-mi atinge obrazul cu mâna.

- Nu, Hope. Te-am iubit atât de mult. Și te iubesc și-acum. V-am iubit, pe tine și pe mama ta, mai mult decât viața însăși, dar când a murit ea... partea cea bună din mine a murit, tot atunci.

Strâng pumnii, cuprinsă de o ușoară repulsie când îi simt vârfulurile degetelor pe obraz. Merg mai departe, totuși, reușind cumva să-mi păstrez calmul.

- Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea, îi spun hotărâtă.

Și chiar îmi pare rău pentru el. Îmi amintesc cât de mult o iubea pe mama și, indiferent de felul în care a ales să-și alunge durerea, găsesc în mine puterea să-mi doresc ca el să nu fi fost nevoit vreodată să îndure o astfel de pierdere.

- Știu că ai iubit-o. Îmi amintesc. Dar faptul că știu nu face să-mi fie mai ușor de găsit în sufletul meu iertarea pentru ce-ai făcut. Nu știu din ce motiv ceea ce ai tu pe dinăuntru e atât de diferit de ce au alți oameni... până într-atât, încât să-ți permiți să faci ce mi-ai făcut mie. Dar, în ciuda a ceea ce mi-ai făcut, știu că mă iubești. Și, oricât

---

de greu mi-ar fi s-o recunosc... să știi că te-am iubit și eu, odată. Am iubit toate părțile bune din tine.

Mă ridic și fac un pas înapoi, încă privind-l în ochi.

– Știu că nu ești rău în totalitate. Știu asta. Dar, dacă mă iubești așa cum zici... dacă ai iubit-o pe mama cât de cât... atunci o să faci tot ce-ți stă în puteri ca să mă ajuți să mă vindec. Măcar atâta lucru îmi datorezi. Tot ce vreau e să fii sincer, ca să pot pleca de-aici cu ceva care să semene a pace. Numai pentru asta sunt aici, înțelegeți? Nu vreau decât pace.

Acum hohotește de-a binelea și clatină în semn de încuviințare din capul cuprins între mâini. Mă întorc la locul meu și Holder mă înlănțuie strâns cu brațele, încă îngenuncheat alături de mine. Tremuratul îmi devastează încă tot corpul, așa că mi-l înfășor cu propriile brațe. Holder simte ce efect au toate astea asupra mea, așa că-și lasă degetele să lunece în jos până când dă de degetul meu mic, încolăcindu-l cu al lui. E un gest extrem de mărunț, dar nu putea să găsească altceva mai desăvârșit ca să mă inunde cu sentimentul de siguranță de care am nevoie din partea lui în clipa asta.

Tatăl meu ofteaza adânc, apoi își lasă mâimle să-i cadă de pe față.

– Când am început să beau... s-a întâmplat o singură dată. Am făcut ceva cu sora mea mai mică... dar asta a fost o singură dată.

Își ridică ochii spre mine și-i văd că încă sunt plini de rușine.

– A fost cu mulți ani înainte s-o cunosc pe mama ta.

Simt cum mi se frânge inima din cauza sincerității lui brutale, dar mai abitir se frânge fiindcă lui i se pare, cumvam scuzabil dacă s-a întâmplat numai o dată. Îmi inghit nodul din gât și continui cu întrebările.

– Dar după mine? I-ai mai făcut-o și altcuiva, după ce am fost eu răpită?

Își coboară brusc ochii în podea, iar vinovăția evidentă în comportamentul lui mă izbește ca un pumn drept în burtă. Icnesc, stăpânindu-mi cu greu lacrimile.

– Cu cine? Câte?

Scutură încet din cap.

– A fost doar una. M-am lăsat de băut acum câțiva ani și un m-am mai atins de nimeni de atunci.

Mă privește din nou, de data asta cu cu amestec de disperare și speranță.

– Îți jur. Au fost numai trei și alea în punctele cele mai de jos ale vieții mele. Când sunt treaz, sunt capabil să-mi țin sub control nevoile. De-asta nici nu mai beau.

– Cine a fost? îl întreb, dorindu-mi ca el să înfrunte adevărul doar pentru încă vreo câteva minute, înainte ca eu să plec din viața lui pentru totdeauna.

Smucește din cap spre dreapta.

– Locuia în casa vecină. S-au mutat de-aici când ea avea vreo zece ani, așa că nu știu ce s-o fi întâmplat cu ea. Sunt mulți ani de atunci, Hope. N-am mai făcut-o de mulți ani și îți jur că spun adevărul.

Inima mea deodată cântărește o tonă. Mâna de pe brațul meu nu mai e și-mi ridic privirea la timp ca să-l văd pe Holder pierzându-și firea chiar în fața ochilor mei.

Fața i se contorsionează de o insuportabilă suferință; se întoarce cu spatelul spre mine, înfigându-și mâinile în păr.

– Les, șoptește chinuitor. Of, Doamne, nu!

Își apasă fruntea de tocul ușii, ținându-se strâns de ceafă cu amândouă mâinile. Mă ridic imediat și mă duc spre el. Îmi pun mâinile pe umerii lui, temându-mă că e pe cale să explodeze. Începe să tremure, și-l simt că plânge, chiar dacă nu scoate nici măcar un sunet. Nu știu ce-aș putea să spun sau să fac. El doar spune *nu* întruna și clatină din cap. Mi se rupe inima pentru el, dar habar n-am cum să-l ajut în clipa asta. Înțeleg acum la ce se referea, când se gândea că tot ce-mi spune este nepotrivit, fiindcă nu găsesc absolut nimic din ce-aș putea să-i spun acum ca să-i fie de ajutor. Așa că, în loc de cuvinte, îmi lipesc capul de al lui, iar el se întoarce ușor, adăpostindu-mă cu brațul lui.

După cum i se zguduie pieptul, îl simt încercând să-și țină furia în frâu. Răsuflarea i se transformă într-o serie de erupții scurte, în strădania de a-și recăpăta calmul. Îl strâng mai tare, sperând că-l voi putea împiedica să-și dezlănțuie mânia. Oricât de mult aș vrea ca el... oricât aș vrea ca el să se răzbune, fizic, pe tatăl meu, pentru ce a făcut cu Les și cu mine, mi-e teamă că, în momentul ăsta, Holder e prea plin de ură ca să mai găsească în el puterea de a se opri.

Îmi dă drumul din brațele lui și mă apucă de umeri, împingându-mă mai încolo. Privirea îi e într-atât de întunecată, încât mă determină să trec imediat în defensivă. Mă postez între el și tatăl meu, neștiind ce altceva aș mai putea să fac ca să-l împiedic să atace, dar e de parcă nici n-aș fi acolo. Când mă privește, Holder privește direct prin mine. Îmi aud tatăl ridicându-se în spatele meu și văd cum Holder îi urmărește mișcările cu privirea. Mă răsucesc pe călcăie, pregătindu-mă să-i cer tatălui meu să iasă naibii din living, când Holder mă apucă de brațe și mă îmbrâncește deoparte din drumul lui.

Mă împiedic și cad pe podea, privind ca într-un film derulat cu încetinitorul cum tatăl meu își strecoară mâna în spatele canapelei și apoi face stânga-mprejur, ținând un pistol îndreptat direct spre Holder. Nu sunt în stare să vorbesc. Nu sunt în stare să țip. Nu sunt în stare să mă mișc. Nu sunt în stare nici măcar să închid ochii. Sunt forțată să privesc.

Tatăl meu își duce stația radio la gură, ținând cu fermitate pistolul în mâna cealaltă, cu o expresie lipsită de viață pe chip. Apasă pe buton și începe să vorbească, fără să-și desprindă nici măcar pentru o clipă privirea de pe Holder.

– Ofițer căzut pe Oak Street, la numărul treizeci și cinci douăzeci și doi.

Privirea îmi zboară imediat spre Holder, apoi se întoarce spre tatăl meu. Stația îi cade din mâni, rostogolindu-se pe pardoseală în fața mea. Reușesc să mă ridic, dar încă nu sunt capabilă să țip. Privirea înfrântă a tatălui meu o întâlnește pe-a mea, în timp ce el întoarce lent țeava armei.

– Îmi pare foarte rău, Prințeso.

Răsună explozia, umplând întreaga încăpere. E asurzitoare. Închid ochi cât pot de strâns și-mi astup urechile, nestiind sigur nici măcar de unde vine sunetul. E un zgomot ascuțit, ca un țipăt. Seamănă cu țipătul unei fete.

E al meu.

Eu sunt cea care țipă.

Deschid ochii și văd corpul fără viață al tatălui meu la doar câțiva pași de mine. Holder îmi astupă gura cu palma și mă ridică, ducându-mă spre ieșire. Nici măcar nu încercă să mă ia în brațe.

Călcâiele mi se târăsc prin iarbă, iar el mă ține de mijloc cu o mână și-mi astupă gura cu cealaltă. Și când ajungem la mașină, mă apasă în continuare cu palma, înăbușindu-mi țipătul. Privește agitat în jur, vrând să se asigure că nu există martori la haosul dezlănțuit aici, acum. Eu privesc cu ochii cășcați și scutur din cap, doar din dorința de a nega, așteptându-mă ca ultimul minut din viața mea să dispară pur și simplu, dacă refuz să cred în realitatea lui.

– Termină. Trebuie să termini cu țipatul. Imediat.

Încuviințez cu mișcări viguroase, crezând cumva că așa pot să reduc la tăcere sunetul care-mi izbucnește involuntar din gură. Mă străduiesc să respir și aud cum aerul îmi intră pe nări în jeturi repezite și-mi iese tot așa. Pieptul mi se zbate, iar când observ obrazul lui Holder împrôșcat cu sânge, îmi stăpânesc cu greu un nou țipăt.

– Ai auzit? mă întreabă Holder. Alea sunt sirene de poliție, Sky. Or să fie aici în mai puțin de un minut. Acum, eu o să-mi iau mâna și vreau ca tu să te urci în mașină și să fii cât poți de calmă, pentru că trebuie neapărat să dispărem dc-aici.

Fac din nou semn de încuviințare, iar el își ia mâna de pe gura mea, după care mă împinge în mașină. Ocolește în fugă până pe partea lui și se urcă repede, după care pornește motorul și demarează. Cotim după colț exact în timp ce două mașini de poliție își fac apariția la celălalt capăt al străzii pe care am lăsat-o în urmă. Ne îndepărtăm, iar eu îmi las capul să-mi cadă între genunchi, străduindu-mă să-mi refac respirația. Nici nu mă mai gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nu pot. Nu s-a întâmplat. Nu putea să se fi întâmplat. Mă concentrez asupra gândului că totul nu e altceva decât un coșmar oribil și respir. Respir, doar ca să fiu sigură că trăiesc încă, deși sunt al naibii de sigură că asta nu seamănă a viață.

Luni, 29 octombrie 2012

5:29 p.m.

Intrăm pe ușa camerei noastre de hotel ca doi zombi. Nici nu-mi mai amintesc cum am ajuns în hotel de la mașină. Când ajunge lângă pat, Holder se așează și-și descalță pantofii. Eu reușesc să fac doar câțiva pași, oprindu-mă în locul în care se termină antreul și începe

---

camera. Țin mâinile pe lângă corp și capul înclinat într-o parte. Privesc fix spre fereastra din cealaltă parte a camerei. Transperantele sunt ridicate, dezvăluind nimic altceva decât imaginea mohorâtă a clădirii din cărămidă de la doar câțiva pași distanță de hotel. Nimeni altceva, decât un perete solid din cărămidă, fără uși sau ferestre vizibile. Doar cărămidă.

Așa cum privesc pe fereastră zidul din cărămidă, tot așa mă simt privindu-mi propria viață. Încerc să-mi zăresc viitorul, dar nu pot să văd mai departe de momentul actual. N-am idee ce-o să urmeze, cu cine o să locuiesc, ce-o să se-ntâmple cu Karen, dac-o să dezvălui ce s-a întâmplat adineauri. Nici măcar nu mă pot hazarda să ghicesc. Nu există nimic altceva, decât un perete solid, între momentul actual și următorul, și nici cel mai mic indiciu mângălit pe el cu sprayul pentru vopsit.

În cei șaptesprezece ani pe care-i am, viața mea n-a fost altceva decât un zid din cărămidă, despărțindu-mi primii câțiva ani de restul. Un bloc solid, delimitând viața lui Sky de viața lui Hope. Am mai auzit despre oameni care izbuteau cumva să-și blocheze amintirile traumatizante, dar am crezut mereu că a fost, poate, vorba despre o opțiune conștientă. Eu, la propriu, în decursul ultimilor treisprezece ani, habar n-am avut cine am fost altădată. Am știut că eram mică atunci când am fost smulsă din viața precedentă, dar, chiar și-așa, tot ar fi fost de presupus că-mi vor mai rămâne câteva amintiri. Bănuiesc că, încă din clipa în care am pornit la drum împreună cu Karen, am luat cumva o hotărâre conștientă, chiar și la o vârstă atât de fragedă, ca să-mi ascund pentru totdeauna amintirile alea. Iar după ce a început Karen să-mi înșire povești despre cum am fost *adoptată*, probabil că minții mele i-a fost mai ușor să se agațe de minciunile inofensive, decât să-și amintească hidoasele adevăruri.

Sunt conștientă că n-aș fi putut explica, la vremea aia, lucrurile pe care mi le făcuse tatăl meu, pentru că nu știam sigur. Tot ce știam era că le uram. Când nu știi sigur ce anume urăști, sau nici măcar de ce le urăști, îți vine greu să te concentrezi asupra amănuntelor... te concentrezi doar asupra sentimentelor. Știu că niciodată n-am avut curiozitatea de a săpa după informații legate de trecutul meu. N-am avut niciodată cu adevărat curiozitatea de a afla

---

cine e tatăl meu și de ce m-a *dat spre adopție*. Acum cunosc motivul: undeva, în mintea mea, încă nutream ura și teama față de omul ăla, așa că mi-a fost mult mai ușor să ridic zidul din cărămidă și să nu mai privesc niciodată înapoi.

Încă nutresc ură și teamă față de el, chiar dacă nu se mai poate atinge de mine. Eu tot îl urăsc, și tot sunt înfricoșată de moarte de el, și tot devastată sunt de faptul că a murit. Îl urăsc pentru că mi-a inoculat lucruri îngrozitoare în memorie, dar reușește cumva să mă facă să-l jelesc, printre toate lucrurile alea îngrozitoare. Eu n-aș vrea să-i jelesc pierderea. Aș vrea să mă bucur de ea, dar, pur și simplu, nu e genul meu.

Simt cum geaca îmi e scoasă de pe mine. Îmi desprind privirea de zidul din cărămidă care-și bate joc de mine dincolo de fereastră și întorc capul, ca să-l văd pe Holder lângă mine. Îmi pune geaca de-a curmezișul pe un scaun, după care îmi scoate tricoul împrôșcat de sânge. O tristețe neprefăcută mă mistuie în clipa în care-mi dau seama că sunt legată din punct de vedere genetic cu sângele fără viață care-mi mânjește acum veșmintele și chipul. Holder se mută în fața mea și-mi descheie nasturele de la blugi.

El e deja în boxeri. Nici n-am observat când și-a scos hainele, îmi ridic privirea spre fața lui și observ că are pete de sânge pe obrazul drept, cel care a fost expus lașității tatălui meu. Ochii îi sunt oboșiți și se concentrează numai asupra pantalonilor mei, pe care-i face să-mi lunece în jos pe picioare.

– Acum vreau să-ți ridici picioarele, îmi zice încetișor, după ce se apleacă.

Mă prind cu amândouă mâinile de umerii lui și-mi scot un picior din blugi, apoi pe celălalt. Rămân cu mâinile pe umerii lui și cu ochii pe petele de sânge care-i mânjesc părul. Cu un gest instinctiv, ridic mâna și-mi trec degetele peste o şuviță de păr, apoi mi le apropii de ochi, ca să le examinez. Încerc să frec sângele între vârfulurile degetelor, ca să scap de el, dar e prea gros. Mai gros decât ar trebui să fie sângele.

Și asta, pentru că nu numai sângele tatălui meu ne-a stropit peste tot.

Încep să-mi șterg degetele pe burtă, străduindu-mă cu disperare să mă descotorosesc de el, dar nu reușesc decât să mă mânjesc

---

peste tot. Mi se pune un nod în gât și nu pot să țip. E ca în coșmarurile mele, când mi se întâmplă ceva mult prea înfricoșător! Îmi pierd capacitatea de a emite sunete. Holder își ridică privirea spre mine, iar eu vreau să țip, să urlu, să plâng, dar singurul lucru de care sunt capabilă e să fac ochii mari și să scutur din cap și să-mi frec în continuare degetele de corp. Când vede cât sunt de panicată, se ridică imediat și mă saltă în brațe, după care mă duce în mare viteză la duș. Mă plasează în partea opusă celei în care se află para dușului, după care intră în cadă cu mine și dă drumul la apă. Imediat cum vine apa caldă, închide perdelele, apoi se întoarce spre mine și mă apucă de încheieturile mâinilor încă speriate să-și ștergă roșeața de pe ele. Mă trage spre el și ne mutăm amândoi sub jetul de apă caldă. Când simt că apa mă stropește peste ochi, icnesc și sorb o gură uriașă de aer.

Holder se întinde dincolo de marginea căzii și ia o bucată de săpun, sfâșiindu-i ambalajul ud. Se apleacă încă o dată și revine cu o cârpă în mâini. Acum, tremur din tot corpul, chiar dacă apa e caldă. Îmbibă cârpa cu apă, o săpunește, apoi mi-o apasă pe obraz.

– Șșt, îmi șoptește, privindu-mă fix în ochii înnebuniți de panică. Ți-l iau de pe tine, da?

Începe să-mi ștergă cu blândețe fața, iar eu închid ochii și-i fac un semn de încuviințare. Țin ochii închiși, din cauză că nu vreau să văd cârpa pătată de sânge când o să mi-o ia de pe față. Mă înfășor cu brațele și rămân cât pot de nemișcată, excepție făcând tremurăturile care încă-mi zguduie trupul. Durează câteva minute până când reușește să-mi ștergă sângele de pe față, de pe brațe și de pe burtă. După ce-și termină corvoada asta, băjbâie cu mâna pe la ceafa mea și-mi desface elasticul cu care-mi prinsesem coada.

– Uită-te la mine, Sky.

Deschid ochii, iar el își lasă ușurel o mână pe umărul meu.

– Acum o să-ți scot sutienul, bine? Trebuie să te spăl pe cap și nu vreau să ți-l pătez cu ceva.

Să mi-lpăteze cu ceva?

Când înțeleg că se referă la ceea ce, mai mult ca sigur, mi-a rămas infiltrat prin păr, încep să intru iar în panică și-mi trag în jos bretelele sutienului, apoi mi-l scot pur și simplu pe cap.

– Fă-l să dispară, îi zic, cu voce scăzută și repezită, vârându-mi la

---

loc capul sub jetul de apă și încercând să-mi îmbib părul, trecându-mi degetele prin el. Fă ce faci, numai ia-l de pe mine, adaug, pe un ton și mai panicat.

Mă apucă din nou de încheieturi și-mi îndepărtează mâinile din păr, după care mi le pune pe după mijlocul lui.

– Îl iau eu. Tu doar ține-te de mine și încearcă să te relaxezi. Mă ocup eu de tot.

Îmi apăs capul pe pieptul lui și-l strâng mai tare în brațe. Simt mirosul șamponului când și-l toarnă în mâini și apoi începe să-mi frece părul cu el, întinzându-l peste tot cu vârfurile degetelor. Face un mic pas înainte, cu tot cu mine, astfel încât apa să-mi curgă pe capul îndesat în umărul lui. Îmi masează și-mi freacă părul, clătindu-l în repetate rânduri. Nici nu-l întreb de ce-l clătește întruna: doar îl las să-l clătească, de oricâte ori crede că e nevoie.

După ce termină, se întoarce cu mine în brațe până când ajunge el sub jetul de apă, și-și freacă propriul păr cu șampon. Îmi descleștez brațele de pe mijlocul lui și mă împing înapoi, nevrând să simt că ar mai ajunge ceva pe mine. Îmi privesc abdomenul și mâinile și nu mai văd să-mi fi rămas vreo urmă din tatăl meu pe corp. Când ridic iar ochii, îl văd pe Holder frecându-și fața și gâtul cu o cârpă curată. Rămân pe loc, privindu-l cum spală, calm, tot ce ni s-a întâmplat nu mai departe de acum o oră.

Când e gata, deschide ochii și mă privește cu regret.

– Sky, fii sigură că l-am luat pe tot, bine? Am nevoie să-mi stergi tot ce mi-a scăpat mie.

Îmi vorbește atât de calm, de parcă ar vrea să nu mă sfârâm. Dar tocmai tonul lui mă face să înțeleg că exact asta se străduiește să evite. Se teme că sunt pe cale să mă sfârâm, sau să mă prăbușesc, sau să mă dau peste cap.

Iar eu mă tem că s-ar putea să aibă dreptate, așa că iau cârpa din mâinile lui și mă silesc să fiu puternică și să-l examinez cu atenție. Încă mai are o mică pată de sânge deasupra urechii drepte, așa că ridic cârpa și i-o șterg. Îmi retrag apoi mâna și privesc ultimii stropi de sânge rămași pe noi doi, apoi trec cârpa pe sub jetul de apă și-i privesc cum dispar.

– S-a dus de tot, rostesc în șoaptă și nici nu-mi dau seama precis dacă la sânge mă refer.

Holder îmi ia cârpa din mână și-o azvârle peste marginea căzii. Îl privesc și observ că are ochii mai roșii ca înainte și nu pot să-mi dau seama dacă plânge, fiindcă apa îi șiroiește pe față exact ca lacrimile, dacă ele ar fi prezente. Și abia atunci, când toate vestigiile fizice ale trecutului s-au dus pe apă, îmi aduc aminte de Leslie.

Îmi simt din nou inima zdrobită, de data asta pentru Holder. Un hohot de plâns izbucnește din mine și, chiar dacă mă plesnesc peste gură, umerii continuă să mi se zguduie. Atunci, Holder mă trage la pieptul lui și-și apasă buzele pe părul meu.

– Holder, îmi pare foarte rău. Of, Doamne, cât de rău îmi pare!

Plâng și mă țin de el, dorindu-mi ca senzațiile pe care le trăiește acum să fie la fel de ușor de spălat ca sângele. Mă strânge atât de tare, încât abia mai pot să respir. Dar știu că are nevoie de asta. Are nevoie ca eu să-i simt durerea acum, exact cum am eu nevoie s-o simtă el pe-a mea.

Iau fiecare cuvânt rostit astăzi de tatăl meu și încerc să mi-l scot, prin intermediul plânsului, din mine. Nu vreau să-mi mai amintesc cum arăta la față. Nu vreau să-mi mai amintesc vocea lui. Nu vreau să-mi mai amintesc cât de mult îl urăsc și, mai ales, nu vreau să-mi amintesc cât de mult l-am iubit. Nimic nu se compară cu sentimentul de vinovăție resimțit atunci când găsești loc în sufletul tău ca să iubești răul.

Holder își duce o mână la ceafa mea și-mi trage capul pe umărul lui. Își apasă obrazul pe creștetul meu și acum chiar că-l aud cum plânge. E un plâns tăcut, pe care se străduiește din răspuțeri să și-l stăpânească. Suferă atât din cauza a ceea ce i-a făcut tatăl meu lui Leslie și nu mă pot abține să arunc o parte din vină și asupra mea. Dacă-aș mai fi fost acolo, el nu s-ar mai fi atins niciodată de Leslie și ea n-ar mai fi suferit niciodată din cauza asta. Dacă nu m-aș fi urcat în mașina aia cu Karen, poate că Leslie ar mai fi trăit și azi.

Îmi strecur mâinile pe sub brațele lui Holder și-l apuc de umeri. Ridic obrazul și-mi întorc gura spre gâtul lui, sărutându-l ușor.

– Îmi pare atât de rău... El nu s-ar fi atins niciodată de ea dacă eu...

Holder mă apucă de mâini și mă împinge cu atâta forță, încât fac ochii mari și tresar când îl aud vorbind.

– Să nu îndrăznești să mai spui așa ceva.

Îmi eliberează mâinile și, foarte repede, îmi cuprinde strâns obrajii între palme.

– Niciodată nu vreau să te aud cerându-ți scuze pentru nimic din ce a făcut omul ăla. M-ai auzit? Nu ești tu de vină, Sky. Jură-mi că n-o să te mai lași în vecii vecilor frământată de vreun gând ca ăsta.

Îi privesc ochii plini de disperare și de lacrimi. Clatin din cap în semn de încuviințare.

– Jur, răspund, cu o voce firavă.

El continuă să mă privească în ochi, căutând în ei adevărul. Reacția lui mi-a împins inima să bată mai cu putere, șocată de cât de repede a respins el ideea că aș fi putut avea o cât de mică vină. Mi-aș fi dorit să se arate la fel de rapid în privința propriilor sentimente de vinovăție, dar nu e.

Nu mai pot să-i îndur privirea, așa că-mi arunc brațele pe după gâtul lui și-l strâng la piept. Își încleștează și mai tare brațele în jurul meu, cu o disperare îndurerată. Aflarea adevărului despre Lesslie și realitatea a ceea ce tocmai am văzut cu ochii noștri ne izbesc pe amândoi și ne agățăm unul de celălalt cu toate puterile care ne-au mai rămas. Acum, el nu mai încearcă să fie puternic pentru mine. Iubirea pe care a avut-o pentru Lesslie și furia resimțită pentru ce i s-a întâmplat ei îi emană prin toți porii.

Știi că Lesslie ar fi avut nevoie ca el să-i simtă suferința, așa că măcar un încerc să-l alin prin vorbe. O plângem amândoi acum, pentru că atunci ea n-a avut pe nimeni care s-o plângă. Îl sărut pe tâmplă cu mâinile înlănțuite de gâtul lui. De fiecare dată când îl ating cu buzele, el mă strânge cu un pic mai multă putere. Își plimbă buzele pe umărul meu și, în scurt timp, ne străduim amândoi să alungăm, prin săruturi, orice urmă a suferinței pe care n-am meritat-o niciunul dintre noi. Gura lui se îndârjește să-mi sărute gâtul din ce în ce mai repede, căutând cu disperare scăparea. Se retrage puțin și mă privește în ochi, iar umerii i se ridică și coboară odată cu fiecare respirație câștigată prin luptă.

Dintr-o singură mișcare iute, își repede buzele peste ale mele cu o insistență înfocată, ținându-mă de păr și de spate cu mâinile lui tremurătoare. Mă împinge cu spatele până în peretele băii și-și lasă mâinile să-mi lunece în spatele coapselor. Simt cum se revarsă disperarea din el în timp ce mă ridică și-mi încolățește picioarele pe

---

după mijlocul lui. Vrea să scape de durere și are nevoie să-l ajut. Exact cum aveam eu nevoie de el noaptea trecută.

Îmi petrec brațele pe după gâtul lui, trăgându-l spre mine, permițându-i să mă devoreze, ca o pauză pentru suferințele lui. Îl las pentru că și eu simt nevoia unei pauze, la fel de amarnic ca și el, în clipa de față. Vreau să uit de orice altceva.

Nu vreau ca viața noastră să fie așa.

Presându-mă cu corpul de peretele băii, mă prinde de obraji cu mâinile, ținându-mă nemișcată în timp ce gurile noastre se caută reciproc, nerăbdătoare, ținând o eliberare de orice fel din realitatea noastră. Eu îmi încleștez mâinile pe omoplații lui, în timp ce buzele i se reped, frenetice, în jos pe gâtul meu.

– Spune-mi că e bine, îmi zice, cu răsuflarea tăiată și buzele apăsându-mi pielea.

Își ridică apoi capul spre mine, cercetându-mi agitat ochii în timp ce vorbește.

– Spune-mi că e bine dacă vreau să fiu acum înăuntrul tău pentru că, după ce am trecut azi prin atâtea, mi se pare nepotrivit să te doresc în asemenea hal.

Îl apuc de păr și-i apropii fața de a mea, astupându-i buzele cu ale mele, sărutându-l cu atâta convingere, încât nici nu mai e nevoie de cuvinte din partea mea. Scoate un geamăt și mă desprinde de perete, apoi iese din baie și se îndreaptă spre pat, cu mine încă încolăcită de el. Nu arată nici urmă de delicatețe în felul în care înlătură ultimele două obiecte vestimentare rămase între noi și-mi siluiește gura cu a lui, dar, sinceră să fiu, nu știu dacă inima mea ar putea suporta delicatețea în clipa asta.

Se oprește la marginea patului, aplecat peste mine, cu buzele îngemănate cu ale mele. Se desprinde doar pentru un moment, cât să-și pună prezervativul, după care mă apucă de mijloc și mă trage spre marginea patului odată cu el. Îmi ridică piciorul din spatule genunchiului și-l potrivește după șoldul lui, apoi își strecoară mâna pe sub brațul meu și mă apucă de umăr. În clipa în care privirile ni se întâlnesc din nou, se împinge în mine fără ezitare. Icnesc din cauza subitei lui izbucniri de forță, șocată de intensitatea plăcerii care ia locul efemerei dureri fulgerătoare. Îmi înfășor brațele în jurul lui și mă mișc odată cu el, în timp ce-mi strânge mai tare

---

gamba, apoi îmi astupă gura cu a lui. Închid ochii și-mi las capul să se afunde mai mult în salteaua pe care încercăm să ne alinăm pe moment suferințele, folosindu-ne de dragostea noastră.

Mă prinde de mijloc și mă trage spre el, înfigându-și degetele în șoldurile mele tot mai adânc, cu fiecare zvâcnire ritmică, frenetică, spre mine. Îl apuc de amândouă brațele și-mi relaxez corpul, lăsându-mă călăuzită de el spre toate căile care i-ar putea fi de ajutor acum. Își desprinde gura de a mea și deschide ochii, în același timp în care-i deschid și eu. Ai lui au încă lacrimi proaspete în ei, așa că-i las brațele libere și-mi duc mâinile spre fața lui, încercând să-i alin trăsăturile îndurerate cu mângâierile mele. El continuă să mă privească, dar deodată întoarce capul și-mi sărută palma, după care se lasă să cadă peste mine, oprindu-se brusc.

Gâfâim amândoi după aer și-l simt rămas înăuntrul meu, având încă nevoie de mine. Rămâne cu privirea înlănțuită de a mea, în timp ce mă trage spre el și apoi se ridică odată cu mine. Nu ne desprindem unul de celălalt, nici când se întoarce și se prelinge pe podea, rezemându-și spinarea de pat, cu mine călare pe genunchi. Mă apropie încet de el, pentru un sărut. Unul delicat, de data asta.

Felul protector în care mă ține acum lipită de el, înșirându-mi sărutări pe buze și pe bărbie... aproape mă face să cred că e un cu totul alt Holder decât cel pe care l-am avut acum doar treizeci de secunde, și totuși, întru totul pasional. Acum îl simt frenetic și încins... iar în minutul imediat următor devine delicat și persuasiv. Încep să apreciez și să iubesc imprevizibilul din el.

Simt că vrea să preiau eu acum controlul, dar am emoții. Nici nu sunt sigură că aș ști cum să procedez. Își dă seama de stânjeneala mea și mă cuprinde pe după mijloc, călăuzindu-mă încetitor, abia mișcându-mă deasupra lui. Mă privește concentrat, ca să fie sigur că sunt încă aici, cu el.

Sunt. Atât de total sunt aici cu el, acum, încât nici nu mă pot gândi la nimic altceva.

Își ridică o mână spre fața mea, călăuzindu-mă în continuare cu cealaltă, de după talie.

– Știi ce simt pentru tine, îmi zice. Știi cât de mult te iubesc. Știi că aș face orice îmi stă în puteri ca să-ți alung suferința, da?

Fac semn că da, pentru că, într-adevăr, știu. Și, privindu-l acum

---

în ochi, văzând sinceritatea pură din ei, îmi dau seama că sentimentele lui față de mine au apărut cu mult înaintea momentului de față.

– Am al naibii de mare nevoie de asta acum din partea ta, Sky. Am nevoie să știu că mă iubești la fel.

Totul din el, începând cu vocea și terminând cu expresia feței, începe să arate chinuit. Da, așa face orice ca să-i alung suferința asta. Îmi strecur degetele printre ale lui și acopăr amândouă inimile cu mâinile noastre, adunându-mi curajul ca să-i arăt cât de incredibil de mult îl iubesc. Îl privesc drept în ochi în timp ce mă ridic puțin, după cate mă las încetîșor înapoi peste el.

Geme adânc, după care închide ochii și-și lasă capul să cadă pe salteaua din spatele lui.

– Deschide ochii, îi cer în șoaptă. Vreau să mă privești.

Ridică din nou capul, privindu-mă pe sub pleoapele grele. Eu conduc mai departe, lent, acțiunea, nevrînd altceva decât ca el să audă și să simtă și să vadă exact cât de mult înseamnă pentru mine. Deținerea controlului îmi oferă o senzație cu totul diferită, însă una plăcută. Felul în care mă privește mă face să mă simt dorită, așa cum n-a fost nimeni capabil vreodată să mă facă să mă simt. Într-un fel, el mă face să mă simt necesară. Ca și cum numai existența mea i-ar fi necesară ca să rămână în viață.

– Nu mai privi în altă parte, îi zic, mișcându-mă în sus.

Când mă las înapoi peste el, intensitatea senzației îi face capul să se lege ușor, iar mie să-mi scape un geamăt din gât; totuși, își păstrează ochii chinuiți îndreptați cu fermitate spre ai mei.

Acum nu mai am nevoie să mă călăuzească: trupul mi-a devenit o reflexie ritmică a lui.

– Ții minte prima dată când m-ai sărutat? îl întreb. Clipa aia, când buzele tale le-au atins pe-ale mele? În seara aia, mi-ai furat o bucată din inimă.

Continui în același ritm, sub privirea lui înflăcărată.

– Dar prima dată când mi-ai zis că mă trăiești, pentru că nu erai încă pregătit să-mi spui că mă iubești?

Îl apăs mai tare cu mâna pe piept și mă las mai aproape de el, vrînd să-l fac să simtă fiecare părticică din mine.

– Cuvintele alea mi-au mai furat o bucată din inimă.

Își desface mâna pe care i-am apăsător pe inima mea, până când palma îi rămâne complet întinsă pe piele. Fac și eu același lucru.

– Dar noaptea în care am descoperit că eu sunt Hope? Ți-am zis că voiam să fiu singură în camera mea. Când m-am trezit și te-am văzut în patul meu, mi-a venit să plâng, Holder. Mi-a venit să plâng, din cauză că aveam atât de mare nevoie de tine acolo. Am știut, în momentul ăla, că sunt îndrăgostită de tine. Mă îndrăgostisem de felul în care mă iubeai. Când ți-ai încolăcit brațele în jurul meu și m-ai strâns cu ele, am știut că, indiferent ce s-ar întâmpla cu viața mea, tu însemni pentru mine acasă. În noaptea aia mi-ai furat cea mai mare bucată din inimă.

Îmi aplec gura spre a lui și-l sărut ușor. El închide ochii și începe să-și lase din nou capul spre pat.

– Ține-i deschiși, îi șoptesc, desprinzându-mă de buzele lui.

Îi deschide, privindu-mă cu o intensitate care-mi pătrunde tocmai până în miezul ființei.

– Vreau să-i ții deschiși... fiindcă am nevoie să mă vezi cum îți dăruiesc chiar și ultima bucată din inima mea.

Scoate un oftat imens și aproape că pot să văd, la propriu, cum iese suferința din el. Degetele i se strâng în jurul mâinilor mele, iar expresia din ochi i se schimbă instantaneu, de la o disperare intensă, la o dorință înflăcărată. Începe să se miște în ritm cu mine în timp ce ne susținem reciproc privirile. Noi doi devenim, treptat, unul singur, exprimând prin intermediul trupurilor, al mâinilor și al ochilor, tot ceea ce cuvintele noastre nu sunt capabile să transmită.

Ne menținem într-o cadență coordonată până chiar în ultimul moment, când el face ochii mari. Își lasă capul pe spate, istovit de zguduirile provocate de eliberarea lui. Când pulsul i se mai domolește sub palma mea și reușește să-mi întâlnească din nou privirea, își smulge mâinile din ale mele și mă apucă de ceafă, sărutându-mă cu o patimă necruțătoare. Se apleacă înainte și mă împinge cu spatele spre podea, făcând schimb de poziție dominantă și pierzându-se cu totul într-un sărut.

Restul serii ni-l petrecem exprimându-ne pe rând sentimentele, fără să pronunțăm nici măcar un cuvânt. Iar când, în sfârșit atingem acel punct al epuizării totale, înlănțuiți unul de brațele celuilalt, începe să mă fure somnul, odată cu un val de uimire neîncrezătoare.

Tocmai ne-am revărsat unul în celălalt în întregime, cu tot cu inimă și suflet. N-am crezut niciodată că aş putea să am atâta încredere într-un bărbat încât să-mi împart inima cu el și cu atât mai puțin să i-o dăruiesc complet.

Luni, 29 octombrie 2012
11:35 p.m.

Nu-l găsesc lângă mine pe Holder când mă întorc pe partea cealaltă și bâjbâi cu mâna după el. Mă ridic în capul oaselor pe pat și constat că e întunerice afară, așa că mă întind și aprind veioza. Pantofii lui nu sunt acolo unde i-a descălțat, așa că-mi trag repede hainele pe mine și ies ca să-l caut.

Trec de curte, fără să-l găsesc în vreuna dintre căsuțe. Tocmai când mă pregătesc să fac stânga-mprejur și să mă întorc în cameră, îl zăresc întins pe cimentul de lângă piscină, cu mâinile împreunate sub cap și privirea îndreptată spre stele. Arată incredibil de liniștit acum, așa că mă hotărâsc să mă duc spre o căsuță, ca să nu-l tulbur.

Mă fac covrig pe un scaun și-mi vâr mâinile pe mânecile puloverului, lăsându-mi capul pe spate și urmărindu-l cu privirea. Pe cer e o lună plină, așa că toate trăsăturile îi sunt scăldate într-o lumină delicată, făcându-le să pară aproape îngerești. Privirea îi e pierdută prin văzduh, iar pe chip are o expresie de seninătate care mă reconfortează, fiindcă a putut să găsească în interiorul lui destulă pace cât să treacă peste tot ce s-a întâmplat în ziua care se sfârșește. Știu cât de mult însemna Leslie pentru el și știu prin ce trece sufletul lui acum. Știu exact ce simte, fiindcă împărtășim acum aceeași suferință. Orice ar îndura el, simt și eu. Orice îndur eu, simte și el. Așa se-ntâmplă când doi oameni devin unul singur: nu-și mai împărtășesc reciproc doar dragostea. Își împărtășesc, de asemenea, suferințele, durerile, necazurile și mâhnirile.

Cu toată catastrofa în care s-a transformat acum viața mea, mă simt învăluită de o senzație caldă, confortabilă, după ce-am fost cu el în seara asta. Orice s-ar întâmpla, știu sigur că Holder mă va ajuta să trec peste fiecare secundă dificilă, poate chiar purtându-mă pe brațe din când în când. Mi-a dovedit că n-o să mă mai simt niciodată complet fără speranță, atât timp cât face el parte din viața mea.

- Vino să te întinzi lângă mine, îmi zice, fără să-ți desprindă privirea de cerul de deasupra lui.

Zâmbesc și mă ridic de pe scaunul meu, apoi mă îndrept spre el. Când ajung, își scoate geaca și o pune sub mine, în timp ce mă las jos pe cimentul rece și mă cuibăresc la pieptul lui. Mă mângâie pe păr și privim amândoi cerul, studiind în tăcere stelele.

Frânturi dintr-o amintire încep să-mi fulgere prin minte și închid ochii, de data asta chiar dorindu-mi s-o retrăiesc. Pare să fie una fericită și vreau să adun cât mai multe posibil din astea. Îl îmbrățișez mai strâns și mă las să mă prăbușesc cu totul în amintire.

Acum treisprezece ani

- Tu de ce n-ai televizor? o întreb.

Acum sunt deja destule zile de când stau cu ea. E foarte drăguță și-mi place aici, dar îmi lipsește statul la televizor. Nu chiar atât de rău pe cât îmi lipsesc Dean și Lesslie, totuși.

- N-am televizor, pentru că oamenii au ajuns dependenți de tehnologie, iar asta i-a făcut să devină leneși, îmi răspunde Karen.

Nu-mi dau seama ce-o însemna asta, dar mă prefac că înțeleg. Chiar îmi place să stau în casa ei și nu vreau să spun ceva care s-o determine să mă ducă înapoi acasă la tati, deocamdată. Nu sunt pregătită să mă întorc.

- Hope, ți-aduci aminte ce ți-am spus acum câteva zile, că am ceva foarte important de discutat cu tine?

Sinceră să fiu, nu-mi aduc aminte, dar fac semn din cap că da, prefăcându-mă că știu. Ea își trage scaunul lângă masă ca să ajungă mai aproape de mine.

- Vreau să fii atentă la ce-ți spun, bine? E vorba despre ceva foarte important.

Fac iar semn că da. Sper să nu-mi spună c-o să mă ia acum să mă ducă înapoi acasă. Nu sunt pregătită să mă întorc. E adevărat că mi-e dor de Dean și de Lesslie, dar chiar n-aș vrea să mă întorc la tati acasă.

- Tu știi ce înseamnă adopție? mă întrebă.

Scutur din cap, pentru că n-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta.

– Adopția e când cineva iubește un copil atât de mult, încât vrea să fie al său sau a sa. Așa că-l adoptă și îi devin mami sau tati.

Îmi ia mâna și mi-o strânge ușor.

– Eu te iubesc atât de mult, încât o să te adopt și-o să fii fetița mea.

Îi zâmbesc, deși chiar nu înțeleg ce-o vrea să spună.

– O să vii să stai cu mine și cu tati?

– Un, scumpo, îmi răspunde, scuturând din cap. Tati al tău te iubește foarte, foarte mult, dar nu poate să mai aibă grijă de tine acum. Are nevoie să am eu grijă de tine, fiindcă vrea să fie sigur că ești fericită. Așa că, de-acum, în loc să stai cu tati al tău, o să stai cu mine, și eu o să fiu mami a ta.

Am impresia ca-mi vine să plâng, dar nu știu de ce. Îmi place mult Karen, dar îl iubesc și pe tati, în același timp. Îmi place casa ei, îmi place cum gătește și-mi place camera mea. Chiar îmi doresc foarte mult să stau aici, dar nu pot să zâmbesc, din cauză că mă doare burtica. A început să mă doară când mi-a zis ea că tati nu mai poate să aibă grijă de mine. Oare l-am supărat cu ceva? Totuși n-o întreb dacă l-am supărat. Mi-e frică să nu creadă că tot așa mai vrea să stau cu tati și c-o să mă ducă înapoi la el. Da, îl iubesc, dar mi-e prea frică să mă întorc și să stau cu el.

– Îți pare bine că te adopt? Vrei să stai aici cu mine?

Vreau să stau cu ea, dar sunt și tristă, din cauză că ne-au trebuit foarte multe minute, sau ore, până să ajungem aici cu mașina. Asta înseamnă că suntem foarte departe de Dean și de Lesslie.

– Dar prietenii mei? O să pot să-mi mai văd prietenii?

Karen își întoarce capul într-o parte și-mi zâmbeste, apoi îmi dă părul pe după ureche.

– Scumpa mea, o să-ți faci o mulțime de prieteni noi.

Îi zâmbesc și eu, dar mă doare burtica. Eu nu vreau prieteni noi. Îi vreau pe Dean și pe Lesslie, mi-e dor de ei. Simt că mă ustură ochii și încerc să nu plâng. Nu vreau să creadă că un m-aș bucura că mă adoptă ea, fiindcă mă bucur.

Karen se apleacă spre mine și mă ia în brațe.

– Scumpa mea, nu-ți face griji. O să-ți vezi iar prietenii într-o bună zi. Dar chiar acum nu putem să ne întoarcem, așa c-o să ne facem prieteni noi aici, bine?

Fac semn că da și ea mă săruta pe creștet, în timp ce eu îmi privesc brățara de la mână. Ating cu degetele inimioara de pe ea și sper ca Lesslie să afle unde sunt. Sper ca ei să afle că sunt bine, pentru că nu vreau să fie îngrijorați din cauza mea.

– Mai e un lucru, îmi zice ea. Și-o să-ți placă foarte mult.

Karen se lasă pe spătarul scaunului și scoate o foaie de hârtie și un creion, punându-le pe masă în fața ei.

– Partea cea mai frumoasă când ești adoptată e că poți să-ți alegi singură numele. Știai asta?

Scutur din cap. Nu știam că oamenii pot să-și aleagă singuri numele.

– Înainte să-ți alegem numele, e necesar să știm ce nume nu putem folosi. Nu putem folosi numele tău de dinainte și nici nume de alint sau porecle. Ai vreun nume de alint? Vreunul cu care te striga tatăl tău?

Fac iar semn că da, dar nu-l spun.

– Cum îți zicea el?

Las capul în jos și-mi dreg glasul.

– Prințeso, răspund încet. Dar nu-mi place numele ăsta.

Pare tristă când mă aude că spun asta.

– Ei, atunci, n-o să-ți spunem niciodată Prințeso, bine?

Clatin bucură din cap. Sunt fericită fiindcă nici ei nu-i place numele ăsta.

– Vreau să-mi spui ce anume te face să fii fericită. Lucruri frumoase, lucruri pe care le iubești. Poate alegem un nume dintre ele.

Nici măcar n-am nevoie să le noteze ea, fiindcă există un singur lucru pentru care simt așa.

– Iubesc cerul, îi zic, gândindu-mă la ce mi-a spus Dean că trebuie să țin minte mereu.

– Sky, zice ea, zâmbind. Îmi place mult numele. Cred că e perfect. Și-acum, hai să ne gândim la încă unul, pentru că toată lumea trebuie să aibă două prenume. Ce altceva mai iubești?

Închid ochii și încerc să mă gândesc la altceva, dar nu pot. Cerul e singurul lucru pe care-l iubesc și e frumos și mă face fericită când mă gândesc la el. Deschid ochii la loc și o privesc.

– Tu ce iubești, Karen?

Zâmbește și-și pune coatele pe masă, sprijinindu-și bărbia în palmă.

- Iubesc multe lucruri. Cel mai mult și mai mult, pizza. Dar putem să-ți spunem Sky Pizza?

Chicotesc și scutur din cap.

- Ar fi un nume caraghios.

- Bine, stai să mă gândesc, zice ea. Dar ursuleții? Am putea să-ți zicem Teddy Bear Sky?

Râd și scutur iarăși din cap.

Își ridică bărbia din palmă și se apleacă spre mine.

- Vrei să știi ce-mi place mie mai mult cu adevărat?

- Mda, răspund.

- Îmi plac plantele medicinale. Sunt plante care vindecă oamenii și-mi place să le culg, și să găsesc cum să-i fac pe oameni să se simtă mai bine. Într-o zi, vreau să am propria mea afacere cu plante. Poate, ca să aducă norocul, ar fi bine să alegem un nume de plantă. Sunt cu sutele, iar unele dintre ele au nume chiar foarte frumoase.

Se ridică și se duce până în hving, ia o carte de acolo și vine cu ea înapoi la masă. O deschide și arată o pagină.

- Ce zici despre cimbru? mă întrebă, făcându-mi cu ochiul.

Râd și-i fac semn că nu.

- Atunci... filimica?

Scutur iar din cap.

- Nici măcar nu pot să spun cuvântul.

- Ai dreptate, zice ea, strâmbând din nas. Bănuiesc că e necesar să-ți poți pronunța propriul nume.

Privește din nou pagina din carte și mai citește cu voce tare câteva nume, dar nu-mi place niciunul. Mai dă o foaie și mă întrebă:

- Ce-ai zice despre Linden? Adică teiul. E adevărat că e un arbore, dar are frunzele în formă de inimă. Îți plac inimile?

Fac semn că da.

- Linden, repet după ea. Îmi place numele ăsta.

Ea zâmbește și închide cartea, apoi se apleacă mai mult spre mine

- Ei bine, atunci Linden Sky Davis să rămână. Și, dacă vrei să știi, tu ai acum cel mai frumos nume din lume. Hai să nu ne mai gândim

---

niciodată la numele tău vechi, bine? Promite-mi că, de acum încolo, o să ne gândim numai la frumosul tău nume nou și la frumoasa ta viață nouă.

– Îți promit, îi zic.

Și chiar îi promit sincer. Nu vreau să mă mai gândesc la numele meu vechi, sau la vechea mea cameră, sau la toate lucrurile pe care mi le făcea tati când eram prințesa lui. Îmi iubesc noul nume. Îmi iubesc noua cameră, unde nu mai trebuie să mă gândesc cu groază dacă o să se răsucescă mânerul.

Mă întind spre ea și-o iau în brațe și ea mă îmbrățișează, la rândul ei. Asta mă face să zâmbesc, pentru că mă simt exact așa cum mi-am închipuit că m-aș simți de fiecare dată când îmi doream ca mama să mai fi trăit ca să mă strângă în brațe.

Marti, 30 octombrie 2012

12:10 a.m.

Ridic mâna și-mi șterg o lacrimă de pe obraz. Nici nu-mi dau seama precis de ce-mi curg lacrimile acum: amintirea chiar nu era una tristă. Poate e vorba despre faptul că a fost unul dintre primele momente în care am început s-o iubesc pe Karen. Gândul la cât de mult o iubesc îmi provoacă durere, din cauza a ceea ce a făcut. Mă doare, fiindcă simt că nici măcar n-o cunosc. Simt că există o parte din ea despre care nici n-am știut vreodată.

Totuși, nu asta mă sperie cel mai mult. Cel mai mult mă sperie gândul că singura parte din ea pe care o cunosc... e posibil să nu existe deloc în realitate.

– Pot să te întreb ceva? zice Holder, întrerupând tăcerea.

Încuviințez cu capul în pieptul lui, ștergându-mi o ultimă lacrimă de pe obraz. Își încolățește amândouă brațele în jurul meu, vrând să mă încălzească, fiindcă simțise că tremur la pieptul lui. Îmi freacă umerii cu palmele și mă sărută pe creștet.

– Crezi c-o să fii bine, Sky?

Nu e o întrebare neobișnuită. E una cât se poate de simplă și de directă, dar în același timp cred că e cea mai grea întrebare din câte mi s-au pus vreodată.

Ridic din umeri.

- Nu știu, îi răspund cu toată sinceritatea, fiindcă îmi doresc să cred c-o să fiu bine, mai ales știind că Holder o să-mi fie alături.

Numai că, sinceră să fiu, chiar nu-mi dau seama dacă aş putea să răspund afirmativ.

- Ce anume te sperie?

- Totul, îi răspund repede. Mă îngrozește trecutul meu. Mă îngrozesc amintirile care-mi inundă mintea de fiecare dată când închid ochii. Mă îngrozește întâmplarea pe care am văzut-o ieri și știu c-o să mă afecteze în nopțile când n-o să fii lângă mine ca să-mi abați gândurile. Mă îngrozește faptul că e posibil să nu am capacitatea emoțională de a suporta ce s-ar putea întâmpla cu Karen. Mă înfricoșează gândul că nu mai știu nici măcar cine e ea.

Îmi ridic capul de pe pieptul iui și-l privesc în ochi.

- Dar știi ce anume mă sperie cel mai mult?

Își trece mâna prin părul meu, privindu-mă fără întrerupere, vrând să-mi dea de înțeles că e atent.

- Ce? mă întreabă, cu vocea plină de o autentică preocupare

- Mă sperie cât de detașată mă simt față de Hope. Știu că suntem una și aceeași persoană, dar mă simt de parcă tot ce i s-a întâmplat ei nu mi s-ar fi întâmplat în realitate mie. Mă simt de parcă aş fi părăsit-o. De parcă aş fi lăsat-o acolo, plângând cu spatele la casa aia, îngrozită pentru veșnicie, atunci când m-am urcat în mașină și am plecat, pur și simplu. Acum sunt două persoane total distincte în mine. Sunt fetița aia, veșnic speriată de moarte, dar și fata care a părăsit-o. Mă simt extrem de vinovată pentru că am ridicat zidul ăsta între cele două vieți și mi-e teamă că niciuna dintre viețile astea, sau dintre fetele astea, nu va mai fi vreodată întreagă.

Îmi ascund fața la pieptul lui, dându-mi seama că, mai mult ca sigur, ceea ce-am spus n-a avut nicio noimă. El mă sărută pe creștet, iar eu îmi ridic iar privirea spre cer, întrebându-mă dac-o să mai pot vreodată să mă simt normală. Îmi era mult mai ușor când nu știam adevărul.

- După ce-au divorțat părinții mei, îmi zice el, mama și-a făcut griji în privința noastră, așa că ne-a pus, pe mine și pe Les să mergem la ședințe de terapie psihologică. N-au durai decât șase luni... dar îmi amintesc că mereu am fost foarte dur față de mine însumi, gândindu-mă că eu am fost motivul divorțului lor. Simțeam

---

că tot ce n-am făcut în ziua în care ai fost luată a abătut asupra lor mult prea mult stres. Acum știu că multe dintre lucrurile pentru care m-am învinuit atunci nu erau în puterile mele. Dar a mai fost ceva, un lucru pe care l-a făcut la un moment dat terapeutul meu, și m-a ajutat oarecum. La vremea aia, m-am simțit de-a dreptul jenat, dar din când în când mă mai surprind și acum făcând asta, în anumite situații. El m-a pus să mă vizualizez așa cum eram în trecut, după care să vorbesc cu ipostaza mea mai tânără și să-i spun tot ce simt nevoia.

Îmi ridică fața spre el, ca să-l privesc în ochi.

– Cred că ar trebui să încerci și tu asta. Știu că sună aiurea, dar chiar ar putea să te ajute. Cred că ai avea nevoie să te întorci în trecut și să-i spui lui Hope tot ce-ți dorești să-i fi putut spune în ziua în care ai părăsit-o.

Îmi proptesc bărbia de pieptul lui.

– Cum adică? Zici că ar trebui să-mi imaginez că vorbesc cu ea?

– Exact, confirmă el. Încearcă doar. Închide ochii.

Îi închid. Nu-mi dau seama prea bine ce anume fac, dar merg oricum mai departe.

– I-at închis?

– Da, răspund, apăsându-mi capul pe pieptul lui, cu o mână în dreptul inimii. Totuși, nu prea știu ce să fac.

– Trebuie doar să te vizualizezi așa cum ești acum. Vizualizează-te cum mergi cu mașina spre casa tatălui tău și oprești de partea cealaltă a străzii. Dar trebuie să-ți imaginezi casa așa cum era pe atunci, precizează el. S-o vezi așa cum arăta pe vremea când tu erai Hope. Poți să-ți amintești casa din vremea când era albă?

Închid și mai strâns ochii și-mi amintesc vag casa zugrăvită în alb, undeva, în adâncurile memoriei mele.

– Da, îi răspund.

– Bun. Acum trebuie să te duci s-o cauți. Să stai de vorbă cu ea. Să-i spui cât e de puternică. Să-i spui cât e de frumoasă. Spune-i tot ce are nevoie să audă din partea ta, Sky. Spune-i tot ce ți-ai dorit să-ți fi putut spune ție în ziua aia.

Îmi golesc mintea de toate celelalte gânduri și-i urmez sugestia. Mă vizualizez așa cum sunt acum și cum ar fi dacă într-adevăr m-aș îndrepta cu mașina spre casa aia. Mai mult ca sigur că așa fi

---

îmbrăcată cu rochia mea de vară și așa avea părul prins în coadă, din moment ce e foarte cald. Aproape că simt soarele pătrunzând prin parbriz, încălzindu-mi din nou pielea.

Mă văd cum cobor din mașină și traversez strada, chiar dacă nu mi vine deloc să mă apropiu de casa aia. Pulsul mi se accelerează imediat. Nu sunt sigură că așa vrea s-o văd, dar procedez așa cum m-a sfătuit Holder și continui să merg. De îndată ce-mi apare în fața ochilor partea laterală a casei, o văd și pe ea. Hope stă pe iarbă, îmbrățișându-și genunchii cu brațele. Plânge cu fața ascunsă între ei și-mi zdrobește cu desăvârșire inima.

Mă apropiu încet de ea, după care mă opresc și mă așez, șovăielnică, pe jos, neputând să-mi dezlipesc privirea de fetița asta fragilă. Când ajung să stau pe iarbă drept în fața ei, își scoate capul dintre brațele încrucișate și-și ridică privirea spre mine. Atunci, simt cum sufletul mi se preface în mici fărâme, din cauză că în ochii ei de un căprui închis nu văd nici urmă de viață. Nu văd nici pic de fericire acolo. Cu toate astea, încerc să-i zâmbesc, fiindcă nu vreau să-i arăt cât de mult mă doare suferința ei.

Întind mâna spre ea, dar mi-o opresc cu câțiva centimetri înainte de a o atinge. Privirea tristă a ochilor ei căprui coboară spre degetele mele, pe care le studiază atentă. Mâinile îmi tremură acum și ea vede asta. Poate faptul că mă vede la fel de speriată ca ea mă ajută să-i câștig încrederea, fiindcă își înalță și mai mult capul, după care își desface brațele și-și lasă mâna micuță într-a mea.

Privesc în jos, spre mâna mea din copilărie, ținută de mâna mea din prezent, dar tot ce-mi doresc e să țin mai mult decât o mână. Îmi doresc să-i smulg toată suferința, toată frica, și să i le iau pentru totdeauna.

Amintindu-mi de ce zisese Holder că ar trebui să-i spun, îmi îndrept privirea spre ea și-mi dreg glasul, strângându-i mâna într-a mea.

– Hope, îi zic.

Ea continuă să mă privească răbdătoare, cât timp sondez în adâncurile mele după curajul necesar ca să vorbesc cu ea... să-i spun tot ce are nevoie să afle.

– Știi cumva că ești una dintre cele mai curajoase fetițe din câte am cunoscut vreodată?

Ea scutură din cap și-și lasă privirea în pământ.

– Ba nu, nu sunt, mă contrazice cu voce scăzută, convinsă de ceea ce spune.

Mă întind și-o apuc și de cealaltă mână, privind-o drept în ochi.

– Ba da, ești. Ești incredibil de curajoasă. Și-o să treci cu bine de toate astea, pentru că ai o inimă foarte puternică. O inimă capabilă să iubească atât de multe lucruri legate de viață și de oameni, așa cum niciodată n-ai visat că ar putea o inimă să iubească. Și ești frumoasă.

Îmi apăs mâna pe pieptul ei, în dreptul inimii.

– Aici. Ai o inimă foarte frumoasă și într-o zi cineva o să-ți iubească inima asta așa cum merită să fie iubită.

Își retrage o mână și-și șterge ochii cu ea.

– De unde știi tu toate astea?

Mă aplec în față și-o iau cu totul în brațe. Îmi răspunde la îmbrățișare, cuprinzându-mă cu mânuțele ei și lăsându-se trasă la pieptul meu. Las capul în jos și-i șoptesc la ureche.

– Știi, din cauză că am trecut prin exact aceleași lucruri prin care treci tu acum. Știu cât de rău te doare inima când tati al tău îți face lucrurile alea, fiindcă mi le-a făcut și mie. Știu cât de mult îl urăști pentru asta, dar mai știi și cât de mult îl iubești, pentru că e tati al tău. Și e bine așa, Hope. E bine că-i iubești părțile bune, fiindcă el nu e rău în întregime. E bine și că-i urăști părțile alea rele, care te fac să fii atât de tristă. E bine că simți orice trebuie să simți. Doar să-mi promiți că nu te vei simți niciodată, dar niciodată, vinovată. Promite-mi că n-o să dai niciodată vina pe tine. Nu tu ai greșit. Tu nu ești decât o fetiță și nu ești vinovată pentru că viața e mai grea decât ar fi trebuit să fie. Și, oricât de mult ți-ai dori să uiți că toate astea ți s-au întâmplat vreodată și oricât de mult ai vrea să uiți că partea asta din viața ta a existat vreodată, am nevoie să le ții minte.

Simt că brațele îi tremură acum și că plânge, tăcută, la pieptul meu. Lacrimile ei mă forțează să le dau frâu liber lacrimilor mele.

– Vreau să ții minte cine ești, în ciuda tuturor lucrurilor urâte care ți se întâmplă acum. Pentru că lucrurile astea rele nu se confundă cu tine. Sunt doar lucruri care ți se întâmplă ție. Trebuie să accepți faptul că tu, așa cum ești, și lucrurile care ți se întâmplă,

---

nu sunteți totuna.

Îi ridic cu blândețe capul de pe pieptul meu și o privesc în ochii căprui, înlăcrimați.

– Promite-mi că, orice s-ar întâmpla, n-o să-ți fie niciodată rușine de ceea ce ești, indiferent cât de mult ai vrea să-ți fie. Ce-ți spun acum poate că nu ți se pare de înțeles, dar vreau să-mi promiți că nu vei permite niciodată ca lucrurile pe care ți le face tati al tău să te definească și să te separe de ceea ce ești. Promite-mi că n-o să-ți pierzi niciodată speranța, Hope.

Clatină din cap în semn de încuviințare, în timp ce eu îi șterg lacrimile cu degetele mari.

– Îți promit, îmi zice.

Îmi zâmbește și, pentru prima oară de când o privesc în ochii ei mari și căprui, zăresc o urmă de viață acolo. O trag în poala mea și ea își înfășoară brațele de gâtul meu și o țin așa, legănând-o încet, și plângem amândouă, una în brațele celeilalte.

– Hope, îți promit că, de acum încolo, n-o să te las niciodată, niciodată. O să te țin aproape și-o să te port cu mine, în inima mea, totdeauna. N-o să mai fii singură niciodată.

Plâng, cu fața în părul lui Hope, dar când deschid ochii văd că plâng în brațele lui Holder.

– Ai vorbit cu ea? mă întreabă.

Încuviințez, clătinând scurt din cap.

– Da, zic, fără să încerc măcar să-mi stăpânesc lacrimile. I-am spus tot.

Holder se ridică în capul oaselor, așa că mă ridic și eu odată cu el. Se întoarce spre mine și-mi cuprinde fața între palme.

– Nu, Sky. Nu i-ai spus ei tot... ți-ai spus ție. Toate lucrurile astea ți s-au întâmplat ție, un altcuiva. S-au întâmplat lui Hope. I s-au întâmplat lui Sky. I s-au întâmplat celei mai bune prietene, pe care am iubit-o acum atâția ani, și i s-au întâmplat celei mai bune prietene, pe care o iubesc, și care mă privește chiar acum.

Își lipește apăsător buzele de ale mele și mă sărută, după care se retrage. Abia când îi întorc privirea observ că plânge și el odată cu mine.

– Trebuie să fii mândră pentru faptul că ai trecut cu bine prin tot ce ai avut de îndurat ca fetiță. Nu te delimita de viața aia.

Îmbrățișează-o, fiindcă, naiba să mă ia, sunt tare mândru de tine. Fiecare zâmbet pe care ți-l văd pe chip mă face pur și simplu să explodez, fiindcă știu de cât curaj și de câtă putere ai avut nevoie când erai doar o fetiță, ca să-ți pui la păstrare partea asta care ți-a rămas. Cât despre râsul tău... Pentru numele lui Dumnezeu, Sky! Gândește-te cât curaj ți-a trebuit ca să poți râde iar, după toate câte ți s-au întâmplat. Iar inima ta... adaugă, clătinând mirat din cap. Faptul că a fost posibil ca inima ta să poată să iubească și să aibă din nou încredere într-un bărbat e dovada că m-am îndrăgostit de cea mai curajoasă femeie din câte am întâlnit vreodată. Știu cât curaj ți-a trebuit ca să mă îngădui lângă tine, după tot ce ți-a făcut tatăl tău. Și-ți jur că-ți voi fi recunoscător până la ultima mea suflare pentru că ți-ai dat voie să mă iubești. Îți mulțumesc mult pentru că mă iubești, Linden Sky Hope.

Îmi pronunță fiecare prenume pe rând, cu încetineală, fără să încerce măcar să-mi ștergă lacrimile, pentru că sunt prea multe. Îmi azvârl brațele pe după gâtul lui și-l las să mă țină în brațe. Cu toți cei șaptesprezece ani ai mei.

Marti, 30 octombrie 2012

9:05 a.m.

Soarele strălucește cu putere; razele îi pătrund chiar și prin pătura cu care mi-am acoperit ochii. Totuși, nu soarele e cel care mă trezește, ci sunetul vocii lui Holder.

– Uite ce e, habar n-ai prin câte a trebuit să treacă ea în ultimele două zile, zice el.

Încearcă să vorbească foarte încet, fie că nu vrea să mă trezească, fie că nu vrea ca eu să aud discuția. Nu se aude nimeni răspunzându-i, ceea ce înseamnă că vorbește la telefon. Dar cu cine naiba o vorbi, în definitiv?

– Îți înțeleg nevoia de a-i lua apărarea. Crede-mă c-o înțeleg. Dar trebuie să știți amândoi că ea n-o să mai intre în casa aia singură.

Urmează o tăcere prelungită, după care îl aud oftând adânc.

– Trebuie să mănânce mai întâi câte ceva, așa că mai dă-ne ceva timp. Da, îți promit. O trezesc imediat după ce închid. O să plecăm până într-o oră.

Nu mai spune la revedere, însă aud zgomotul telefonului lăsat pe masă. După câteva secunde, patul se lasă sub greutatea lui și îl simt strecurându-și un braț în jurul meu.

– Trezește-te, îmi șoptește la ureche.

– Sunt trează deja, îi răspund de sub pătură, dar fără să mă clintesc.

Îi simt capul apăsându-sc pe umărul meu.

– Așadar, ai auzit? mă întrebă, pe un ton scăzut.

– Cine era?

Își schimbă poziția pe pat și-mi trage pătura de pe cap.

– Jack. Susține că aseară Karen i-ar fi mărturisit totul. E îngrijorat din cauza ei. Spune că trebuie neapărat să vorbești cu ea.

Inima mi se oprește din bătaie.

– A mărturisit? îl întreb, cu precauție, ridicându-mă în capul oaselor.

El încuviințează.

– N-am intrat în amănunte, dar el pare să știe despre ce e vorba. Totuși, i-am povestit despre tatăl tău... numai pentru că voia Karen să știe dacă te-ai văzut cu el. Când m-am trezit, mai devreme, era la știri. Au clasat cazul ca fiind o sinucidere, pe baza faptului că a raportat-o personal. Nici măcar nu se va deschide vreo anchetă.

Mă apucă de mână și mi-o mângâie cu degetul mare.

– Sky, Jack pare că vrea cu disperare să te întorci. Și cred că are dreptate... avem nevoie să ne întoarcem, ca să lămurim totul. N-o să fii singură. O să fiu și eu acolo, o să fie și Jack. Iar Karen, din câte se pare, vrea să facă tot posibilul ca să vă înțelegeți. Știu că ți-e greu, dar nu avem de ales.

Vorbește de parcă aș avea nevoie să fiu convinsă, când de fapt mă simt pregătită pentru asta. Simt nevoia să mă văd față-n față cu ea, ca să găsesc răspuns la ultimele întrebări rămase. Arunc de tot pătura de pe mine și sar din pat, după care mă întind.

– Mai întâi trebuie să mă spăl pe dinți și să mă schimb. Pe urmă, putem să plecăm, îi zic.

Pornesc spre baie fără să mai întorc capul, dar simt și-așa mândria revărsându-se din el. E mândru de mine.

* * *

Holder îmi întinde telefonul lui imediat după ce pornim la drum.

– Poftim, îmi zice. Breckin și Six sunt amândoi îngrijorați pentru tine. Karen le-a găsit numerele în agenda telefonului tău și i-a tot sunat în weekend, încercând să dea de tine.

– Ai vorbit cu vreunul dintre ei?

– Am vorbit cu Breckin azi-dimineață, imediat după ce a sunat Jack. l-am zis că te-ai certat cu mama ta și ai vrut doar să pleci pentru câteva zile. A fost mulțumit de explicație.

– Dar Six?

Își întoarce privirea spre mine, zâmbind cu jumătate de gură.

Cu Six ar fi cazul să iei tu legătura. Eu m-am conversat cu ea prin e mail. Am încercat s-o liniștesc cu aceeași poveste pe care i-am servit-o lui Breckin, dar n-a înghițit-o. Mi-a zis că tu și Karen nu vă certați niciodată și că aș face bine să-i spun adevărul până nu se suie în primul avion spre Texas și vine să mă ia la șuturi.

Tresar, dându-mi seama că Six e probabil bolnavă de îngrijorare din cauza mea. Nu i-am mai scris de atâtea zile, așa că mă hotărâsc să-l sun mai târziu pe Breckin și să-i expediez mai întâi un e-mail lui Six.

– Cum faci ca să-i trimiți un e-mail cuiva? mă interesez.

Holder izbucnește în râs și-mi ia telefonul din mână. Apasă pe câteva butoane, după care mi-l dă înapoi, arătându-mi spre ecran.

– Trebuie doar să scrii aici ce ai de transmis, după care mi-l dai mie și ți-l trimit eu.

Scriu un mesaj scurt, informând-o că am descoperit câteva lucruri despre trecutul meu și am avut nevoie să plec pentru câteva zile. O asigur c-o s-o sun curând și-o să-i explic tot, deși un sunt chiar sigură c-o să-i spun tot adevărul. În momentul de față, un sunt convinsă că aș vrea să-mi cunoască și altcineva situația. Cel puțin, până când nu am toate răspunsurile.

Holder îmi expediază mesajul, după care mă apucă de mână și-și petrece degetele printre ale mele. Eu îmi întorc privirea spre geam și privesc în sus, spre cer.

– Ți-e foame? mă întreabă, după ce am parcurs, într-o tăcere deplină, un drum de peste o oră.

Îi fac semn din cap că nu. Mă simt peră agitată ca să pot înghiți ceva, știind că urmeaza să dau ochii cu Karen. Sunt prea agitată

---

până și ca să pot purta o discuție normală. Sunt prea agitată ca să fiu în stare de altceva, decât să privesc afară pe geam și să mă întreb unde o să mă trezesc mâine dimineață.

– Trebuie să mănânci, Sky. Abia dacă ai gustat câte ceva în ultimele trei zile, iar cu predispoziția ta pentru leșin, nu cred că ți-ar prinde prea rău acum ceva de mâncare.

Știi că n-o să se lase până când nu mă face să mănânc, așa că mă dau bătută.

– Bine, îi răspund, mormăind.

Până la urmă, alege un restaurant mexican de pe marginea șoselei, după ce vede că nu pot să mă hotărâsc unde vreau să mănânc. Comand ceva la întâmplare din meniu, numai ca să-i fac hatârul. Mai mult ca sigur n-o să fiu în stare să înghit nimic.

– Vrei să jucăm Cercetarea la cină? mă întrebă, înmuind o bucățiță de tortilla în salsa.

Ridic din umeri. Chiar nu vreau să mă gândesc la ce urmează să fac peste vreo cinci ore, așa că, poate, asta m-ar ajuta să-mi abat gândurile de la problemele mele.

– Cred că da, răspund. Cu o condiție, totuși. Nu vreau să vorbesc despre nimic care să aibă de-a face cu primii câțiva ani din viața mea, cu ultimele trei zile sau cu următoarele douăzeci și patru de ore.

Zâmbește, părând ușurat. Poate că nici el nu vrea să se gândească la toate astea.

– Doamnele au întâietate, îmi spune.

– Atunci, lasă jos bucata aia de tortilla, îi zic, cu ochii pe îmbucătura pe care tocmai se pregătea s-o ducă la gură.

Își coboară privirea spre ea și se încruntă în glumă.

– Atunci, grăbește-te cu întrebarea, fiindcă mor de foame.

Profit de faptul că e rândul meu și iau o înghițitură de suc, după care mușc din bucata de tortilla pe care i-am luat-o din mână.

– De ce-ți place atât de mult să alergi? îl întreb.

– Nu știi precis, îmi răspunde, lăsându-se în spate pe scaun. Am început să alerg când aveam treisprezece ani. Totul a început ca o modalitate de a scăpa de Les și de enervantele alea de prietene ale ei. Câteodată, aveam pur și simplu nevoie să ies din casă. Chițăitul și cotcodăceala unor fete de treisprezece ani pot fi extrem de greu

---

suportabile. Mie îmi plăcea tăcerea pe care o implica alergatul. Dacă n-ai observat, sunt un fel de gânditor, așa că asta mă ajuta să-mi limpezesc mintea.

– Am observat, îi spun, râzând. Așa ai fost mereu?

Zâmbește, clătinând din cap.

– Asta ar fi a doua întrebare. E rândul meu.

Îmi ia din mână bucata pe care tocmai mă pregăteam s-o mănânc și și-o vâra în gură, după care ia și o înghițitură de suc.

– De ce n-ai mai venit la selecțiile pentru lotul de atletism?

Înalț dintr-o sprânceană și râd.

– Cam ciudată întrebarea, după atâta vreme. Asta a fost acum două luni.

Clatină din cap, arătând spre mine cu altă bucațică de tortilla.

– Fără comentarii privitoare la întrebările pe care mi le aleg.

– Foarte bine, zic, râzând. Nu știu, pe bune. Școala n-a fost tocmai așa cum am crezut c-o să fie. Nu m-am așteptat ca fetele celelalte să fie atât de rele. Niciuna dintre ele n-a vrut să stea măcar de vorba cu nune, decât ca să-mi aducă la cunoștință cât sunt de curvă. Breckin a fost singurul din toată școala care a făcut un cât de mic efort.

– Nu e adevărat, mă contrazice Holder. Ai uitat-o pe Shayla.

Izbucnesc în râs.

– Vrei să spui, Shayna?

– Cum o fi, răspunde el, clătinând din cap. Rândul tău.

Își vâra la repezeală în gură o nouă bucată de tortilla și-mi zâmbește.

– De ce-au divorțat părinții tăi?

Zâmbetul îi devine crispat și bate ușor darabana cu degetele pe masă, după care ridică din umeri.

– Presupun că le venise vremea, rostește, cu indiferență.

– Le venise vremea? repet, nedumerită de răspunsul lui atât de vag. Există cumva în zilele noastre o dată de expirare și pentru căsnicii?

– În cazul unora, da, răspunde el, ridicând din umeri.

Acum, încep să fiu interesată de mecanismele gândirii lui. Sper să nu considere că i-a venit rândul, din moment ce i-am pus deja întrebarea, pentru că vreau cu adevărat să-i aflu punctul de vedere

---

în privința asta. Nu că aş avea în plan să mă mărit prea curând. Și totuși, el e cel de care sunt îndrăgostită, așa că n-ar strica să-i cunosc poziția, ca să nu rămân șocată peste câțiva ani mai încolo.

– Și de ce crezi că pentru căsnicia lor ar fi existat o dată de expirare? îl întreb.

– Toate căsniciile au o dată de expirare, dacă intri în ele dintr-un motiv nepotrivit. Căsnicia nu ușurează situațiile... ci doar le îngreunează. Dacă te căsătorești cu cineva sperând că lucrurile se vor îmbunătăți, ai putea foarte bine să-ți pornești deja cronometrul încă din clipa în care spui *da*.

– Și ce motive nepotrivite au existat pentru căsătoria lor?

– Eu și Les, îmi răspunde, fără menajamente. Se cunoscuseră de mai puțin de o lună când a rămas mama însărcinată. Tata a luat-o de nevastă, crezând că așa se cuvine, când de fapt poate că s-ar fi convenit în primul rând să nu și-o tragă cu ea.

– Se mai întâmplă accidente, îmi dau eu cu părerea.

– Știu. Tocmai de-aia au și divorțat.

Clatin din cap, întristată de faptul că vorbește cu atâta nepăsare despre lipsa de iubire dintre părinții lui. Totuși, presupun că așa se întâmplă după ce-au trecut opt ani. Holder, cel de la vârsta de zece ani, poate că nu s-ar fi arătat atât de nepăsător în privința divorțului, care tocmai atunci se întâmpla.

– Dar nu ești de părere că divorțul ar fi inevitabil pentru toate căsniciile, nu?

Își împreunează mâinile și se apleacă în față, mijind ochii.

– Sky, în cazul în care vrei să afli dacă am ceva împotriva căsătoriei, răspunsul e nu. Cândva, în viitorul foarte, foarte, foarte îndepărtat... cum ar fi cel de după terminarea facultății... când o să te cer de soție... ceea ce se va întâmpla sigur într-o zi, fiindcă nu scapi tu de mine... n-o să mă căsătoresc cu tine sperând că o s-o scoatem la capăt cu căsnicia. Când vei deveni a mea, va fi ceva etern. Ți-am mai zis doar că singurul lucru important pentru mine, legat de tine, sunt eternitățile și am vorbit serios.

Îi zâmbesc, simțindu-mă cumva un picuț mai îndrăgostită de el decât fosesem cu treizeci de secunde mai devreme.

– Uau. N-ai avut nevoie de prea mult timp ca să gândești cuvintele astea.

Scutură din cap.

– Asta e din cauză că m-am gândit la eternitate încă din secunda în care te-am zărit în magazin.

Mâncarea noastră n-ar fi putut să sosească într-un moment mai oportun, fiindcă habar n-aveam ce-aș putea să-i răspund la asta. Îmi apuc furculița și dau să iau o îmbucătură, dar el se întinde peste masă și mi-o smulge din mână.

– Nu trișa, îmi zice. N-am terminat și tocmai mă pregăteam să-ți pun o întrebare cu adevărat indiscretă.

Ia el o îmbucătură și mestecă fără grabă, în timp ce-l aștept să-mi adreseze întrebarea lui *cu adevărat indiscretă*. După ce bea un pic, mai ia o îmbucătură și-mi zâmbește, târăgându-și intenționat rândul, ca să poată mânca.

– Pune-mi odată afurisita aia de întrebare, îl apostrofiez, prefăcându-mă enervată.

Râde și se șterge la gură cu șervetul, după care se apleacă înainte.

– Iei anticoncepționale? mă întrebă, pe un ton șoptit.

Întrebarea lui îmi stârnește râsul, pentru că nu înseamnă câtuși de puțin o indiscreție când i-o adresezi fetei cu care ai relații sexuale.

– Nu, nu iau, îi mărturisesc. Chiar n-am avut deloc motive ca să iau, înainte să dai tu buzna în viața mea.

– Ei bine, vreau să iei, îmi spune, pe un ton care exclude orice comentarii. Să te programezi pentru consultație săptămâna asta.

Grosolănia lui mă lasă cu gura căscată.

– Ai putea să mă rogi într-un mod mai politicos, să știi! îi atrag atenția.

Își arcuiește o sprânceană în timp ce mai bea o gură de suc, după care își pune, calm, paharul pe masă, în fața lui.

– Scuzele mele, zice, zâmbind și arătându-mi gropițele. Dă-mi voie să reformtez, atunci, continuă, coborând tonul până la o șoaptă răgușită. Am de gând să fac dragoste cu tine, Sky. Foarte des. Cam de fiecare dată când avem ocazia, pentru că mi-ai cam plăcut în weekendul ăsta, în ciuda circumstanțelor. În consecință, ca să pot face dragoste cu tine în continuare, și-aș fi foarte recunoscător dacă și-ai lua măsuri contraceptive suplimentare, ca să nu ne pomenim

---

într-o căsnicie provocată de graviditate, cu data expirării înscrisă pe ea. Crezi că ai putea să faci asta pentru mine? Astfel încât să putem face dragoste într-o veselie?

Îl țintuiesc în continuare cu privirea în timp ce-mi împing paharul gol spre ospătărița care se holbează acum la Holder cu gura larg căscată și-mi mențin seriozitatea pe chip când îi răspund.

– Așa e mult mai bine, îi zic. Și răspunsul e da. Cred că se poate aranja.

Clatină din cap o singură dată în semn de aprobare, apoi își împinge paharul lângă al meu și-și ridică privirea spre ospătăriță. Fata reușește în sfârșit să se smulgă din transa ei și ne umple grăbită paharele, după care pleacă. De îndată ce văd că s-a îndepărtat, îi arunc o privire aspră lui Holder, clătinând din cap.

– Tare rău mai ești, Dean Holder, declar și izbucnesc în râs.

– De ce? se miră el, făcând pe nevinovatul.

– Ar trebui interzis prin lege ca vorbele *a face dragoste* și *sex* să-ți iasă pe gură în prezența oricărei alte persoane de sex feminin, cu excepția celei care ajunge într-adevăr să te aibă. Am impresia că nu-ți dai seama ce efect ai asupra femeilor.

Holder clatină din cap, încercând să-mi minimalizeze observația.

– Vorbesc serios, Holder. Fără să vreau să-ți umflu orgoliul până explodează, trebuie să te informez că ești incredibil de ispititor cam pentru oricare femeie dotată cu puls. Cum să-ți spun... ia gândește-te mai bine! Nici nu mai știi câți tipi am cunoscut în viața mea, dar din întâmplare tu ai fost singurul care m-a atras vreodată. Explică-mi chestia asta.

– E foarte ușor, răspunde el, râzând.

– Cum așa?

– Uite-așa, ripostează el, privindu-mă semnificativ. Tu deja mă iubeai dinainte să mă vezi în ziua aia în magazin. Doar pentru că ți-ai blocat amintirile despre mine, în mintea ta, nu înseamnă că ți-ai fi blocat amintirile legate de mine din inimă.

Își duce la gură furculița plină, dar se oprește înainte de a înghiți ceva.

– Poate că, totuși, ai dreptate. E posibil să fi fost vorba numai de faptul că voiai să-mi lingi gropițele, zice și apoi își îndeasă furculița plină în gură.

– Categorical gropițele au fost, îl aprob, zâmbind.

Nici nu mai pot să țin socoteala momentelor în care m-a făcut să zâmbesc, în jumătatea de oră de când suntem aici, și nici nu știu cum am reușit să înfulec jumătate din ce aveam în farfurie. Simpla lui prezență face minuni în cazul unui suflet rănit.

Marti, 30 octombrie 2012

7:20 p.m.

Suntem la un cvartal distanță de casa lui Karen, când îl rog să oprească. Așteptarea din timpul drumului încoace a fost și-așa o tortură, însă momentul sosirii în sine e absolut înfricoșător. Habar n-am ce-o să vorbesc cu ea sau cum va trebui să mă comport după ce-i intru în casă.

Holder trage pe dreapta și oprește motorul, privindu-mă cu îngrijorare în ochi.

– Ai nevoie de o pauză între capitole? mă întrebă.

Încuviințez, trăgând adânc aer în piept. El se întoarce și mă ia de mână.

– Ce anume te sperie cel mai mult legat de întâlnirea cu ea?

Mă sucesc și eu pe scaun, ca să ajung cu fața spre el.

– Mă sperie gândul că, indiferent ce mi-ar spune ea azi, n-o să pot niciodată s-o iert. Știu că viața mi s-a schimbat în bine cu ea, față de cum ar fi fost dac-aș fi rămas cu tatăl meu, dar ea n-avea de unde să știe asta când m-a furat de la el. Faptul c-o știu de ce e capabilă face ca iertarea mea să devină imposibilă. Dacă nu pot sa-mi iert tatăl pentru ce mi-a făcut... atunci simt că nici pe ea n-ar trebui s-o iert.

Mă mângâie cu degetul mare pe dosul palmei.

– Poate că n-o s-o ierți niciodată pentru ce-a făcut, dar poti să-i fii recunoscătoare pentru viața pe care ți-a dăruit-o după aia. A fost o mamă bună pentru tine, Sky. Să ții minte asta când o să discuți cu ea, bine?

Răsuflu brusc, iritată.

– Tocmai asta e partea peste care nu pot să trec, îi zic. Faptul că într-adevăr a fost o mamă bună și că o iubesc pentru asta. O iubesc foarte mult și mă tem că, după ziua de azi, n-o s-o mai am.

Holder mă trage spre el și mă îmbrățișează.

– Și eu mă tem pentru tine, mărturisește, nevrând să pretindă că totul va fi bine, când așa ceva nu e posibil.

Teama de necunoscut e cea care ne învăluie acum pe amândoi. Niciunul dintre noi nu are habar pe ce drum o va apuca viața mea, după ce voi intra pe ușa aia, și dacă o fi un drum pe care să putem merge împreună.

Mă desprind de el și-mi pun mâinile pe genunchi, adunându-mi curajul necesar ca să termin odată cu asta.

– Sunt gata, îl anunț.

El încuviințează, apoi pornește din nou mașina și cotește după colț, oprindu-se pe aleea din fața casei mele. Vederea casei face ca mâinile să-mi tremure chiar mai mult ca până acum. Holder deschide portiera din dreptul lui, exact în momentul în care iese Jack din casă, și se întoarce spre mine.

– Tu stai aici, îmi zice. Vreau să vorbesc mai întâi cu Jack.

Coboară din mașină și închide portiera după el. Eu rămân pe loc, așa cum mi-a cerut, pentru că, sinceră să fiu, nu mă grăbesc deloc să cobor din mașina asta. Stau să privesc cum discută Holder cu Jack timp de câteva minute. Faptul că Jack e aici și încă o susține mă face să mă întreb dacă, totuși, Karen i-o fi spus adevărul despre fapta ei. Mă îndoiesc că el ar mai fi aici dac-ar ști tot adevărul.

Holder se întoarce la mașină, dar de data asta pe partea în care mă aflu eu. Deschide portiera și se lasă în genunchi lângă mine. Îmi atinge în treacăt obrazul eu mâna, apoi începe să mă mângâie cu buricele degetelor.

– Ești pregătită? mă întreabă.

Îmi simt capul înclinându-se în semn de încuviințare, dar nu par să fiu stăpână pe mișcările mele. Îmi văd picioarele coborând din mașină și mâna întinzându-se spre a lui Holder, dar nu înțeleg cum de mă mișc, când intenția mea e să rămân pe scaunul meu. Nu sunt încă pregătită să intru în casă, dar mă îndrept oricum spre ea, în mâinile lui Holder. Când ajung în dreptul lui Jack, el se repede să mă îmbrățișeze. De îndată ce brațele lui familiare mă cuprind, reușesc să redevin eu însămi și să inspir adânc.

– Ți mulțumesc pentru că te-ai întors, îmi zice el. Ea avea nevoie de șansa de a-ți explica totul. Promite-mi c-o să i-o oferi.

Mă desprind de el și-l privesc în ochi.

– Dar știi ce a făcut, Jack? Ți-a povestit?

Încuviințează îndurerat.

– Știi și-mi dau seama cât de greu îți este. Dar trebuie s-o lași să-ți spună și varianta ei.

Se întoarce cu fața spre casă, ținându-mă în continuare cu brațul de umeri. Holder mă ia de mână și mă conduc amândoi până la ușă, ca și cum aș fi un copilăș fragil.

Dar eu nu sunt un copilăș fragil.

Mă opresc pe trepte și mă întorc cu fața spre ei.

– Am nevoie să vorbesc cu ea între patru ochi, le spun.

Știu, crezusem c-o să-l vreau pe Holder alături de mine, dar am nevoie să fiu eu însămi puternică. Iubesc felul în care știe să mă protejeze, dar am în față cel mai greu moment din câte am înfruntat vreodată și vreau să pot afirma că l-am înfruntat prin propriile forțe. Dacă voi fi capabilă să-l înfrunt și singură, atunci voi ști că am curajul necesar ca să înfrunt orice.

Niciunul nu se împotrivește, ceea ce mă umple de recunoștință față de ei, fiindcă îmi demonstrează că amândoi au încredere în mine. Holder îmi strânge mâna și mă îndeamnă să intru, inspirându-mi siguranță din privire.

– O să fiu aici, îmi spune.

Trag aer în piept, apoi deschid ușa.

Intru în living, iar Karen se oprește din patrulat și se răsuțește pe călcâie, văzându-mă. De îndată ce ni se întâlnesc privirile, își pierde stăpânirea de sine și se repede în direcția mea. Nu știu ce expresie m-aș fi așteptat să-i văd pe chip când am intrat pe ușă, dar în mod sigur nu m-am gândit c-o să fie una de ușurare.

– Ești teafară, exclamă, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu.

Mă prinde cu o mână de ceafă și mă împinge spre ea, în timp ce izbucnește în lacrimi.

– Îmi pare foarte rău, Sky, continuă ea. Îmi pare foarte, foarte rău că ai aflat înainte să-ți pot spune eu.

Face eforturi mari să vorbească, dar hohotele de plâns o copleșesc total. Văzând-o cât de mult suferă, simt că mi se sfâșie inima. Aflarea faptului că m-a mințit nu anulează imediat cei

---

treisprezece ani în care am iubit-o, așa că vederea ei nu poate să-mi provoace decât suferință.

Îmi cuprinde fața între palme și mă privește în ochi.

– Îți jur că voiam să-ți spun tot adevărul când ai fi împlinit optsprezece ani. Detest faptul că a trebuit să-l descoperi de una singură. Am făcut tot ce-am putut ca să împiedic asta,

O apuc de mâini și i le desprind de pe obrazii mei, după care trec pe lângă ea.

– N-am idee cum aș putea să reacționez la orice mi-ai spune în clipa asta, mamă, îi zic, apoi mă răsucesc spre ea și o privesc în ochi. Am atâtea întrebări, dar mi-e prea frică să le pun. Dacă-mi răspunzi, de unde pot să știu că-mi spui adevărul? De unde știu că nu mă minți, așa cum m-ai mințit în ultimii treisprezece ani?

Karen se duce în bucătărie și se întoarce cu un șervețel cu care se șterge la ochi. Inspiră tremurat de vreo câteva ori, încercând să-și regăsească stăpânirea de sine.

– Vino să stăm jos, scumpa mea, îmi zice, trecând pe lângă mine spre canapea.

Eu rămân în picioare, privind-o cum se așează pe marginea uneia dintre perne. Își ridică spre mine chipul scăldat de suferință.

– Te rog. Știi că n-ai încredere în mine și ai absolut tot dreptul, după ce am făcut. Dar dacă-ți găsești în suflet puterea de a recunoaște faptul că te iubesc mai mult decât propria-mi viață, o să-mi oferi șansa de a-ți explica totul.

Văd în ochii ei că spune numai adevărul. Pentru asta, mă hotărâsc să mă îndrept spre canapea și să mă așez în partea opusă față de ea. Karen inspiră adânc, apoi expiră, ajungând suficient de stăpână pe sine ca să-și poată începe explicația.

– Ca să-ți pot explica adevărul despre ce ți s-a întâmplat ție... am nevoie să-ți explic mai întâi adevărul despre ce mi s-a întâmplat mie.

Se oprește și rămâne tăcută timp de câteva minute, străduindu-se să nu izbucnească iar în plâns. Îi citesc în ochi că, indiferent ce-ar avea de spus mai departe, e ceva aproape cu neputință de îndurat pentru ea. Îmi vine să mă duc lângă ea și s-o iau în brațe, dar nu pot. Oricât aș iubi-o, pur și simplu nu pot s-o consolez.

– Am avut o mamă minunată, Sky. Ai fi iubit-o foarte mult. Se

---

numea Dawn și ne iubea, pe mine și pe fratele meu, din toată ființa ei. Fratele meu, John, era cu zece ani mai mare ca mine, așa că n-a trebuit să trecem niciodată prin rivalitățile obișnuite ale fraților în timp ce cresc. Tata a murit când aveam nouă ani, așa că John a fost mai degrabă capul familiei pentru mine, decât un frate. Era protectorul meu. El era un frate foarte bun, iar ea era o mamă foarte bună. Din nefericire, când aveam treisprezece ani, faptul că John îmi era ca un tată a devenit o realitate din ziua în care a murit mama.

John avea doar douăzeci și trei de ani și era proaspăt absolvent de facultate la vremea aia. Nu aveam alte rude dispuse să se ocupe de mine, așa că el a făcut ceea ce era de făcut. La început, totul a mers bine. Eu îi simțeam lipsa mamei mai mult decât ar fi trebuit și, sinceră să fiu, lui John îi venea foarte greu să se descurce cu tot ce i se așternuse acum în față. Tocmai începuse să meargă la noul lui serviciu, abia ieșit din facultate, și situația era dificilă pentru el. Pentru noi amândoi. Până să împlinesc eu paisprezece ani, factorii de stres de la noul lui serviciu începeau deja să-l doboare. S-a apucat de băutură, iar eu m-am apucat să mă răzvrătesc, întârziind acasă mai mult decât trebuia în destule ocazii.

Într-o seară, când am ajuns acasă, l-am găsit foarte furios pe mine. Cearta noastră s-a transformat în scurt timp într-o încăierare fizică, iar el m-a lovit de mai multe ori. Nu se mai întâmplase până atunci să dea în mine și asta m-a îngrozit. Am fugit în camera mea, iar el a venit după câteva minute ca să-și ceară scuze. Deja mă speriasse comportamentul lui din ultimele câteva luni, din cauza abuzului de alcool. Acum, adăugând și faptul că tot din cauza asta ajunsese să mă lovească... eram îngrozită de el.

Karen se foiește puțin, apoi întinde mâna după un pahar cu apă. Îi privesc mâna în timp ce duce paharul la gură și observ că-i tremură degetele.

- A încercat să se scuze, dar eu am refuzat să-i ascult. Încăpățânarea mea l-a enervat și mai tare, așa că m-a îmbrâncit, trântindu-mă pe pat, și a început să urle la mine. A tot urlat, fără să se mai oprească, spunându-mi că i-am distrus viața. Mi-a zis că ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că face atâtea pentru mine... că-i sunt datoare pentru faptul că e nevoit să trudească atât, ca să aibă grijă de mine.

Karen își drege glasul și alte lacrimi noi i se formează în colțurile ochilor, în timp ce se luptă să-mi povestească mai departe adevărul dureros al trecutului ei. Își ridică privirea spre mine și pot să-mi dau seama că îi e aproape imposibil să dea frâu liber cuvintelor pe care le are acum în vârfulii limbii.

– Sky... rostește ea, cu suferință în glas. Fratele meu m-a violat în noaptea aia. Și nu numai în noaptea aia, ci a continuat așa aproape în fiecare noapte care a urmat, timp de doi ani încheiați.

Îmi duc amândouă mâinile la gură și icnesc. Sângele mi se scurge năvalnic din cap, dar am senzația că mi se scurge și din tot restul corpului. Mă simt total pustiită auzindu-i cuvintele, fiindcă mi-e groază să aud ceea ce cred că se pregătește să-mi spună. Privirea ei e încă și mai goală decât mă simt eu în clipa asta. Și, decât s-o mai aștept să-mi spună ea, prefer să i-o iau înainte și s-o întreb eu.

– Mamă... John este... a fost tatăl meu, nu-i așa?

Încuviințează repede, cu lacrimile curgându-i din ochi.

– Da, scumpa mea. El a fost. Îmi pare rău.

Tot corpul mi se zguduie când hohotele izbucnesc în voie, iar brațele lui Karen mă cuprind de îndată ce primele lacrimi încep să-mi curgă din ochi. Îmi arunc brațele pe după gâtul ei și-o apuc de gulerul bluzei.

– Îmi pare foarte rău că ți-a făcut una ca asta, îi zic, plângând.

Karen se așează lângă mine pe canapea și ne ținem în brațe una pe cealaltă în timp ce deplângem ceea ce ne-a făcut bărbatul pe care amândouă l-am iubit din tot sufletul.

– Dar nu s-a terminat, îmi zice. Vreau să-ți povestesc totul, bine?

Încuviințez, iar ea se desprinde de mine și-mi ia mâinile într-ale ei.

– După ce am împlinit șaisprezece ani, i-am povestit unei prietene ce-mi făcea el. Ea s-a dus să-i povestească mamei sale, care l-a reclamat. Pe vremea aia, John era de trei ani în efectivele poliției și începuse să-și facă un renume. Când a fost audiat în legătură cu reclamația, a pretins că inventasem totul, din cauză că nu mă lăsase să-mi văd iubitul. Până la urmă, a fost disculpat și au clasat dosarul, însă eu am știut că n-o să mai pot niciodată să mă întorc în aceeași casă cu el. Am stat la câteva prietene până când am terminat liceul,

---

după alți doi ani. Cu el n-am mai vorbit niciodată.

Au trecut șase ani până să-l mai văd. Pe atunci, aveam douăzeci și unu și eram în facultate. S-a întâmplat într-un magazine și el era în raionul celălalt când i-am auzit vocea. Am rămas încremenită, incapabilă să mai respir, cât timp am ascultat ce discuta. I-aș fi putut recunoaște vocea oriunde. O voce care te îngrozește n-o poți uita niciodată, orice-ar fi.

Numai că, în ziua aia, nu vocea lui a fost cea care m-a paralizat... ci a ta. L-am auzit vorbind cu o fetiță, iar asta m-a dus imediat cu gândul înapoi la toate nopțile alea în care m-a molestat. Mi s-a făcut rău de la stomac, știindu-l de ce e capabil. V-am urmărit de la distanță, privindu-vă cum comunicați. La un moment dat, el s-a depărtat cu câțiva pași de căruțul cu cumpărături și am reușit să-ți întâlnesc privirea. Tu m-ai privit îndelung și mi s-a părut că ești cea mai frumoasă fetiță din câte am văzut vreodată. Dar, în același timp, erai și cea mai distrasă fetiță din câte am văzut vreodată. Mi-am dat seama, încă din clipa în care ți-am văzut ochii, că-ți făcea exact ce-mi făcuse și mie. Puteam să-ți citesc în ochi deznădejdea și frica, în timp ce mă priveai.

Următoarele câteva zile mi le-am petrecut încercând să aflu tot ce se putea despre tine și despre relația ta cu el. Am aflat ce s-a întâmplat cu mama ta și că el te creștea singur. Până la urmă, mi-am adunat curajul și am sunat la poliție pentru un denunț anonim, sperând că el va primi în sfârșit ceea ce merita. După o săptămână, aveam să aflu că, în urma discuțiilor cu tine, Serviciul pentru Protecția Copilului a clasat imediat cazul. Nu știu precis dacă poziția lui înaltă în cadrul poliției o fi avut ceva influență în clasarea cazului, dar sunt aproape convinsă că așa a fost. Oricum, era a doua oară când scăpa nepedepsit. Nu puteam suporta gândul de a te lăsa să stai cu el, știind ce ți se întâmpla. Sigur că aș fi putut să procedez și altfel, dar eram tânără și speriată de moarte pentru tine. Nu știam ce altceva să fac, din moment ce legea ne trădase deja pe amândouă.

După alte câteva zile, m-am hotărât. Dacă nimeni altcineva nu voia să te ajute să scapi de el... atunci aveam să te ajut eu. Din ziua în care m-am oprit cu mașina în fața casei tale, n-o să pot uita niciodată imaginea fetei aceleia distruse, care plângea cu capul între brațe, stând singură pe iarbă. Când te-am strigat pe nume, tu

---

ai venit spre mine, apoi te-ai suit în mașină cu mine și... am plecat, fără să mai privim vreodată înapoi.

Karen îmi strânge mâinile între ale ei și mă privește cu o expresie îndârjită.

– Sky, îți jur din tot sufletul meu că n-am vrut să fac altceva decât să te apăr de el. Am făcut tot posibilul ca să-l împiedic să te găsească. Să te împiedic pe tine să-l găsești pe el. De atunci, n-am mai vorbit niciodată despre el și am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să te ajut să treci peste ce ți s-a întâmplat, astfel încât să poți avea o viață normală. Am știut că n-o să te pot ascunde la infinit. Am știut că va veni o zi când va trebui să înfrunt consecințele a ceea ce am făcut... dar nimic din toate astea nu mai avea importanță pentru mine. Și nimic din toate astea nu are importanță pentru mine nici acum. Nu voiam decât să fii la adăpost până când vei ajunge suficient de matură ca să nu mai poți fi trimisă vreodată înapoi la el.

În ziua de dinaintea celei în care te-am luat, am venit la tine acasă când nu era nimeni acolo. Am intrat, pentru că voiam să găsesc unele lucruri care ar putea să-ți aducă o mângâiere, după ce aveai să ajungi în siguranță, cu mine. Ceva de genul unui obiect cu care-ți place să dormi sau un ursuleț din pluș. Dar, imediat cum am ajuns în camera ta, mi-am dat seama că nimic din casa aia n-ar putea să-ți aducă vreo mângâiere. Dacă era să semeni cât de puțin cu mine, însemna că tot ce-ar avea vreo legătură cu el ți-ar aminti de ceea ce ți-a făcut. Așa eă n-am mai luat nimic, pentru că nu voiam să-ți amintești de ceea ce ți-a făcut.

Se ridică și iese fără o vorbă din încăpere, întorcându-se după puțin timp cu o cutiuță din lemn, pe care mi-o pune în mână.

– Totuși, n-aș fi putut să plec fără astea. Am știut că, atunci când va veni ziua în care va trebui să-ți spun adevărul, atunci vei vrea să afii totul și despre mama ta. N-am putut să găsesc prea multe, dar ce am reușit să găsesc, ți-am păstrat.

Ochii mi se umplu de lacrimi în timp ce-mi plimb degetele pe cutiuța din lemn care conține singurele amintiri rămase în urma unei femei despre care nu mai credeam c-o să am vreodată șansa de a mi-o aminti. Nu deschid cutiuța. Nu pot. Trebuie s-o deschid când voi fi singură.

Karen îmi potrivește părul pe după ureche, iar eu îmi ridic iar

---

privirea spre ea.

– Știu că n-a fost corect ceea ce am făcut, dar nu regret. Dacă ar trebui s-o fac din nou, doar ca să te știu în siguranță, n-aș sta pe gânduri. Mai știu și că, probabil, tu mă urăști din cauză că te-am mințit. Nu mă deranjează, Sky, pentru că te iubesc îndeajuns cât pentru noi amândouă. Niciodată să nu te consideri vinovată pentru ce simți referitor la ce ți-am făcut eu. Discuția și momentul ăsta mi le tot plănuiesc de treisprezece ani încoace, așa că sunt pregătită pentru orice te-ai decide să fac și pentru orice hotărâre ai lua. Vreau să procedezi cum e cel mai bine pentru tine. Anunț eu poliția chiar acum, dacă asta vrei să fac. Sunt mai mult decât dispusă să le spun tot ce ți-am spus ție adineauri, dacă asta te-ar ajuta să-ți găsești liniștea. Dacă vrei să aștept până când împlinești cu adevărat optsprezece ani, ca să poți să locuiești în continuare în casa asta până atunci, asta o să fac. O să mă predau în clipa în care vei avea dreptul legal de a-ți purta singură de grijă și n-o să-ți pun niciodată solicitarea sub semnul întrebării. Dar, indiferent ce-ai alege, Sky, indiferent ce te-ai hotărî să faci, să nu ai grija mea. Să știu că ești acum în siguranță e tot ce mi-aș putea dori vreodată. Indiferent ce va urma pentru mine, merită, pentru fiecare secundă din cei treisprezece ani de care am avut parte împreună cu tine.

Privesc cutiuța și continui să plâng, neavând nici cea mai mică idee despre ce să fac. Nu știu ce e corect și ce e incorect și nici dacă ce e corect e incorect în situația asta. Dar știu că nu pot să-i răspund chiar acum. Simt că, după tot ce mi-a povestit ea adineauri, tot ce-am crezut eu că știu despre dreptate și corectitudine tocmai s-a întors ca o palmă peste fața mea.

Îmi ridic din nou privirea spre ea și clatin din cap.

– Nu știu, îi spun în șoaptă. Nu știu ce vreau să se-ntâmples. Ce anume vreau, nu știu, însă știu de ce aș avea nevoie. Am nevoie de o pauză dintre capitole.

Mă ridic, iar ea rămâne așezată, urmărindu-mă cu privirea cum mă îndrept spre ieșire. Nu sunt în stare s-o privesc în ochi când deschid ușa.

– Am nevoie de puțin timp ca să mă gândesc, îi spun, încet, în timp ce ies din casă.

În clipa în care ușa se închide după mine, brațele lui Holder mă

învăluie deja. Țin cutiuța din lemn într-o mână și-mi încolăcesc celălalt braț de gâtul lui, ascunzându-mi fața în umărul lui. Plâng peste tricoul lui, fără să știu nici de unde să încep analiza a tot ce am aflat acum.

– Cerul, îi zic. Am nevoie să privesc cerul.

El nu-mi pune întrebări. Știe precis la ce mă refer, așa că mă ia de mână și mă conduce până la mașină. Jack se strecoară înapoi în casă, în clipa în care Holder și cu mine ieșim de pe alee.

Marti, 30 octombrie 2012

8:45 p.m.

Holder nu mă întreabă deloc ce mi-a zis Karen, cât timp am fost în casă cu ea. Știe că o să-i spun când o să mă simt în stare, dar acum, în clipa asta, nu cred că pot. Cel puțin, până nu știu ce vreau să fac mai departe.

Oprește pe dreapta când ajungem la aeroport, dar într-un loc aflat vizibil mai departe decât cel obișnuit. Când ne apropiem de gard, mă cuprinde mirarea să văd o poartă descuiată. Holder ridică zăvorul și o deschide, invitându-mă printr-un gest să trec.

– Era și o poartă? îl întreb derutată. Și-atunci, de ce-am sărit gardul de fiecare dată?

Îmi răspunde cu un zâmbet șiret.

– Erai în rochie, în celelalte două dăți când am fost aici. Ce haz mai avea să intrăm pe poartă?

Cumva, și nu-mi dau seama cum, găsesc în mine puterea să râd. Intru pe poartă și el o închide după mine, însă rămâne de cealaltă parte. Mă opresc și întind mâna spre el.

– Vreau să vii cu mine, îi zic.

– Ești sigură? Credeam ca astă-seară ai vrea să fii singură, să te gândești.

Scutur din cap.

– Îmi place să fiu lângă tine acolo. Nu m-aș simți bine dacă aș fi singură.

Deschide poarta și-mi ia mâna într-a lui. Înaintăm pe pistă și ne ocupăm locurile obișnuite sub stele. Așez cutiuța din lemn lângă mine, încă nefiind sigură că aș avea curaj s-o deschid. În momentul

---

de față, nu mai sunt cu adevărat sigură de nimic. Stau așa, nemișcată, timp de mai mult de o jumătate de oră, gândindu-mă în tăcere la viața mea... la viața lui Karen... la viața lui Lesslie... și simt că hotărârea pe care va trebui s-o iau e necesar să fie una pentru noi toate.

– Karen e mătușa mea, spun cu voce tare. Mătușa mea naturală.

Nu știu precis dac-o spun cu voce tare pentru Holder sau vreau doar s-o aud eu însămi.

Holder își încolăcește degetul mic de al meu și întoarce capul spre mine.

– Sora tatălui tău? mă întreabă, ezitant.

Încuviințez, iar el închide ochii, dându-și seama ce semnificație are asta pentru trecutul lui Karen.

– De-asta te-a și luat, adaugă, pe un ton care dă de înțeles că i se pare pe deplin logic. Știa ce-ți făcea el.

Îi confirm deducția cu un semn din cap.

– Ea vrea să mă hotărâsc, Holder. Vrea să aleg ce-o să fie în continuare. Problema e că eu nu știu care ar fi alegerea potrivită.

Acum îmi ia mâna cu totul într-a lui, cu degetele îngemănate.

– Asta pentru că niciuna dintre alegeri n-ar fi cea potrivită, îmi spune. Câteodată, trebuie să alegi dintr-o serie de variante nepotrivite, fără să ai vreuna potrivită. Trebuie doar s-o alegi, dintre variantele nepotrivite, pe cea care ți se pare cel mai puțin nepotrivită.

S-o oblig pe Karen să plătească pentru ceea ce a făcut dintr-un total altruism ar fi, fără îndoială, cea mai rea dintre variantele nepotrivite. Inima mea știe asta, dar tot trebuie să poarte o luptă cu ea însăși ca să accepte că fapta ei e una care trebuie să rămână fără alte consecințe. Știu că ea nu și-a dat seama la vremea aia, dar luându-mă de la tatăl meu, doar a provocat ceea ce i s-a întâmplat lui Lesslie. E greu să ignor gândul că, răpindu-mă, Karen a provocat indirect nenorocirea de care a avut parte prietena mea cea mai bună: cealaltă fată din viața lui Holder pe care el simte că a dezamăgit-o.

– Trebuie să te întreb ceva, îi zic.

El mă așteaptă, în tăcere, să vorbesc mai departe, așa că mă ridic în șezut și-mi cobor privirea spre el.

- Nu vreau să mă întrerupi, bine? Doar să mă lași să spun până la capăt.

Își pune mâna peste a mea și face un semn de încuviințare, așa că încep să vorbesc.

- Știu că tot ce a făcut Karen a fost doar pentru că a vrut să mă slaveze pe mine. Hotărârea pe care a luat-o a provenit din dragoste... nu din ură. Dar mi-e teamă că dacă nu spun nimic... dacă păstram totul doar pentru noi... asta ar putea să te afecteze. Fiindcă, știu bine, tot ce i-a făcut tatăl meu lui Les a fost numai din cauza că nu mai eram eu acolo, ca să fiu în locul ei. Și mai știu că în niciun caz Karen n-avea cum să fi prevăzut ce urma să facă el. Știu că a încercat și varianta corectă, denunțându-l, înainte să devină atât de disperată. Dar ce-o să se-ntâmple cu noi? Cu tine și cu mine, când o să încercăm să ne întoarcem la ce-a fost înainte? Mi-e teama că tu o s-o urăști pe Karen totdeauna... sau că, până la urma o să ajungi să ai resentimente față de mine, pentru oricare varianta aș alege în seara asta. Și nu spun că nu vreau să simți orice ți-ar cere inima să simți. Dacă inima ta ți-ar cere s-o urăști pe Karen pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Les, te-aș înțelege. Probabil că am nevoie doar să știu că, indiferent ce aș alege...

Mă străduiesc să găsesc cum să-mi exprim gândul în cel mai elocvent mod posibil, dar nu reușesc. Uneori, e cel mai greu să pui tocmai cele mai simple întrebări. Îl strâng de mână, privindu-l în ochi.

- Holder... tu o să fii de acord?

Mă privește, cu o expresie impenetrabilă. Își înlănțuie degetele de ale mele și întoarce ochii din nou spre cerul de deasupra noastră.

- Tot timpul, începe el să vorbească, pe un ton scăzut. În tot anul care a trecut n-am făcut altceva decât s-o urăsc pe Les și să-i port pică pentru ce-a făcut. Am urât-o, pentru că amândoi am dus exact aceeași viață. Am avut exact aceiași părinți, care au trecut prin exact același divorț. Am avut exact aceeași cea mai bună prietenă, care ne-a fost răpită din viețile noastre. Am împărtășit exact aceeași suferință din cauza a ce s-a întâmplat cu tine, Sky. Ne-am mutat în același oraș, în aceeași casă, cu aceeași mama și la aceeași școală. Lucrurile care s-au întâmplat în viața ei au fost exact aceeași lucruri care s-au întâmplat în a mea. Numai că ea totdeauna le-a suportat

---

mult mai greu. Uneori, noaptea, o auzeam plângând. De fiecare dată, mă duceam să mă întind lângă ea și s-o țin în brațe, dar au fost foarte multe cazuri când îmi venea pur și simplu să urlu la ea și să-i reproșez că e mult mai slabă decât mine. Apoi, în noaptea aia... când am descoperit ce-a făcut... am urât-o. Am urât-o pentru că s-a lăsat atât de ușor învinsă. Am urât-o pentru faptul de a fi crezut că viața ei a fost mult mai grea decât a mea, când de fapt erau exact la fel.

Se ridică în capul oaselor și se întoarce cu fața spre mine, apucându-mă de amândouă mâinile.

– Acum știi adevărul. Știi că viața ei a fost de un milion de ori mai grea decât a mea. Iar faptul că încă zâmbea și râdea în absolut fiecare zi, fără ca eu să am câtuși de puțin habar prin ce porcărie a avut de trecut... mă face, în sfârșit, să-mi dau seama cât de curajoasă a fost ea, în realitate. Și nu e vina ei că n-a știut cum să se descurce cu toată situația asta. Mi-aș fi dorit să fi cerut ajutorul cuiva sau să-i fi mărturisit cuiva ce-a pățit, dar fiecare tratează în felul lui lucrurile astea, diferit față de ceilalți, cu atât mai mult când crede că n-are pe nimeni alături. Tu ai putut să-ți blochezi amintirile și așa ai reușit să te descurci. Cred că a încercat și ea asta, numai că era mult mai mare când i s-a întâmplat, așa că i-a fost imposibil. În loc să blocheze totul și să nu se mai gândească niciodată la asta, știu că a ajuns să facă exact contrariul. Știu că asta i-a mistuit viața, bucată cu bucată, până când n-a mai putut să îndure.

Și n-ai cum să spui că fapta lui Karen ar avea vreo legătură directă cu ceea ce i-a făcut tatăl tău lui Les. Dacă ea nu te-ar fi smuls din casa lui, mai mult ca sigur că el tot i-ar fi făcut aceleași lucruri lui Les, fie că ai fi fost și tu acolo, fie că nu. E vorba de cum era el. E vorba de ceea ce făcea el. Prin urmare, la întrebarea ta, dacă o consider vinovată pe Karen, răspunsul e nu. Singurul lucru pe care mi-aș fi dorit să-l fi făcut Karen altfel... e s-o fi luat și pe Les cu ea.

Mă încolăcește cu brațele și-și apropie gura de urechea mea.

– Hotărăști oricum vrei. Orice simți că ți-ar face sufletul să se vindece mai repede... asta vreau eu pentru tine. Și asta ar vrea și Les pentru tine.

Îl strâng și eu în brațe, lăsându-mi capul pe umărul lui.

– Mulțumesc, Holder.

Mă ține în brațele lui, fără să scoată un sunet, în timp ce mă

---

gândesc la hotărârea care nici nu prea mai e acum o hotărâre. După un timp, mă desprind de el și-mi pun cutiuța în poală. Îmi plimb degetele peste capacul ei, șovăind să-i ating închizătoarea. Până la urmă, o împing ușor și ridic încet capacul, închizând ochii, ezitând să văd ce se află înăuntru. Odată ce capacul e ridicat, trag adânc aer în piept și deschid ochii, ca să constat că privesc drept în ochii mamei mele. Iau fotografia cu degetele tremurătoare, privind chipul femeii care n-ar fi putut să fie alta decât creatoarea mea. De la gura și ochi, până la pomeți, sunt ea leită. Fiecare părțică din mine e din ea.

Las jos fotografia și o iau pe următoarea de dedesubt. E una care îmi provoacă revenirea la suprafață a și mai multor emoții fiindcă ne înfățișează pe amândouă. Eu cred că n-am mai mult de doi ani și stau în poala ei, ținând-o cu amândouă brațele de gât. Ea mă sărută pe obraz și eu privesc spre obiectiv cu un zâmbet mai mare decât viața însăși. Lacrimile îmi cad pe fotografia din mâinile mele, așa că le șterg și i-o întind lui Holder, dimpreună cu prima. Vreau să vadă și el pentru ce simțeam o nevoie atât de disperată să mă întorc în casa tatălui meu.

În cutiuță mai e un singur obiect. Îi iau și-mi înfășor lăntișorul pe degete. E un medalion din argint, în formă de stea. Îl deschid și înăuntru găsesc fotografia mea, de când eram bebeluș. Pe interior, în cealaltă jumătate a medalionului, e inscripția *Raza mea de Speranță*.

Desfac lăntișorul și mi-l potrivesc la gât. Holder întinde mâinile și apucă ambele părți ale închizătorii, în timp ce eu îmi ridic părul. O închide, eu îmi las părul să cadă la loc, iar el mă sărută pe tâmplă.

– E frumoasă. Exact ca fata ei, îmi zice, dându-mi înapoi fotografiile și sărutându-mă delicat.

Se oprește cu ochii pe medalionul meu. Îl deschide și îl studiază timp de câteva secunde, zâmbind. Apoi, îl închide și mă privește din nou în ochi.

– Ești pregătită?

Pun fotografiile la loc în cutiuță și închid capacul, după care-mi ridic privirea încrezătoare spre el și încuviințez.

– Sunt.

Marti, 30 octombrie 2012

10:15 p.m.

De data asta, Holder intră cu mine în casă. Karen și Jack sunt pe canapea, iar el o ține de mână și cu brațul celălalt pe după umeri. Ea își îndreaptă privirea spre mine când intru, iar Jack se ridică în picioare, pregătindu-se să ne lase din nou singure.

– Nu, stai, îi zic eu. Nu trebuie să pleci. N-o să dureze mult.

Cuvintele mele îl neliniștesc, dar nu spune nimic, în replică. Se îndepărtează cu câțiva pași de Karen, ca să mă pot așeza lângă ea pe canapea. Pun cutiuța pe masa din fața ei, apoi mă așez. Mă întorc spre ea, conștientă de faptul că nu știe ce-i rezervă viitorul. În ciuda faptului că n-are habar ce-aș fi putut să aleg și ce-o să se-ntâmple cu ea, tot mă privește cu un zâmbet liniștitor. Vrea să-mi dea de înțelese că e de acord cu orice aș fi ales.

Îi iau mâinile într-ale mele și o privesc drept în ochi. Vreau ca ea să simtă și să creadă tot ce mă pregătesc să-i spun, pentru că nu vreau ca între noi să mai existe altceva, în afara adevărului.

– Mamă, îi zic, privind-o cât de încrezătoare mă simt capabilă. Când m-ai luat de la tata, știai care erau potențialele consecințe ale alegerii tale, dar nu te-ai oprit, chiar și-așa. Ți-ai riscat întreaga viață doar ca să mi-o salvezi pe-a mea și n-aș putea niciodată să te fac să suferi din cauza unei astfel de alegeri. Faptul că ți-ai sacrificat viața pentru mine e mai mult decât ți-aș fi putut cere vreodată. N-am de gând să te judec pentru ce-ai făcut. Cel mai potrivit lucru pentru mine, în clipa asta... e să-ți mulțumesc. Așa că, îți mulțumesc. Îți mulțumesc foarte mult pentru că mi-ai salvat viața, mamă.

Lacrimile îi curg acum chiar mai abundent decât mie. Ne cuprindem reciproc în brațe și plângem. Plângem, ca de la mamă la fiică. Plângem, ca de la mătușă la nepoată. Plângem, ca de la victimă la victimă. Plângem, ca de la supraviețuitoare la supraviețuitoare.

* * *

Nici pe departe nu pot să-mi imaginez ce viață o fi dus Karen în ultimii treisprezece ani. Fiecare alegere pe care a făcut-o a fost numai și numai în beneficiul meu. Își asumase gândul că, odată ce

---

eu voi împlini optsprezece ani, îmi va mărturisi ce-a făcut și se va preda, suportând consecințele. Iar faptul de a ști că mă iubește într-atât, încât ar fi dispusă să-și sacrifice întreaga viață doar pentru mine, mă face să mă simt nedemnă, acum, când știu că doi oameni de pe lumea asta mă iubesc într-un asemenea fel. Aproape că e prea mult de acceptat pentru mine.

Aflu că într-adevăr, Karen ar vrea să facă următorul pas în privința lui Jack, însă ezitase, știind că ar putea să-i zdrobească inima când el ar afla adevărul. Dar nu se așteptase ca Jack s-o iubească necondiționat... la fel cum mă iubește ea pe mine. Mărturisindu-i trecutul ei și alegerile pe care a trebuit să le facă, doar l-a determinat să fie și mai sigur pe iubirea lui față de ea. Presupun că până în weekend el se va muta de tot în casă.

Întreaga seară, Karen îmi răspunde, răbdătoare, la toate întrebările. Cea mai importantă dintre ele e că nu înțelegeam cum de-am putut avea un nume legal și documente care să-l ateste. Karen a râs la întrebarea asta și mi-a explicat că, având destui bani și cunoștințe unde trebuie, a putut să mă *adopte* corespunzător legilor statului și să-mi obțină cetățenia după ce am împlinit șapte ani. Nici n-o mai întreb de amănunte, pentru că mi-e frică să le aflu.

O altă întrebare la care aveam nevoie de răspuns era și cea mai evidentă: dacă am putea acum să avem televizor. Așa am aflat că ea nu disprețuiește nici pe departe atât de mult tehnologia, pe cât mă lăsase să înțeleg de-a lungul anilor. Am o presimțire că mâine o să cam facem ceva cumpărături din raionul cu produse electronice.

Împreună cu Holder, i-am explicat lui Karen cum a ajuns el să descopere cine sunt. La început, ea n-a reușit să înțeleagă cum de a putut exista o legătură atât de puternică între noi, la o vârstă atât de fragedă... într-atât de puternică, încât el să-și amintească de mine. Dar, după ce-a mai văzut un timp ce comunicare există între noi, cred că s-a convins de realitatea legăturii noastre. Din nefericire, pot să-i observ și îngrijorarea din ochi, de fiecare dată când se apleacă el să mă sărute sau își pune mâna pe piciorul meu. În definitiv, e mama mea.

După ce mai trec vreo câteva ore și ajungem cu toții în cel mai liniștit punct posibil de atins după un astfel de weekend, ne hotărâm să mergem la culcare. Holder și Jack își iau rămas-bun de

---

la noi două, iar Holder o asigură pe Karen că n-o să-mi mai expedieze niciodată vreun mesaj menit să-mi dezumfle orgoliul. Totuși, îmi face cu ochiul peste umărul ei când spune asta.

Karen mă îmbrățișează mai mult decât am fost îmbrățișată vreodată într-o singură zi. După ultima îmbrățișare a serii, mă duc în camera mea și mă vâd în pat. Trag pătura pe mine și-mi împreunez mâinile sub cap, privind stelele de pe tavan. Mă gândesc dacă să le rup de-acolo, fiindcă poate n-ar avea ca efect decât readucerea la suprafață a altor amintiri neplăcute. Totuși, mă hotărâsc să nu. Le las acolo, pentru că, de-acum, când le privesc, ele îmi amintesc de Hope. Îmi amintesc de mine și de toate obstacolele peste care a trebuit să trec ca să ajung în punctul acesta al vieții mele. Aș putea să stau aici și să-mi plâng singură de milă, întrebându-mă de ce-a trebuit ca toate astea să mi se-ntâmple tocmai mie... Dar n-o să fac una ca asta. N-o să stau să-mi doresc o viață perfectă. Întâmplările care te doboară în viață sunt doar încercări care te forțează să alegi: capitulezi și rămâi la pământ sau te scuturi de țărână și te ridici chiar mai semeț decât erai înainte ca viața să te fi doborât. Eu aleg să mă ridic, mai semeț ca înainte. Probabil c-o să mai fiu doborâtă de vreo câteva ori înainte ca viața asta să-și încheie socotelile cu mine, dar pot să garantez că n-o să rămân niciodată la pământ.

Aud un ușor ciocănit în fereastră, imediat înainte s-o aud ridicându-se. Zâmbesc și mă retrag repede pe partea mea a patului, făcându-i loc lângă mine.

– Astă-seară nu mai am parte de o primire la fereastră? mă întrebă în șoaptă, în timp ce lasă fereastra în jos.

Vine spre pat pe partea mea și ridică pătura, după care se vâdă lângă mine.

– Ai înghețat, remarc, cuibărindu-mă în brațele lui. Ai mers pe jos până aici?

Scutură din cap și mă strânge în brațe, apoi mă sărută pe frunte.

– Nu, am alergat până aici.

Își lasă o mână să-i lunece până la fesele mele.

– A trecut mai mult de o săptămână de când nu ne-am mai antrenat, niciunul dintre noi. Fundul tău începe să devină de-a dreptul enorm.

Râd și-i trag un pumn în umăr.

– Nu uita, insultele au haz doar sub forma SMS-urilor. Apropo de asta... să înțeleg că ți-ai recăpătat telefonul?

Ridic din umeri.

– Chiar nu mă interesează să-mi recapăt telefonul ăla. Sper ca oropsitul meu iubit să-mi ia un iPhone de Crăciun.

Râde și se rostogolește peste mine, strivindu-și buzele înghețate de ale mele. Contrastul dintre temperaturile buzelor noastre e suficient ca să-i smulgă un geamăt. Mă sărută până când tot corpul lui ajunge la o temperatură cu mult deasupra celei a camerei.

– Știi ce? mă întreabă, ridicându-se în coate și privindu-mă cu adorabilul lui zâmbet, dotat cu gropițe.

– Ce?

Vocea lui coboară iar cu o octavă, la tonul acela liric, zeiesc.

– N-am făcut niciodată dragoste în patul tău.

Mă gândesc timp de o jumătate de secundă la afirmația lui după care scutur din cap și-l împing să se rostogolească la loc pe spate.

– Și așa o să rămână, atât timp cât e mama la doi pași de-aici.

Izbucnește în râs și mă prinde de mijloc, trăgându-mă deasupra. Îmi las capul pe pieptul lui, iar el mă înfășoară strâns cu brațele.

– Holder? îl maimuțăresc eu.

– Vreau ca tu să știi un lucru, îmi zice. Și n-o spun în calitate de iubit al tau și nici măcar de prieten. O spun pentru că trebuie s-o spună cineva.

Își oprește din mișcare mâna cu care-mi mângâia brațul, ca și pe cealalta, de pe mijlocul spinării.

– Sunt tare mândru de tine.

Închid ochii, înghițindu-i cuvintele și expediindu-le direct spre inimă. Își apropie buzele de părul meu și mă sărută, fie pentru prima oară, fie pentru a douăzecea, fie pentru a milioana... da' cine mai stă să numere?

Îl îmbrățișez mai strâns și răsufliu.

– Mulțumesc.

Ridic capul și-mi sprijin bărbia de pieptul lui, privindu-l, în timp ce el îmi zâmbește.

– Și nu pentru ceea ce tocmai ai spus îți mulțumesc, Holder. Trebuie să-ți mulțumesc pentru toate. Îți mulțumesc pentru că mi-ai

---

dat curaj să pun mereu întrebările, chiar și când n-aș fi vrut să aflu răspunsurile. Ți mulțumesc pentru că mă iubești așa cum mă iubești. Ți mulțumesc pentru că-mi demonstrezi că nu trebuie să fim neapărat puternici, ca să fim prezenți unul pentru celălalt... că nu-i nimic dacă unul dintre noi e slab, atât timp cât suntem împreună. Și-ți mulțumesc pentru că m-ai găsit, în fine, după atâția ani.

Îmi târăsc degetele pe pieptul iui, până când ajung la braț. Trasez cu ele fiecare literă a tatuajului, după care mă aplec, îmi lipesc buzele de el și-l sărut.

– Dar, cel mai mult și mai mult, ți mulțumesc pentru că m-ai pierdut acum atâția ani... fiindcă viața mea n-ar mai fi fost acum aceeași, dacă tu n-ai fi plecat atunci de lângă mine.

Trupul mi se saltă și coboară la loc de uriașul lui oftat. Îmi cuprinde fața între mâini și încearcă să zâmbească, însă zâmbetul nu reușește să ajungă până la ochii plini de suferință.

– De câte ori mi-am imaginat cum ar fi dacă te-aș regăsi vreodată... niciodată nu mi-a trecut prin minte că ai putea să sfârșești prin a-mi mulțumi pentru că te-am pierdut.

– Să sfârșesc? repet eu, fiindcă nu-mi place deloc cuvântul ales de el.

Mă ridic și-l sărut scurt pe buze, apoi revin la loc.

– Sper că ăsta nu e sfârșitul, pentru noi, adaug.

– Pe naiba, normal că nu e sfârșitul, exclamă ei.

Îmi potrivește o șuviță răzlețită după ureche și rămâne cu mâna acolo.

– Și aș vrea să pot spune că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, dar nu pot. Amândoi mai avem destule probleme de rezolvat. După tot ce s-a întâmplat cu mine, cu tine, cu mama ta, cu tatăl tău și după tot ce știu că s-a întâmplat cu Les... vor fi zile de care nu cred c-o să știm cum să trecem. Dar vom trece. Vom trece, pentru că ne avem unul pe celălalt. Așa că nu-mi fac griji pentru noi. Nu-mi fac absolut deloc griji pentru noi.

Îi sărut gropițele și zâmbesc.

– Nici eu nu-mi fac griji pentru noi. Și, doar ca să se știe, nu cred în finalurile cu *au trăit fericiți până la adânci bătrâneți*.

Afirmația mea îl face să râdă.

– Foarte bine, pentru că n-o să ai așa ceva. Tot ceea ce-o să ai sunt eu.

– Asta-i tot ce-mi trebuie, îi răspund. Mă rog... îmi trebuie lampa. Și scrumicra. Și telecomanda. Și jocul ăla cu palete. Și tu, Dean Holder. Dar asta-i tot ce-mi trebuie.

Acum treisprezece ani

– El ce tot face acolo? o întreb pe Lesslie, privind afară, prin fereastra livingului, spre Dean.

Stă întins pe spate, pe aleea din fața casei lor, cu privirea spre cer.

– Visează la stele, îmi răspunde. Face asta tot timpul.

Întorc capul spre ea.

– Cum adică, visează la stele?

Les ridică din umeri.

– Nu știi. Așa zice el, când stă mult timp cu ochii pe cer.

Privesc din nou pe fereastră și-l mai urmăresc un timp. Nu știu ce-o fi aia, să visezi la stele, dar pare să fie ceva care mi-ar plăcea și mie. Iubesc stelele. Știu că și mama mea le iubea, pentru că mi-a umplut camera cu ele.

– Vreau și eu, îi zic. Putem să mergem și noi, să visăm la stele?

Îmi întorc privirea spre Les, dar ea tocmai își scoate pantofii.

– Eu nu vreau să merg. Poți să te duci tu, iar eu o s-o ajut pe mama să termine odată cu popcornul ca să ne uităm lafilm.

Îmi plac serile după care am voie să rămân peste noapte cu Lesslie. Îmi plac toate zilele în care nu trebuie să fiu acasă. Mă preling jos de pe canapea și mă duc până la ușa de la intrare, mă încălț, apoi mă duc afară și mă întind lângă Dean, pe alee. Nici măcar nu întorc capul spre mine când mă așez lângă el. Stă mai departe cu ochii pe cer, așa că fac și eu la fel.

Stelele sunt foarte strălucitoare în seara asta. Niciodată nu le-am mai văzut așa, până acum. Sunt mult mai frumoase decât cele de pe tavanul meu.

– Uau. Cât e defrumos!

– Știu, Hope, zice el. Știu.

E liniște, timp îndelungat. Nu știu dacă stăm să privim stele

---

minute în șir, sau ore, dar le privim întruna, fără să vorbim. Dean chiar nu vorbește prea mult, în general. E mult mai tăcut decât Lesslie.

– Hope? Vrei să-mi promiți ceva?

Întorc capul spre el, dar îl văd că e tot cu ochii spre stele. N-am mai promis nimănui nimic până acum, decât lui tati. A trebuit să-i promit că n-o să spun nimănui cum mă pune el să-i mulțumesc și nu mi-am călcat promisiunea, chiar dacă uneori aș vrea. Dacă ar fi vreodată să-mi calc promisiunea față de tati, Dean ar fi cel căruia i-aș spune, fiindcă știu că el nu ar mai spune nimănui.

– Da, îi răspund.

Întoarce capul și mă privește, dar ochii par să-i fie triști.

– Știi, când uneori tati al tău te face să plângi.

Fac semn din cap că da, încercând să nu plâng doar pentru că mă gândesc la asta. Nu-mi dau seama de unde știe Dean că tati e mereu motivul pentru care plâng, dar e clar că știe.

– Vrei să-mi promiți că, atunci când o să te facă el să fii tristă, tu o să te gândești la cer?

Nu știu de ce-o vrea el să-i promit așa ceva, dar oricum clatin din cap că da.

– Dar de ce?

– De-aia.

Își întoarce din nou fața spre stele.

– Pentru că totdeauna cerul e frumos. Chiar și când e întunecat, sau ploios, sau noros, tot e frumos de privit. E preferatul meu, fiindcă știu că dacă vreodată o să mă simt rătăcit, sau singur, sau speriat, nu trebuie decât să privesc în sus, iar el o să fie acolo, oricare ar fi... și știu că totdeauna o să fie frumos. La asta poți să te gândești când te face tatăl tău să fii tristă, ca să nu mai trebuiască să te gândești la el.

Zâmbesc, chiar dacă lucrul despre care vorbim mă face să fiu tristă. Dar stau mai departe cu ochii pe cer, la fel ca Dean, și mă gândesc la ce mi-a spus. Sufletul mi se bucură acum, știind că are unde să se ducă, atunci când nu vreau să fiu unde sunt. Acum, când o să-mi fie frică, o să mă gândesc doar la cer și poate asta o să mă ajute să zâmbesc, știind că el totdeauna o să fie frumos, orice s-ar întâmpla.

- Ți promit, ți spun în șoaptă.

- Bun, răspunde el.

Întinde mâna spre mine și-și încolăcește degetul mic de-al meu.

Mulțumiri

Când am scris primele mele două romane, n-am folosit cititori beta și nici bloggeri. (Din neștiință, nu intenționat.) Nici măcar nu știam ce înseamnă ARC .

Of, ce bine-ar fi fost să știu.

Le mulțumesc TUTUROR bloggerilor care s-au străduit din răspuțeri să-și răspândească dragostea pentru lectură. Voi sunteți, fără discuție, colacul de salvare pentru scriitori și vă mulțumim pentru tot ceea ce faceți.

Mulțumiri extrem de speciale pentru Maryse, Tammara Webber, Jenny și Gitte, de la Totallybookedblog.com, Tina Reber, Tracey Garvis-Graves, Abbi Glines, Karly Blakemore-Mowle, Autumn, de la Autumnreview.com, Madison, de la Madisonsays.com, Molly Harper, de la Toughcriticbookreviews.com, Rebecca Donovan, Nichole Chase, Angie Stanton, Sarah Ross, Lisa Kane, Gloria Green, Cheri Lambert, Trisha Rai, Katy Pcrez, Stephanie Cohen și Tonya Killian, pentru răbdarea pe care au avut-o să-mi ofere păreri atât de amănunțite și incredibil de folositoare. Știu că v-am sâcâit al naibii de mult pe cei mai mulți dintre voi pe durata întregii luni decembrie, așa că vă mulțumesc că mi-ați îndurat atât de multe, multe și iar multe fișiere *actualizate*.

Și... AOLEU! Niciodată n-o să-ți pot mulțumi îndeajuns, Sarah Augustus Hansen. Nu doar că mi-ai creat cea mai frumoasă copertă din toate timpurile, ci pentru că mi-ai îndeplinit rugămințile pentru un milion de schimbări, doar ca până la urmă să ne oprim la propunerea ta inițială. Răbdarea ta față de mine nu cunoaște limite. Pentru asta, declar că Holder e al tău. Bun.

Pentru soțul meu, care insistă să fie menționat la mulțumirile pentru cartea asta, fiindcă mi-a sugerat acel singur cuvânt care m-a ajutat să-mi termin acea singură propoziție a acelu singur paragraf din acea singură scenă. Fără cuvântul acela (*stavilarele* a fost, oameni buni) nu cred că romanul acesta ar mai fi putut ajunge la

---

bun sfârșit. <<< Așa mi-a cerut el să scriu. Dar, într-un fel, are dreptate. Fără acel singur cuvânt sugerat de el, mai mult decât probabil că romanul ar fi mers mai departe bine mersi. Însă fără sprijinul, entuziasmul și încurajările lui, n-aș fi putut să scriu vreodată nici măcar un cuvânt.

Pentru familia mea (și anume pentru Lin, fiindcă ea are mai multă nevoie de mine decât oricine altcineva). Nu-mi amintesc prea bine chipurile tuturor și îmi vine greu să-mi aduc aminte majoritatea numelor voastre, dar acum, când cartea aceasta e gata, jur să vă răspund la apelurile telefonice și la mesaje, să vă privesc în ochi când vorbiți cu mine (în loc să stau cu privirea pierdută pe tărâmul ficțiunii), să mă duc la culcare mai devreme de patru dimineața și niciodată, în vecii vecilor, să nu mai citesc vreun e-mail în timp ce vorbesc cu voi la telefon. În orice caz, până nu încep să scriu la următoarea carte.

Și pentru cei mai buni trei copii din toată lumea largă. Mi-e al naibii de dor de voi toți. Da, da, băieți... Mami tocmai a njurat. Iar.